

AUTOBUS

KREŠO

(pevnost nad Moskvou)

© 1968 ing Václav Semerád

Veškeré připomínky vítám:
ing. Václav Semerád
vsemerad@volny.cz

Invaze

Místo úvodu:

Nemám rád paralelní dějiny...
Co se stalo, stalo se tak, jak se to stalo.
Nemá smysl planě spekulovat, jak
by se to mohlo stát jinak, kdyby...

Tohle bylo ale opravdu napsané během těch skutečných, bezmocných dnů počátku sovětské okupace 68. Dějiny pak šly jinou cestou... (Bohužel). Není to pokus zpětně a v pohodlí opravovat dějiny, jen zoufalá vize z doby, kdy po ulicích našich měst skutečně jezdily ty hranaté zelené maringotky s bílými pásy místo rudých hvězd, ozývala se střelba a tekla krev... Dnes už tehdejší postřehy nevypadají věrohodně, ale **tehdy se skutečně přihodily!** Třeba příběh ruského důstojníka, jehož rodině přišlo oznámení o jeho smrti, když byl ještě naživu – a který už se nikdy domů nevrátil. Kdo to na vlastní kůži nezažil, může mít už dnes problém odlišit čistou fikci od pravdy...

Ačkoliv jsem ho poprvé spatřila ve tmě a navíc v dešti, jeho podobu jsem si ihned zapamatovala. Tvář měl užší a čelo širší, obličej trochu do trojúhelníku. Líbil by se mi, ale v té chvíli jsem neměla ani čas, ani náladu studovat jeho vzhled, měla jsem jiné starosti. Představoval pro mě záchranu z průšvihů, který jsem si sama zavinila.

Ne že by má nepříjemnost byla katastrofického rázu, ale asi si dovedete představit, jaký význam může mít pro dívku mého věku v jedenáct hodin v noci stávkující motor tatínkova auta, navíc vypůjčeného bez jeho svolení, na nepříliš frekventované silnici. Byla jsem mu moc vděčná, když na mé usilovné mávání a křepčení zastavil, stáhl okénko a s úsměvem se mě zeptal, co potřebuji.

„Nechce mi to jet,“ svěřila jsem se mu důvěřivě.

To byl celý dosavadní výsledek mého zkoumání, při kterém se mi podařilo otevřít kapotu motoru a nešťastně tahat za nějaké ty červené kabely. Hned na počátku jsem si spálila o žhavý motor ruku a jak jsem ucukla, pár kabelů jsem z jejich místa vytrhla. Tím to pro mě skončilo, nedělala jsem si iluze, že bych sama dokázala ty odporové zkroucené hady vrátit kam patří.

„Ukažte,“ usmál se a vystoupil. Přímo do louže, ale nevšímal si toho. Hrabal se chvíli v motoru, přičemž jsem mu nesměle a asi i nešikovně svítila baterkou. Nakonec bouchnutím zaklapl kapotu a bez dalších slov se obrátil nazpátek ke svému vozu.

„Děkuji vám,“ vyhrkla jsem. „Myslíte, že to pojede?“

„Zatím si nastupte a počkejte na mě,“ prohlásil jen tak přes rameno. „Pojedu s vámi, jen co si své fáro shodím se silnice, aby mi do něj někdo nevrazil.“

„Já přece umím řídit i sama!“ ohradila jsem se uraženě.

„Tak to zkuste,“ ušklíbl se, nasedl do svého vozu, zabouchl dveře a velice potichu odcouval pár metrů. Sjel přes nízký můstek na polní cestu, a postavil auto na pole, aby nikomu nepřekáželo. Byla vlháká srpnová noc a obilí už bylo sklizené, nemusel být tak moc opatrný.

Nasedla jsem a zkusila startér. Kvílel ale bez úspěchu příliš dlouho, než aby motor dal najevo jakoukoliv ochotu naskočit a dopravit mě domů. Jak se patří mě to zklamalo, auto očividně spravené nebylo.

„S tím nic nesvedete, slečno,“ ujistil mě neznámý.

Došel mezitím k mému autu a zřejmě očekával, že ho pustím na místo spolujezdce.

„Když to nepojede, proč chcete dovnitř?“ utrhla jsem se na něho nevrle a přiznám se, i trochu podezřívavě. Na nedůvěru jsem měla právo; slyšela

jsem hodně historek o děvčatech, zneužitých na silnicích. Byla málem půlnoc a já tu trčím sama.

„Beze mě to opravdu nepojede, ale nebojte se, dopravím vás domů,“ řekl na to s úsměvem, který jsem chvíli podezřívavě zkoumala. Na první pohled se zdál shovívavý, ale mohl to být i úšklebek někoho, kdo si je svou věcí až příliš jistý.

Než jsem se mohla rozhodnout, zda neznámému otevřu, nebo se před ním raději v autě zabarikáduji, ozvalo se suché kovové cvaknutí a dveře se samy otevřely. Polil mě mráz. Bezpečně jsem věděla, že dveře na straně spolujezdce byly předtím zevnitř zajištěné. Táta sice občas přimhouřil oko, když jsem si půjčila naše auto, ale přísně mi zakázal brát kohokoli cizího dovnitř. Zejména mě varoval před chlapy stopaři, kteří by si na mě mohli ledacos dovolit. Vždycky jsem měla dveře dobře zajištěné, musely nějakou divnou náhodou selhat.

Neznámý ale nasedl jako by se nechumelilo dříve, než jsem se proti jeho vpádu stačila ohradit.

„Vyřadte si rychlost a odbrzděte,“ požádal mě tónem, jaký jsem naposledy slyšela od instruktora v autošcole.

Okamžik jsem zaváhala, ale pak jsem ho poslechla. Dokud bude něco podnikat s autem, řekla jsem si, nic si ke mně nedovolí.

On ostatně nejevil nejmenší snahu něco si dovolovat. Zabouchl za sebou dveře, posadil se pohodlněji do sedadla, pak se oběma rukama zapřel o přední desku – a já jsem vytřeštila oči.

Motor byl zticha, cesta před námi zvolna stoupala, ale auto nezačalo couvat, jak jsem najisto očekávala. Místo toho se zprvu pomalu, pak čím dál rychleji rozjelo vpřed. Bez motoru – a do kopce.

„Páni, jak to?“ vydechla jsem.

„Jednoduše,“ opáčil s úsměvem. „Nevidíte, jak vaše auto usilovně tlačím?“

Za jiných okolností bych to chápala jako dobrý vtip. Opíral se sice do přední desky plnou silou, jenže seděl uvnitř a dveře na jeho straně byly zavřené, nemohl se odrážet nohama od země. A přece jsme jeli.

„Jak to, že nejde motor?“ vyhrkla jsem udiveně.

„Ty vytrhané kabely od zapalování jsem pochopil jako nerozvážnost. Bylo by od vás příliš rafinované předstírat mi poruchu v místě, kde jezdí tak málo aut.“

„Proč bych měla něco předstírat?“ urazila jsem se.

„Co já vím?“ opáčil. „Jsou děvčata, která tímto způsobem loví ochotné muže. Naštěstí jsem pochopil, že jste jen tak nešikovná, že prostě nepoznáte co a jak.“

„Co je tomu autu?“ zamračila jsem se na něho. Kdo by měl rád, když ho ten druhý tak okázale podceňuje?

„Došel vám benzín,“ uzemnil mě suše. „Auto není perpetuum mobile, bez benzínu nejezdí.“

Já nána, pomyslela jsem si. Vždyť jsem si chtěla dnes benzín koupit a zapoměla jsem! Ale hned jsem se vzpamatovala.

„V tom případě byste mi mohl litr nebo dva půjčit, došla bych domů sama. Proč tady vlastně sedíte? A jak to, že jedeme, když nejde motor?“

„Benzín bych vám klidně věnoval, kdybych nějaký měl, ale žádný nemám, moje fáro na benzín nejezdí,“ usmál se. „A že jedeme? Neřekl jsem vám už, že tlačím oběma rukama?“

„Takové pohádky vykládejte někomu jinému, tak pitomá snad nejsem!“ vyhrkla jsem dotčeně.

„Pitomá nejste,“ usmál se. „Ale neočekával bych, že pochopíte, oč jde. Podívejte se!“

Na okamžik se uvolnil a sundal ruce s přední desky. Auto hned začalo zpomalovat, jako bych sundala nohu s plynu. Bylo znát, že jede setrvačností. Neznámý se raději opět vzepřel a auto začalo poslušně zrychlovat.

„Tak proč jedeme?“ obrátila jsem se k němu netrpělivě.

„Dávejte pozor na cestu,“ napomenul mě. „Nemíním skončit v černé kronice.“

Vrátila jsem se na svou polovinu silnice. Ještě že byla pustá a nic proti nám nejelo. Měl možná pravdu, ale nemusel se mnou jednat jako s malou školačkou. Nechtěla jsem se spokojit s nic neříkajícím napomínáním, když s námi auto bez běžícího motoru potichu uhánělo skoro stočtyřicítkou noční tmou. Bylo ticho a přece jsme jeli. A rychle, touhle rychlostí nikdy nejezdil ani táta, natož já! Zvenku bylo slyšet jen šustění větru, mlaskavé šeptání pneumatik a jejich občasné nárazy o nerovnosti silnice. Působilo to příšerně.

„Dobře, budu dávat pozor,“ přikývla jsem. „Ale můžete mě pochopit, ne? Je snad neobvyklé, že to auto jede samo. Přirozeně mě to zajímá, ne?“

„Úplně samo to auto přece nejede,“ namítl. „Vy je řídíte a já tlačím, na tom není nic neobvyklého.“

Pochopila jsem, že si ze mě dělá šprt'ouchlata.

„Nemůžete je přece tlačit, když sedíte uvnitř!“ vybuchla jsem. „To mám snad věřit na duchy, nebo co?“

„Na duchy věřit nemusíte,“ usmál se. „Je i spousta jiných vysvětlení. Žádného ducha jsem nikdy neviděl, a to už po tomhle světě chodím přes osm set let!“

„Dobrý vtip, jen trochu fousatý,“ usmála jsem se.

Hádala jsem mu něco ke třicítce, plus minus pět let. Pravda, byl o něco starší než já, ale to ho snad neopravňovalo, aby mě považoval za usmrkanou, nesvéprávnou holčičku.

„Dejme tomu,“ připustil. „Přiznám se, ten vtip jsem také slyšel či četl, už ani nevím kdy. Ale teď schválně, zkuste přemýšlet, jak by se auto dalo roztláčit zevnitř? Že to jde, vidíte sama. Přijdete aspoň na jednu možnost? I kdyby vypadala nadneseně, bude to lepší, než věřit na duchy.“

„Spíš bych řekla, že nás něco postrkuje zezadu,“ řekla jsem a maně jsem omrkla obě zpětná zrcátka. Nic v nich ovšem nebylo, jen tma. Žádné auto za námi nejelo.

„Neodbočujte, prosím,“ usmíval se neznámý. „Dohodli jsme se, že hledáme vysvětlení, jak se dá auto roztláčit zevnitř, nezaměřujte se pořád ven. Venku nic není.“

„Dohodli jsme se?“ pozdvihla jsem na něho obočí. „Snad nechcete tvrdit, že jsem s tak nesmyslnou dohodou souhlasila?“

„Nechytejte mě za slovíčka,“ zakabonil se. „No dobrá, jsem zvědavý, jakou máte představivost, jestli vůbec na něco přijdete. Spousta lidí by na vašem místě nepřišla na nic víc než na ty duchy. A to je přece trochu málo.“

„A vy takové vysvětlení znáte?“

„Samozřejmě, jak jinak bych je mohl používat? Jde mi o to, jestli na to přijdete vy.“

„Ale cožpak to jde, tlačit auto zevnitř?“ vzdychla jsem si. Projížděli jsme esovitými zatáčkami a měla jsem co dělat, abych vůz udržela ve správném směru. „Leda bychom tady uvnitř měli nějaký motor, třeba jako mají ty UFO.“

„Vidíte, že to šlo!“ pochválil mě.

Pořád jsem ještě netušila, zda si ze mě jen střílí, anebo je rád, že mě napadla aspoň tahle pitomost.

Vyhoupili jsme se na nevysoký kopec. Auto přitom trochu zpomalilo. Dole pod kopcem bylo městečko a náš dům stál hned na kraji. Byla jsem už skoro doma.

„Zastavte, prosím,“ požádal mě můj spolujezdec zdvořile. „Odtud už dojedete domů i samospádem.“

„Proč nechcete jet dál?“ podivila jsem se, ale poslušně jsem sešlápla brzdu. V nočním tichu se ozvalo strašidelné zaskřípění brzd a auto pomalu zastavilo.

„Musím se vrátit pro svoje fáro, víte?“ usmál se na mě. „Přece je tam nenechám.“

„Ale jak se odsud chcete vracet?“ podívala jsem se na něho udiveně. Představila jsem si hned, jak tu štreku pochoduje pěšky. To by od něho byla větší oběť, než bych od neznámého muže čekala.

Zastavili jsme. Neznámý otevřel dveře, vystoupil a pak je za sebou přibouchl.

„Moment!“ vyskočila jsem na své straně. „Musím vám poděkovat!“

„Rádo se stalo,“ usmál se neznámý.

A pak mi opravdu vstaly vlasy na hlavě.

Namouduši, můj noční spolujezdec znenadání zprůhledněl. Jasně jsem skrz něho viděla bílý plastický patník, trochu osvětlený světlem z kabiny mého auta. Neznámý byl čím dál průhlednější, až mi zmizel úplně.

„Někdy možná na shledanou!“ ozvalo se v té chvíli, ale ne od něho, či přesněji, ne z místa, kde stál. Přicházelo to odněkud shora, jako kdyby visel ve vzduchu nade mnou.

„Ježiši!“ vyrazila jsem ze sebe.

Že by to byl opravdu nějaký duch?

Rozdrkotaly se mi zuby, nedokázala jsem se ovládnout. Naskočila jsem a zděšeně začala startovat. Startér sice kvílel poslušně, ale motor ani teď nenaskočil. Najednou jsem, teď už s hrůzou, pocítila, jak se auto rozjíždí. Pravda, tady vedla silnice s kopečka, ale rozjíždělo se mnohem rychleji, než by odpovídalo tomu nevelkému sklonu. Napadlo mě mrknout na tachometr, byla na něm už osmdesátka. V té chvíli auto přestalo zrychlovat a jelo dál jen setrvačností. Před naším domem bylo na tachometru sotva padesát, když jsem zabrzdila. Včas jsem si uvědomila, že bez benzínu do garáže nezajedu, ale to bylo nejmenší. Ani táta se občas neobtěžoval dovnitř, auto často stálo venku. Nebylo nic podivného, když jsem je nechala stát před domem.

Vpadla jsem domů jako bomba. Pečlivě jsem za sebou zamykala na všechny západy. Ani jsem se nemrkla do ledničky, kde mi máma slibovala zanechat večeri, vběhla jsem do svého pokoje a bleskurychle jsem byla v posteli. Panebože, opakovala jsem si, já jsem snad opravdu viděla ducha! Pořád jsem ale tomu nemohla uvěřit. Dopravil mě domů, vážně nepochopím jak, a pak se mi rozplynul před očima. Nebylo toho moc najednou?

Jakže to vlastně říkal?

Na duchy věřit nemusíte. Nikdy jsem žádného neviděl a to už po tomhle světě chodím přes osm set let!

Jako vtip nic moc. Jestli to byl ovšem vtip. V opačném případě – no, raději jsem to nechtěla ani domýšlet.

Vím, že jsem dlouho drkotala zuby pod peřinou; rozhodně to nebylo zimou. A pak jsem asi přece jen usnula.

Kdybych jen tušila, za jakých okolností se s ním opět uvidím! Naštěstí – či naneštěstí všechny ty hrozné události byly teprve před námi. Ale to jsem ještě nemohla vědět...

Mé noční dobrodružství prošlo bez očekávaného průšvihů. Naši se vrátili později než já a když zjistili, že už spím, ani mě nebudili. Ráno táta láteřil, že mu nějaký holomec vycucal hadičkou z nádrže benzín, ale já mlčela jako hrob. Pochopitelně jsem neměla nejmenší chuti rozdělit se o své zážitky, tím spíše, že by mě určitě považovali za cvoka.

Jenomže já to doopravdy zažila. Na vlastní oči!

Následující den se mnou nic kloudného nebylo. Dorazila jsem sice do nemocnice včas, ale hned za dveřmi jsem potkala primáře Vomáčku. Ne že bych ho nesnášela, ale rozhodně se nedalo tvrdit, že bych ho měla v oblibě. Měl nemístné vtipy a často se bavil na můj účet. Neuvedla jsem se u něho zrovna nejlépe. Sotva jsem přišla ze zdravky, přivítal mě jako svou spásu a hned mi ukazoval celou nemocnici. Jenomže už ten první den se mi ale přihodilo něco nepříjemného. Ne že bych se už předtím nesetkala s různými ošklivými případy, ale ležela tu zvlášť odporná gangréna, až se mi z toho udělalo špatně – a já se zkrátka složila. Omdlela jsem jako špalek. Vrchní sestra, postarší paní Nováková, hned přiskočila a začala mi dávat autotransfúzi, abych se rychle probrala. To se jí sice podařilo, jenže autotransfúze se dělá tak, že se zvednou nohy nahoru, aby se krev nahrnula do hlavy. Takže když jsem opět přišla k sobě, zjistila jsem, že na mě všichni chlapi kolem civí jako na divadle. Od pacientů až po primáře. Ihned jsem zase vyskočila a jaksepatří zrudla, ale smazat se to nedalo. Kdyby pak aspoň mlčel a nedělal si pořád vtipy na můj účet. Samozřejmě, jakmile jsem ho od té chvíle potkala, měla jsem okamžitě po náladě.

Ten den jsem upustila teploměr a pak injekční stříkačku. Říká se, že střepy přinášejí štěstí, ale nezdálo se mi, že by to byla pravda. Měla jsem stále pocit, že něco hrozného visí ve vzduchu – a že za to nejspíš může mé včerejší noční dobrodružství.

Opravdu se mi to stalo? Nebo se mi to jen zdálo? Ale – jak jsem se dostala domů? To bych musela mít okno, jaké jsem ještě nezažila. Vždyť jsem na té diskotéce nevypila ani malé pivo, měla jsem neustále na paměti, co mi táta říkal. Tvrdil, že funkcionářská zvířata si mohou jezdit ožralá jako prasata a projde jim to, ale když policajti chytanou někoho malého jako jsme my, zgustnou si na něm jaksepatří.

Kromě teploměru a stříkačky jsem už nic víc nerozbila, takže by se dalo říci, že den skončil jakž-takž bez pohromy.

Bohužel ještě neskončil. Jak se to říká – nechval dne před večerem...

V noci nás vzbudilo hučení letadel. Přelétávaly přes nás ve velkých skupinách vlna za druhou, byly jich spousty. Tátu napadlo zapnout si rádio – a tak jsme se dozvěděli, že naši zemi obsazují cizí vojska.

Donedávna to byli naši spojenci – a teď k nám přes noc vtrhli s neuvěřitelným množstvím vojáků, s mnoha tisíci tanky a spoustou letadel. Naše armáda byla proti takové síle početně nepatrná a navíc jsme takový podraz nečekali, proto vrchní velitel vydal rozkaz neklást okupantům odpor, aby se alespoň co nejvíc omezily ztráty.

Vyběhli jsme ven, abychom viděli nepřátelská letadla. Byla ale tmavá noc a jen hluboké hučení leteckých motorů nad námi dávalo tušit, kde se majestátně vznášejí tisíce vojáků, aby dobyli naši zemi. Nikdo je neohrožoval. Naše stíhačky zůstaly na zemi, nejspíš už byly v rukou nepřátel. Určitě je napadlo obsadit nejprve letiště a podobná klíčová místa.

Najednou jsem nahoře spatřila záblesk. Kdesi ve výšce se zažehla jiskřička a nechávala za sebou ohnivou červenou čáru. Jednomu z letadel asi vzplanul motor a po chvíli druhý, letadlo vybočilo z formace a začalo prudce klesat k zemi. A opět se kdesi nahoře zablýskalo, další z letounů začal ztrácet výšku. A potom třetí, čtvrtý a pátý. Najednou se nahoře zablesklo víc, nakrátko tam vzplanula malá ohnivá koule, ale rychle pohasla a všichni jsme viděli, jak cosi žhavého padá dolů. Ještě ve vzduchu žár pohasl a pak už nebylo vidět nic. Až po chvíli jsme slyšeli, jak byl monotónní zvuk leteckých motorů na okamžik přerušen zaduněním.

„Podívejte se – támhle!“ uslyšela jsem křičet souseda. Stál na balkóně svého domku a ve slabém světle venkovní svítilny bylo vidět, že pozoruje oblohu dalekohledem. Ukazoval nám cosi rukou, ne nahoru, ale kamsi k obzoru. Pohlédla jsem tam a pak jsem jenom litovala, že nemám také dalekohled.

Rozlévala se tam v dálce ohnivá záře. Tím směrem by měly být skály, žádná vesnice ani město. Brzy jsem ale pochopila příčinu. Viděla jsem, jak

se do těch míst pokouší nouzově přistát jeden z hořících letounů – a jak se tam opět zablesklo a vyšlehly plameny. Mezi skály se přistávat nedá, to si hodně spletli letiště, pomyslela jsem si se zadostiučiněním. Přála jsem jim ale všechno nejhorší, stejně jako všichni kolem mě.

Další a další letouny klesaly mezi skály. Někteří piloti se pokoušeli manévrovat, ale stroje je očividně neposlouchaly. Buď se rozbili čelně o skály, nebo po nárazu na zem. Osm velikých letadel skončilo v ohnivé záplavě, dvě se rozlomila ve vzduchu a kromě nich jsme spatřili tři menší výbuchy, které jsme na tu dálku nedokázali rozpoznat.

Tam ve výšce se něco dělo – něco neočekávaného. Nedovedli jsme si to vysvětlit, ale škoda vznikala nepřítelům, takže se nás netýkala.

Pak to všechno skončilo.

Poslední vlny letadel přelétly a nastalo ticho. Spát jsme však už nešli. Do rána jsme ve velkém hloučku společně diskutovali, co se to na nás a na naši zem přihnalo.

Následující dny probíhaly ve znamení horečnatého chvatu. Byla jsem v nemocnici často celý den, od rána do večera. Bratři Olda i Jindra mě tam nechtěli pustit, prý aby se mi něco nestalo, ale otec to přešel pokrčením ramen.

„Kdyby vtrhli do našeho domu, neuchráníte ji,“ řekl jim. „A nemůžeme přece složit ruce do klína jen proto, že k nám vtrhla tahle horda.“

Pak k nám jednoho rána přivezli skupinku raněných nepřátelských vojáků. Nedaleko našeho městečka se potmě střetly dvě vojenské kolony. Vojáci byli neustále pod velkým nervovým vypětím, nepoznali, že proti nim jedou tanky vlastní armády a začali po nich střílet. Ti druzí samozřejmě palbu opětovali a než na ten omyl přišli, stálo to několik desítek vojáků život a spousta jich byla raněna.

Několik jich přivezli i k nám do nemocnice. Ošetřit jsme je museli, to byla naše povinnost, ale ti, co byli při vědomí, si museli od nás vyslechnout, co si o nich myslíme. Zdálo se nám ale, že nic nechápou. Pořád dokola mleli svou, že nás vůbec nepřišli dobývat, ale musí nás zachránit před horšími nepřáteli, kteří nás podle jejich verze před týdnem napadli. Byli dokonale zpracovaní a nepodařilo se nám přesvědčit je o jejich klamavé propagandě.

Jeden z nich, umístěný stranou od ostatních, se se mnou pokusil dát do řeči, když jsme na chvíli osaměli. Uměla jsem dobře rusky a snad proto si mě vybral. Byl to starší člověk, důstojník a ležel tu s prostřelenou nohou.

„Sestřičko,“ oslovil mě potichu. „Proč vy těm chlapcům vykládáte, jak jim naši lžou o téhle špinavé válce?“

„To tedy máte pravdu, lžou vám a tahle válka je pořádně špinavá,“ řekla jsem na to dost nahněvaně.

„My to přece víme,“ řekl polohlasem, abych to slyšela jen já.

„Tak proč...“

„Ale dovedete si představit, že by některý z těch vojáků řekl, že je ta válka špinavá a on střílet nebude?“

„To byste měli udělat všichni! Všichni najednou!“

„To chcete nemožné,“ povzdychl si. „Proti velení se všichni najednou postavit nedokážeme a jistě chápete, jak dopadne jakákoli nekoordinovaná akce. Jednotlivec nemá jinou možnost, než mlčet a plnit rozkazy.“

„Tak máte aspoň mlčet a nevytrubovat nám svoje nesmysly. My vám je nevěříme a vy to snad sami vidíte, zvlášť když dobře víte, jaká je to lež.“

„Ti kluci to neříkají proto, aby vás přesvědčili o naší pravdě, nemyslete si,“ povzdychl si. „Oni tak musí mluvit, aby přežili. Kdyby nějaký donašeč oznámil, že vám někdo z nich dal zapravdu, nedožili by se ani konce týdne.“

„To myslíte vážně?“ podívala jsem se na něho trochu zaraženě.

„Naprosto vážně,“ přikývl. „*Podlehnout nepřátelské propagandě* je zaručená vstupenka na hřbitov. Kdoví, zda nepostačí, že jsme tady byli pod vaším vlivem.“

„Máte příšernou armádu!“ otrásla jsem se.

„Voják, který se bojí nepřítele méně než svých vlastních důstojníků, koná pravé divy statečnosti, to nevíte?“

„A to mi říkáte vy – důstojník?“

„Já nemám co ztratit,“ pokrčil rameny. „Hodně znamená už to, že jsem se dostal do prvního sledu, ačkoliv je v naší armádě víc mladších a lépe připravených důstojníků. Obávám se, že nás předem odepsali. Budou pak o to víc vytrubovat do světa, kolik obětí nás stálo vaše *osvobození*.“

„Tak jim utečte!“ navrhla jsem mu. „Teď by to šlo, přes hranice se v tom zmatku dostanete snadno.“

„Není kam utíkat,“ povzdychl si. „Na celém světě není místo, kde by byl našinec jistý životem. Naše špionážní služba dokáže takové vypátrat a zlikvidovat i na druhém konci světa. Neslyšela jste, jak dopadl Trockij? A žít v neustálém strachu někde v cizině? To není život.“

„V neustálém strachu žijete i takhle, jestli to dobře chápu.“

„Ano, ale aspoň můžeme žít a umřít doma... Kromě toho si představte, jak by se vedlo našim příbuzným. Máme doma rodiny a ty by to určitě krutě odnesly.“

Místo abych ho přesvědčovala o nesmyslnosti jejich vpádu, přesvědčil on mě. I když jinak, než jak by tomu mělo být v duchu jejich pokřivené, arogantní válečné propagandy.

Ostatně se u nás dlouho nezdrželi. Brzy si pro raněné přijelo několik vojenských sanitek a vojáčky odvezly. Dívala jsem se za nimi se smíšenými pocity. Pravda, byli to naši nepřátelé, ale kdo z nás mohl vědět, zda na tom nebyli hůř než my. My jsme se zatím nebáli promluvit, jako oni. Jejich lidé se báli vlastních nadřízených víc než nepřítelů, to přece bylo příšerné. Upřímně jsem je začala litovat, když jsem si uvědomila, že v tom nelidském systému museli žít celý svůj dosavadní život. Nebylo mi ale dobře při pomýšlení, že nám nejspíš tento strašný systém zavedou brzy také.

Zvonařský most

To, čeho jsem se obávala, se brzy začalo naplňovat.

Vojska obsadila naši zem bez odporu a cizí vojáci se u nás usadili jako na věčné časy. Dosadili nám jinou vládu. Formálně složenou z našich lidí, ale nikdo nepochyboval o tom, že to jsou jen bezmocné loutky. Zřídili si tu své úřady, vnutili nám některé zákony. Naši zástupci kývali i na tak loupeživé **dohody**, jako že nikdo nesmí kontrolovat, co z naší země vyvázejí.

Před okupací nebyly mezi našimi zeměmi vztahy neutrální, spíš přátelské, i když i to přátelství bylo poněkud vynucené. Před více než dvaceti lety nás jejich vojska osvobodila, ale za to osvobození jsme po celých dvacet let poctivě platili přinejmenším nevýhodnými hospodářskými smlouvami, často i bezostyšně požadovanými dary. Když se ale z osvoboditelů stali okupanti, i tyto nevýhodné dohody byly pro ně málo. Odváželi si celé vlaky zboží a pokud za ně platili, pak to nestačilo ani na dopravní náklady.

Smutnější bylo, jak rychle se někteří naši zaprodanci otočili a rychle se dali k vítězům. Brzy poznali, že získají nějaké výhody, když budou s vlky výti a začali s nimi spolupracovat otevřeně. Dokonce se tvářili, jako kdyby bylo vlastně všechno v naprostém pořádku. Už zase veřejně mluvili o nezníčitelném přátelství k našim okupantům – něco takového by si v prvních dnech invaze rozhodně netroufli.

Ale i to by se ještě dalo vydržet. Horší bylo, že začali mizet lidé...

Že i po prvním osvobození lidé beze stop mizeli, to se sice vědělo, ale nemluvilo se o tom. Tehdy byla válka a obětí bylo nepočítaně. Nebylo přece dobré našim osvoboditelům připomínat, že se k nám občas chovali jako k nepřátelům. Z opačné strany nám tenkrát hrozilo nebezpečí mnohem větší, také obětí bylo neporovnatelně víc. To byla pravda, jenže vzdálená, kdežto nebezpečí od našich bývalých přátel bylo teď až nepříjemně bezprostřední.

Čas od času se někdo prostě nedostavil do práce. Někteří lidé dostali výpověď a nikam jinam už nenastoupili. Jiní po vyhození z práce nedošli ani

domů. Nejčastěji byly ale motory vojenských aut slyšet v noci, občas s ojedinělým výstřelem. Oběti na životech během invaze nebyly na naší straně velké. Okupanti se nesetkali s odporem a neměli proto důvod vraždit, samozřejmě pokud se nepotřebovali zbavit vlastních nepohodlných lidí. Sovětská okupační policie si to začala za mlčenlivé podpory kolaborantů vynahrazovat až později.

Jednoho dne k nám přiběhl udýchaný bratrův kamarád. Ani se u nás nezastavil a hned ve dveřích nám oznámil, že se oba bratři nejspíš jen tak nevrátí. Okupační vojáci prý po jedné studentské demonstraci přepadli koleje a všechny sebrali. Co se s nimi děje, nevěděl, ale ani jejich, ani svou budoucnost neviděl růžově.

„Musím pryč, za hranice,“ řekl s určitostí. Vypadal dost vyděšeně a nejspíš měl proč. Pro jistotu prý nešel ani domů, chtěl jen navštívit nějaké příbuzné, aby mu pomohli. Od nás samozřejmě dostal vydatnou svačinu, dále narychlo připravený balíček jídla a otec mu vnutil na cestu i nějaké peníze. Naši nabídku na nocleh odmítl s tím, že se nemůže zdržovat už ani o minutu déle.

„Jestli mě chytí, zabijou mě,“ tvrdil. Několik podobných případů se už stalo i v našem městě, takže jsme mu to věřili.

Po jeho odchodu vypukl u nás pláč. Máma brečela a já s ní. Táta nás těšil jak mohl, ale moc mu to nešlo. Nejspíš proto, že byl sám zdrcený. Máma mě držela v náruči jako kdyby mě chtěla rozmačkat a pořád jenom vzlykala.

Druhého dne jsem se chtěla v nemocnici omluvit. Zavolala jsem ráno telefonem, ale primář Vomáčka nic na moje plačtivé řeči nedal.

„Poslyš, Blázo, mám pro tebe samozřejmě pochopení, ale uznej, když zůstaneš doma, nic tím nenapravíš. Máme tady strašně moc práce. Na Zvonařském mostě časně ráno vykolejil vlak, máme tady spoustu zraněných. Jestli jen trochu můžeš, přiběhni sem co nejdřív.“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se ho skrz slzy.

„Co já vím?“ odrazil mé vyptávání. „Ale ty se sem koukej dostat jak nejrychleji můžeš. Mimochodem – máš tady mezi těmi raněnými bratra.“

„Kterého?“ vytřeštila jsem oči.

„Jindru,“ odtušil primář. „Ale je v šoku, nemluví. Byl v tom vlaku.“

„Co mu je?“ zděsila jsem se.

„To si nebudeme telefonovat, na to teď není čas, uvidíš to sama. Koukej přijet co nejdřív!“, položil Vomáčka sluchátko. Nemusel mluvit dál.

Ihned jsem zburcovala mámu a tátu a všichni tři jsme odjeli autem do nemocnice.

Panoval tu strašný zmatek, ačkoliv se zdálo, že nejhorší nápor raněných už pominul. Mnoho lidí leželo jen tak na zemi na narychlo sehnaných matracích, někteří dokonce jen na složených přikrývkách.

„Tady jste!“ popadl nás primář Vomáčka a rychle nás vedl do plného pokoje. Na zemi, jen tak na přikrývce tam ležel někdo zafačovaný, že mu nebyl vidět ani nos.

„Tady máte Jindru,“ řekl primář. Máma ihned padla k bezvládně ležícímu tělu a začala vzlykat.

„Prosím vás, pojďte ke mně,“ nenechal nás primář být a otce spolu se mnou rychle odtáhl do svého pokoje.

„Dobře, že jste přijeli autem,“ začal přitlumeným hlasem, hned jak za námi zapadly dveře. „Těch obvazů si nevšímejte, Jindra má jen pár oděrek, s takovou prkotinou si ho můžete ihned odvézt. Ale je v šoku – a mezi námi, bylo by lépe, kdybyste ho ošetřovali doma. Tam snad nebude vadit, kdyby křičel ze spaní.“

„Co se s ním stalo?“ optal se věčně otec.

„Katastrofa u Zvonařského mostu nebyla způsobena vykolejením. Je to něco horšího,“ vysvětloval nám tiše, ale rychle. „Byl to vlak s našimi vězni, doprovázený ruskými vojáky. Odváželi je pryč ze země – ale na mostě se stalo něco nečekaného. Vlak někdo zastavil, most se zřítil a dva vagony plné ruských vojáků spadly do řeky. Jeden prý při tom shořel. Jenže dost vojáků to přežilo a začali do našich lidí střílet. Nechci o tom mluvit veřejně, ale většina raněných jsou střelné rány. Slyšel jsem, že hodně lidí postříleli, ale spousta lidí se podařilo utéci. Zdá se, že vojáci měli jiné starosti, než shánět vězně zpátky do houfů. Slyšel jsem zvěsti, že tam Rusy něco hrozným způsobem kosilo, ostatně to tam prý ještě pokračuje. Když teď vystoupíte na střechu nemocnice, uslyšíte, jak se tam střílí.“

„Myslíte, že někdo ten vlak přepadl?“

„Vypadá to tak,“ potvrdil Vomáčka. „Před chvílí kolem nemocnice projížděly jejich tanky, nejspíš přivolané posily. Vy jste je neviděli?“

Ujistili jsme ho, že jsme si žádných tanků nevšimli. Asi jely po hlavní silnici, my jsme k nemocnici přijeli zadem, takže jsme je mohli minout.

„Buďte rádi,“ souhlasil primář. „Ale podívejte se, jde o to, jak co nejvíc lidí dostat z jejich drápů. Vy tu máte syna, vezete se v tom, ať chcete nebo ne. Možná by bylo dobré, kdybyste si na nějakou dobu vzali do rodiny pár

dalších lidí. Bude se jim teď těžko utíkat, když se nám tady začínají rojit ty zelené plechové obludy, chápete?“

„A co Jindra?“ chtěl vědět otec.

„Jak říkám, je v šoku, nic víc,“ ubezpečil ho Vomáčka. „Ale to je asi všechno, čím vás potěším. Jindra zatím mluvil nesouvisle, vykřikoval něco o tom, že tam byli duchové, ale brzy jsem pochopil, že v tom vlaku byli oba. A jak se zdá, Oldřicha vám přitom zabili – jako mnoho dalších.“

„Panebože!“ vyjekla jsem. „Oldu?“

Na okamžik jsem měla pocit, jako když jsem se kdysi jako malá holčička probořila na zamrzlém rybníčku do ledové vody. Naštěstí tam tenkrát nebylo hluboko, ale to studené leknutí jsem si zapamatovala na celý život. Teď se se mnou všechno na okamžik sevřelo do ledového krunýře a měla jsem pocit, že se na místě složím.

„Podívejte se, co se stalo, těžko změníte,“ pokyvoval hlavou Vomáčka. „Kdyby je odvezli ze země, byli by snad ještě naživu, ale bylo by to s nimi ještě horší. Víme my vůbec, co se s těmi zmizelými u nich děje? Pokud vím, zatím se od nich ještě nikdo nevrátil. Jistě je to pro vás tragedie, ale máte aspoň jedno dítě zpátky. Teď jde o to co nejvíce využít příležitosti, jaká se právě naskytla a vyvézt co nejvíc lidí do bezpečí. Pomůžete jim?“

Dohodli se, že si táta s mámou kromě Jindry odvezou domů aspoň tři další uprchlé vězně, vesměs lehčí případy. Nepůjde u nich o ošetřování, jako o to, dostat je co nejdál odtud.

„Blaženu nám tu ale nechte,“ vymíňoval si Vomáčka. „Jednak se vám místo ní vejde do auta někdo potřebnější, ale hlavně, jak říkám, vy ošetřovatelku potřebovat nebudete, tady bude užitečnější.“

Nikdy předtím mi nevyjádřil takovou pochvalu, ale v té chvíli jsem to tak nebrala. Měl pravdu v jednom, byla tu spousta zraněných a potřebovali okamžitou pomoc. Proto jsem přikývla. Jen jsem chtěla vidět Jindru, dříve než si ho naši odvezou.

Zatímco si otec odvedl matku stranou a tiše s ní hovořil, sklonila jsem se k Jindrovi. Ležel nehybně a zdálo se, že mě nevnímá, ale byl živý a to bylo prozatím po všech těch hrozných zvěstech to nejdůležitější. Odhrnula jsem mu jemně s obličeje vrstvu nedbale ovázaných obvazů; měly spíše zamaskovat jeho tvář, než že by byly k něčemu potřebné.

„Jindro, to jsem já, Bláža!“ zašeptala jsem potichu.

„Blážo,“ zamumlal Jindra, „já jsem viděl ducha... Ty mi to nebudeš věřit, ale viděl jsem ho na vlastní oči...“

Polilo mě horko. Já jsem přece nedávno měla také co činit s podobným jevem.

„Věřím ti,“ ujistila jsem ho. „Jak vypadal?“

„Takový chlap v černé kožené bundě,“ tiše mumlal Jindra. „Nebudeš mi to věřit, ale bylo skrz něj vidět, jako kdyby byl ze skla...“

„A co tam dělal?“ chtěla jsem vědět.

„Krájel vagóny,“ vydechl bráška. „Viděl jsem na vlastní oči, jak takhle pokynul rukou a po stěně vagónu přejela ohnivá čára... Pokaždé odkrojil čelní stěnu, aby mohli lidi ven...“ Na chvíli se odmlčel, ale pak ze sebe rychle ve zkratce vysypal vše podstatné, co ho zřejmě nejvíc tížilo.

„Potom tam přiběhli jejich vojáci... házeli na něho i na nás granáty... Olda běžel přede mnou, roztrhalo ho to, ale přízraku se nic nestalo, ačkoliv mu několik granátů vybuchlo přímo pod nohama... Nebyl jen průhledný, ale i nehmotný... To se ale u ducha rozumí, ne? Ty mi to nebudeš věřit, ale já jsem to viděl na vlastní oči...“

Pak už opakoval pořád to samé, ale nedivila jsem se. Po tom, co zažil, bych čekala, že bude v horším stavu. Viděl, co se stalo s Oldou...

Oldo, Oldříšku...

Brečela jsem a slzy mi kapaly na Jindrovu tvář.

„Já jsem se asi zbláznil, to přece není možné,“ zašeptal najednou Jindra bez nějaké souvislosti. Ale pochopila jsem. Více než Oldova strašlivá smrt na něho zapůsobil ten průhledný člověk.

„Nedávno jsem také jednoho viděla,“ řekla jsem vážně.

„Neblázni, Blážo!“ vrtěl malátně hlavou Jindra. „Vždyť sama dobře víš, že duchové nejsou. Akorát já jsem dneska jednoho viděl...“

Poklesla mu hlava a zavřel oči. Ne, neomdlel ani nespál, byl jen úplně apatický. Nebránil se, když ho táta s mámou vzali mezi sebe a pomalu si ho odvedli dolů do auta.

„Blážo!“ ozvalo se mi za zády.

Byla to Novačka, tedy vrchní sestra, stála tam s rukama od krve, jak právě vyběhla z operačního sálu. „Pojď se mnou, budeme tě potřebovat.“

Nebyl čas na nic dalšího. Chlap, který ležel Vomáčkovi na stole, měl roztržené břicho a uvnitř spoustu střepin. Vybuchl prý před ním granát. Chlap se ale probral, vstal, nahnul si střeva zpátky do břicha, přidržoval si je rukama a takhle zrasovaný došel několik kilometrů až k nám. Teprve na vrátnici se složil, zřejmě omdlel ztrátou krve a možná i bolestí. Nekňuba vrátný by ho tam snad nechal vykrvácet, ale šli kolem další zranění a zmínili se o něm nahoře. Teď ležel na operačním stole a zdálo se mi, že pomalu

umírá, zatímco mu primář Vomáčka pořád z břicha neustále vytahoval další a další střepiny.

„Dělej, nemáme moc času,“ zavrčel na mě. „Peán a svorku, rychle...“

Nedal mi ani okamžik na vzpamatování. Novačka se brzy vrátila, takže jsme Vomáčkovi asistovaly obě. Co jsem ale viděla, byl hotový chirurgický koncert. Spotřebovaly jsme hodně krevních konzerv, ale když Vomáčka skončil, ten chlap žil a zdálo se, že bude žít ještě dlouho, ačkoliv měl předtím v břiše kromě hlíny i spoustu kdovíjakého svinstva.

„Odvézt – a dalšího!“ zavelel Vomáčka.

„Myslíte, že to přežije?“ zeptala jsem se ho nesměle.

„Asi jo, když vydržel až doteďka,“ oddychl si Vomáčka. „Poslyš, Blážo, nejsi nějaká zelená? Určitě se potřebuješ dostat na vzduch. Skoč na střechu nemocnice a podívej se, co se děje u Zvonařska. Ale vrať se co nejdřív, tady je práce jako na kostele.“

Zelená jsem snad byla, ale na omdlení jsem se necítila. Na tu střechu jsem ale vyběhla bez odmlouvání. Aspoň zdálky vidět, kde se to semlelo...

Nahoře už bylo víc lidí. Pár pacientů, kteří tu rozhodně neměli co dělat, ale nikdo je nevyháněl. Pak nějakí kluci od nás, ti by naopak měli být dole a pomáhat. Ale nic jsem jim neřekla a jeden mi ochotně nabídl dalekohled, abych lépe viděla. Zнала jsem ho od vidění, dělal v kotelně topiče a jmenoval se Milan, aspoň mu tak všichni říkali.

„Tam se to mele, vidíš?“ oznamoval rozjařeně. „Slyšela jsi to? Konečně došlo i na ně! Dostávají tam pořádně na kalhoty.“

„Zabili mi tam bráchu,“ oznámila jsem mu a už jsem zase nic neviděla, protože jsem měla plné oči slz.

„Vážně?“ obrátil se ke mně a rozjařený výraz mu zmizel s obličeje. „Promiň, to jsem nevěděl. To by musel být Olda, já jsem tu před chvílí vašeho Jindru viděl.“

mlčela jsem, otřela jsem si slzy a zase se tam zahleděla. Bylo jasno a v dalekohledu byly vidět jen kotouče černého dýmu stoupajícího ze skal vzhůru. Zvonařské skály byly malá skupina pískovcových sloupů, takové menší skalní město, ale ne tak rozsáhlé, aby se k nám kvůli nim hrnuly turistické výpravy. Povšimla jsem si čtveřice helikoptér, jak kroužily nad skalami. Občas se od nich zablýsklo a do skal se natáhla tenká čárka kouře. Střílely raketami, ale nedalo se zjistit proč. Náhle se zablýskalo trochu víc. Spatřila jsem, jak z helikoptér začaly odlétávat kusy plechů a všechny čtyři se těžce zřítily do skal. Do výše vylétly další plameny a sloupy dýmu ještě zhoustly. Po chvíli sem závan větru donesl zvuky výbuchů, až sem bylo

slyšet, jak to zadunělo. Napadlo mě, že tam je asi spousta raněných. Musí to být peklo, krčit se uprostřed takové bitvy. Kdo tam vlastně bojuje? Co je to za lidi, že si troufali přepadnout ozbrojený transport a teď tam už kolik hodin střílejí? Kde se tu vzali? Neměla jsem ani tušení, že by se blízko našeho města zdržovala nějaká odbojová skupina, ostatně by to byla vzácná výjimka, dosud nikdo se přece okupantům se zbraní v ruce nepostavil.

„Půjč mi to,“ žadonil Milan.

Právě jsem mu podávala dalekohled, když jsem spatřila oslňující kouli. Vyhoupla se vzhůru a chvíli nad Zvonařskými skalami zářila jako obrovská světlice, potom rychle pohasla. Místo ní se začal zvedat veliký hřib kouře.

„Hodili tam atomovku!“ zaječel kdosi. „Lidi, křejte se!“

Než by napočítal do tří, leželi jsme všichni na horkém asfaltu ploché střechy. Každý se krčil jak mohl. Vzpomínala jsem, co nám vykládali při různých školeních, jak se máme chovat při atomové válce, ale napadl mě jen otřepaný vtip, že se máme hlavně dobře dívat, protože něco takového už nikdy v životě nespatříme.

Dobře jsem viděla, jak na nás letí tlaková vlna. Dala se rozeznat, jak zvedala prach a rvala poslední zbytky listí se stromů mezi skalami a námi. Přiletěla na nás jako stěna, ve chvílce byla tady a udeřila nás, ale ne tak zle, jak jsem se obávala. Pod námi zazvonilo nějaké rozbité sklo, ale to bylo všechno a my jsme se všichni v pořádku zvedali. Dívala jsem se chvíli na šedivý hřib, který tam ještě pomalu stoupal.

„Byla to nějaká menší ráže,“ usoudil Milan. „Kdyby použili něco většího, smetlo by nás to všechny, nestačili bychom se ani něčeho chytit.“

„Spíš bych řekl, že to nebyla atomovka,“ namítal jakýsi starší člověk, zřejmě pacient. „Víte, já dělám s trhavinami a vím co takové věci dovedou. Tohle mohlo být podle mě dvě stě až tři sta kilo perunitu. Nebo odpovídající množství něčeho jiného.“

„I tak to byla parádní šupa,“ pokrčil rameny Milan.

„To je pravda,“ souhlasil odborník na trhavinu. „Muselo to tam udělat pěknou paseku. Řekl bych, že Zvonařské skály nepoznáme. Nechtěl bych být ani o kilometr blíž.“

Tam muselo zůstat lidí, pomyslela jsem si s hrůzou. Raději jsem se obrátila a seběhla dolů. Viděla jsem toho dost na to, abych uspokojila Vomáčkovu zvědavost. Za chvíli jsem byla na sále, už zase s umytýma, sterilníma rukama.

„Musíme sebou pohnout, můžeme očekávat, že nám sem co nevidět začnou vozit další,“ rozhodl Vomáčka.

Pacientů však spíš ubývalo. Většina po nezbytném ošetření nemocnici kvapně opouštěla. Už jsem o nich věděla dost, aby mi bylo jasné, že tu nikdo z nich nemůže zůstat. Zbývali jen ti, co se sami pohybovat nemohli, ale těch mnoho nebylo. Kdo měl sílu dostat se až k nám, měl obvykle i na to, aby se odklidil co nejdříve a co nejdál. Pochopitelně až na pár výjimek, například ten chlap s roztrženým břichem, ale těch pár jsme mohli umístit, aniž by to bylo někomu cizímu podezřelé.

Nakonec jsme všichni padali únavou, ale nemohli jsme se ještě zastavit. Na konec nám zůstávaly pouhé zlomeniny. Lidé tu celou dobu trpělivě čekali, až vyřídíme nejhorší případy a dostane se na ně. Ani nebylo slyšet nařikání, jen občasné sténání nejvíce trpících. Neměli jsme pro všechny dost morfia, nejnutnější dávky jsme schovávali pro případ, kdyby je někdo opravdu naléhavě potřeboval. Malé zlomeniny se napravovaly i bez umrtvení. Když se někdo dožadoval injekce, dostalo se mu obvykle vysvětlení, jak na tom jsme. Nikdo už svou prosbu neopakoval, všichni jen zatínali zuby, když jim doktoři rovnali kosti a balili je do sádry. Na některé jsem byla až pyšná, jak to snášeli.

„Neměli bychom poslat pár sanitek k tomu vlaku?“ navrhla jsem nesměle Vomáčkovi, když jsme si dali chvilku pauzy.

„Už tam odjely,“ odfrkl primář. „Ale mají příkaz do ničeho se neplést, pokud to tam bude vypadat o život. Zřejmě je to tam pořád žhavé a oni čekají někde za bukem. Nebo je tam sověti nechtějí pustit, ani tomu bych se nedivil, těm.“

Pak byly zvenku slyšet zvuky mnoha motorů, ale nebyly to naše sanitky, hučelo to mnohem víc a hlubším tónem.

„Jdi se podívat, co se děje venku,“ poslal mě Vomáčka ze sálu. Měl mě za poskoka, ale ani mi nepřišlo, abych se kvůli tomu urážela. Jako sestra jsem tu hrála kdovíkolikáté housle a když šlo do tuhého, vrchní sestra Nováková byla na sále platnější než já.

Strhla jsem rukavice, zahodila je do koše a vyrazila ze dveří. Ale za nimi jsem se zarazila, jako by mě přimrazil.

„Kdě direktor?“ zařval na mě vysoký důstojník sovětské okupační armády a aby svým slovům dodal větší váhu, namířil na mě těžkou pistolí. Mrknutím oka jsem spatřila, jak aspoň pět dalších vojáků na mě míří ještě nebezpečněji vyhlížející samopaly. Pochopitelně jsem na fleku ztuhla.

„Kdě direktor?“ opakoval otázku důstojník.

„Na operačním sále, co si přejete?“ zakoktala jsem.

„Kdě zděs operačnyj zál?“ vyštěkl důstojník.

„Tady,“ ukázala jsem za sebe.

Odstrčili mě stranou a víc se o mě nezajímali. Vtrhli do sálu a vytáhli ven na chodbu primáře Vomáčku.

„Okamžitě vyhod'te všechny vaše pacienty,“ hulákal na Vomáčku důstojník. „Za chvíli sem přivezou pacienta a jestli vám zemře, nechám vás všechny postřílet!“

„Klid, prosím,“ namítal Vomáčka. „Rozumí se samo sebou, že uděláme vše co bude v našich silách.“

„Nejdřív vyhod'te toho ze sálu!“ požadoval důstojník.

„Právě jsme s ním skončili,“ ujistil ho primář. „Musíme to ale před dalším pacientem trochu připravit.“

„Tak sebou hod'te, už ho vezou!“ nařizoval důstojník.

„Stihneme to než tady bude,“ ujistil ho Vomáčka.

„Jen aby!“

„Blážo, tebe už nepotřebujeme, můžeš jít domů,“ obrátil se ke mně. „Pozdravuj rodiče a bratra.“

„Nikdo ven nepůjde!“ vyštěkl důstojník. „Kdo se bez mého svolení pokusí opustit nemocnici, toho na místě zastřelíme, ať je to kdokoli. Nemocnice je obklíčena naším plukem, neunikne nám živá ani myš!“

„Téhle sestřičce skončila služba před dvěma hodinami,“ snažil se namítat Vomáčka. „Unavená sestra nám není nic platná, to snad pochopíte.“

„Zůstane tady jako rukojmí,“ rozhodl důstojník. „Všichni ostatní taky, rozumíte? Jestli vám ten pacient zemře, budete se pak dívat na parádní popravu. A sám půjdete před zeď jako poslední.“

Venku se jako na potvrzení jeho slov ozvala krátká dávka ze samopalů. Všichni jsme zbledli, Vomáčku nevyjímaje. Držel se ale ze všech nejlépe, to musel uznat každý. Těžko se dá odporovat argumentům takové ráže, jakou držel v ruce oficír, zvláště když bylo každému jasné, že by ji neváhal při sebemenším odporu doopravdy použít.

„Dobrá, co se dá dělat,“ obrátil se primář k umyvadlu do operačního sálu. Důstojník šel o dva kroky za ním a pořád na něho mířil pistolí. Ostatní vojáci zatlačili do sálu vrchní sestru, mě a ještě dva zřízence, kteří sem ani nepatřili.

„Tak dost,“ obrátil se najednou Vomáčka na důstojníka. „Tady velím pořád ještě já. Tolik nesterilních lidí tu nemá co dělat. Vy sám si tu zůstaňte, ale vojáci půjdou alespoň na chodbu. Nevidíte, že mají boty od hlíny?“

Důstojník se na okamžik zamyslel. Pak jenom máchl rukou a nařídil svým vojákům, aby hlídkovali před sálem.

„A vy si vezměte galoše,“ přisunul Vomáčka botou před důstojníka pár bílých přezůvek.

Důstojník zaváhal, ale pak se sklonil a rychle si je navlékl. Nevěřila jsem očím. Takhle zpacifikovat důstojníka okupační armády dokázal jen Vomáčka. Samozřejmě ne doslova, ale bylo to maximum, čeho mohl v této chvíli dosáhnout.

„My jsme připraveni. Kde máte pacienta?“ řekl Vomáčka už zase klidným hlasem.

„Je tu,“ řekl důstojník řízně.

Na sál vtrhli další vojáci a pod jejich doprovodem nesli dva naši zřízenci nosítka, přehozená zakrvácenou dekou.

„Položte ho sem,“ poručil Vomáčka a ukázal na operační stůl. „Co jsem vám říkal o těch nesterilních?“ obrátil se jen tak přes rameno na velícího důstojníka.

Ten vyštěkl pár rozkazů, načež zablácení vojáci zmizeli za dveřmi. Vomáčka si poslal jednoho zřízence pro uklízečku, což mu důstojník povolil a načmáral na kus papíru propustku.

„Tak jdeme na to,“ obrátil se potom k vrchní sestře a ke mně. „Je mi to líto, Blážo, ale budeš tu muset zůstat. Dělal jsem co jsem mohl, víc nebylo v mých silách.“

„Jste zlatej, pane docente,“ usmála jsem se na něho snad poprvé – přinejmenším od vpádu sovětů do nemocnice. Dnes mi ani nebyl nepříjemný, naopak, obdivovala jsem ho. Zachoval se jako správný chlap.

Pacient byl v hrozném stavu, že jsem se zachvěla, když ho poprvé odkryli. Hned jsem si uvědomila důstojníkovy vyhrůžky a nebylo mi volně u žaludku. Probůh, co tady můžeme dělat, řekla jsem si, když jsem zpozorovala tu spoušť. Pacient neměl obličej, vlasy, ale ani oči. Tam, kde mají lidé tvář, měl jen hrozně rozbitou zkrvavenou změť spálených tkání, z nichž vykukovaly obnažené, zčásti přeražené zuby. Podobně to vypadalo, když jsme na něm rozřízli černou koženou bundu. Byla celá sežehlá, chřestila a drolila se nám v rukou. Na štěstí pro něho zachytila alespoň žár, který mu spálil obličej. Ošklivé podlitiny na celém hrudníku ale svědčily buď o hrozném nárazu – anebo o strašlivém mučení.

„Museli jste ho takhle zřít?“ obrátil se skrz zuby na velícího důstojníka Vomáčka. „Teď ho máme zachraňovat, když jste ho takhle zvalchovali?“

„Nikdo z nás se ho ani nedotkl,“ vyštěkl důstojník.

„Že jste se ho ani nedotkli?“ ukázal Vomáčka na pacientův hrudník. „A co ten dvojitý průstřel hrudi? Ty kulky nebyly vaše? Jako lékař bych rád věděl, co mohlo tohle způsobit? Je hrozně pomlácený, mám dojem, že má z poloviny žeber malé kostičky! A kdo to vlastně je?“

„Co je vám do toho?“ zavrčel důstojník. „Až na ty průstřely si všechno způsobil sám. Jestli vám to pomůže, není to náš člověk, ale váš. Nejdřív na nás střílel, skoro celý pluk mi postřílel a nakonec způsobil výbuch, při kterém naráz zahynulo skoro padesát mých vojáků.“

„To by ale musela být strašná exploze.“

„To tedy byla,“ ujistil nás důstojník. Posadil se na sterilní lehátko pod oknem, vytáhl krabičku cigaret a bez ohledu na naše protesty si zapálil.

„Čert aby ho vzal,“ začal trochu tišším hlasem, ale bylo ho pořád slyšet po celém sále. „Patří mi to! Že jsem raději nedržel hubu!“

Nikdo z nás mu neodpověděl. Byli jsme zaujati zraněným.

„Kdybych mlčel a vlastnoručně ho zastřelil,“ uvažoval nahlas oficír, „dopadlo by to jinak. Ale nejspíš ne. *Što dělat? Nėvazmožno* tajit, že jeden člověk takhle zdecimoval pluk. To by nedopadlo dobře. Moc lidí to vidělo.“

„Říkáte – jediný člověk?“ zachytil jeho slova Vomáčka.

Ačkoliv jsme o další komunikaci s důstojníkem ostentativně nejevili zájem, zvědavost v něm zřejmě zvítězila.

„Ticho vy tam, hleďte si svého,“ utrhł se na něho důstojník nevrle. „Visíte na něm životy stejně jako já, ale vy se aspoň můžete snažit, já už jsem udělal, co jsem udělat mohl, víc už není v mé kompetenci.“

„Nebudete mi přece tvrdit, že vám záleží na jednom člověku, zvláště když sám tvrdíte, že není váš.“

„Mně na něm nezáleží, nejraději bych ho odpráskl jako psa,“ odplivl si oficír na zablácenou podlahu. Nevypadalo tu všechno, jak to na operačním sále má být, ale situace vůbec nebyla normální a na takové podrobnosti už jsme se ani neohlíželi.

„Odpráskl bych ho, zabil mi plno kamarádů,“ filozofoval dál oficír. „Ale když jsem nahoru nahlásil, že nás podle všech známek decimuje jeden jediný chlap, dostal jsem rozkaz zajmout ho živého, i kdybych měl kvůli němu ztratit deset našich pluků. Kdyby bylo po mém, nasadím na něj těžká děla a ne pěšáky. Pět vrtulníků sundal! A nakonec takovou pohromu! On mi to určitě udělal schválně! Nechtěl nám padnout do rukou živý!“

„Ani se mu nedivím,“ zabručela potichu Novačka. „Já bych mu nejradši dala takovou dávku morfia, aby ho už netrápili.“

„Víte dobře, že nemáme na vybranou,“ zavrčel na nás primář. „Víte, co nám slibují, když zemře?“

„No právě. Co když nám tu exne?“ strachovala se.

„Slyšely jste přece, co se stane, ne? Půjdeme se pak všichni postavit venku před zeď a poslední co uvidíme budou hlavně jejich samopalů. Kalašnikovovy jsou prý nejlepší na celém světě, ale nemám chuť přesvědčit se o tom na vlastní kůži.“

„Jestli zemře, odneseme to všichni,“ sýčkovala Novačka.

„On nezemře,“ prohlásil Vomáčka. „Je děsně pomlácený, z obličeje má fašírku, ale základní životní funkce má v pořádku, nevidíte? Jo, kdyby ta gorila chtěla, abych mu zachránil oči, to by bylo horší. Pokud mu jde o jeho život, ten už je, zdá se, mimo nebezpečí. Docela se tomu divím, ale je to tak. Jako kdyby měl devět životů, jako se říká o kočkách. Nezávidím mu ale, co ho nejspíš čeká. Snad ho zastřelí, až poznají, že jim slepý k ničemu nebude. Aspoň to bude mít rychleji za sebou. Kdyby nám tady ale zůstal tuhý, zbytečně by kvůli němu zahynulo moc lidí – a to rozhoduje.“

„Nerad bojuji s neznámým,“ meditoval dál pro sebe ruský oficír. „Kulomety, tanky, samopaly, hurá, obsadit kótu, tomu rozumím. Ale tohle... Divím se, že nám nezmizel, dokud byl neviditelný. Tohle není nic pro nás.“

Myslím, že jsem jaksepatří ztuhla. Třetí člověk, který tu dnes mluvil o neviditelném, a to počítám i sebe. Ale první, kdo ho spojoval s konkrétní osobou. Ale – Jindra vlastně taky mluvil o chlapu v černé kožené bundě, jako měl na sobě tenhle... To přece není možné, aby zrovna on...

Hlava muže už byla zafačovaná, že z ní nebyl vidět ani kousek kůže. Pokud se mi to nezdá, byl by to skutečně – můj neznámý zachránce z noční jízdy? Vzpomněla jsem si na jeho tvář, jak jsem ji spatřila ve tmě a v dešti. Trochu do trojúhelníku, to by odpovídalo. Tenkrát mi náhle zprůhledněl a to bylo na mě přece jen moc. Ale kdyby to byl opravdu on, proč také tak nezmizel těmhle vojákům?

„Zavolejte sanitáky, ať ho odvezou na ÁRO,“ poručil mi Vomáčka. „Ale opatrně.“

„Není mrtvý?“ staral se dychtivě oficír.

„Není a možná to přežije,“ ujistil ho Vomáčka.

„To doufám,“ vypjal hrud' důstojník. „Musí vám vydržet naživu do té doby, než si pro něho přiletí naši specialisti. Už jsou na cestě, ale trochu jim to potrvá, je to sem daleko. Až si ho v pořádku přeberou, máte mé čestné slovo, že jste všichni okamžitě volní. Ale do té doby tady zůstanete.“

„Nebojte se, vydrží,“ ujišťoval ho Vomáčka.

„Já na vaše řeči nedám,“ odsekl důstojník. „Mohli byste mě podvést. Čechi nejsou spolehlivý národ. Dostal jsem rozkaz předat ho živého a dokud ho ode mě nepřevězmou, zůstanu tady a budu na vás dávat pozor. Dovedete si vůbec představit, co u nás znamená nesplněný rozkaz? Nedovedete, co? Žádnou disciplínu nemáte, *svoloč takaja*...“

„A to tu máme i spát?“ začala se umírněně rozčilovat Novačka - měla asi dobře na paměti oficirovu pistoli. Kromě toho bylo těžké přehlédnout nasupené vojáky tatarského vzhledu, jimiž se nemocnice jen hemžila.

„Však to nějak vydržíte,“ mávl rukou oficír. „To není nic proti tomu, co musí vydržet naši vojáci v boji.“

„Nejsme vojáci,“ odsekla Novačka, ale dál už neřekla ani slovo. Co jiného mohla v této chvíli dělat?

„Měli bychom se raději postarat o tamtoho,“ připomněla jsem. „Abych s ním raději zůstala a hlídala ho.“

„Úplně nejraději bych tě poslal domů, děvenko,“ vzdychl si primář Vomáčka. „Ale jak sama vidíš, nejde to. Určitě jsi unavená, ale kdo není? Nikdo to nemáme jednoduché...“

„Mám doma rodinu,“ lamentovala Nováková, jako by jí to došlo až teď.

„To těm zeleným gorilám nevysvětlíte,“ pokrčil rameny primář. „Hoši, opatrně, moc na něm záleží,“ napomínal sanitéry, kteří opatrně odváželi pacienta. Určitě jim pořádně zatrnulo, když se dozvěděli, co nás čeká, jestli ten člověk zemře. Vojáci prý už z nemocnice nikoho nepustili; dovnitř ano, ale ven ne. Naštěstí je nenapadlo zablokovat telefony a kdosi stihl varovat ostatní, aby se proboha k nemocnici ani nepřibližovali. Vrátní podniku před nemocnicí začali lidi zastavovat a vracet – nikdo asi neprotestoval, když se dozvěděl, před čím ho uchránili.

„Myslím si, že toho dneska moc nenaspíme,“ řekl primář. „Těžko usnu, když mám být zítra ráno zastřelený.“

„Já tady zůstanu a kdyby něco, zavolám,“ nabídla jsem se.

„Dobrá,“ souhlasil. „Budeme vedle. Nováková na sesterně a já u sebe.“

„Doufám, že tam s ní nezůstane ten oficírek,“ starala se Novačka.

Naštěstí Vomáčka důstojníka přesvědčil, že pacient bude v pořádku a že by udělal lépe, kdyby hlídkoval venku na chodbě. Dal mu tam přinést lehátko a pak i pro další tři jeho vojáky, jak si to pan důstojník vymínil.

„Ale dávej pozor, aby se s ním něco nestalo,“ nabádal mě.

„Nebojte se,“ usmála se.

Osaměla jsem a teprve teď jsem se pustila do breku. Především pro Oldu. Byl to přece můj bráška a já jsem se nemohla smířit, že ho už nikdy neuvidím. Měla jsem nesmírný vztek na ruského oficíra, pro kterého náš člověk neznamenal vůbec nic a jehož vinou nejspíš Olda zemřel. Kdyby jen Olda, ale kolik dalších lidí! Pak jsem se přece jen trochu vzpamatovala. Zkontrolovala jsem stav pacienta a sklonila se nad ním.

„Je tu někdo?“ ozvalo se z té hromady řádů.

Byl při vědomí, ale neviděl mě – a už mě bez očí nikdy v životě neuvidí, zachvěla jsem se.

„Klidně ležte,“ promluvila jsem na něho tiše. „Jste u nás, v nemocnici.“

„Tak jsem si to špatně spočítal,“ povzdychl si neznámý smutně. Sotva mluvil, spíš šišlal, neměl vlastně rty ani zuby a divila jsem se, že mu vůbec rozumím.

„Nesmíte se rozčilovat,“ napomenula jsem ho.

„A co jste vy? Ošetřovatelka?“

„Ano,“ potvrdila jsem mu. „O vás říkali že jste duch, co vy na to?“

Rozhodla jsem se neodkládat tuhle otázku ani o minutu.

„Bylo by to tak možná lepší,“ hlesl neznámý. „Bohužel to není pravda.“

„Kdyby to byla pravda, pak bychom se my dva museli nedávno setkat,“ pokračovala jsem. „Já už jsem totiž s jedním duchem mluvila.“

„Nejste vy ten žabec v noci v autě bez benzínu?“ vzdychl si pacient.

Polil mě nejprve mráz a hned zase horko. Byl to on – a dokonce si mě pamatoval.

„Tenkrát jste se vypařil jako opravdový duch,“ vysoukala jsem staženým hrdlem.

„Promiňte mi to, udělal jsem si z vás trochu legraci,“ připustil. „Bylo to ale takové – hodně zvláštní setkání, vidíte!“

„Tak to jste přece jenom vy,“ sklonila jsem se nad ním. „A dnes jste mi v tom vlaku zachránil bratra.“

„O tom nevím, ale je to možné.“

„Ale druhého brášku mi tam zabili,“ dokončila jsem smutněji.

„To je moje vina. Špatně jsem si to naplánoval,“ povzdychl si. „Počítal jsem s tím, že vlak doprovázejí vojáci, proto jsem zlikvidoval první dva vagony, ale netušil jsem, že budou ještě v dalším vagonu na opačném konci vlaku. Když se pak vyrojili, bylo pozdě. Na jednoho jich bylo příliš mnoho.“

„Říkali mi, že jste na to byl sám. V tom případě jste jim to ale nandal parádně,“ řekla jsem s obdivem.

„Aspoň pár lidí se zachránilo,“ povzdychl si. „Já jsem nejdřív dělal všechno možné, abych přitáhl pozornost vojáků na sebe. Potom jsem se naopak snažil té pozornosti zbavit. To druhé se mi nepovedlo. A přitom stačilo tak málo... jenže k vodě mě už nepustili...“

„A co jste jim všechno provedl?“

„Já jsem je nepočítal,“ odpověděl tiše. „Nějaká stovka vojáků, tanky, helikoptéry, jedno bitevní letadlo...“

„No páni!“

„Tryskáče jsou jednoduchý cíl,“ vysvětloval mi. „Uvnitř motoru se jim točí přesně vyvážená turbína, stačí tam poslat trochu energie a pár lopatek ustřelit. Rotor se změní v beranidlo a letadlo se roztrhne samo. Helikoptěře stačí odstřelit jediný list vrtule a jde dolů. Tanky jsou horší, ale o to nejde. Prosím vás, nejsou tu někde jejich vojáci?“

Vysvětlila jsem mu, že jeden vysoký sovětský důstojník na něho čeká na chodbě a všem nám vyhrožuje zastřelením, protože ho chtějí za každou cenu dostat živého.

„To je zlé,“ zachvěl se. „Právě jsem vás chtěl poprosit, abyste mi dala smrtící dávku morfia, kdybych jim měl padnout do drápů. Ale když je to takhle, to je jiná.“

„Proč byste měl zemřít?“ zachvěla jsem se. „Myslíte si, že bez očí se nedá žít?“

„Tady nejde o oči,“ řekl rezolutně. „Kdybych měl čas, narostou mi nové. Nekoukejte se tak na mě, vím, že vám to musí připadat jako rouhání, ale je tomu tak. Vždycky mi naroste všechno. Nezůstávají mi ani jizvy, mám mnohem větší regenerační schopnosti než je obvyklé, rozumíte mi?“

„Jste vůbec dost neobvyklý člověk,“ řekla jsem tiše.

„Žel Bohu, jsem pořád jenom člověk,“ vzdychl. „Navíc mám smůlu, příliš mnoho vím – a naneštěstí to pochopili. Moc by potřebovali **krešo**, ale ode mě je nedostanou, i kdyby mě lámali kolem. Přiznám se ale, morfium by mi bylo milejší.“

„Co je to – krešo?“

„Strašná síla,“ řekl vyhýbavě. „Dala by se zneužít a o to jim určitě jde. Víc vám neřeknu a raději zapomeňte, že jste to slovo ode mě slyšela.“

„Myslíte, že vás budou mučit?“ otrásla jsem se.

„S tím najisto počítám,“ odušil. „Ale to by bylo menší zlo. Na mučení ze mě nic nedostanou, museli by mít poblíž odborníky a i těm bych dlouho vysvětloval oč jde, i kdybych sám chtěl. Spíš se bojím, že mě budou vydírat

pomocí rukojmí. Víte, mohou přede mnou zabíjet nevinné lidi, dokud jim nepovím, co a jak. Jsou toho schopní.“

„A co kdybyste s nimi naoko spolupracoval?“ navrhla jsem mu. „Tolik lidí se k nim už přece dalo!“

„Mně by nic takového nevěřili,“ řekl zasmušeně.

„Poslyšte, mám nápad,“ vyskočila jsem. „Co kdybyste jim sehrál ztrátu paměti? To se přece při úrazech stává. Rozumíte? Takové pořádné okno, třeba až na několik let života. Pak by na vás nemohli! Ani by jim to nebylo nápadné, hlavu máte rozbitou, tomu by uvěřit museli.“

„No, o tom by se dalo uvažovat,“ zamyslel se.

„Mohli bychom jim potvrdit, že jste měl před pěti lety, nebo jindy, ale ještě před jejich invazí, nějakou nehodu. Pak byste se mohl tvářit jako kdyby žádná invaze nebyla a naoko, rozumíte, **naoko** byste s nimi spolupracoval. Třeba by se vám potom naskytla příležitost, jak jim vyklouznout.“

„Tedy, slečno, vy jste hlavička!“ roztál po krátké chvíli usilovného přemýšlení. „Jestli je jediná cesta, jak z téhle kaše ven, je to zrovna tahle. Měl jsem skutečně nehodu, snad o tom někde bude ještě záznam. No ale raději... Když budete tak laskavá, řekněte jim, že jsem nesouvisle mluvil o motocyklu na pražské silnici v dešti, rozumíte? A že jsem tvrdil, že je rok čtyřiašedesát. To by mohlo stačit.“

„Pomůže vám to?“ starala jsem se.

„Když ne, tak ne, vám to určitě neuškodí. Zkuste to.“

„Pro vás udělám co budu moci,“ ujistila jsem ho. „Mám k vám dluh – především za bratra.“

„Hrozně mi je líto, že kvůli mně zemřelo tolik lidí.“

„Kvůli vám?“ zarazila jsem ho. „Vy jste jich zachránil, ani nevíte kolik. Ty padlé přepíšeme na konto okupantů, bude to tak spravedlivé, nemyslíte?“

„Když to říká sestra jednoho z nich, nezbyvá mi než to tak přijmout,“ vzdychl si.

„Ani teď to nebudete mít jednoduché,“ ujistila jsem ho. „Ale myslím, že jsme se dohodli. Říkáte, rok čtyřiašedesát, motorka na pražské.“

„V dešti,“ připomenul mi.

„Dobře, já tedy jdu,“ řekla jsem. „Kdybychom se nikdy neviděli, aspoň si vzpomeňte, že vám držím palce.“

„Nikdy vám to nezapomenu, Blaženko,“ řekl tiše.

Přiznám se, trhla jsem . Svoje jméno jsem mu přece neřekla – jak je možné, že mě znal? Ale pak jsem nad tím mávla rukou. Kdoví od koho to

slyšel. Možná byl při vědomí, když na mě mluvil Vomáčka. Buď jak buď, nebylo to v této chvíli důležité.

Okupace

Výsledky, které potom následovaly, bych nikomu nepřála. Zamračení vyšetřovatelé ruského *Komitětu* nás proklepávali důkladně ze všech stran. Pacienta si odvezli – ani jsem se nedozvěděla jeho jméno – a vse na nás. Chtěla jsem předstírat, že nerozumím rusky, ale to mě nezachránilo, měli tlumočníky. Aspoň trochu času jsem tím získala a pokaždé než jsem otázku vyslechla česky, mohla jsem se trochu rozmyslet.

A pak to šlo pořád dokola. Co všechno jsme už slyšeli o Zvonařském mostu a tak dále. Vyslýchali nás celé hodiny, často až pozdě do noci. Nebili nás, ale příjemné to nebylo. Naštěstí jsem se brzy všechny svoje výpovědi naučila nazpaměť a protože jsem papouškovala pořád to samé, nechali mě na pokoji. Byla jsem pro ně velice důležitá jako jediná, kdo s neznámým hovořil, či spíš kdo od něho slyšel aspoň několik nesouvislých slov, jak jsem jim stále tvrdohlavě opakovala.

Nakonec se přece jen unavili a nechali mě. Jistě bylo pro ně přednější, že měli v rukou jeho. Doufala jsem, že má lest zabrala. Pro ně jsem ruštinu neovládala, ale pro sebe jsem pečlivě poslouchala, co si říkají mezi sebou. Mluvili všichni o ztrátě paměti a soudili, že je to pro ně velice výhodné.

Nejdůležitější bylo, že se s vězni ztratila dokumentace, nejspíš shořela v důstojnických vagonech. Buď jak buď, už se po nich nikdo nesháněl. Ačkoliv jsme byli od té doby odhodláni Jindru ukrývat, nebylo to zapotřebí. Na uzavřenou vysokou školu se pochopitelně nevrátil, ale táta tvrdil, že je to tak možná lepší. Opatřil mu práci v podniku a bráška byl zase normální člověk jako ostatní. To bylo v té době k nezaplacení.

Na neznámého jsem však nemohla zapomenout. Měla jsem k tomu mnoho důvodů. Předně mi sám přiznal, že může být neviditelný. Nejspíš ne kdykoli by se mu zachtělo, toho by snad ve Zvonařských skalách využil, ale několikrát jsem o této jeho vlastnosti slyšela od hodně důvěryhodných lidí – a na vlastní oči jsem se snad mohla také spolehnout.

Další záhadou bylo, co vlastně u Zvonařského mostu proti vlaku a pak proti celému tankovému pluku použil. Náš odborník na výbušniny odhadl poslední, největší výbuch na dvě stě až tři sta kilo perunitu, ale nedovedla jsem si ani představit, že by to tam měl někde předem připravené. Okupanti celou oblast uzavřeli, obehnali ostnatým drátem a kolem železniční trati postavili vysoké zelené plechové stěny, aby ani z jedoucích vlaků nikdo nic nespatriil. Zřícený most rychle nahradili vojenským provizorním a všechno kolem pečlivě uklidili

A konečně, nešlo mi z hlavy, že by mu mohly narůst oči. Hovořil sice o nějakých zvýšených regeneračních schopnostech, ale čeho je moc, toho je příliš. Co vím, nikde na světě není v žádné lékařské knize popsáno, že by někomu dorostl tak důležitý orgán, jako jsou oči. To by byl zázrak a on měl pravdu, když předpokládal, že mi to bude připadat jako rouhání.

Vypůjčila jsem si pár odborných knih a tam jsem si všechno ověřila. Na světě bylo lékařsky zaznamenáno pár případů, kdy lidem narostly třetí zuby, ale bylo vyloučeno, aby narostly tak složité orgány jako jsou oči. Zejména se to týkalo nervů. Nervy se obvykle neregenerují – a nejen oční.

Jemu jsem to ale nějak podvědomě uvěřila. Nejspíš proto, že on sám rozhodně nebyl obyčejný člověk. Už proto, že jsem ho viděla průhledného – a to na vlastní oči.

Pro nás bylo nejdůležitější, že jsme vyvázli bez komplikací se zdravou kůží. Nepočítám-li výsechy, ale ty jsme nakonec přežili ve zdraví. Nejhorší bylo, že zabili Oldu. Kdoví, jak málo chybělo, aby nás povraždili všechny.

Na přítomnost okupačních vojáků jsme si začali pomalu zvykat. Oni přes počáteční protesty světové veřejnosti dosáhli svého. Osud naší nevelké zemičky byl světu lhostejný, tak jako nedlouho předtím, když nás podobným způsobem obsadila vojska sousedů z opačné strany. V prvním případě se s námi naši germánští *protektori* nespokojili a aby dosáhli svého, rozpoutali válku, vtáhli do ní celý svět a to se jim stalo osudné. Teď zůstal navenek zachován mír a svět si oddychl, že nehrozí nebezpečí války.

Nás všichni – jako vždycky – hodili přes palubu.

Sovětské okupanti toho samozřejmě využili. Aby vzbudili ve světě dojem, že je vše v naprostém pořádku, dosadili nám vládu, složenou z našich lidí. Zaprodanců se bohužel našlo dost, také jako vždycky. Ti samozřejmě okupantům zobali z ruky, ale navenek se zdálo, že se do našich záležitostí už nikdo cizí nevměšuje. Zdánlivě to vypadalo jako dřív, až na neúměrně početné okupační vojsko. Usadilo se u nás natrvalo a museli jsme je živit.

S tím nevměšováním to ale zblízka bylo jiné.

Okupanti měli ve všem přednost. Když bylo nějaké zboží nedostatkové – a takového byla brzy většina – museli je dostat nejprve oni a my jsme mohli být rádi, když na nás nějaké zbylo. Měli své obchody. Byla by radost v nich nakupovat, kdyby nám byly přístupné. Jejich auta měla přednost na silnicích a když se jim někdo připlétl do cesty a došlo k havarii, vždycky byla vina na jeho straně.

Museli jsme se rychle naučit vyhýbat se jim – a nejenom na silnicích. Ale to jim nestačilo. Chtěli být neustále oslavováni, bezostyšně nám vyčítali, že je naše obsazení stálo statisíce mrtvých a počítali, že jim to budeme muset několik století splácet! Přitom jsme dobře věděli, že většina jejich padlých zahynula rukama vlastních velitelů, když poznali, že jejich intervence není tak spravedlivá, jak jim jejich politruci namlouvali, nebo jen proto, že nebyli při vraždění našich lidí dostatečně aktivní.

Napsala jsem dopis rodině onoho důstojníka, kterého jsem sama krátce po začátku invaze ošetřovala. Naštěstí mi tehdy dal svou adresu. Zajímalo mě, zda se vrátil domů a jak se mu vede.

Dlouho žádná odpověď nepřicházela, ale pak mi jeho vlastní matka přece jen napsala. Její dopis mnohé okolnosti invaze nádherně dokresloval.

Bylo to vyloženě nepřátelské psaní. Vyčítala mi, že jsme jí zabili syna a byla velice hrdá, že padl jako hrdina. Napsala mi ale, že oznámení o jeho smrti dostala už třetího dne invaze, tedy o celé dva dny dřív, než se dostal k nám do nemocnice.

A bylo mi to jasné. Ten důstojník se přece obával, že ho jeho nadřízení odepsali a jak se ukázalo, plným právem. Jeho rodina dostala oznámení o jeho smrti v době, kdy byl ještě naživu. Okupanti ho zřejmě krátce poté tak jako tisíce dalších zlikvidovali. Zabili tím dvě mouchy jednou ranou. Před světem se mohli ohánět mnoha obětmi ve vlastních řadách, jimiž se snažili dodat agresi aspoň dodatečně nějaké opodstatnění. Současně se zbavovali nepohodlných vlastních lidí. Možná tomu tak bylo u většiny jejich padlých.

Případy, kdy invazní vojáci skutečně zahynuli rukama našich lidí, by se daly spočítat na prstech. Přepadli nás nečekaně, hraniční posádky přemohli bez výstřelu. Potom naši vojáci dostali rozkaz nebránit okupantům v postupu a nestřílet na ně. Zvonařské skály byly výjimkou – navíc jsem věděla, že za tím byl jediný člověk, ačkoliv byl vyzbrojený nepochopitelnými a hrůzu nahánějícími zbraněmi. Byl ale sám proti obrovské přesile a ani jeho zbraně ho nezachránily.

Na dopis staré matky jsem samozřejmě odpověděla. Poněkud ironicky jsem ji politovala a přitom jsem jí napsala, že jsem s jejím synem hovořila, když u nás ležel zraněný. On sám byl přece rozumnější a dobře věděl, že je všechno jinak, než jak tvrdila jejich propaganda. Neodvážila jsem se jí ani naznačit něco z našich rozhovorů. Kdybych jí to napsala otevřeně, nejspíš by můj dopis nikdy nedostala. Ani takhle jsem si tím nemohla být jistá. Hlavně jsem jí neopomněla zdůraznit, kterého dne jsem s jejím synem naposledy mluvila. Snad ji trkne aspoň to datum, říkala jsem si.

Naši rodinu ostatně také postihlo neštěstí a na rozdíl od matky onoho důstojníka jsme věděli, co se stalo s Oldou a kdo byl skutečným původcem jeho smrti. Roztrhal ho granát sovětského okupačního vojáka, na kterého byli nejspíš doma právě tak hrdí. Oni nechápali, či spíš nechtěli chápat, kdo byl obětí a kdo vrahem. Kdoví, zda to i oni nedělali jen kvůli politrukům.

Nedostali jsme ani Oldovo tělo, nemohli jsme ho ani slušně pochovat. Nešťastný bráška Jindra, který Oldův konec na vlastní oči viděl, se z toho otřesného zážitku vzpamatoval zvolna a nechtěl nám o tom nic povědět. Samozřejmě nemohla být ani zmínka, že by dokončil vysokou školu, ačkoliv měl ve studiu před invazí dobré výsledky. Místo na studia tedy nastoupil do práce. Jezdil s nákladním autem pro jeden z místních podniků, zvykl si na to, ale kdykoli na silnici potkal charakteristicky zabarvená vozidla okupační armády, nikdy se neudržel a alespoň skrytě si odplívl.

Já jsem dál dělala sestru v naší nemocnici. Tam se téměř nic nezměnilo. Okupanti našim lékařům naštěstí nedůvěřovali a nemocné raději ošetřovali ve vlastních nemocnicích. Snad to dělali i proto, abychom se jejich vojáčky nepokoušeli zbytečně viklat v jejich skálopevné důvěře ve vlastní důležitost a nepostradatelnost v naší zemi. I když se u nás také málokdo odvážil mluvit o těchto záležitostech otevřeně, přece se nás stranili jak mohli a nejvíce ze všeho se snažili, aby se obyčejní vojáci nedozvěděli pravdu.

Nebylo nám nejlépe, ale nejhorší bylo, že nikdo neměl ponětí, kdy bude okupaci konec. Vypadalo to na počátek velice dlouhé doby Temna. Po Bílé hoře se u nás v Čechách tři sta let roztahovali Rakušané. Začínají nám další staletí nesvobody? Vypadalo to tak – a to bylo nejhorší.

Poznámka:

V době psaní tohoto příběhu jezdily po naší zemi sovětské tanky
(ale nikdo nevěděl, co bude dál).

Komu se zdá, že to tenkrát nebylo tak horké, má asi pravdu
(ale ty obavy tu tehdy skutečně byly).

Komu se zdá, že se tak u nás chovali Hitlerovci, má také pravdu
(ale Rusové nebyli o moc lepší).

**Komu se zdá, že to bylo jinak a ruské tanky nás tenkrát osvobozovaly,
je vůl (bohužel, jsou i takoví)**

Záhadný stopař

Koncem podzimu jsem navštívila kamarádku ze sousedního města.

Irena se mnou kdysi chodila do zdravotní školy. Ted' byla zaměstnaná jako já coby zdravotní sestra v nemocnici sotva dvacet kilometrů od nás. Jindra se mi sám nabídl, že mě tam odveze. Měl tím směrem toho dne cestu a bylo rozhodně lepší cestovat s bráškou než autobusem. Jednak by mě stál mnoho peněz a těch jsem měla málo; navíc se v té době dívky jako já bez doprovodu neodvažovaly cestovat. Mohly by potkat opilého ruského vojáka a nikdo by se jich neodvážil zastat.

Jindra mě zavezl až před dům, kde Irena bydlela. Slíbil, že se pro mě večer na zpáteční cestě zastaví a pokračoval za svým cílem. Měly jsme si samozřejmě s Irenou co povídat, ani jsem nepozorovala jak se venku stmívá. Nakonec se před domem ozval hukot motoru a nákladňák s Jindrou dorazil.

Jistěže jsem ho musela představit Ireně. Trochu se znali z dřívějšího, ale jen od vidění. Všichni jsme se potom ještě zapovídali. Jistě to znáte – začne se vzpomínat, pamatuješ, jak..., a co tamten... a to nevíš, jak jsme tenkrát... A najednou bylo jedenáct hodin.

Nemohli jsme nic jiného, než okamžitě vyrazit na cestu. Po půlnoci nebylo zdrávo pobývat venku. Zákaz vycházení sice už dva měsíce oficiálně neplatil, ale okupační vojenská policie opozdilce zatýkala dál, asi pro vlastní potěšení. Komu by se chtělo pro nějakou malichernost nasazovat krk?

Jindra samozřejmě slíbil, že na to pořádně šlápne a tak jsme oba odmítli nabízený nocleh a vyrazili jsme.

Motor hřměl ve vysokých obrátkách, reflektory olizovaly prázdnou silnici a my jsme uháněli jako o závod. Bylo pod mrakem, nepršelo sice, ale venku byla zima. V kabině bylo teplo a cesta nám rychle ubíhala.

Najednou nám přímo do cesty skočil chlap v dlouhém šedém plášti a začal na nás mávat, abychom mu zastavili.

„Vezmeme ho,“ rozhodl Jindra a aniž by čekal, zdali se k jeho návrhu vyjádřím, dupl na brzdy. Řítily jsme se příliš rychle a kolem neznámého jsme se přehnali jako vítr, brzy jsme ale zastavili.

„Nevím,“ namítala jsem. „Nevíme, co je to za člověka. Touhle dobou se po silnicích toulají buď hazardéři, nebo ti, co se dali k sovětům – od těch bych se raději držela dál. Co když má u sebe zbraň a bude nám vyhrožovat?“

„Jak to můžeš vědět?“ zavrčel Jindra a zařadil zpátečku, aby zkrátil neznámému cestu. „Co když je to někdo v nouzi? Takovým pomáhám. Měla

bys srdce nechat někoho touhle dobou na cestě? A i kdyby patřil k Sovětům? Nejspíš se nic nestane, ale v obou případech budeme mít svědomí čisté.“

Neřekla jsem na to nic, ale přesunula se na malou nouzovou sedačku dozadu, zatímco auto pomalu couvalo. Pak se ozvalo plechové zaskřípění otevíraných dveří a náš stopař se rychle vyhoupl na moje místo.

„Kam potřebujete odvézt?“ otázal se ho Jindra, sotva se dveře kabiny zabouchly. Nečekal ani na odpověď a rozjel se opět na plný plyn. Jakékoliv zdržování nebylo v této době namístě. Já jsem seděla skrčená mezi nimi.

„Vskutku podivuhodná náhoda,“ prohlížel si nás neznámý s úsměvem. „Mám totiž zaměřeno – právě k vám.“

„Opravdu zajímavé,“ mračil se Jindra. „Nepamatuji se, že bych vás už někde viděl. V dnešní době není obvyklé...“

Kdyby vedle mě znenadání udeřil blesk, nemohlo mě to víc překvapit. Náhle jsem si uvědomila, odkud toho člověka znám a kde jsem se s ním naposledy setkala. Bylo mi, jako kdybych dostala pořádnou ránu do hlavy.

„Jéžiši, Jindro, zmlkni, prosím tě!“ nedovolila jsem bráškovi dokončit. „Vždyť ho známe oba – a moc dobře!“

„Nikdy jsem ho neviděl,“ trval na svém Jindra, ale už ne tak jistě. Můj rozhodný tón ho přece jen zmátl.

„Určitě jsi ho viděl, ale možná jen napůl,“ připomněla jsem mu. „Tenkrát byl asi průhlednější – už se vážně nepamatuješ na Zvonařský most? Dala bych ruku do ohně, že to je on, kdo tě tenkrát zachránil z toho vlaku!“

„Probůh – **Zvonařský přízrak!**“ ztuhl Jindra.

Auto se trochu zakymácelo – Jindra to ale rychle vyrovnal.

„Promiňte, opomenul jsem se vám představit,“ usmíval se náš nový, podivný, ale přitom vlastně známý přítel. „Viktorín Přibík, jméno mé.“

Pronesl to málem obřadně, s graciézním pokývnutím hlavy. Zahleděla jsem se pozorně do jeho tváře. Byla osvětlená spoře, v kabině se nesvítilo, jen sem zvenčí dopadalo odražené světlo reflektorů. Ale nebylo pochyby, byl to on. Hlava trochu do trojúhelníku, bez jediné jizvy. Zuby by mohl mít umělé, ale k mému nezměrnému úžasu se na nás opět díval stejně jiskrnýma očima, jako při našem prvním setkání. Zřejmě si tenkrát nevymýšlel, když mi tvrdil, že bude zas jako dřív. Leda – ledaže by to byl jeho dvojník. Musel by mu být ovšem naprosto podobný, k nerozeznání.

Anebo – anebo šlo o dvojče.

„Úžasné,“ vydechla jsem. „Tak jste jim přece utekl!“

„Však to nebylo jednoduché,“ zachmuřil se trochu.

„Dobře že jste se vrátil,“ oddychla jsem si.

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny. „Shánějí mě po celém světě a jistě nejsou tak pitomí, aby je nenapadlo, že se pokusím vrátit domů. Řekl bych, že mě už hledají a brzy se objeví především tady, kde se se mnou setkali. Nu což, postarám se, aby to se mnou podruhé neměli tak jednoduché. Ale nejprve ti musím nastotísíkrát poděkovat, Blaženko. Zachránila jsi mi život – a nejenom mně.“

„Já?“ vytřeštila jsem na něho oči. „Já bych měla děkovat vám, bez vás bych dnes neměla ani jednoho bratra!“

„Zato jsi mě obdařila velkolepým nápadem a díky němu jsem dnes opět mezi vámi,“ pokračoval.

Uvědomila jsem si, že to nemůže být dvojník ani dvojče. Nevěděl by, o čem jsem mluvila s tím pravým.

„Kdy jste se vrátil? A – jak to, že máte zase oči?“

„Už jsem ti vysvětloval, že mám trochu vyšší regenerační schopnosti než většina lidí,“ snažil se mi připomenout, co jsem si sice pamatovala, ale čemu jsem ani teď nemohla uvěřit.

„Blážo – ty ho znáš?“ nevěřil Jindra svým smyslům. „Proboha, odkud?“

„Poprvé jsem ho viděla před tebou, ale naposledy, když ležel u nás v nemocnici,“ vysvětlovala jsem mu rychle.

„O tom jsi mi nikdy neřekla,“ vyčítal mi.

„To udělala dobře,“ zastal se mě Viktorín. „Slíbila, že mě ani vlastnímu bratrovi neprozradí. Sliby se mají plnit, ačkoliv chápu, že to mohlo být pro dívku dost těžké.“

Mezitím jsme dojeli k našemu domovu. Jako vždycky, když nestačil dojet do garáží, Jindra zručně zaparkoval nákladák do úzké proluky mezi domy, aby mu ho v noci někdo nerozbil. Obrněná vozidla sovětské okupační armády, řízená podnapilými vojáky, už mnoho nedbale zaparkovaných aut zdemolovala. Oni snad takové srážky úmyslně nevyhledávali, ale na druhé straně se příliš spoléhali na pancíře a nenamáhali se vyhýbat. Při srážce s takovými horami oceli se bortily i těžké nákladní tahače, natož Jindrova třítuna. Silnice už byly lemovány vyvrácenými sloupy a poraženými stromy. Silničáři sloupy zprvu opravovali, pak je prostě přemísťovali dál od silnic a na vysazování stromků rezignovali úplně.

My jsme rychle pospíchali domů.

„Vedeme návštěvu,“ oznámila jsem tátovi, když nás jako první přivítal ve dveřích.

„Tak pozdě na noc?“ podivil se, ale jen trochu. Jistě si řádně oddechl a v skrytu duše byl rád, že jsme se vrátili v pořádku domů.

„Budeme ho muset schovat,“ dodala jsem tišším hlasem, ale rezolutně. „Až ti povím, kdo to je, padneš naznak.“

„Viktorín Příbík – jsem velmi rád, mohu-li vás poznat,“ představil se hned ve dveřích náš přítel. „Mnohem méně bych byl potěšen, kdybych vaší rodině způsobil byť nepatrné obtíže,“ omlouval se předem.

„Už jsme pomáhali mnohým, které bylo také nutné skrývat,“ prohlásil s pochopením a tiše táta. „Doufám, že nám to jako dosud projde.“

„Obávám se, že jsem příliš hledaná osoba,“ vzdychl si smutně Viktorín. „Najdu si bezpečnější útočiště, jakmile to bude jen trochu možné. Dnes vás ale musím proti své vůli požádat o pomoc.“

„Máte ji samozřejmě mít,“ souhlasil táta. Vyskočila jsem a objala ho kolem krku.

„Povídáte – Příbík?“ rozpomínal se táta. „To je nějaké známé jméno. Tak se snad jmenoval i jeden starý český šlechtický rod.“

„Máte pravdu, Příbíkové z Kounic. Jsem maličko pyšný, že z toho rodu skutečně pocházím. Dnes už se na to nehledí, jako v dávné minulosti, je to jen zajímavá pamětihodnost, nic víc. Divím se, že máte takové znalosti.“

„Dobrý večer,“ přišla nás přivítat máma. „Proč hovoříte v předsíni a nejdete dál?“

Okna už byla zatemněná; máma rozsvítila v pokoji světlo a rozsadila nás kolem stolu. Všichni jsme dostali opožděnou večeři. Obyčejné ohřívání šubánky, ale měli jsme jaksepatří hlad, takže nám chutnalo a po večeři se jen zaprášilo. I Viktorín jedl s chutí a neodmítl ani přídavek. Po celou dobu večeře nikdo nepromluvil. Až pak náš host poděkoval za přivítání i za jídlo.

„Něco tak dobrého jsem už nejedl aspoň rok,“ prohlásil.

„To snad ne,“ upejpala se máma. „Kdybych předem věděla, že budeme mít návštěvu, připravila bych něco slavnostnějšího.“

„Nic lepšího to nemohlo být,“ ujistil ji Viktorín. „Zvláště když jsem dlouho neokusil pravou českou kuchyni.“

„Právě utekl z ruského zajetí,“ začala jsem našim opatrně vysvětlovat, aby se příliš nepolekali.

„Chudinko,“ politovala návštěvu máma.

„Tak zle jsem se tam neměl, díky Blažence,“ usmál se Viktorín. „Naopak, mohl jsem se tam cítit skoro jak v bavlnci, ale to už je docela jiná historie.“

„V bavlnci – v zajetí?“ nevěřil táta. Ani ostatní nevypadali chápavě.

„Budu vám všechno vyprávět, ale ne dnes,“ poprosil nás Viktorín. „Poslední tři dny jsem nespál vůbec a když se mi tento týden naskytla chvíle ke spánku, bylo to vždycky krátce, nejčastěji uprostřed lesa,“ omlouval se.

To bylo pro nás pokynem, abychom se dohodli, kde hosta ubytujeme. Nakonec jsme dali na jeho prosbu, aby mohl spát co nejvýše, nejraději až v podkroví. Vyhovět tomu přání bylo ovšem hračkou, i když naši předchozí chráněnci dávali naopak přednost sklepu.

„Jako kdybych to věděla, na zítřek jsem si směnila službu,“ těšila jsem se upřímně.

Jindra se trochu kabonil, že bude muset brzy ráno nejprve odvézt auto, ale dušoval se, že se včas vrátí a staral se, abychom na něho určitě počkali s vyprávěním. Máma s tátou to měli nejjednodušší. Následujícího dne měla být totiž neděle, takže jsme měli být všichni pohromadě.

„Nechceme na vás naléhat, ale byli bychom rádi, kdybyste nám trochu osvětlil, co se kolem vás přihodilo,“ začal táta opatrně sondovat hosta při vydatné snídani, podávané těsně před polednem.

Viktorín spal dlouho a neodvážili jsme se ho budit. Zato my jsme nemohli dospát, byli jsme vzhůru už od časného rána. První vstal Jindra. Odevzdal nákladák a když jsme vstávali, právě se vracel. S bráškou jsme rodičům vysvětlili, koho to máme pod střechou našeho domu. Jak se dalo čekat, nejprve se zděsili. Potom se ale oba uklidnili a svorně prohlásili, že musíme Viktorínovi oplatit, co pro nás i pro ostatní lidi před rokem udělal.

Tenkrát ho na vlastní oči vidělo mnoho lidí, nejenom náš Jindra. Mnoha zajatcům se jeho zásluhou podařilo uprchnout a městečko od nich vyslechlo všelijaké neuvěřitelné zvěsti. Některé z nich byly určitě trochu zveličené, ale na většině se všichni shodli.

Legendární *přízrak od Zvonařského mostu* měl podle svědectví neobyčejné vlastnosti. Především byl, přinejmenším zpočátku, neviditelný. Až později se začal objevovat, vždy jen jako nezřetelná, poloprůhledná bytost, která lidem mlčky a naléhavě ukazovala nejbezpečnější cestu z toho nejhoršího.

Většina přímých svědků shodně s Jindrou líčila, jak *duch* ým pokynem ruky krájel stěny železničních vagonů. Někteří dokonce tvrdili, že tak činil jen upřeným pohledem. Zevnitř vagonů se to projevovalo tak, že se na jednom konci objevilo na střeše oslnivě zářící místo, rychle se rozšířilo ke stěnám a po nich začalo nejprve pomalu, potom čím dál tím rychleji postupovat dolů. Ve tmě uvnitř vagonů se něco takového nedalo přehlédnout

a lidé se od čelní stěny vždycky včas odklidili stranou. Pak se tato stěna zpravidla s velkým rachotem odporoučela a lidé vybíhali na svobodu. Bylo to nepochopitelné a proto jsme se všichni těšili, že se konečně dozvíme nějaké podrobnosti o našem hostu.

Viktorín spořádal talíř smažených vajíček a když viděl, jak na něm visíme očima, trochu se usmál.

„Nejspíš vás zajímá, jak jsem se dostal ze zajetí našich nepřátel,“ začal ostýchavě, jako kdyby měl před námi trému.

„To samozřejmě také,“ souhlasil táta. „To jsou ovšem nejčerstvější události a nás by zajímalo i co bylo předtím.“

„Kdybych měl vykládat všechno od začátku, nestačil by mi k vyprávění ani týden,“ zavrtěl trochu hlavou. „Možná postačí, když vám vyličím, co se událo v poslední době, dejme tomu od té chvíle, kdy do naší země vtrhla sovětská vojska. Souhlasíte?“

Nikdo samozřejmě nebyl proti. Vlastně nám slíbil vyprávět všechno, nač jsme byli nejvíce zvědaví. To jsme ani netušili, že to nejzajímavější se ve skutečnosti odehrálo dávno předtím...

„Dobrá, teď jde o to, jak začít...“ zamyslel se. „Asi už víte, že mám poněkud neobvyklé prostředky. Jistě vám neprozradím nic nového, když řeknu, že jsou silné a účinné nejen jako zbraně. Přál bych si ze všeho nejméně, aby byly používány tímto způsobem. Jak jsem k nim přišel, to už je jiná historie. Musel jsem dlouho studovat, než jsem se všemu naučil. Dnes mám jen nepatrnou část svého dřívějšího vybavení – a i to mi stačilo, abych se dostal ze zajetí přes území nepřátel až domů.“

Viseli jsme na něm pohledy a nikdo se neodvážil jeho řeč rušit, ačkoliv bychom mu rádi položili tisíce otázek.

„Když do naší země vtrhli sověti, měl jsem ruce prázdné jako všichni ostatní. Já jsem takový vpád v Čechách zažil už vícekrát, ale tentokrát jsem se neudržel. Sestavil jsem si emitor energie a začal jsem sestřelovat letadla, prolétající nad námi,“ řekl trochu smutně.

„To jsme přece viděli,“ vzpomněla si máma. „Nebylo to hned prvního dne? Pamatujete se, ta letadla, co padala do skal?“

Všichni jsme se zachvěli.

„Bylo tomu tak,“ řekl Viktorín. „Ale brzy jsem viděl marnost svého počínání a nechal jsem toho. Jedinec nemá sílu zastavit takovou armádu.“

„Ale i tak jste jim způsobil dost škody,“ pokýval hlavou táta. „Řekl bych, být tady deset takových lidí jako jste vy, málokdo by si troufl tuhle agresi zopakovat.“

„Víte, není tak jednoduché zasahovat do válek,“ pokračoval náš host. „Mohl jsem podobně vystoupit před mnoha lety proti Germánům, ale tenkrát jsem to neudělal a potom mě to mrzelo. Netušil jsem ale, že je to vážné. Kdykoli předtím Čechy obsadila cizí vojska, nikdy to neznamenalohrožení celého národa, dokonce ani Bílá hora ne. To představoval až Hitler a jeho nadlidé. Nejhorší bylo, že jsem se o tom dozvěděl, až když válka skončila. Rozumějte mi, nevěděl jsem o koncentračních táborech, ani o vyhlazování národů. Nevšiml jsem si ani teroru za Heydricha, tenkrát mě zaměstnávalo tisíce jiných starostí a málo jsem se dostal mezi lidi. Byla to chyba – až dnes jsem pochopil, co to znamená vyvážení lidí ze země v dobytčích vagonech. Dnes jsem se proti tomu zlu postavit musel – a také jsem se mu postavil. Udělal jsem ale chybu. Pustil jsem se do nich příliš brzy, nebyl jsem na to pořádně připraven – a málem jsem to zaplatil životem.“

„Měl jste ty strašné zbraně už za Hitlera?“ divil se otec za nás všechny. „Tenkrát jste přece mohl být nanejvýš malý chlapec! Nebo se mýlím?“

„Mýlíte se,“ řekl Viktorín tišším hlasem. „Mohl jsem kdysi zabránit i Bělohorské bitvě. Kdybych to tenkrát udělal, svět by dnes vypadal jinak. A možná jsem to udělat měl, Habsburkové by mě nemohli svými píkami, halapartnami a nemotornými děly ohrozit ani v nejmenším, ale jeden šlechtic z našeho rodu Přibíků byl tenkrát na straně Ferdinanda. Proti vlastní krvi jsem přece jen nechtěl jít.“

„Bělohorské bitvě?“ vytřeštil otec oči, stejně jako jsme zůstali civět i my ostatní. Jestli všem létal po zádech mráz tak jako mě, nevím. Já jsem se vyloženě roztřásla. Bleskla mi opět hlavou myšlenka na ducha.

„Proboha, to by vám muselo být už... hodně přes tři sta let!“ přidala se máma a řekla vlastně naplno, co nám všem létalo hlavami.

Každý jsme se na něho dívali jinýma očima. Máma s tátou nedůvěřivě – nebylo divu. Já a Jindra jsme mu byli spíše ochotní uvěřit, jakkoliv to vypadalo nepravděpodobně. My dva jsme viděli dost, abychom jeho slova za lež nepovažovali. Jen my dva jsme ho totiž viděli průhledného. A to určité nebylo samo sebou.

„Jsem ještě starší,“ řekl Viktorín vážným hlasem. „Chodím už po tomto světě bezmála devět set let. Jsem Viktorín Přibík, druhý syn Jana Přibíka, zakladatele našeho rodu. Narodil jsem se v zimě léta Páně tisícího sedmdesátého pátého za pozeňnané vlády krále českého Vratislava druhého. Jsem posel Viktorín Přibík, vypravený do Polské země českým králem Svatoplukem, aby sjednal trvalou spojeneckou smlouvu, který ale do Polské země nikdy nedorazil, ani se ke svému králi nenavrátil.“

„Co se s vámi stalo?“ zeptala jsem se.

„Strhl mě i s koněm zrádný proud při brodu přes řeku Labe,“ řekl tiše. „Byl jsem mladý a byl jsem dobrým plavcem, ale v té chvíli jsem měl na sobě přišněrovaný železný krunýř na obranu proti lapkům a nemohl jsem se ho zbavit.“

„Vy jste se...“ zalapala jsem po dechu.

„Tak nějak,“ přikývl. „Kůň vyplaval beze mne a já jsem se v hluboké tůni řeky Labe utopil – právě na den apoštolů Petra a Pavla léta Páně tisícího stého osmého.“

„Takže jste – přece jen duch?“ vyjekla jsem.

„Nevěř na duchy, milé dítě,“ usmál se na mě. „Nikdy jsem žádného ve svém dlouhém životě nespátřil. Nemusíš se mě bát, jsem stejně živý jako ty. Můj věk je ale pro spoustu lidí nepochopitelný a nezbyvá vám než věřit mi.“

Ačkoliv se nám to nezdálo, byli jsme všichni rozechvělí jako nikdy v životě. Viktorín – šlechtic starý devět století? Co bylo víc k neuvěření? Jeho zvláštní schopnosti, věk, zbraně? Anebo to, že byl právě teď s námi?

„Mohl bych celý týden vyprávět,“ zastavil se Viktorín ve svém příběhu. „Ale vás bude jistě zajímat především to, jak jsem se dostal z moci našich dnešních nepřátel.“

Ujistili jsme ho, že nás v této chvíli zajímá naprosto všechno, co se ho dotýká. Teď už i to, co se odehrálo od samého začátku.

„Dobrá, začnu trochu zdaleka,“ rozhodl se. „Už jsem v Čechách prožil doby slávy i poroby. Kdysi sem slíbil, že nebudu zasahovat do dění tohoto světa, pokud to nebude nezbytné. Vyhýbal jsem se konfliktům už proto, že si většinu zlého Čechové působili sami, nebo k tomu alespoň pomáhali svými rozbroji. Vždyť i ta Bílá hora... Ale raději se vrátím až do dnešní doby. Do záležitostí lidí jsem se začal vměšovat až nedávno a nebylo to porušením slibu, jak se domnívám. Dlouho jsem si vyčítal, že jsem neobrátil zbraně proti Germánům, mohl jsem snad zabránit velikému zlu. Jejich vláda naštěstí skončila i bez mého přičinění. Zdálo se, že nejhorší doba našich dějin skončila neslavným koncem té chvástavé *tisícileté říše*. Mohl jsem se opět stáhnout do ústraní – a také jsem to udělal.“

„Jak jste ale mohl žít stranou od lidí?“ zeptal se Jindra tiše. „To o vás nikdo nevěděl?“

„Mohl bych žít i v skrytu, ale nebylo tomu tak,“ zavrtěl hlavou. „Nikdy nebylo nemožné obstarat si potřebné dokumenty, jen v dnešní době je to složitější. Lidé si doklady více a důkladněji ověřují. Nikdy jsem nezůstával

bez přátel. V každé době několik lidí vědělo, co jsem zač. Jeden slavný autor o mně dokonce napsal divadelní hru.“

„Kterou?“ vyhrkla jsem.

„Karel Čapek, Věc Makropulos,“ zasnul se. „V té hře ze mě udělal ženu a hodnotil mě nepříznivě, ale my dva jsme se bohužel nikdy v lásce neměli.“

„Proč?“ zajímalo mě.

„Považoval mě tak jako svou Elinu Makropulos za prázdného člověka. Když se dověděl jak to se mnou je, zaujalo ho to, ale začal se zajímat o to, co jsem za tu dlouhou dobu vykonal. Snad to myslel dobře, chtěl, aby bylo za každým člověkem znát nějaké dílo, ale myslím si, že mě krutě podcenil. Jeho Elina byla prázdná maska geniální zpěvačky, nic víc. Urazil jsem se, pohádal se s ním. Vyčetl jsem mu, že i ten zpěv může být nezapomenutelný, stejně jako psané slovo, ale nedal se ode mě přesvědčit. Navzájem jsme si asi nepadli do noty. Jinak jsem si ho velice vážil a litoval jsem jeho smrti. Víte, v každém století se najde někdo, kdo by měl žít déle než žil.“

„Za těch devět set let jste nic neudělal?“ zeptal se dosud mlčící Jindra.

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny Viktorín. „Neudělal, pokud máte na mysli jen to, co byste mohli vzít do rukou, nebo co by se dalo změřit, zvážit anebo spočítat. Ale když se to vezme pořádně, vždyť ani Leonardo da Vinci nevykonal všechno co si umanol a na čem třeba i začal pracovat. A možná, že to tak bylo lepší. Leonardo se hodně zabýval zbraněmi a kdyby na nich pokračoval, mohl by lidem způsobit více zla než si sám dovedl představit.“

„Vy jste rovněž vymyslel nějaké strašlivé zbraně,“ řekl tiše Jindra.

„Já jsem je měl od začátku,“ zavrtěl hlavou Viktorín. „Jak říkám, mohl jsem kdysi odvrátit i Bělohorskou porážku, mnohokrát jsem mohl měnit běh dějin, ale snad může být mou vizitkou i to, že jsem nic z toho nepoužil.“

„Lidé stejně vymysleli atomové zbraně i bez vás,“ řekl Jindra. „Mohl jste urychlit pokrok lidstva a třeba jej obrátit lepším směrem.“

„To jsem nedávno zkusil. Mluvil jsem o atomové energii s Einsteinem, s lordem Rutherfordem, Fermim a nakonec s Oppenheimerem,“ zachmuřil se Viktorín. „Varoval jsem je, že síla atomových jader není tak kontrolovatelná, jak by bylo třeba. Ujišťoval jsem je, že se jim podaří vyrobit nesmírně ničivé zbraně, ale využití nukleární síly k dobrému účelu není jednoduché. Nevěřili mi. Později se mi omluvili a dali mi zapravdu, ale to už bylo pozdě.“

„Vy znáte i tajemství atomových zbraní?“ optal se Jindra s obavami.

„To jsem znal už ve středověku,“ přikývl Viktorín. „Mám ještě lepší zdroj energie než sílu rozpadajících se jader. Žel Bohu, mohla by být ke

škodě lidí zneužitá horším způsobem, než síla atomová. Je silnější a právě snadnost jejího ovládní z ní činí hroznou zbraň.“

„Větší síla než atomová?“ nevěřil Jindra.

„Ano, je silnější,“ zachmuřil se. „Přitom by byla vhodnější, dá se lépe ovládat a držet na uzdě.“

„Co je to vlastně za sílu?“ chtěl vědět i táta.

„*Krešo*, které rozpaluje do bílého žáru hvězdy,“ ztišil hlas Viktorín.

„To neznám, to jsme se ani na vysoké škole neučili. Přednášeli nám, že za to může termojaderná reakce,“ řekl stejně tak tiše a nesměle Jindra.

„Ta se toho účastní jen okrajově,“ kývl s pochopením Viktorín. „Přitom je hůře ovladatelná než štěpná reakce. Kdybyste si spočítali, kolik energie vydává každou hodinu slunce a jiné hvězdy, sami byste zjistili, že na něco tak kolosálního termojaderná síla nestačí. Na přesvědčení Einsteina jsem kdysi potřeboval pouhé dvě hodiny a dvacet listů papíru, ale stejně si nedal říci a pracoval na tom dál i po mé návštěvě.“

„Dobrá, ta vaše energie je možná ovladatelnější,“ řekl Jindra. „Dovede ale ničit právě tak snadno jako atomová, ať už štěpná, nebo termojaderná.“

„Žel Bohu, je tomu tak,“ přikývl Viktorín. „Ale jen když se dostane do rukou nesprávným lidem. Je tomu jako s ohněm. Zápalky dětem do rukou nepatří - i oheň může být zlým pánem. Může sloužit i škodit. Zapalovač se dá nosit v kapse pro každodenní užití, jen s ním nesmíte škrtat ve skladišti benzínu. Žel Bohu, na světě žije příliš mnoho lidí, kterým bych nepovolil ani docela obyčejné zápalky.“

„A máte ten zapalovač u sebe právě teď?“ zeptala jsem se ho zvědavě.

„Tady,“ ukázal nám prsten s velkým modrým kamenem. „V krystalu je energie jako ve velikém atomovém reaktoru. Je to nejjednodušší zařízení, využívající pro uchovávání a vysílání energie *krešo*.“

„Co se s tím dá ale dělat? Jak to vlastně používáte?“ ptala jsem se ho se stísněnými pocity.

„Prostě to uvolňuje energii,“ řekl vážně. „Mohl bych někomu připálit cigaretu, ale také rozřezat na kousky most, tank, letadlo. Záleží na tom, kolik energie uvolním.“

„Když jste ležel u nás v nemocnici, žádný takový předmět jste u sebe neměl,“ namítla jsem nesměle.

„Pochopitelně,“ pokrčil rameny. „Také se to dá nastavit, aby se veškerá zbývající energie uvolnila v jediném okamžiku a pak to má účinky pořádné bomby. Když jsem tehdy ve skalách viděl, že neuniknu, odhodil jsem svoji zbraň mezi ruské tanky jako granát a způsobil její výbuch. Myslel jsem si, že

mě to zabije, aby se tajemství nedostalo do jejich rukou. Mohl jsem způsobit výbuch už ve chvíli, kdy jsem měl krešo na ruce. Pak by mě to zaručeně rozmetalo, ale domníval jsem se, že mě to zabije, i když je odhodím mezi ně a způsobím větší škody i jim. Nečekal jsem, že drtící tlakovou vlnu výbuchu jejich tank rozčísne, zasáhne mě jen její okraj a že to přežiji.“

„Proč jste nevyužil svou... neviditelnost?“ zajímala jsem se, ačkoli jsem vytušila, že mu v tom něco zabránilo, jinak by na to jistě přišel sám.

„Být neviditelný není vůbec tak jednoduché, jak se možná zdá,“ usmál se trochu smutně. „Především je na to zapotřebí příliš mnoho energie. Mojí největší chybou bylo, že jsem už od začátku neměl plný stav. Nejprve jsem tedy oželel úplnou neviditelnost, pak jsem vypnul i ochranný štít. Žel Bohu, ti lidé byli strašně dezorientovaní. Motali se nalevo napravo a já jsem jim nemohl dát najevo, aby nechali všeho a utíkali směrem do Vydřího lesa, kde by mohli uniknout a já bych je pouze kryl zezadu.“

„Až na výjimky nebyl nikdo zdejší,“ pokoušela jsem se je omlouvat.

„Vždyť vím,“ povzdychl si. „Byla moje chyba, že jsem nesmetl zadní vagon s vojáky. Byl ale za zatačkou a všiml jsem si jej příliš pozdě.“

„Proč jste nám jen naznačoval a nekřičel na nás přímo?“ divil se Jindra.

„Protože jsem měl v té chvíli zapnuté štíty a ty zvuky izolují. Ani já jsem neslyšel, že po mně ruští vojáci střílejí. Až když začali v mé blízkosti padat někteří nešťastníci, skoseni palbou samopalů, všiml jsem si toho.“

„Nadběhli nám tehdy ze dvou stran,“ vzpomínal Jindra s rozšířenýma očima. „Chtěli jsme utéci jedněm a padli jsme do rány druhým.“

„Já vím,“ přikývl Viktorín. „Nejhorší na tom bylo, že má zbraň pracuje bezhlučně. Kdyby vydávala hrozivý rachot, snad by tak bezhlavě neútočili. Je tam členitý terén a když se na mě všichni najednou hnali, málokdo z nich si všiml, co se děje nalevo a napravo od něho. Teprve když ti vzadu viděli, jak jejich kamarádi před nimi padají, začali se krýt. Ti byli nejnebezpečnější. Na zabití člověka je zapotřebí směšně málo energie, ale když jsem musel některého vojáka zabít tak, že jsem nad ním odstřelil půl tuny skály, klesaly zásoby energie rychleji. Pak si na mě zřejmě přivolali posily rádiem. Když dorazily jejich tanky, začalo to být vážné. Likvidoval jsem je, ale bylo jich příliš mnoho. Byly tam též jejich helikoptéry a zřejmě akci řídily. Sestřelil jsem je, ale ani pak jsem jejich vojáky neobrátil na útěk.“

„To byla předem marná snaha,“ řekla jsem. „Slyšela jsem důstojníka, když později uvažoval, co se tam vlastně dělo. Dostal prý rozkaz zaútočit, i kdyby měl přitom ztratit deset pluků. A on by tam těch deset pluků nahnal,

tomu věřte. V ruské armádě neznají, co je to spořádaný ústup. Soustředěný útok bez ohledu na vlastní ztráty, to je celé jejich bojové mistrovství!“

„Stačilo by, kdyby se aspoň zastavili,“ vrtěl hlavou Viktorín. „Kdybych se dostal k vodě, uplaval bych jim, ale zahnali mě daleko od řeky. Kdybych vydržel do tmy, mohl bych jim zmizet beze stop vzduchem, na létání není třeba mnoho energie. Ale to už jsem neměl energii pro neviditelnost ani pro štít a nemohl jsem létat za dne. Představoval bych snadný cíl i pro obyčejné samopaly.“

„Znáte je málo,“ zavrtěla jsem hlavou. „Ti vojáci se víc bojí svých důstojníků, než sebestrašnějšího nepřítele.“

„Už jsem to poznal,“ povzdychl si. „Tenkrát jsem ale šetřil energií, jak to šlo. Nejprve jsem vypnul neviditelnost, pak ochranné štít, ale bylo teprve po ránu a noc byla pořád v nedohlednu. Měl jsem zpočátku mezi skalami šikový úkryt, dobře jsem to tam znal, ale oni se tam hemžili jako červi v sýru a nakonec mi nezbylo než po nich začít opět střílet. Nejhorší bylo, že se vůbec neohlíželi na své ztráty. Ačkoliv dobře viděli, že se tam děje něco hrozného, že po desítkách padají a hynou, pořád nastupovali další a další. Přelézali přes hory mrtvol, ale nezastavili se.“

„Až jste mezi ně hodil i svou zbraň,“ pochopila jsem. „Bylo to tak zlé?“

„Bylo,“ přikývl. „Jeden voják mě zahlédl v úzké trhlíně mezi skalami. Začal po mně střílet a dvěma kulkami se střelil. Až pak jsem ho zneškodnil. Jenže to už jsem věděl, že v žádném případě do večera nevydržím. Kašlal jsem krev a neúprosně slábl. Kdybych omdlel, moje zbraně by jim pomáhaly dobýt svět – a to jsem nesměl připustit. Musel jsem proto zničit všechno co jsem měl u sebe. Svázal jsem k sobě prsten, štít, náramky i neviditelnost, z posledních sil jsem je hodil na příjíždějící tanky a způsobil jejich výbuch. Potom mě do obličeje udeřilo rozpálené kladivo – a víc nevím...“

„Viděla jsem to,“ řekla jsem tiše. „Byla jsem na střeše nemocnice. Náš odborník na dynamit to odhadl na stovky kilogramů perunitu.“

„Tolik energie tam nejspíš mohlo zbýt,“ přikývl Viktorín. „Tolik jsem jí musel nechat pro poslední výbuch, aby se jim mé prostředky nedostaly do rukou. Bylo toho dost na pořádný výbuch, ale už málo na účinnou obranu.“

„Strašně vás to zřídilo,“ podotkla jsem. „Nevěřila jsem, že to přežijete.“

„Ani jsem v to nedoufal,“ povzdychl si. „Měl jsem jen jednu myšlenku. Umřít a vzít své tajemství do hrobu. Bylo to lepší než se stát zkázou světa. Bez tak jsem na světě žil déle než kdo z lidí.“

„Takhle to dopadlo ještě lépe, nemyslíte?“

„Za to vděčím tobě, má dobrá a chytrá vílo,“ usmál se na mě. „Těžko by mě napadla tak chytrá lest, jaká se vylíhla ve tvé krásné hlavičce!“

Hrozně jsem se začervenala. Tu pochvalu jsem si ani nezasluhovala, vždyť to byl jen takový okamžitý nápad. Hned jsem mu to tak řekla.

„Okamžitý nápad?“ usmál se. „Možná, ale nápad, jakým se proslavil i Kolumbus se svým pověstným vajíčkem na špičce. Ted' se to zdá každému jednoduché, ale někdo musel mít právě ten nápad zrovna v pravou chvíli. Přiznám se, já bych to nebyl.“

„Ale sám jste říkal, že to ani potom nebylo jednoduché,“ naváděla jsem ho raději k dalšímu vyprávění.

„To tedy nebylo,“ přikývl.

„Dobrá, já bych ted' navrhoval, abychom si s naším hostem připili na toto šťastné shledání,“ obrátil na sebe pozornost táta. Pak odběhl a zakrátko se vrátil s omšelou láhví vína.

„Schovávám je až na konec okupace, ale tato událost s tím jistě také souvisí. Totiž, pokud náš host není úplným abstinentem...“

Viktorín ho se smíchem ujistil, že tomu tak není.

Vlčí doupě

„Po tamtom šťastném Blaženčině nápadu s fingovanou ztrátou paměti mě odvezli,“ pokračoval po chvíli Viktorín.

„Určitě vám bylo všelijak,“ politovala ho máma.

„To jistě,“ souhlasil. „V té době jsem neviděl a pro jistotu jsem nedával najevo, že jsem při vědomí. Vím jen, že mě někam hodně dlouho převáželi vrtulníkem. Několikrát jsme přistávali kvůli doplnění paliva, ale pokaždé se mnou vrtulník odstartoval dál.“

„Kam vás zavezli?“ zajímal se táta.

„Daleko, až na Sibiř,“ povzdychl si Viktorín. „Brzy jsem se dozvěděl, že mě odvezli do Turuchanska na řece Tungusce. Měli se mnou velké plány a nemohli potřebovat, abych se předčasně dověděl pravdu o tom, co se děje v Evropě a zejména v naší malé zemi.“

„Netušili, že to víte od začátku?“

„Nevím. Možná něco tušili, možná ne. Na každý pád jsem brzy zjistil, že mě velice pečlivě hlídají.“

„A co bylo dál?“ hořela jsem zvědavostí.

„Nejprve se o mě starali s dojemnou pečlivostí,“ ušklíbl se Viktorín. „Nasadili na mě nejlepší lékaře, jako bych byl skutečně jejich nejváženějším hostem, jak mi tvrdili.“

„Pokud jim někdo nehrozil zastřelením – jako nám,“ řekla jsem hned své mínění.

„Nejspíš ne,“ nesouhlasil Viktorín. „S některými jsem si hezky povídal. Zvláště doktor Jabločkin byl skutečný odborník. Jen se divil, jak je možné, že mi dorůstají i spálené oči. Koukal se mi do nich a nechápavě vrtěl hlavou. Pochopil sice, že mám poněkud neobvyklé regenerační schopnosti, ale pořád tomu nemohl uvěřit.“

„Upřímně řečeno, také tomu nevěřím,“ posteskla jsem si.

„Podezřelý mi byl naopak Kozlov,“ pokračoval, aniž by se pokusil mě přesvědčovat. „Dali ho na můj pokoj později, to už jsem opět trochu viděl. Údajně měl čerstvou zlomeninu, ale klidně se na nohu v sádře postavil a ani přitom nemrkl. Už jsem viděl ledacos, ale takový primitivní trik mě nemohl oklamat. Kozlov byl odborník na atomovou techniku, ale především to byl jejich agent. Dali ho ke mně, aby ze mě vylákal moje tajemství, nebo aby mě přiměl ke spolupráci. To druhé lépe zapadalo do mého, či spíše do Blážína plánu, pro Kozlova bylo dobré všechno. Už v nemocnici pořádal pitky, a což když jsem podepsal smlouvu s jejich výzkumným ústavem! Pořád jsem hrál

ztrátu paměti a na nic jsem si *jako nevzpomínal*, jen jsem naznačoval, že mě zajímají poměry uvnitř hmoty a že by se tím směrem mělo bádát.“

„A spolupracoval jste s nimi? Vidíte že ne!“

„Trochu ano, ale neškodně,“ usmál se Viktorín. „Učil jsem je používat hmotovou rezonanci, je to užitečná věc a myslím si, že by jim pomohla. Z pochopitelných důvodů jsem je neměl v lásce, ale hmotová rezonance je jednou z mála věcí, které mohu dát lidem k dispozici. Mělo to pro mě velkou výhodu. Poznali, že jim mohu být užitečný navzdory té ztrátě paměti. Mohlo by je napadnout, že jsem jim k ničemu – a pak by mě nejspíš zlikvidovali.“

„Vždyť my to chápeme,“ přikývl táta.

„A druhá věc je, že jsem potřeboval, aby mi konečně dali větší volnost. Samozřejmě jsem jim nemínil předložit *krešo*, to by mě ani nenapadlo. Ale znám i jiné obory a mohl jsem předstírat, že moje zájmy často přelétají z jednoho tématu na jiné. Bylo až dojemné sledovat je, jak se mě stále snaží navádět zpátky k atomové technice, ačkoliv ta je na hony vzdálená.“

„A přece jste nakonec to vaše *krešo* vymyslel, že?“

„Jim jsem nedal nic,“ zavrtěl hlavou. „Tedy rozhodně nic z toho, co *krešo* byt' jen vzdáleně připomíná. Neustále jsem se vracel k rezonanci, jako kdyby mě přitahovala magickou silou a nechal jsem je v domněnání, že právě to může být tajemství mých zbraní. Uvěřili báchorce, že jsem *krešo* úplně zapomněl, ale těšili se, že bych je mohl objevit podruhé.“

„Taky bych je nechala při tom těšení...“ řekla jsem.

„Rozpracoval jsem jim skoro deset témat, které by mohly přinést velké vynálezy, být dotažené do konce,“ řekl s vážnou tváří Viktorín. „Zajímaly je ale jediné obory, kde se dalo očekávat použití jako zbraně. Rezonance je nádherný jev, i zbraň by se z ní teoreticky dala vyvinout, ale Kozlov správně pochopil, že tudy cesta nevede a snažil se mě přesvědčit, abych rezonanci hodil za hlavu. Sledoval mě, vrtal se do mých přístrojů, fotografoval si můj zápisníček, ale nic neobjevil. Pochopitelně – v zápisníčku jsem nepotřeboval mít *krešo*, to znám dávno z paměti.“

„To ale bylo na hraně!“ soudil táta.

„Nezbývalo mi než trochu zariskovat. Postavil jsem proti jeho odporu rezonanční stolicí a začal jsem na ní proměřovat všelijaké krystaly. Nemělo to sice nic společného s *krešem*, ale ani Kozlovovi nebylo nápadné, že jsem měl neustále pracovní stůl plný všelijakých krystalů. Nepostřehl, když se mezi nimi jednoho dne objevil i tento.“

Opět nám ukázal na modravý kámen, vsazený do prstenu.

„O peníze jsem u nich neměl nouzi,“ pokračoval po chvíli Viktorín. „Oni sami byli jako diví po zlatu, ani jim nebylo nápadné, když jsem si také na bazaru koupil prsten, zvláště když jsem se jim pochlubil, jak byl levný. Hned mě znalecky ujistili, že jsem koupil pouhou napodobeninu pravého zlata. Nechal jsem pak prsten nějakou dobu válet jen tak po stole, pak jsem prohlásil, že ho budu nosit, i když není pravý. Chvíli si ze mě dělali blázny, pak uznali, že to pozná leda znalec a na většinu lidí s tím udělám dojem. Tak jsem mohl veřejně nosit zbraň a nikoho ani nenapadlo, že v tom prstenu už je jiný kámen než původně.“

„A pak jste jim utekl, že?“

„Ne hned,“ zavrtěl hlavou. „Problém byl, že jsem generátor energie postavit nemohl. Ten krystal je jen akumulátor. Umí energii uschovat, měnit i vysílat, ale ne vytvářet. Vyřešil jsem to tak, že jsem *krešo* dával na noc do zapnuté rezonanční stolice.“

„A toho si nikdo nevšiml, že ne?“ držela jsem mu palce, ačkoliv podle toho, že byl zase mezi námi, bylo jasné, že se mu všechno podařilo.

„Dlouho jim to nedošlo,“ přikývl. „Podařilo se mi nastřádat energie, že bych mohl způsobit explozi, která by zničila všechno, co jsem měl u sebe. Tentokrát i se mnou. Stejný trik bych se podruhé ani nepokoušel uplatnit.“

„Takže jste byl potom chodící bomba,“ zachvěla jsem se obavami.

„To jsem pořád,“ usmál se trochu smutně. „Právě tak jsou jezdícími bombami automobily a létajícími bombami letadla. Je v nich obvykle dost paliva na pěknou petardu.“

„Ale automobily zpravidla nevybuchují,“ namítla jsem.

„*Krešo* je bezpečnější než nádrž benzínu,“ usmál se Viktorín. „Ale už to zkrátím, jak jen to půjde. Podařilo se mi bez jejich vědomí sestavit druhý přístroj, obsahující měnič na bázi *krešo*. Byly to tyhle vznášecí nárameníky. Mohu jimi ovládat gravitaci a tedy létat.“

Odhrnul si svetr a košili. Spatřili jsme na jeho ramenou široké popruhy s masivními kovovými přezkami, propojené tenkými černými kablíky mezi sebou. Další kablík vedl dál do pravého rukávu.

„S nimi mohu létat volně jako pták,“ prohlásil Viktorín. „Je v nich dost energie na cestu kolem světa. Uletěly už se mnou několik tisíc kilometrů. Ale když jsem je pokoutně před očima Kozlova a dalších sestrojil, byly bez energie, takže jsem stál před problémem, jak do nich dostat potřebný náboj. Jako třetí přístroj jsem sestavil měnič energie, který jsem mohl připojit na elektrické vedení. Jeho izolace mi umožňuje využít jakéhokoliv napětí – od deseti voltů po čtyři sta kilovoltů. Nejvíce energie jsem získal z trolejového

vedení na železnici. Když jsem několik hodin odebíral zhruba tolik proudu, jako elektrická lokomotiva, měl jsem plný stav – a to už mi stačilo. Ale to až o něco později.“

Hra, kterou s Rusy hrál, zřejmě nepostrádala napínavostí.

„Ukázalo se ale, že Kozlov byl schopný nejen jako odborník, ale i jako agent. Možná jsem polevil na ostražitosti, ale měl jsem už všechno potřebné. Byl večer, ale tam se nikdo nepodívoval, když někdo z vědců zůstal v ústavu i přes noc. To je ostatně u toho druhu lidí častý jev. Také jsem měl v úmyslu zdržet se co nejdéle. Nabíjení akumulátorů do nárameníků pokračovalo a já jsem zkoušel další měnič energie. Připojil jsem jej do elektrické zásuvky a nabíjel **krešo** – akumulátor. Podařilo se mi přetížit rozvodnou síť a vyhodit pojistky. Požádal jsem tedy Kozlova, aby pojistky opravil, ale světlo se náhle rozsvítilo samo, zřejmě tu bylo více lidí než my dva. Když jsem ale vzhlédl, spatřil jsem, že se dívám – do ústí pistole v jeho ruce.“

„Pojistky jsi vyhodil schválně,“ vmetl mi do tváře. „Vážně si myslíš, že neumím počítat? V posledním měsíci jsi spotřeboval osm tisíc kilowatthodin – kde jsou? Povím ti to, abys mě nepovažoval za hlupáka. Všechnu energii sis schoval do krystalů. Máš to dobře vymyšlené, ale mě neobalamutíš.“

„Schovej tu hračku, to se mezi přáteli nedělá,“ napomínal jsem ho.

Nechtěl jsem mu zbytečně ublížit, ačkoliv byl z nepřátelského národa. Když s někým dlouhou dobu žijete, těžko ho zabijete bez příčiny. Ale on mě vzápětí donutil jednat.

„Nejsme žádní přátelé,“ prohlásil zarputile. „Ztratil jsi paměť, ale já ti připomenu, že naše země už nejsou jako dřív. Teď jste naše kolonie a budete nás poslouchat. Vstaň od toho stolu a na nic nesahej! Jinak budu střílet!“

„Nejsme přátelé?“ podivil jsem se naoko. „Proč? Vždyť se nám spolu docela dobře dělalo, nebo ne?“

„Ano, ale ty jsi před tou ztrátou paměti objevil nějakou účinnou zbraň – a použil ji zničujícím způsobem proti nám. Dnes jsem došel k názoru, že jsi tu zbraň objevil znovu. Máš ji tady před sebou, ale už ji nikdy nepoužiješ. Vstaň a dej ruce za hlavu, jinak jsi mrtvola!“

„Mýlíš se, žádná zbraň přede mnou neleží,“ řekl jsem zamračeně.

Nelhal jsem. Zbraň nebyla na stole, měl jsem ji na ruce. Prsten mířil na Kozlova, aniž by si toho byl zřejmě vědom. Pomalu jsem vstal. Pistole proti **krešu**? On pořád ještě netušil, že už mi je k smíchu?

„Tak – a teď ruce sepnout za hlavou!“ poručil mi Kozlov.

Byla to jeho poslední slova. Vzápětí jeho pistole dopadla na podlahu – i s rukou, která ji držela. Paprsek **krešopřese**kne snadno i ocel, natož lidskou

ruku. Tělo se rozlomilo v pase a rozpadlo na dvě části. Překrojil jsem ho paprskem jediným šknutím ruky.

„Když nejsme přátelé, tak nejsme,“ souhlasil jsem.

Začal řvát – vztekem, hrůzou, i bolestí. Umlčel jsem ho. Odsekl jsem mu hlavu, ale nebyl tam sám a do laboratoře vběhli dva muži, ozbrojení jako on pistolkami. Rozsekal jsem je ve dveřích. Nechtěně jsem přitom přeřal elektrické vedení ve zdi a světlo zhaslo nejen zde, ale i na chodbě. Slyšel jsem dupot bot, výkřiky a klení, jak se kdosi potmě srazil s jiným. Nezbylo mi než vytrhnout své přístroje ze zásuvky i z rezonanční stoličky a utíkat. Neměl jsem ještě dostatečné množství energie, ale tady šlo o život. Bez štítů by mi mohly být nebezpečné i pistole. Byl jsem několik tisíc kilometrů na jejich území a vážnější zranění bych tady nepřežil. Naštěstí jsem měl aspoň částečně nabitý akumulátor v létacích nárameníčích. Stačilo to, abych vylétl oknem ven, přelétl přes pár domů a zmizel za nejbližšími střechami. Opatrně jsem přistál na jedné střešní lávce, uzemnil se k hromosvodu a nahodil drát energetického měniče na nejbližší elektrické vedení. Naštěstí jich tam bylo dost, v Turuchansku rozvádějí elektřinu ještě postaru po střechách a ne pod zemí kabelem, jako u nás.

Pomalu se rozednívalo. Potřeboval jsem co nejvíc energie a strávil jsem na střeše celý den až do večera. Po ulicích dole pode mnou jezdila policejní auta, pobíhali milicionáři, spousta vojáků a civilistů. Neobjevili mě, na to by museli mít helikoptéru a tu bych zničil, jakmile bych ji spatřil. Až k večeru, za tmy jsem se odpojil od vedení a přelétl město ve výšce hřebenů střech.

Pak následovala dlouhá cesta přes nepřátelské území. Měl jsem občas chuť ničit jim letadla, která jsem objevil na jejich vojenských letištích, nebo kolony tanků na cestách či v lesích. Byl jsem ale opatrný a nepouštěl se do žádných bojů. Chyběla mi neviditelnost i ochranný štít. Přes den jsem proto zalézal do úkrytů a spoléhal se na tmavé noci, osvětlené úplňkem. Létací nárameníky nejsou letadlo, dají se srovnávat nanejvýš s letem na rogalu. Při rychlosti dvě stě kilometrů za hodinu už člověk leží na proudu vzduchu, sotva popadá dech a víc se ani nedá vydržet. Postupoval jsem pomalu, musel jsem se zastavovat a orientovat se, abych zbytečně nebloudil. Několikrát jsem přistál ve městě, vmísil se do davu a koupil si jídlo, ale nad městy všude kroužily vrtulníky a hlídali policisté. Je ovšem možné, že to nebylo jen kvůli mně. V jejich zemi je tajná policie nejmocnější silou a každý je tam stále sledován. Potřeboval jsem mapy, ale v žádném obchodě se nedaly koupit dostatečně podrobné. Zkuste se orientovat v neznámé zemi pomocí globusu nebo mapy světa, poznáte, že to není jednoduché.

Jejich armáda měla proti mně mnohé výhody. Měli rychlejší letadla, měli i rádio. Všude na mě byli připravení. Objevit mě ale proti noční obloze by bylo asi stejné, jako spatřit lesk pověstné jehly v kupě sena. Tu by našli snáze, kdežto já jsem byl neustále v pohybu, neměli ani nejmenší naději, že by mě chytili.

To všechno se ovšem změnilo, když jsem dorazil k domovu. Uvědomil jsem si, že po mně nemuseli pátrat v jejich zemi, stejně mě tam nemohli objevit. Stačilo jim číhat na mě, obrazně řečeno, u dveří mého domu. Naštěstí jsem na to včas přišel. Obhlédl jsem svůj dům jen zdálky a pochopil jsem, že obvyklou cestou dovnitř jen tak nevkočím.

„A pak jsem si vzpomněl na vaši rodinu.“ končil Viktorín své dlouhé vyprávění. „Jen málo lidem mohu důvěřovat tak jako vám. Přišli jste o syna a nebudete přece pomáhat jeho vrahům. Pochopil jsem, že se budu muset na vás bezpodmínečně spolehnout. Byli jste jediní, koho jsem znal i s bydlištěm a proto jsem se obrátil k vám. Procházel jsem bezcílně po ulicích sousedního městečka a čekal jsem na noc - nedovedete si ani představit mé překvapení, když jsem spatřil vystupovat z auta Blaženku. Považoval jsem to do jisté míry za příznivé znamení a proto jsem se hned po setmění nevydal na cestu, ale čekal na ni, až se bude vracet domů.“

To už jsme vlastně znali a Viktorín to rychle dokončil.

„Auto, které ji odvezlo domů, jsem ve tmě předlétl a zamával na ně. Přijali jste pak ve svém domě na nocleh a vlastně do ochrany Viktorína Příbika, nazývaného také *Přízrak od Zvonařského mostu* –a mohu-li doufat, rovněž i vašeho nového přítele.“

Nový přítel

Naše rodina se stala účastníky těch událostí krátce před nepřátelskou okupací. Myslím tím mé noční dobrodružství a Viktorínovu pomoc. Dnes už jsem více věděla o všem, co mi tenkrát připadalo neskutečné. Skutečně můžete tlačit auto zevnitř, když máte na ramenou antigravitační motorky. Vysvětlení, které jsem na Viktorínovo naléhání vymyslela, že se totiž jedná o motory z UFO, vlastně nebylo nejhorší. Nepřipadalo mi strašidelné vidět průhledného člověka, když jsem věděla, že tu průhlednost způsobuje komplikované, ale ne nepochopitelné zařízení. Mnohé jsem sice nechápala a tušila jsem, že pochopení bude i nadále nad mé schopnosti, ale rozhodla jsem se nijak se tím nezatěžovat.

Dál jsem chodila do nemocnice, kde se vše pohybovalo ve stejných kolejích. Kromě Viktorína jsme všichni chodili do zaměstnání, ale nikomu by ani nenapadlo našemu novému příteli vyčítat, že se od nás nechává živit, když se nemohl ukazovat na veřejnosti. On ostatně nezahálel. Jeho pokojík v podkroví se změnil ve svéráznou dílnu se spoustou podivných věcí. Byla tu spousta krystalů, které jsem se bála vzít do ruky, když jsem teď věděla či aspoň tušila, co jsou zač. Občas jsem chodila za Viktorínem až sem a na všelicos se ho vyptávala. Navzdory věku to byl příjemný člověk a dalo se pochybovat, že mu je tolik. Zmínila jsem se mu, že bych u něho spíše očekávala chování starého dědka, ale jen se smál.

„Víš, Blaženko, chování není dáno věkem, ale jak se člověk přizpůsobuje svému okolí a zejména ostatním lidem. To se mění s dobou. Před pěti stoletími jsem jednal jinak než dnes – a nejspíš hůř. Chování starších lidí není dáno stavem jejich organismu, odráží se v něm i mnoho dalších vlivů. Žel Bohu, lidský věk poskytuje lidem málo času. Člověk je dlouho dítětem a ještě déle nemá dost znalostí ani zkušeností. Když potřebné vědomosti získá, chybí mu naopak perspektiva. Období, kdy může člověk opravdu něco tvořit, je příliš krátké.“

„A přece – kolik lidí dokázalo i za krátký život ze sebe vydat všechno.“

„Já vím, ale to jsou výjimky. Znal jsem takových mnoho. Mrzel mě osud Mozarta, toho jsem obdivoval a obdivuji dodnes více než jiné. Znal jsem ho osobně. On opravdu žil pro svou hudbu. Byl geniální – ale bohužel, příliš smrtelný a jak asi víš, zemřel mladý. Ten měl žít déle. A nejen on.“

„A co vy? Čím to, že žijete už celé věky?“

„To ti snad někdy vysvětlím, ale teď nemám čas to rozebírat,“ pokoušel se to rychle zamluvit. „Ani na mě nenaléhej, prosím tě, Blaženko.“

Přestala jsem se tím tedy zabírat. Zkusila jsem to až dalšího dne, když Viktorín jedl večeři, kterou jsem mu donesla až do pokojíku.

„Víte, Viktoríne, nejde mi z hlavy vaše regenerační schopnost,“ začala jsem opatrně. „Pochopila jsem z lékařské vědy ledacos, takže vím, že vaše schopnost není v souladu s naším věděním. Víte, jak by bylo krásné, kdyby měli naši pacienti podobné vlastnosti? Rychle by se jim hojily rány, přestaly by problémy s operacemi, možná – nevím – byly by snadnější transplantace. Mrzím se teď na sebe, že jsem se spokojila se střední zdravotní školou. Měla jsem se dát na pořádné studium medicíny.“

„Chápu, Blaženko,“ přikývl Viktorín. „Ale asi tě v tom směru nepotěším. Má regenerační schopnost bohužel souvisí s dlouhověkostí. Pro většinu lidí to nejspíš zůstane jen pohádkou.“

„Škoda – bylo by krásné, kdyby se něco tak úžasného dalo využít pro všechny lidi.“

„Jistě, bylo by to báječné,“ připustil. Odstrčil prázdný talíř a opět se zabral do svých krystalů na znamení, že naše diskuse na toto téma skončila.

Ten večer jsem z něho nedostala ani pět vět a nezbylo mi než zatroubit na ústup. Což mi nezabránilo, abych se s ním při nejbližší příležitosti opět nedala do řeči.

„Byl jste už jistě ženatý,“ zkusila jsem nakousnout jiné téma, jakmile se mi naskytla příležitost.

„Ano, dokonce třikrát,“ povzdychl si.

„Jen třikrát?“ podivila jsem se. „Za tak dlouhou dobu?“

„Stačilo mi to,“ řekl tiše, ale podle nepřívětivého tónu jsem pochopila, že jsem se opět dostala na příliš tenký led.

„Viš, Blážo, není jednoduché žít dlouho,“ řekl po chvíli. „Člověk jako já nakonec pokaždé zůstane sám. Drtivá většina mých přátel se proměnila v prach. Třikrát jsem byl ženatý, všechny tři své ženy jsem měl opravdu rád, ale netrvalo to věčně a zařekl jsem se, že už nikdy v životě žádnou neučiním nešťastnou tím, že by se svázala se mnou.“

„Proč myslíte, že byly nešťastné?“

„Jsi ještě moc mladá, Blaženko, těžko to pochopíš. Viš, doufám, že se mnou všechny tři šťastné byly, ale ne až do smrti... Nemohl jsem jim zařídit stejně dlouhý život, jako mám sám. Neodvolatelně stárly a nakonec umřely jako všichni lidé – kromě mě. Pro mě na tom bylo nejhorší, že jsem jim nemohl dát, po čem všechny nejvíce toužily. Cena za dlouhověkost je příliš vysoká. Platím za ni tím, že nemohu dát žádné ženě dítě. Rozumíš mi?“

„Možná,“ přikývla jsem plaše. Také tohle byl příliš tenký led a nakonec jsem ráda z diskuse sama vycouvala.

„A co děláte právě teď?“ zkusila jsem to zamluvit.

„Budu už hotový,“ ujistil mě. „Připravuji něco, co mi dovolí vystoupit proti mocnostem tohoto světa otevřeně. Chybí mi už jen málo.“

„Můžeme vám pomoci?“ nabídla jsem mu.

„Nejsem si tím jistý,“ podíval se na mě pobaveně. „Ačkoliv – když myslíš... Chybí mi nějaká vhodná kostra, nějaký obal.“

„Jak by to mělo vypadat?“ vyzvíдалa jsem.

„V podstatě by mi vyhověla nějaká cisterna nebo něco, co by se dalo vodotěsně uzavřít. Uvažoval jsem o automobilové karoserii jako o základu, ale nepotřebuji okna a celek by měl být přece jen větší a zejména pevnější.“

„Jak velká cisterna by to měla být?“

„Řekněme o něco větší než je běžný osobní automobil.“

„K čemu to bude?“

„Chci s tím létat,“ přikývl. „Víš přece, že umím vyrobit antigravitační motory. Ale teď mě nech chvilku dělat, nemám všechno hotovo.“

„Ta cisterna – přece nebude mít okna? Nebo je tam chcete vyřezat? A kde s ní chcete létat?“

„Nech to na mně,“ pokrčil rameny. „Se vším si poradím.“

O pár minut později jsem Viktorínovu vizi přednesla tátovi a Jindrovi. Neřekla jsem jim všechno co jsem slyšela, jen jeho požadavek na nějakou pevnou skořepinu.

„To bude těžké,“ mínil táta.

„Já bych možná o něčem podobném věděl,“ uvažoval Jindra. „Na dvoře mlékárny leží vyřazená cisterna na mléko. Řekl bych, že by vyhovovala.“

„A dala by se koupit?“ zajímala jsem se.

„Pozeptám se,“ slíbil Jindra.

A skutečně druhého večera přišel, že cisternu můžeme mít, dokonce nám podnik na odvoz půjčí auto.

„Stejně jim tam překážela,“ oznamoval nám. „Chtěli ji už dávno odvézt. Prodají nám ji za cenu hliníkového šrotu.“

Přednesla jsem tuto možnost zatepla Viktorínovi.

„Hliník je příliš měkký,“ zachmuřil se. „Ačkoliv, to by nemuselo vadit. Ocel zase rezaví a pokud jde o odolnost, ani nejlepší ocel by nevydržela, co potřebuji. Spolehnu se na *krešo*. Prosím tě, kolik bude na to potřeba peněz?“

„S tím si nelamte hlavu,“ ujistila jsem ho. „To naše rozvětvená rodina utáhne, zvláště když vyděláváme všichni.“

„Až na mě,“ podotkl. „Ale mohl bych přece jen něčím přispět. Když sáhnu do svých vědomostí, vytáhnu čisté zlato.“

„Za to si ale těžko co koupíme,“ rozesmála jsem se.

„Myslíš? Nastav ruku!“

Vytáhl z kapsy zlatě se lesknoucí kamínek a položil mi jej na dlaň.

„To má být co?“ zarazila jsem se.

„Jak říkám, zlato,“ usmál se.

„Zlato? Opravdu?“

„Zlatý valounek. Alchymie byla už odedávna mým koníčkem a výroba zlata je jednou z nejdůležitějších disciplín.“

„Alchymie?“

Prohlížela jsem si valounek ze všech stran. Byl těžký, to by odpovídalo. Ale mohl to být také bezcenný pyrit, já jsem zlatu opravdu nerozuměla.

„Je tu pořád ještě na náměstí zlatnictví?“ otázal se mě Viktorín. „Když tam dojdeš, dostaneš za to slušné peníze.“

„Nějak se mi to nezdá,“ nedůvěřovala jsem tomu. „Uměle vyrobené zlato je pro mě stejná mystika jako duchové.“

„A máš úplnou pravdu, Blaženko,“ rozesmál se. „Nezlob se na mě, že si z tebe občas vystřelím. S alchymii to samosebou nemá nic společného. Ale to zlato je opravdu umělé. Jenže ne za pomoci alchymie, nýbrž díky měniči hmoty *krešo*.“

„Vážně?“

„Vážně,“ přikývl. „Je to pravé, čisté zlato. Při pokusech s měničem hmoty mě napadlo nastavit jej na výrobu zlata. Tohle je výsledek. Ne velký, ale pomohl by nám s některými finančními problémy.“

„Měnič hmoty...“ opakovala jsem si s očima navrch hlavy.

„Budu jej potřebovat,“ zvážněl. „Sebevětší akumulátor se vyčerpá a podle zákona schválnosti v nejnevhodnější okamžik. S měničem hmoty se nemusím bát nedostatku. V každém gramu hmoty je energie na cestu kolem světa, protože $E=mc^2$.“

„Mění to hmotu,“ opakovala jsem. „To je přece skoro jako ta alchymie. Kdyby něco takového dokázali staří alchymisté, asi by byli spokojeni.“

„Pokud jde o zlato, určitě,“ řekl vážně Viktorín.

„Dobře, já to zítra zařídím,“ slíbila jsem mu. „Možná tu už zítra bude ta cisterna.“

„Mohl bych mít k tobě jedno přání už dnes?“ otázal se mě s úsměvem.

„Samozřejmě,“ přikývla jsem. „Předem splněno.“

„V tom případě tě prosím, přestaň mi už konečně vykat,“ požádal mě. „Přátelé se obvykle nazývají křestními jmény a já ti tykám už dlouho.“

Zarazila jsem se trochu.

„No dobře, Viktoríne,“ souhlasila jsem. „Říkala bych ti Viky, chceš?“

„To jsi mohla už dávno,“ rozzářil se.

„Musela jsem počkat, až mi to nabíднеš,“ opáčila jsem.

„Dáma by...“ zkusil namítnout, ale vskočila jsem mu doprostřed věty.

„Tykání obvykle nabízí starší – a zvláště když jde o tak významný věkový rozdíl,“ ujistila jsem ho.

„Dobrá,“ podal mi ruku. „Tak tedy ode dneška – jen Bláža a Viky.“

Jindra opravdu přivezl cisternu už následujícího rána. Odpoledne jsem se stavila na náměstí ve zlatnictví. Jen tak položertem jsem nabídla starému Jáchymovi valounek.

Chvilku jej zkoumal a pak mi jej vrátil.

„Na tvém místě bych se toho nezbavoval,“ poradil mi dobrácky. „Zlato je vzácné, ale jeho cena den po dni stoupá. Naši *spřátelení* důstojníci skupují každý kousek – mají peněz co chtějí. Proto začíná být v naší zemi vzácné a napřesrok možná za stejné množství získáš i dvojnásobek.“

„Nemám čas čekat,“ vyhrkla jsem. „Kolik bys mi za to mohl dát teď?“

„To bys teprve prodělala,“ usmál se Jáchym. „Nemám tady ani desetinu ceny toho nuggetu. Leda bys mi jej svěřila do komise, zkusil bych jej prodat v hlavním městě. Tam takový obnos mít budou. Jedu tam pozítří, ovšem chceš-li mít peníze okamžitě, musela by ses tam vypravit sama.“

„Kolik bys mi mohl dát teď hned?“ opakovala jsem otázku naléhavě.

Když vyřkl sumu, zatočila se mi hlava.

„Ale jak říkám, skutečná hodnota je při dnešních cenách desetkrát větší. A kdybys počkala ještě rok...“

„Prosím tě, dej mi peníze hned,“ požádala jsem ho. „Svěřím ti to k prodeji. Až všechno prodáš, nech si polovinu.“

„Tak to by tedy nešlo, děvenko,“ zamračil se Jáchym.

„Proč?“ zarazila jsem se.

„Nejsem lichvář,“ ohradil se. „Kdybych si vzal více, než rozumná procenta, měl bych zlé svědomí, že jsem tě ošidil.“

„Dobrá,“ oddechla jsem si. „Mám lepší nápad. Co můžeš, dej mi hned teď – opravdu ty peníze potřebuji. Z toho kousíčku prodej třetinu a zbytek si nech zatím u sebe. Prodáš jej až za půl roku a pokud skutečně stoupne cena

zlata, jak říkáš, patří ti plným právem všechno, co celkovou dnešní cenu přesáhne. Souhlasíš?“

„To může dělat i více než polovinu současné ceny,“ namítl Jáchym.

„Zato neseš riziko, že cena zlata nestoupne, ale naopak klesne. V tom případě se dohodneme na ceně přesně podle předpisů – a pak bys na tom možná prodělal.“

„Blaženko, za co mě máš? Věř zkušenému člověku. Když ti říkám, že zlato poroste, je to skoro jisté. Já tomu rozumím.“

„Pak budeš mít dobrý výdělek, ale nemusíš mít obavy, že bys mi tím ublížil. I tak jsi mi už vytrhl pořádný trn z paty, věř mi.“

„K čemu vůbec potřebuješ tolik peněz?“ podíval se na mě tázavě. „Dej na mě, mohla bys s tím vdáváním ještě drobátko počkat. Dnes není vhodná doba zakládat rodinu. Počítám, že se do pěti let drahota sníží a pak by se vám začínalo lépe. Anebo už čekat nemůžete? Vy mladí jste někdy moc hrr.. Jen mimochodem – koho si chceš vzít? Nemám čas ohlížet se za mladými slečnami jako jsi ty, nesmíš se divit, že ještě nic nevím.“

„Ale – pane Jáchyme,“ podívala jsem se na něho okázale uraženě. „Já se vdávat nechci. Teď chodím s jedním, je mu už hodně přes sto let, ale stejně si mě vzít nechce.“

„I ty šibalko,“ zahrozil mi prstem. Pak se pomalu otočil a odešel do zadní místnosti. Vrátil se s hromádkou pečlivě složených bankovek. Až se mi z toho zatočila hlava.

„Užij toho v dobrém a nezapomeň, koncem týdne budeš mít u mě doplatek do první třetiny.“

Vypadla jsem z krámků celá omámená. Tolik peněz!

Vzhledem k tomu, že naše rodina sehnala peníze na nákup cisterny i bez použití zlata, měli jsme najednou díky Vikymu úplně po starostech. Viktorín odmítl podílet se na výtěžku z prodeje zlata, ačkoli bylo vlastně jeho. Trval na svém, že naší rodině dluží za azyl.

„Když mi pomůžete dokončit i tu cisternu, uděláte pro mě tolik, že vám pak nebudu stačit splácet,“ prohlásil.

„Dobrá, můžeme začít hned,“ prohlásila jsem. „Hlásím se na úklidové práce. Ta cisterna je zvenčí strašlivě špinavá. Doufám, že uvnitř to bude lepší, když se v ní převáželo mléko. Musím si ohřát vodu, venku mrzne, jen praští. Stejně si myslím, že tam bude děsný kyselý zápach.“

„Ano, začneme,“ povzdychl si Viktorín. Ale jako jediný šel se mnou, když jsem se šla s hadrem a kbelíkem pustit do čištění vnitřku. Vešla jsem se dovnitř jen sehnutá, ale pustila jsem se do toho odhodlaně.

„Ta cisterna dá ještě hodně práce,” povzdychl si Viktorín, když mi přinášel další vodu. ”Bude to symbolické. Prvním obrněným strojům říkali Angličané tanky, to znamená cisterny. Říkali jim tak, jen aby zmátli Němce. U téhle válečné obludy to bude platit doslova.“

„Obludy?“ podívala jsem se na něho udiveně. ”Válečné?”

„Až potáhnu povrch vrstvou pohlcující energii, bude nesmírně odolná,” řekl tiše. „Dovnitř dám vznášecí motory, aby mohla létat. S generátorem energie a několika emitory se z ní stane téměř nezničitelná létající pevnost.“

„Něco jako – vzdušný tank? Co s tím chceš dělat?”

„Nemysli si, Blážo, že se do výroby toho monstra pouštím s nadšením muslimského fanatika,” řekl tiše. „Chtěl bych raději bádat úplně jiným směrem – ale každý den zdržení stojí spoustu lidí utrpení. Myslím pořád na ty tisíce odvečených. Určitě se jim nevede dobře. Jsou vůbec naživu? Musíme si pospíšet, aby naše snažení neztratilo smysl ještě dříve, než přinese ovoce. Viděl jsem mnoho bitev, ale co je přede mnou, to tu ještě nebylo. Aby se jediný člověk dal do zápasu s velmocí – a přitom věřil v úspěch.“

„My ti v tom pomůžeme,” ujistila jsem ho také tak tiše.

Cisterna zmizela v kůlně a Viktorín se k ní přestěhoval, aby na ní mohl pracovat ve dne i v noci.

Občas jsem mu pomáhala. Nebylo v silách jednoho člověka udělat všechno. Viktorín občas potřeboval něco přidržet, nebo utáhnout. Provlékání nějakých kabelů zpravidla rovněž vyžadovalo dvou lidí. Kromě mě ale ostatní členy rodiny zdvořile odmítal.

„Dost na tom, co už jste pro mě udělali,” ostýchal se, když mu otec nabízel pomoc.

Pravda je, že uvnitř cisterny nebylo místa nazbyt. Dva jsme se tam vešli a mohli jsme se navzájem pohodlně vyhýbat, ale narovnat se znamenalo natáhnout se na dřevěnou podlahu, kterou Viky přišrouboval na dno cisterny. Jinak to ani nebylo možné. Viktorín zavedl dovnitř vytápění a práce se tam velice usnadnila.

Především mě požádal, abych z pevné látky ušila velké polštáře a řádně napěchované je upevnila na stěny a strop. Když jsem mu s úsměvem řekla, že to bude vypadat jako v cele zuřivého blázna, jen vrtěl hlavou.

„Nevíš, co se může stát.“

Sám teď na ní pracoval venku. Pokryl cisternu ošklivým tmavozeleným kobercem, přes který lepil stříbrnou vrstvu podobnou staniolu. Následoval

další koberec a opět staniol. Tyto dvě vrstvy se pravidelně střídaly a povrch cisterny se brzy podobal rašelinšti.

„Péruje to jako mech,“ poplácala jsem to. „K čemu to bude?“

„Zelená vrstva je měnič mechanické deformace,“ vysvětlil mi zběžně. „Bude odrážet střely. Cokoli do této vrstvy narazí, ztratí na velice krátké dráze energii. Zachycenou energii přivedu dovnitř a absorbuje ji akumulátor. Tohle by mělo podle mě zachytit všechny nárazy, včetně střel ze všech hlavních zbraní.“

„A to stříbrné?“ zeptala jsem se.

„To je tepelný měnič,“ řekl stručně. „V dnešních nábojích bývá značná nálož trhaviny. Mechanický měnič by pohltit mechanickou složku, ale oheň by rozpálil povrch doběla a uvnitř by nastalo peklo. Tohle bude fungovat podle potřeby jako chladnička, nebo jako kamínka.“

„A proč se ty vrstvy tak střídají?“

„Nemohu vyloučit, že by některá mohla selhat,“ řekl tišším hlasem. „Neumím udělat univerzální měnič veškeré energie a nemám čas, abych jej vymýšlel. To, co vidíš, je výsledek mého bádání za posledních sto padesát let. Na víc nemám čas, musím využít jen toho, co už mám hotové.“

„To může znamenat, že by mohly selhat postupně všechny ty vrstvy,“ zamrazilo mě. Moje dosud bezmezná důvěra ve Vikyho vynálezy dostala první trhlinku.

„Je to málo pravděpodobné, ale možné,“ kývl na souhlas. „Klasické zbraně odolnost těchto druhů *krešan*epřekonají, ale nevím, co všechno mají vymyšleno ruské tajné vojenské laboratoře. Slyšel jsem zvěsti o ohnivých stěnách. Možná jde jen o výkonné lasery, ale co o tom vím? Taková zbraň by mohla úplně spálit mechanický měnič. Tepelný měnič naopak neodolá nárazům. Proto lepím více vrstev na sebe.“

„Zřejmě to ani s pomocí *krešo* procházka,“ řekla jsem tiše.

„Máš naprostou pravdu,“ přikývl. „Ale já musím proti tomu zlu něco udělat. Ostatně – jsem na světě dlouho a smrt také patří k životu, ačkoliv se mi dlouho vyhýbala.“

„Tak nemluv,“ řekla jsem tiše. „Anebo – pověz mi raději, co víš o své dlouhověkosti? Znáš vůbec její konec? Víš, jak dlouho budeš žít? Anebo jsi – nesmrtelný?“

„Nesmrtelný jistě nejsem,“ zavrtěl hlavou. „Ale s něčím takovým, jako je přirozená smrt stárím, bych měl podle všeho počítat až za dlouhou dobu. Nevím to přesně, ale nebylo by to dříve, než za dvacet až třicet tisíc let.“

„Panebože!“ uklouzlo mi.

„Spíše si myslím, že zahynu násilnou smrtí,“ podíval se na mě smutně.
„Náš svět není příznivý dlouhému životu.“

„To je ovšem smutné,“ souhlasila jsem.

„Tohle já vím už pěkných pár století,“ podotkl tiše.

„A nikdy, rozumíš, nikdy tě nenapadlo, že bys mohl svůj život ukončit předčasně? Kromě beznadějných okamžiků, jako když jsi tenkrát ležel u nás a chtěl po mně morfium?“

„To mě opravdu napadlo poprvé,“ usmál se opět. „Na smrt jsem myslel mnohokrát. Ale nechtěl jsem zemřít jen proto, že by měl omrzet život. Život je nádherný, Blaženko, ani po tolika staletích se mi zemřít nechce. Pořád mám co na práci, pořád se o něco snažím. Ale kdyby byla smrt neodvratná, chtěl bych si ji vybrat sám. Nestojím o takové trýznění, jako si dovedou navzájem připravovat lidé.“

„To máš pravdu,“ zamyslela jsem se. „Přála bych ti, abys uvažoval o smrti opravdu až za těch třicet tisíc let...“

„A co ty?“ obrátil se na mě. „Chtěla bys žít také tak dlouho, nebo ne?“

„Nevím,“ odpověděla jsem. „Zatím na smrt nemyslím.“

„Nic ti v tomto směru slíbit nemohu,“ řekl tiše.

„Víš o tom zřejmě víc, že?“ hádala jsem tiše.

„Dávno jsem toužil pomoci alespoň svým přátelům k dlouhému životu, ale bohužel, ačkoli jsem sám důkazem, že taková možnost není chimérou, je nad mé síly prodloužit život komukoliv z ostatních lidí. Nejméně u dvou lidí mě má neschopnost mrzí více než u jiných. Víš, že jsem slyšel Mozarta jen jednou za tu dobu, co pobýval v Praze? Uvědomoval jsem si, že je to génius, ale mávl jsem nad tím rukou a rozhodl se počkat, až trochu vyzraje. Jakou nádhernou hudbu by dokázal stvořit později! Mozart ale zemřel, bylo mu sotva třicet let. Příliš brzy – a nejenom pro mě.“

„A kdo byl ten druhý?“ zajímala jsem se.

„Karel Čapek,“ podotkl tiše. „Toho mi bylo také tak líto jako Mozarta.“

„Přestože jste se neměli rádi?“

„I přesto,“ povzdychl si. „On o mně věděl víc než všichni ostatní lidé. On určitě chtěl, abych byl lepším než doposud. Možná – nevím, snad se mu to i podařilo.“

„Já jsem četla všechny jeho knihy,“ řekla jsem.

„A nechtěla bys žít tak dlouho, jako já?“ podíval se na mě tázavě. „Ne že bych ti to nabízel, já to opravdu neumím. Ale čistě teoreticky...“

„Ani nevím, zdali bych to chtěla,“ otrásla jsem se. „Ty jsi musel zaplatit drazé, ale pro mě by stejná cena byla asi mnohem horší.“

„Necháme to na později,“ rozhodl i za mě. „Teď se raději věnujeme nejbližšímu cíli. Můžeš mi podat támhle ten kousek tepelného měniče? Patří sem nahoru.“

Hlubina

Od povrchových ochranných vrstev přešel Viky na vnitřní vybavení. Začal montovat gravitační měniče, které měly cisternu proměnit v letadlo bez křídel. Zvenčí se teď podobala omšelému balvanu, porostlému mechem. Uvnitř to vypadalo, jak jsem už dávno tvrdila, jako v cele pro zuřivé blázný. Stěny, strop i podlaha byly vypoštěňované. Nijak se to nepodobalo kabině letadla. Viky rozdělil vnitřek na tři menší části. Vzadu byla nevelká kabinka s měničem hmoty, který měl sloužit jako odpadkový koš i jako záchod. Byla to nízká mísa s poklopem a se dvěma ozubenými drticími válci na dně. Vedla od ní trubka do sousední nádržky. Viky tvrdil, že veškerou hmotu, která se dostane do zapnutých drtičů, měnič nejprve promění v energii a pak v chemicky čistou destilovanou vodu. Ta se navíc mísou několikrát prožene a dočista ji vypláchne. Nedalo se to z bezpečnostních důvodů zapnout, pokud nebylo pevně uzavřené víko, ale zato by to prý fungovalo i kdyby se cisterna obracela vzhůru nohama. Nezdálo se mi to, nechtěla bych tam při takových akrobatických kotrmelcích sedět, ale Viky mou připomínku komentoval tím, že to stejně připadá v úvahu jen v době klidu.

Záchod oddělovala stará vyřazená lednička, do které Viky namontoval tepelný měnič, takže mohla pracovat i bez přívodu elektřiny. Pak byla trochu větší prostora, kde zatím nebylo nic než polštářování. Vpředu byla prázdná skříň a před ní malá pilotní kabina. Viktorín sem přišrouboval sedačku z automobilu a zvrchu trčel periskop – jediné zařízení, kudy bylo vidět ven. Létaující pevnost neměla okna a pro pohled dozadu by se musela celá otočit.

„Proč není okno alespoň vpředu?“ zeptala jsem se Vikyho jednoho večera. „Proč ten nemotorný periskop?“

„Okno se nedá pokrýt pancířem,“ vysvětloval Viky. „Kdyby se někdo střelil přímo do okénka, zabije mě. Periskop se dá zničit, ale nikdo za ním není. I kdyby oheň pronikl čelním sklem, narazí na měnič a ten ihned uzavře svislou šachtu periskopu.“

„A pilot oslepne,“ podotkla jsem.

„Na nějakou dobu ztratí možnost vidět ven. Až oheň uhasne, svislá šachta se uvolní a sklíčka jdou vyměnit i zevnitř.“

Vypadalo to velice fíkaně, ale později se ukázalo, že tomu není tak, jak Viktorín předpokládal.

„A čím se to bude řídit?“ zajímala jsem se.

„To nech na mně, uvidíš,“ usmál se tajuplně.

„Máš to dobře promyšlené,“ uznala jsem.

„Ba ne,“ zamyslel se. „Straší mě jedna hrozná věc. Zákon zachování hybnosti. Jistě jste se o něm učili ve škole.“

„Fyzika nebyla mým koníčkem,“ podotkla jsem. „O čem to mělo být?“

„Tak tedy srozumitelněji,“ povzdychl si. „Když do pevnosti narazí například střela ze samopalu, prudce se zabrzdí. Pokud to bude něco velice lehkého, projeví se to málo, protože hmota cisterny bude mnohonásobně větší. To by neplatilo, kdyby do ní narazilo něco většího, dejme tomu střela z kanonu nebo větší raketa. Pak by cisterna odlétla stranou a ani polštáře by mě před smrtí neuchránily. Zním jedinou cestu, jak tomu předejít. V případě velkého nárazu dát okamžitě plný tah motorů proti směru úderu.“

„To bys ovšem musel znát okamžik a směr nárazu předem.“

„Anebo zapnout motory tak rychle, aby odskočení pevnosti nebylo příliš velké.“

„To nestihneš,“ obávala jsem se.

„To nestihne nikdo,“ souhlasil. „To není nic pro pomalé lidské reakce.“

„Co chceš dělat?“ podívala jsem se na něho tázavě.

„Dám to na starost robotovi,“ řekl.

„Ty nějakého máš?“ zarazila jsem se.

„Ano, ale ne tady,“ povzdychl si a ztišil hlas. „Musím si pro něj dojít. Ale nebude to jednoduché.“

„Dojít – do svého domu?“ zamračila jsem se. „Říkal jsi, že je hlídáný.“

„To opravdu je,“ přikývl. „Kdyby nic jiného, hlídají mi ho nejméně dva pluky Rusů. Ani nevědí, co vlastně hlídají. Pozoroval jsem je jen z dálky.“

„Co kdybych šla s tebou? Mohla bych dávat pozor, aby tě tam nikdo nepřekvapil.“

„To by mi nepomohlo,“ zavrtěl hlavou. „Dovnitř tě stejně vzít nemohu, tam se žádný člověk nedostane.“

„Kde máš vlastně ten svůj dům?“ podívala jsem se na něho nerozhodně.

„Na opačné straně Zvonařských skal, než kde se nachází železniční most,“ řekl vážně.

„Tam přece nic není,“ divila jsem se. „Pokud si to pamatuji, byla tam pole, řeka a za ní louky, ale dům? Na těch polích teď stojí vojenský tábor okupantů a nikdo tam nesmí.“

„Mám opravdu hodně neobvyklý dům,“ přiznal. „Znáš takové místo, kde se řeka opírá o vysokou, strmou skálu?“

„Trochu,“ řekla jsem.

„Vchod do mého domu je v té skále, pět metrů pod hladinou řeky.“

„To je skutečně neobvyklý vchod,“ opáčila jsem udiveně. „Já ale umím plavat dobře a nebojím se ani potápět.“

„Bez potápěčského přístroje by ses tam nedostala,“ řekl vážně. „Ale ani s ním to není jednoduché. Předně jsou tam kilometry dlouhých chodeb, zatopených vodou. Snadno bys tam zabloudila a až by ti došel vzduch, už by ses nevrátila. Navíc pro tebe takový přístroj nemám. Člověk se tam prostě dostat nemůže, věř mi to.“

„A ty? Ty tam můžeš?“ podívala jsem se na něho nedůvěřivě.

„Ovšem,“ přikývl. „Už odpradáva. Vyznám se tam i potmě, kdyby mi nevím proč nefungovalo osvětlení. Když si tam rozsvítím, je tam světlo jako ve dne.“

„V nouzi snad mohou jediný potápěčský přístroj používat dva lidé,“ chytala jsem se naděje, že bych se tam přece jen mohla podívat s ním.

„I kdybych nějaký měl, nemohl bych tě tam pozvat,“ povzdychl si. „Ale já opravdu žádný nemám. Ani pro sebe ne.“

„To tam chceš jít jen tak? Plavat kilometry chodeb pod vodou?“

„Samozřejmě, jako vždycky,“ přikývl.

„To přece nejde! Vždyť se utopíš!“ zděsila jsem se.

„Toho se bát nemusíš,“ usmál se. „Já se utopit nemohu, Blaženko. O tom tajemství vědělo málo mých přátel, ale tobě je povím. Mezi mé neobvyklé schopnosti patří, že mohu dýchat pod vodou – stejně jako ryby.“

Zarazilo mě to. Bylo mi z toho divně, tak trochu jako po nárazu hlavou do zdi. Stávalo se mi to vždycky když jsem se u Vikyho setkala s něčím, co ho děsivým způsobem odlišovalo od nás obyčejných lidí.

„Ne, Viky, to snad ne!“ vyjekla jsem. „Nedávno jsi nám říkal, že ses už jednou topil! Jak je to doopravdy? Já vím, nejsi úplně normální, ale dýchat pod vodou jako ryba... To přece žádný člověk nedovede! Poslyš, jsi ty vůbec – člověk?“

Viktorín mlčel a díval se na mě.

„Neříkám, že jsem jako ostatní,“ odpověděl mi po chvíli právě tak tiše. „Narodil jsem se obyčejným rodičům, pokud nechám stranou bezvýznamný šlechtický titul mého otce, získaný za zásluhy o České království. Skutečně jsem se kdysi utopil. To jsem byl ještě **obyčejný** člověk. I dnes se považuji za člověka, ale mám nějaké odlišnosti, nemohu je popřít. Jsem jeden z těch, kterým se říká vodník. Ale věř mi, Blaženko, hodně lidí si na to zvyklo, zvykneš si na to také. Nevidím důvod, proč bys právě ty měla být výjimkou. Nechtěl bych ti být pořád cizí, to by mě opravdu mrzelo.“

„Dobře, budu se snažit,“ povzdychla jsem si. „Ačkoliv je to, nezlob se, opravdu divné. Nedovedu si tě představit, jak topíš lidi.“

„Víc jsem jich zachránil než utopil,“ podíval se na mě s pobaveným úsměvem. „Neboj se, vodníci netopí lidi pro své potěšení. Ale do mého domu opravdu nemůžeš. Moji hlídači by tě tam nepustili. Nemyslím Rusy, ale ty ve skále. Mě pustí, jsem tam doma, ale nikoho cizího.“

„Co je to za divné hlídače?“

„Nejsou to lidé,“ odtušil zachmuřeně. „Nechtěj se s nimi setkat. Musela bys zemřít. Mě nechají, ale tebe by zabili. To ani já nedokážu ovlivnit.“

„Je mi z tebe zima,“ otrásla jsem se. „Ale mohl bys mi důvěřovat aspoň natolik, abych mohla s tebou – dejme tomu k té skále. Počkám na tebe venku, ano?“

„Dobře, jak myslíš,“ souhlasil po krátkém přemýšlení. „Uvědomuješ si, že to bude velmi blízko od vojenského tábora a že se tam mohou objevit okupační vojáci?“

„No a? Co je na tom divného, když se tam budu koupat?“ usmála jsem se. „Předně – kdyby přišli od tábora, budou na opačné straně řeky. Pak se na mě mohou leda dívat, nanejvýš si ze mě dělat legraci. vůbec jim nebude nápadné, když na ně budu žertem pokřikovat, nebo po nich z legrace házet drobné kamínky. Stejně je až nahoru na skálu nedohodím. Pro tebe by byly kamínky padající do vody znamením, že máš nějakou dobu počkat dole.“

„A nedáš si pokoj a nedáš,“ usmál se. „Budiž tedy podle tvé vůle. Půjdeme tam spolu zítra odpoledne.“

Vyrazili jsme skutečně druhého dne odpoledne. Vzali jsme si na to kola, velikou tašku s dekami a s nějakým jídlem, jako kdybychom se tam skutečně zamýšleli koupat. Bylo sice teprve počátek května a voda nebyla na koupání dost teplá, ale kdoví, co někteří otužilci snesou? Na břehu jsme oba zjistili, že voda v řece bude ještě horší, než jsme se obávali. Nejenže byla studená, ale navíc hnědá a plavaly po ní duhové skvrny nějakého oleje. Při pohledu na ni jsem aspoň přestala litovat, že se toho výletu nezúčastním.

„Jestli do toho neřádu vlezeš, budeš se potom muset doma pořádně umýt,“ varovala jsem Viktorína.

„Co se dá dělat,“ povzdychl si.

Rozložili jsme deku na písku u vody. Posadila jsem se na ni jen v plavkách, jako kdybych se tu chtěla opravdu opalovat. Nikdo kromě nás dvou široko daleko nebyl.

Viktorín odložil šaty a rovněž jen v plavkách vkročil do řeky. Kráčel pomalu vodou, dokud mu nesahala k pasu. Chvilí se ještě osměloval; bylo vidět, že se mu tam nechce, ale pak se odrazil a zamířil ráznými tempy k protější skále.

Dívala jsem se za ním. Těsně u skály se zlomil v pase, vymrštil nohy do výše a rychle zajel pod vodu.

Spatřila jsem, jak zdola vyhrkly veliké bubliny vzduchu. Pak se voda uklidnila. Rychle jsem se podívala na hodinky – tři hodiny a dvanáct minut.

Pozorovala jsem hladinu s pochopitelnou netrpělivostí. Deset minut uplynulo – a Viky nikde. Normální člověk by se dávno musel vynořit. Tak dlouho by bez vzduchu nevydrželi ani tichomořští lovci perel. Jen hnědá voda se líně valila kolem skály. Napadlo mě, co když tam má někde pod břehem úkryt, chráněný převislým rákosím? Mohl by tam sedět a pozorovat mě, napadlo mě. Ale – on nevypadal na to, že by si ze mě chtěl dělat legraci.

Uběhlo nekonečných patnáct minut. Jestli mluvil pravdu, pak opravdu dýchá i pod vodou. V opačném případě by musel být v této chvíli utopený.

Hodinky ukazovaly tři čtvrtě na čtyři. U skály to náhle zašplouchalo a vynořila se Vikyho hlava. Třicet osm minut pod vodou bez dýchacího přístroje! Uvědomovala jsem si, že se skutečně dívám na pravého vodníka. Viktorín Příbík – vodník od Zvonařské skály.

Plaval pomalu ke mně. Na mělčině se vztyčil a skoro půl minuty vykašlával vodu. Teprve pak vyšel ke mně.

„Máš?“ zeptala jsem se ho – s pochopitelným respektem.

„Mám,“ ujistil mě. Pak vytáhl z plavek nevelký balíček, zabalený do černé gumy nebo snad kůže. „Dáme to zatím sem,“ rozhodl. Oběma rukama vyhloubil v písku jamku, balíček do ní vložil a zahrnul pískem. Posadil se pak vedle mě na deku a chvíli se jen nezúčastněně díval na protější skálu.

„Musím se zahřát, jsem příšerně ztuhlý,“ řekl a opravdu, byl celý do modra. Natáhl se naznak a zavřel oči.

Cítila jsem, jak mu drkotají zuby. Nebylo divu, v takové ledárně! Chtěla jsem ho nějak zahřát, zkusila jsem ho rukama trochu namasírovat, ale až mě zamrazilo, jak byl studený.

Jemně, ale rozhodně mi odstrčil ruce.

„Pokaždé ve vodě prochladnu, ale není to nebezpečné,“ ujišťoval mě. „V téhle zimě to ale opravdu byla síla!“

Sluníčko našťastí pálilo a navíc jsem přes něho přehodila aspoň okraje vyhřáté deky.

„Jaké to bylo – doma?“ zeptala jsem se ho.

„Nic se tam nezměnilo,“ ujišťoval mě.

„Budeš mě tam muset někdy vzít,“ poprosila jsem ho.

„To vážně nejde,“ zavrtil hlavou. „Povídám ti, nezkoušej to beze mne. I kdybych zemřel a měla bys potápěčský přístroj, nezkoušej nikdy plavat za první mříž. Pamatuj si, je zavřená, aby se tam nedostal nikdo nepovolaný. Dá se poměrně snadno otevřít, ale když někdo propluje dál, mříž se za ním zavře navěky a hlídače, co ji střeží, ani nezahledne.“

„Proč to tak je?“ zajímala jsem se, i když mi naskakovala husí kůže.

„Musí to tak být,“ ujistil mě. „Je tam ukryté tajemství, které se nesmí dostat do rukou nepovolaným lidem.“

„Mě taky považuješ za nepovolanou?“ řekla jsem vyčítavě.

„Tebe ne,“ obrátil ke mně hlavu a usmál se. „Ale pochop, vzít tě tam nemohu. Utopila by ses dříve než bychom se dostali do poloviny cesty.“

Vybalila jsem svačinu. Snědli jsme každý koláč, ale už jsme se víc nezdržovali. Oblékli jsme se, složili deky, Viky vyhrabal balíček a ukryl jej na dně košíku.

„Mohli bychom sem možná chodit častěji,“ prohodila jsem. „Tady je docela pěkně. Jen kdyby byla čistší voda.“

„Bývaly doby, kdy ses mohla rovnou z řeky napít,“ trochu si vzdychl. „Dnes se v té kalné břece špatně dýchá a zítra abych se bál, že se otrávím. Svět se poslední dobou hodně změnil, většinou k horšímu.“

Co jsem mu na to měla odpovědět? V tom měl pravdu. Já jsem sice po tomhle světě nechodila devět set let, ale mé vlastní zkušenosti byly podobné. Dobře jsem se pamatovala na dobu, kdy se lidé v této řece koupali. Nebylo tomu tak dávno. Ale dnes – škoda slov. Rusové si v řece myli auta a nešetřili přitom naftou místo čistících prostředků.

Nasedli jsme na bicykly a rozjeli se po zarostlé polní cestě, kudy jindy vozili zemědělci z louky u řeky seno. Museli jsme po ní jít zhruba kilometr pěšky, cesta stoupala úzkým lesním úvozem z říčního údolí. Konečně jsme dorazili k silnici. Teprve na asfaltu jsme mohli pořádně šlápnout do pedálů. Domů jsme se dostali krátce před večerí. Uložili jsme obě kola do garáže vedle auta a Viky ihned zamířil do kůlny.

„Namontuji to hned,“ sliboval. „Do večere to mám hotové, ani mě nemusíš volat.“

„Počkej – nechceš s tím pomoci?“ nabízela jsem se.

„Tak pojd,“ vybídl mě.

Otevřeli jsme poklop a vsoukali se do cisterny. Pomáhal mi dovnitř – ruce už měl zase teplé, jako normální člověk. Kdybych nevěděla, že ještě před chvilkou...

Jakmile poklop opět dosedl, Viky rozsvítil. Hned tu bylo vidět jako ve dne. Vikyho lampička z rodiny měničů **krešo** ávala skoro denní jas.

Viktorín rozbalil balíček. Uvnitř byla nevzhledná černá placka, z níž trčely dráty. Pak tu byla jiná placka, pro změnu podobná zrcadlu. Viky ji umístil před sedačku pro pilota, aby se do ní mohl dívat.

„Budeš se za letu prohlížet?“ divila jsem se.

„To není zrcadlo,“ zavrtěl hlavou. „To je malá televizní obrazovka. Něco podobného máte doma.“

„Takhle malá? A placatá?“

„Nediv se, není dělaná v Tesle,“ ujistil mě.

Propojil zručnými pohyby kablíky. Robota vložil do kapsy, kterou nedávno připravil i s potřebnými šrouby. Těmi desku pevně přišrouboval.

„Tak – a máme to,“ zajásal vítězně. „Ještě pár maličností a můžeme vsednout na kuň. Skloňte dřevce, taste meče a hrrr na nepřítele!“

Náhle se otočil a než jsem se nadála, dal mi na tvář parádní pusu. Pak se ale zarazil.

„Promiň, Blážo,“ začal se zmateně omlouvat. „Měl jsem takovou radost – podařilo se mi něco, več jsem ani nedoufal – nezlob se na mě!“

„Copak se zlobím?“ odpověděla jsem celá rozzářená. Taky mě jeho nadšení nakazilo, málem bych mu tu pusu vrátila. Ale on se otočil a rychle otevíral poklop, abychom mohli jít na večeři. Když šrouby povolily, zhaslo uvnitř světlo. Rychle jsme se vysoukali ven.

„Poslyš, Blážo, o dnešku nikomu ani muk,“ zamrkal na mě trochu spiklenecky.

Nevěděla jsem ale přesně, k čemu to mám vztahovat. Mám samozřejmě mlčet o naší cestě za město, o tajemném podvodním domu? Jistě. Ani robota našim ukazovat nebudeme, těžko bychom jim vysvětlovali, odkud pochází. Bezděčnou pusou jsem samozřejmě pochopila jako výraz mimořádné radosti, jako když fanoušci jásají nad gólem svého mužstva. Bylo mi ale jasné, že o ní pomlčím také. Trochu mi vrtalo hlavou, o čem si budeme s našimi u večeře povídat, když se vlastně kromě neobyčejných událostí vůbec nic jiného nestalo...

Strategickou poradu zahájil při večeři Viktorín. Jen tak mimochodem oznámil, že létající cisterna od mléka má veškeré potřebné vybavení. Bude

nutné opatřit dostatečné zásoby, nikdo nemůže vědět, jak dlouho bude naše cesta trvat. Naši to pochopili po svém – domnívali se, že chce Viky před Rusy utéci na Západ. Táta hned dával zasvěcené rady, kam by se měl nejlépe obrátit, máma se starala o nákupy. Vzhledem k tomu, že jsme se ani nedotkli peněz za Vikyho zlato, byla tato otázka předem vyřešena. Pověřili mě, abych nakoupila potraviny podle vlastního uvážení.

Navrhla jsem, že bychom měli cisternu nějak pokřtít. Lodě přece mívají jména a tohle je vzdušná loď, jednou se na ni budou lidé chodit dívat. Slušelo by se, aby měla už teď nějaké jméno.

Viktorín se usmál, ale nebyl proti. Navrhla jsem pro ni jméno **Přízrak**, ale to Viky odmítl. Podle něho bychom jí neměli dávat jméno nevyslovitelné pro většinu národů. Jindra prohlásil, že můžeme použít překlad, například Miráž. To budou jistě znát i nepřátelé. Durdila jsem se, že to není česky, ale přehlasovali mě.

Také další otázku jsem nastolila já. Bezelstně jsem se Viktorína zeptala, koho z nás si s sebou vezme.

Udiveně opáčil, že se najisto domníval, že to bude čistě jeho záležitost.

„A to se jako domníváš, že budeš sám proti celému světu? To chceš tvrdit, že celou tu dobu nebudeš spát? A my budeme jen zdálky sledovat, co se s tebou děje?“ zaútočila jsem na něho. „To přece nemyslíš vážně!“

„Nechtěl bych tě připravit o druhého bratra,“ řekl na to tiše. „Už jste mou vinou zažili jednu tragédii.“

„Dobrá – v tom případě s tebou poletím já,“ prohlásila jsem pevně.

Jak jsem čekala, postavili se proti mně všichni. Táta s mámou nechťeli o ničem slyšet. Zejména když se až teď dozvěděli, že Viktorín nechce prchat na Západ, ale poletí na opačnou stranu – chce si to rozdat s nepřemožitelnou Rudou armádou! Jindra se vehementně nabízel místo mě a Viktorín už nic neříkal, ale bylo jasné, že o mou přítomnost nestojí.

Nakonec Viky svolil, že s sebou na výpravu proti nepřátelské velmoci vezme Jindru. Bude jistě užitečné, když se budou moci střídat u řízení a na střídačku i odpočívat a spát.

„Pro vás by asi bylo lepší, kdybyste po našem odletu navštívili nějaké vzdálené příbuzné,“ obrátil se Viky na mě a na rodiče. „Kdyby se okupační policie dověděla, odkud pevnost vzlétla, nebyli byste si jistí životem. Řekl bych, že si našeho odletu nevšimnou, ale dobře víme, že čert nikdy nespí.“

„Musíme dovnitř přimontovat druhou sedačku,“ zamyslel se Jindra. „Budeme potřebovat i dvojnásob zásob.“

„Blážo, měla bys koupit hlavně hodně nápojů v prášku. Vody budeme mít dost, ale už jsem ji ochutnal – je tak odporně čistá, že se nedá pít.“ řekl Viktorín. „Také musím předělat řízení, myslel jsem si, že to budu řídit sám. Nevadí, nebude to těžké.“

„To snad není třeba,“ opáčil Jindra. „Zvládnu to samé co ty, nebo ne?“

„Ne,“ odtušil suše Viky. „Nezvládneš.“

Jindra se na něho udiveně podíval, ale neřekl nic. Mě trochu zamrazilo. Co by v tom Jindrovi bránilo? Možná něco, o čem ví jen Viky. Zase ty jeho podivné schopnosti...

Pak spolu se mnou probírali, co všechno mám nakoupit. Přednost měly trvanlivé potraviny a všechno, co nepotřebuje úpravu vařením. Viky by jistě vymyslel i nějaký vaříč, ale kdo by se staral o vaření, když tam budou jen oni dva?

Skoro mi jich přišlo líto.

Dohodli jsme se rychle. Nazítří si vezmu auto a pojedu nakupovat. V nemocnici jsem měla nastoupit noční službu, měla jsem tedy jako jediná po ránu čas. Viky bude v cisterně montovat druhou sedačku a ostatní museli do práce. Večer se všichni sejdem a v noci potají odstartují.

Smršť

Vrátila jsem se s plným autem nákupu.

Viky mě pochválil, jak jsem dobře nakoupila. Společně jsme to odnesli k cisterně a já jsem ještě všechno narovnala dovnitř. Do ledničky, do skříněk *i do sklepa*, vlastně pod podlahu, kde bylo poměrně dost místa.

Hned jsme to také zapili. Nakoupila jsem hodně limonád v prášku, zalili jsme ji Vikyho syntetickou vodou, abychom ochutnali, zdali se dá pít. Brzy jsme se oba shodli, že nejsou nejlepší, ale destilovaná voda je sama o sobě nechutná a tohle se pít dalo. Také jsme trochu polili povrch pevnosti a slavnostně ji tak pokřtili. Bylo nám spolu docela dobře, jenže už nad námi viselo brzké loučení a to mi samozřejmě kazilo náladu.

„V ledniče máte až navrchu měkký salám, ten byste měli sníst nejdřív. Trvanlivé druhy vydrží déle,“ nabádala jsem ho.

Přitom jsem zjistila, co všechno musím dokoupit. Jak se dalo čekat, při prvním sepisování jsme zapomněli na mnoho důležitých maličkostí, jak říkal Viky s oblibou. Například na sůl – až by jim chyběla, poznali by platnost přísloví o ceně toho tak obyčejného nerostu.

„Kuchyňskou sůl bych udělal,“ ujišťoval mě Viky. „Je to sloučenina jednoduchá jako voda a tu bych měničem zvládl.“

„Možná, ale byla by stejně odporná, jako tvoje voda,“ namítala jsem. „Takže sůl. Sem pod podlahu se vejde pár balíčků cukru a nějaké konzervy. Budete rádi, že budou. Jíš čokoládu? Koupím ji, nekazí se a je v ní hodně energie. Četla jsem, že si ji cestovatelé brali s sebou na dlouhé výpravy.“

Vyjela jsem z garáže a za půl hodinky jsem byla zpátky. Rychle jsem vynosila krabice a podávala je do cisterny Viktorínovi. Ten všechno ukládal na volné místo pod podlahu. Pak zavřel poklop a zbývající krabice pevně přivázel v hlavní kabině za druhou sedačku.

„Viky, mám pro tebe novinku,“ řekla jsem, když jsem měla všechno z auta vybrané a soukala jsem se do cisterny.

„Povídej,“ vybídl mě. Bylo vidět, že září spokojeností.

„Zaslechla jsem, že na nádraží stojí podezřelý vlak,“ informovala jsem ho. „Nikdo se k němu nesmí přiblížit. Rojí se tam okupační vojáci. Prý je tam většina uzavřených vozů, možná zase odvázejí naše vězně na práci.“

„A to jsi nemohla říci hned?“ vybuchl Viktorín.

„Není to nutné,“ namítla jsem. „Bez tak už tam stojí půl dne. A kromě toho by nebylo dobré pokoušet se o něco přímo na nádraží. Je tam plno lidí a kdyby došlo ke střelbě, bylo by moc mrtvých. Spíš až vyjedou na trať.“

„Dobrá, máš pravdu,“ uklidnil se. „Povídám ti ale, ten vlak už hranice nepřekročí.“

Skoro půl hodiny jsme vyčkávali. Přerovnávala jsem ledničku a měla jsem tedy co dělat, ale Viktorín byl čím dál tím netrpělivější.

„Kde ten Jindra vězí?“ ptal se mě už aspoň po páté.

Podívala jsem se na hodinky.

„Bude tu každou chvíli,“ ujišťovala jsem ho.

Jindra však nějak dlouho nešel.

„Zajedu podívat se na nádraží,“ rozhodla jsem se.

„Dobrá, jed,“ svolil Viky. „A dávej na sebe pozor, sama jsi říkala, že je tam plno vojska,“ napomínal mě.

„Nikdo si mě nevšimne,“ ujistila jsem ho.

„Rád bych tomu věřil, ale počkej okamžik,“ rozhodl se náhle Viky.

Sedl si do pilotní sedačky a hrábl rukou do jedné z postranních kapes. Pak se opět obrátil ke mně.

„Sundej si blůzičku,“ pobízel mě. „Přede mnou se stydět nemusíš, jde o život. Dám ti létací nárameníky. Mohly by tě zachránit, kdyby ses dostala do úzkých.“

Myslel to zřejmě smrtelně vážně a neodporovala jsem mu. Ostatně jsem na sobě měla ještě tričko bez rukávů a to jsem si svlékat nemusela. Viktorín mi kolem ramen zapnul dva pásy se zaoblenými kovovými destičkami, jako měl sám. Tenounký kablík od nich vedl až k náramku na ruce.

„Ovládá se to snadno,“ vysvětloval mi. „Pootočením náramku přidáváš vznášivou sílu. Napoprvé si dávej pozor, aby nad tebou bylo dostatečně volno, jinak bys mohla narazit hlavou a ublížit si. Až se začneš vznášet, sama už poznáš, že se všechno ostatní řídí změnou polohy těla. Když se předkloníš, potáhne tě to dopředu, prohnutím vlevo či vpravo zatočíš. Jistě se to rychle naučíš.“

Opět jsem se rychle oblékla.

„A tohle si vezmi na prostředníček pravé ruky,“ podával mi Viky prsten s velkým modravým kamenem. „S tím zacházej zvlášť opatrně. Je to emitor *krešo*. Dá se s tím rozkrájet na kusy i tank, ale pokud nebudeš opravdu muset, nepoužívej to, moc tě o to prosím.“

„Ty mi to – necháš?“ vykulila jsem na něho oči.

„Ano. Nemohl bych odletět a nechat tě tu bezbrannou.“

„A jak se s tím zachází?“

„Vidíš tady tu ozdobu?“ ukázal mi na jemný knoflík, vzdáleně podobný natahovacímu kolečku hodinek.

„To je zajišťovací pojistka a současně spoušť,“ rychle mi vysvětloval. „Nejprve ji musíš otočit doprava. Potom stačí stisknout ji palcem. Z hlavní osy krystalu vyšlehnou energie a když spoušť uvolníš, sama se opět zajistí.“

„A dá se to zničit, kdyby bylo potřeba?“ zeptala jsem se ho vážně.

„V takovém případě nejprve sundej prsten,“ vysvětloval mi s vážnou tváří. „Pak pootoč pojistkou doleva aspoň o pět půlotáček. Vytrhni ji a snaž se prsten odhodit co nejdál, nejraději do vody nebo za nějakou přírodní překážku, například za skálu. Uvědom si, že i úplně vybitý akumulátor obsahuje minimální dávku, schopnou zničit nejbližší okolí. Nemá to účinky ručního granátu, ale pultunového granátu dalekonosného děla. Kdybys stála na rovině, lehni si ihned nohama k místu, kam prsten dopadne a zakryj si rukama hlavu. Kdybys stála blízko u řeky, hod' prsten do vody, ta účinky výbuchu ztlumí. Ale ne abys byla v té vodě, to by tě mohlo roztrhat.“

„Myslíš si, že bych měla něco takového přežít? Nebylo by pak lepší, kdyby mě to roztrhalo?“

„I kdybys jim padla do rukou, Blážo, nemůžeš jim přece nic prozradit,“ podíval se na mě ustaraně. „Samozřejmě bys jim musela tvrdit, že za vše mohu já. Nevadí, když jim prozradíš i mé jméno, aspoň dostanou respekt a možná tě pak přestanou vyslýchat. Nesmíš jim ale nic říci o mém domě, to by bylo horší než cokoli jiného.“

„Dobře, ale teď musím odjet,“ rozhodla jsem se. „Děkuji ti za důvěru a slibuji, že tvé dary bezdůvodně nepoužiji.“

„Danajské dary,“ zahučel jako pro sebe. „Ale svět je pořád zlý a kdoví...“

Vrátila jsem se během čtvrt hodiny.

„Je nejvyšší čas,“ vychrlila jsem ze sebe. „Vlak vyjíždí ze stanice.“

„A Jindra nikde,“ povzdychl si Viktorín. „Nu což, poletím bez něho.“

„Vezmi mě s sebou!“ poprosila jsem ho. „Aspoň k tomu vlaku!“

„Nic tam neuvidíš,“ varoval mě. „Jen budu mít o tebe tím větší starost.“

„Aspoň ať poznám, že se vznášíme,“ škemrala jsem.

„Dobrá, nasedej,“ podvolil se Viktorín.

V okamžiku jsem byla uvnitř. Sedla jsem do druhé sedačky a připoutala se. Viktorín už seděl vpředu. Pak jsem cítila, jak se se mnou sedačka zhoupla. Trochu to připomínalo, jako když se rozjíždí auto.

„Kde jsme?“ zeptala jsem se.

„Otáčíme se nad vaším domem,“ řekl Viky. „Obracím se k nádraží.“

Uvědomovala jsem si, že měl z velké části pravdu. Sedět v sedačce a nevědět co se venku děje bude asi opravdu jen pro silnější povahy. Rozjeli jsme se rychleji, poznala jsem to ale jen podle síly, jaká mě vmáčkla do sedačky.

„Už vidím vlak,“ řekl Viktorín soustředěně. Tušila jsem, že toho ani on tím malým periskopem moc nevidí, ale lepší něco než nic, já jsem se cítila jako slepý na pantomimě.

„Odstřelil jsem před vlakem pár elektrických sloupů,“ pokračoval Viky stále stejným tónem. „Bez proudu je lokomotiva bezmocná, ale nechci tam ublížit našim železničářům, počkám, až úplně zastaví. Oni už ostatně brzdí, aby do toho nevjeli.“

Nevšimla jsem si, že by střílel. Uvnitř cisterny byl klid a ticho, ačkoliv se nedaleko před námi rozehrálo další dějství tragédie, plánované okupanty. Tragédie, která bude mít očividně jiný konec než podle jejich představ.

„Tady máte!“ zavrčel Viktorín.

Cítila jsem, jak se cisterna pohupuje nalevo a napravo. Viktorín jemně manévroval a občas zřejmě stiskl spoušť svého čelního emitru.

„Za lokomotivou byly dva osobní vagony s vojáky,“ řekl po chvíli. „Na konci další dva. Čelní emitru naší pevnosti je nejsilnější ze všech, co jsem dosud postavil. Spotřeba nás neomezuje, energie máme dost, nemusíme šetřit. Ty čtyři vagony to doslova smetlo s trati a rozprášilo po polích.“

„Co teď?“ ptala jsem se.

„Z každého vagonu musím minimálním paprskem odkrojit čelní stěnu,“ prohlásil Viktorín. „To se nedá urychlit. Kdybych příliš spěchal, mohl bych někomu uvnitř ublížit. Musím lidem poskytnout čas vzdálit se z místa, kudy paprsek projde.“

„A jsou tam vůbec lidé?“ zajímala jsem se.

„Ovšemže, máš je vidět, jak se hrnou ven.“

Viky byl teď mnohem spokojenější.

„Blážo, to není jako u Zvonařského mostu,“ řekl po chvíli spokojeně. „Mezi těmi lidmi se našlo pár šikovných, vydali se otevírat další vagony i beze mne. Dva chlapi tam shromažďují lidi a teď s nimi začali spořádaně ustupovat k lesu. Tak je to nejrozumnější.“

V té chvíli to zazvonilo, sice krátce a tlumeně, ale současně se cisterna otřásla. Hodilo to námi stranou, nebýt připoutaná, spadla bych se sedačky.

„Jen počkej, syčáku!“ zavrčel Viktorín a pevnost Miráž se prudce otočila kolem osy.

„Aha, jste dokonce tři?“ dodal, sotva jsme se trochu ustálili.

„Co se děje?“ neudržela jsem se.

„Blážo,“ oznamoval skoro slavnostně. „Pro vnější pancíře pevnosti Miráž nastal okamžik pravdy. Zachytili jsme přímý zásah raketou.“

„Kdo střílel – a čím?“ zajímala jsem se.

„Formace tří helikoptér,“ informoval mě. „Už jsou z nich tři hromady hořícího šrotu, nám zásah neuškodil ani v nejmenším. Musel to být pořádný výbuch, mám tu zprávu, jak silně musel robot kontrovat. Ale je to dobré.“

„Nepoškodilo to některou z vrstev?“ starala jsem se.

„Bylo by špatné, kdyby něco poškodila už první rána,“ mínil Viktorín. „Neboj se, to vydržíme. Musím se lépe rozhlížet a nedovolit, aby se další letadla okupačních vojsk přiblížila. Nejde o nás, jako o bezbranné lidi dole. Naštěstí se zdá, že po nás helikoptéry vystřelily jen první salvu. Jedna raketa se strefila, ostatní dopadly daleko do polí a vybuchly tam docela neškodně.“

„A co lidé?“

„Zdá se, že u toho vlaku už nikdo nezůstal,“ pochvaloval si Viktorín. „Počkáme ještě chvíli a pak se vrátíme domů. Naložím Jindru a poletíme. To ovšem znamená konec skrývání, další setrvávání pevnosti v blízkosti vašeho domu by na vás mohlo přivolat velké neštěstí.“

Chvilku jsme se zdánlivě nehybně vznášeli. Neměla jsem potuchy, co se venku děje, ale zdálo se, že se neděje zatím nic.

„Jak vysoko letíme?“ zeptala jsem se Vikyho po chvíli, abych pořád nemlčela.

„Zatím nízko, sotva pět set metrů,“ informoval mě. „Jsme nad městem a já vyhlížím Jindru. Mám celou naši ulici jako na dlani a kromě ní sleduji i náměstí a pár ulic okolo.“

„A co okupanti?“

„Nikde nic,“ podívoval se. „Helikoptéry poslali okamžitě a teď čekají. Proč asi? Nevadí, aspoň ti lidé z vlaku stihli zmizet v lese.“

Náhle zpozorněl. Viděla jsem, jak si přitiskl k očím okulár periskopu.

„Tam dole – je Jindra,“ vyhrkl. „Přidrž se, Blážo, přistaneme na náměstí vedle něho.“

„Jsi si jistý, že je to on?“

„Určitě,“ ubezpečoval mě. „Především je stejně oblečený jako byl ráno, ale navíc nás vidí a mává na nás, abychom se snesli k němu. Kluk neopatrná, takhle na sebe upozorňovat!“

Podlaha se trochu propadla, až jsem měla pocit, jako by mi žaludek vyskočil až ke krku. Po krátké chvilce se pevnost zhoupla v opačném směru.

„Otevři mu, Blážo!“ požádal mě Viktorín.

Poslechla jsem vstala a odšroubovala poklop. Vzápětí se udýchaný Jindra vsoukal dovnitř.

„Ještě že jste tady,“ oznamoval nám jako velká voda. „Stalo se něco hrozného. Mámu s tátou přímo z práce odvedla okupační vojenská policie. Pro mě přišli také, ale utekl jsem zadem. Určitě byli i pro tebe v nemocnici, Blážo, ještě že jsi tady.“

„Kde jsou teď?“ zajímal se Viktorín.

„Prý je ani nevyslyšali. Rovnou je naložili na nádraží do vlaku a teď už je asi vezou pryč. Viktoríne, nemohl bys je vysvobodit?“

„Už se stalo,“ odvětil suše. „Blážo, zavřela jsi poklop?“

„Už se stalo,“ odpověděla jsem mu jeho vlastními slovy.

„Abys věděl, před chvilkou jsme ten vlak s vězni zastavili,“ informoval Viktorín Jindru. „Ozbrojený doprovod jsme smetli a lidi osvobodili. Utíkali do lesů, budou už nejspíš v relativním bezpečí. V této chvíli ale mezi nimi nemůžeme vaše rodiče hledat.“

„Co s nimi bude?“ strachovala jsem se.

„Nevím,“ řekl Viktorín nerozhodně. „Nejhorší je, že je okupanti měli v seznamech. Teď pro ně nemůžeme udělat nic – či téměř nic. Doufám, že je samotné napadne schovat se na nějakou dobu k příbuzným, jak jsem jim navrhl. Kdyby se vrátili domů, mohli by je opět zatknout.“

„A co já?“ napadlo mě. „Kde je teď najdu?“

„Zůstaneš s námi,“ rozhodl Viktorín. „Bylo by nebezpečné nechávat tě samotnou mezi těmi vlky. Budeme to tu muset nějak uspořádat, abys tu mohla s námi vydržet.“

„Tak přece poletím s vámi!“ vyskočila jsem.

Nemít starosti o osud rodičů, jásama bych.

V tom okamžiku se ozvalo zaburácení. Srazilo mě to na podlahu. Také Jindra se vedle mě jen pomalu sbíral, neboť také nebyl připoutaný.

„Co to bylo?“ vyhrkl s nádechem strachu v hlase.

„Nevím,“ odtušil Viktorín a pomalu otáčel pevností dokola, aby dostal protivníka nebo snad protivníky do svého omezeného zorného pole. Pak se Miráž naklonila v ostrém úhlu dopředu a opět se otáčela kolem svislé osy.

„Kde jste?“ vrčel Viktorín. „Ukažte se!“

„Nejspíš nás něco zasáhlo,“ informovala jsem brášku sama, když jsem viděla, že Viky na nás nemá čas. „Raději ses měl připoutat do sedačky.“

„A co ty?“ podíval se na mě Jindra.

„Já to budu muset nějak přečkat,“ pokrčila jsem rameny. „Zatím jsme schytali pár raket od helikoptér, tohle bylo něco většího. Jak vidíš, jsme naživu, Vikyho pancíře se činí seč mohou a zatím se jim to daří.“

„Rozlož si na podlahu nafukovací matraci a připoutej se k ní,“ navrhl Viktorín jen tak přes rameno. „Tak jak jsme to přichystali pro spaní. Vleže na měkkém budeš lépe chráněná.“

Jindra mi rychle pomáhal vybalit co bylo zapotřebí. Brzy jsem ležela ve spacáku, připoutaná třemi popruhy, zatímco oba chlapi seděli v sedačkách.

„Už víš, co to bylo?“ optal se Jindra Viktorína.

„Nic podezřelého není nikde vidět,“ opáčil Viky.

V té chvíli se ozvala další hromová rána spolu s dalším otřesem. Byli jsme připoutáni a neuškodilo nám to, ale zatrnulo ve mně.

„Aha, tady jste!“ prohlásil Viktorín spokojeně.

Cisterna se naklonila a zase se srovnala.

„U lesa stál tank s protiletadlovými raketami,“ řekl nám. „Proto jsem neviděl žádné letadlo ani helikoptéru. Stříleli na nás zdola. Ten periskop je vážně omezený, ale teď už to nenapravíme.“

„A co teď?“

„Zůstal po nich jen velký kráter,“ povzdychl si trochu Viktorín. „Odtud se už těžko bude střílet.“

„To muselo být něco většího, ne?“ optala jsem se. „Kam dopadly všechny zbytky?“

„Nejspíš do města,“ mračil se Viktorín. „Když to odnesla jen nějaká ta střecha, vzal ji čert. Horší by bylo, kdyby to spadlo někomu na hlavu.“

„V takovém případě bychom neměli viset nad městem,“ podotkl Jindra.

„Máš pravdu,“ přikývl Viky. „Máme jistě veliké starosti o vaše rodiče, ale těm teď nemůžeme pomoci. Dovnitř pevnosti se nám víc lidí zaručeně nevejde a kdybychom se o ně starali příliš okatě, přilákali bychom na ně pozornost okupantů.“

„Tedy myslíš...“

„Poletíme podle původního plánu, jenže tři,“ rozhodl Viktorín. „Jen by mě zajímalo, kde tady ve městě sídlí okupační správa a především ruská vojenská policie?“

Okupační správa sídlila v barokním záměčku nad městem a Viky po krátkém zaváhání prohlásil, že by asi byla škoda tu památku poškodit. Zato sovětská vojenská policie měla sídlo v nevelkém domku stranou od centra. Vysvětlila jsem jeho polohu Vikymu a ověřila si, že máme oba na mysli tutéž budovu. Pak Viktorín krátce sklonil nos pevnosti dolů.

„Tak – to je to poslední, co mohu pro vaše rodiče udělat,“ řekl klidně.
„Teď se možná budou moci vrátit i domů.“

„Co jsi vlastně udělal?“ otázala jsem se ho.

„Vypálil jsem do toho domu větší porci energie,“ opáčil Viktorín.
„Podobalo se to zásahu letecké bomby. Doufám, že tam měli archív. Pokud ano, už nemají nic.“

„Kéž by se tátovi a mámě nic zlého nestalo,“ uvažoval Jindra tiše.

„Jsou věci, které nemůžeme ovlivnit,“ utěšoval ho Viky. „Navrhuji tedy změnit, co změnit můžeme.“

Pocítila jsem, jak se rozjíždíme. Rozjezd byl tentokrát delší. Pak se pevnost uklidnila. Letěli jsme nad krajinou rychlostí dopravního letadla směrem k hranicím s proradnými sousedy. Bylo lépe přenést se nad jejich území. Proč mají zbytky jejich raket padat na naše města?

Conquista

Skoro půl hodiny jsme letěli klidně. Pak nás dohonily dvě ruské stíhačky a vychrlily na nás náklad rozežhavené oceli ze svých kanonů. Naše pevnost se ani nezachvěla. Nevelké projektily měly proti nám hmotu celkem zanedbatelnou a pokud se do nás střelily, skončily všechny na mechanickém měniči. Viktorín otočil za letu Miráž přídí dozadu a útočící letadla pokropil dávkou energie. Pak klidně obrátil zpátky do původního směru a pokračovali jsme v letu.

Pár minut poté na nás začalo nalétávat současně více letadel. První letci nás zřejmě jen objevili a nahlásili naši polohu, ostatní už po nás šli najisto. Letadla kolem nás vytvořila hotový kolotoč, střídala se v rychlých náletech zleva i zprava. Viktorín se přestal ohlížet na střely, které na nás dopadaly ze všech stran jako krupobití. Nemusel se ani namáhat otáčet pevností kolem dokola. Každou chvíli kolem nás přeletěl některý z letounů, vychrlil na nás municí všemi svými zbraněmi a zase se otáčel k dalšímu náletu. Viktorín klidně a metodicky jeden za druhým sestřeloval ty, které se mu objevily před periskopem.

„Měl bys je počítat,“ navrhl po chvilce Jindra.

Neměli jsme co dělat a to bylo asi nejhorší. Jindra seděl přikurtován k sedačce a já jsem ležela na podlaze.

„Nepočítám ty, které jsem sestřelil, jen ty, co proti nám ještě zůstali,“ zavrčel Viktorín.

V témž okamžiku do cisterny něco prudce vrazilo. Vnitřní prostorou se ozval dunivý zvuk nárazu. Nejprve jsem nadlétla, ale popruhy mě strhly zpět. Pak to se mnou naopak praštilo na nafouklé lehátko. Dopadla jsem ještě dobře, ale Jindra naletěl hlavou do boční stěny a navzdory tlustému vypošťárování narazil tak, že chvíli nemohl popadnout dech. Také Viktorín zřejmě nárazem utrpěl. Když se ohlédl, viděla jsem, že mu z natrženého obočí teče krev.

„To jsme to dostali!“ vykřikl Jindra.

„Co se stalo?“ přidala jsem se k němu.

„Jeden pilot do nás v plné rychlosti narazil,“ vysvětloval nám Viktorín.

Ačkoliv to byla nejspíš jen domněnka, vypadalo to pravděpodobně. Od nich se to dalo čekat. Vzpomněla jsem si, co u nich znamená nesplněný rozkaz. Jistě dostali rozkaz za každou cenu nás zničit a když jim to nešlo kanony, zkusil to jeden z nich za cenu vlastního života.

„Už to mám,“ dodal po chvílce Viktorín. „Podle energie, kterou musel dát robot na kompenzaci takového nárazu, to opravdu mohlo být letadlo. Energetická bilance tomu zhruba odpovídá. Náraz ho musel zmačkat jako kus papíru, do toho vybuchlo palivo a zbytky munice. Připadá mi to, jako by vajíčko narazilo do kladiva s úmyslem kladivo rozbít.“

„Myslíš, že nám něco poškodil?“ zajímal se Jindra.

„První venkovní vrstva i po nárazu vyvíjí energii, mohu tedy soudit, že poškozená není,“ ujišťoval nás chlácholivým tónem Viktorín.

V totéž okamžiku se ozvala další, skoro stejně mohutná rána. Cisterna poskočila, ale tentokrát znatelně méně.

„Kolik jich tam ještě je?“ nervózně se optal Jindra.

„Ještě šest,“ odhadoval Viktorín. „Pardon, pět. A teď už jenom čtyři.“ **Miráž** se dvakrát otočila kolem své osy a Viky přitom poslal kolem nás několik porcí ničivé energie.

„Druhá rána byla mnohem slabší,“ uvažoval Jindra. „Bylo to tím, že narazil jen kusem křídla, nebo tak nějak?“

„To nejspíš ne,“ mínil Viky. „Řekl bych, že se náš robot učí takové nárazy vyrovnávat.“

„Kde vlastně jsme?“ zajímala jsem se.

„Teď už nad jejich územím,“ odhadoval Viky. „Proto se do nás pustili jako vosy. Cítí, že jim jde o hnízdo.“

Chvíli jsme se za letu otáčeli kolem dokola. Viky několikrát vystřelil, ale jeho střelba nebyla uvnitř vůbec znát. Pak srovnal let a prohlásil, že je nejvyšší čas, abychom se my dva naučili pilotovat.

„Máš někde nějakou náplast?“ obrátil se na mě.

Rychle jsem mu přelepila obočí. Pak se opatrně vyměnili. Jindra se posadil do pilotní sedačky a Viky mu ukazoval, jak se manipuluje s řídicí páčkou. Nebylo zapotřebí dlouhého vysvětlování. Funkce řízení jsme pochopili brzy, šlo spíše o praktickou část. Jindra chápal rychle a já jsem věřila, že to také snadno zvládnou.

„První kolo bitvy máme za sebou,“ řekl spokojeně Viky. „Právě jsme vydrželi víc než jakýkoli válečný stroj v historii lidstva. Náraz tak těžkého letadla by za druhé světové války nevydržely ani velké obrněné lodě.“

„Napijeme se na to, ne?“ navrhla jsem. Rychle jsem do plastických láhví připravila osvěžující nápoj. Opatrně jsem dovnitř nasypala limonádový prášek ze tří sáčků a zalila vodou z měniče. Pak jsem láhvemi zatřepala, aby se obsah dobře promíchal. Konečně jsem podala jednu Viktorínovi, druhou Jindrovi a tu třetí jsem pozdvihla k ústům sama.

„Na zničení našich nepřátel!“ navrhla jsem přípitek.

„Na to, aby co nejdříve poznali, že nemá cenu útočit na nás tak jako dosud,“ přidal se zamyšleně Viktorín.

„A aby od nás odešli – co nejdříve,“ dodal Jindra.

Čím hlouběji jsme pronikali na nepřátelské území, tím více letadel proti nám protivník nasadil. Prozatím s jediným výsledkem – početní stav jeho letectva se vytrvale snižoval. Jindra i Viky se mezitím naučili nevšímat si zásahů do tlumící vrstvy pevnosti, každý náraz byl pro ně jen signálem o blížícím se letadle, které bylo potřeba zničit.

Střelba z těžkých leteckých kanónů, jejichž střely by prorážely tankové pancíře jako papír, byla pro nás jako házení hrachu na zeď. Přestali jsme si jí všímat. Protivník samozřejmě nasadil nejtěžší zbraně. Neřízené rakety typu vzduch-vzduch, ale i vzduch-země vybuchovaly na naší pevnosti s jediným výsledkem. Energie pohlcená měniči nám zvyšovala náboj v akumulátorech. Ačkoliv jsme uletěli přes tisíc kilometrů, měli jsme akumulátory nabitější než na počátku.

„Kolik nám chybí do Moskvy?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Myslím, že nejsme dál než tři sta kilometrů,“ uvažoval Viktorín.

Venku se ale začínalo stmívat a orientace byla stále obtížnější. Jindra si stěžoval, že nemáme pořádné mapy. Navigovat podle školního zeměpisného atlasu nebylo ani jednoduché, ani zvlášť spolehlivé.

Jindra podél železniční trati doletěl k nějakému většímu městu. Sněhl se tak nízko, až mohl přečíst nápis na nádraží. Tímto primitivním způsobem jsme se dozvěděli, že jsme nad Nižním Novgorodem, tedy mnohem dále než Moskva, ale že jsme se zas tak moc neodchýlili – jen o pár set kilometrů.

„Budeme se muset otočit,“ prohlásil Viktorín. „Zajímavé je, že jsme se dostali dál, než Germáni za Hitlera.“

„Chceš chvíli pilotovat?“ otočil se Jindra na Vikyho.

„Ovšemže chci,“ chopila jsem se příležitosti.

„Tebe jsem nemyslel,“ odpálil mě Jindra.

„A pročpak?“ naježila jsem se na něho. „Chci si to přece taky zkusit.“

„Neumíš to,“ pokoušel se mě odradit.

„Nejsem na tom hůř než ty. Když jsem se naučila řídit auto, tohle se naučím taky.“

Viky si povzdychl, ale pak se uvolil, že mi to také ukáže. Samozřejmě jsem to zvládla rychle. Nabrala jsem směr podle zapadajícího slunce, či spíše podle nezřetelného pruhu světla nad obzorem. Za chvíli měla nastat tma.

Pokud jsme chtěli nad hlavní město nepřátelské říše dorazit za posledních zbytků světla, museli jsme si pospíšet. Trochu jsem přidala na rychlosti.

„Počkej, Blázo,“ zarazil mě náhle Viktorín. „Nepoletíme tam teď hned, musíme ještě něco vymyslet. Zapomněli jsme, že musíme s protivníkem také vyjednávat.“

„Pravda,“ souhlasil Jindra. „Ale bude to těžké. Nezdá se mi dobré, aby někdo z nás dělal parlamentáře. Mohli by ho zajmout.“

„To se v diplomacii nedělá,“ namítl Viktorín.

„Právě u nich bych na to moc nespolehal. Vtrhli k nám v době, kdy jsme s nimi měli všechny možné přátelské smlouvy – takovým bych nevěřil ani pozdrav.“

„Nejprve se s nimi zkusíme domlouvat rádiem,“ ujišťoval ho Viktorín.

„Žádné nemáme,“ pokrčil rameny Jindra.

„Uděláme si je,“ trval na svém Viktorín. „Přijímač máme, Bláza mi věnovala své kapesní rádio. Nebude těžké postavit oscilátor a modulátor, základní laděné obvody pro vysílačku. Zesílení obstará měnič *krešo*. Součástky mám připravené, už jsem o tomhle problému uvažoval.“

„Takhle na koleně postavíme nanejvýš nějakou primitivní vysílačku,“ namítl Jindra.

„Cožpak potřebujeme něco super?“ opáčil Viky. „Budeme vysílat na nejbližší vhodné frekvenci. Oni už rychle zjistí, že to je pro ně.“

„A do té doby?“ vmísila jsem se mezi ně. „Mám letět dál, nebo budeme bloumat nad jejich územím jen tak a čekat, kdy se přiřítí další stíhačky?“

„Klidně,“ opáčil Jindra. „Oni nakonec přijdou na to, že nám nemohou uškodit.“

„Jestli chceš létat jen tak, podívej se, kdybys pod námi zahlédla nějaké podezřelé tábory. Slyšel jsem, že jich tu je hodně a většinou nepatří armádě, ale právě věznic,“ navrhl Viktorín. „Ne že bych je mínil osvobodit, ale aspoň zmapovat. Budeme je moci využít při jednání. Otoč se – dejme tomu na sever.“

Zpomalila jsem, až jsem nakonec zůstala nehybně viset nad nevelkou osadou. Když jsem trochu sklonila před pevností dolů, mohla jsem vidět, jak tam dole pod námi jede po černé asfaltové silnici šedivý nákladní automobil. Náklon se ale nelíbil oběma chlapům. Musela jsem nás srovnat do vodorovné polohy. Jenomže jsem pak neviděla dolů.

„Teď už je tma, beztak nic neuvidíš,“ rozhodl Viktorín. „První den jsme přečkali, zbývá nám první noc. Domnívám se, že jejich letadla budou mít výhodu radarů. Máme se určitě na co těšit. Bylo by asi lepší zaletět dál,

než viset nad jejich osadami. Ti pod námi za nic nemohou, proč by jim měly trosky letadel a zbloudilé střely padat ve spaní na hlavy?“

„Nějak je moc lituješ,“ zamračil se Jindra.

„Poslyš Jindřichu, kdybys žil jako já bezmála devět set let a viděl tolik válek, bitev a lidského neštěstí, asi bys uvažoval jinak,“ řekl klidně. „Tihle lidé jsou nepřátelé, pravda. Ale myslíš si, že všichni touží po dobývání? Což z toho mají něco jiného, než neštěstí, krev a slzy? Naprostá většina jejich vojáků jde do boje jen ze strachu. Z nepřítele, ale především z vlastních důstojníků. Ti se zase bojí vyšších důstojníků a tak to jde dál. Podle mého mínění za všechno může jen sto, možná dvě stě hlavních generálů a vrchních velitelů, včetně vlády, která je rovněž vojenská, ačkoliv se navenek tváří, že tomu tak není. Pět set pohlavárů může za většinu zla, rozšířeného u našich sousedů jako zhoubná nemoc. Zbytek dáme na vrub menších a maličkých pohlavárů, co si spokojeně vládnou ve městech a vesnicích. Ani těm se nikdo neodvážá odporovat, neboť se jich lidé bojí.“

„Nejvíce se každý bojí jejich policie,“ podotkl Jindra.

„Samozřejmě,“ přikývl Viktorín. „Ale proč? Protože mají zavedený nelidský systém udavačů, který ti nejvyšší hlavouni podporují – ostatně jej sami dlouho nadšeně budovali. Tam se soustředí uť ti kdo nemohou vládnout přímo, ale spíše si chtějí beztrestně zařadit.“

„A kam bys zařadil piloty?“ nadhodil Jindra.

„Nevím, ale spíše mezi vojáčky,“ odpověděl Viktorín neurčitě. „O nich bych předpokládal, že se k letectvu dali dobrovolně a možná i s nadšením. Je možné, že někteří šli za svým klukovským snem létat a určitě se ani jim nechce za své náčelníky umírat. Mají teď těžké rozhodování, ale když už se dali na vojnu, nezbyvá jim než bojovat.“

„Vždyť do nás vícekrát vrazili úmyslně, nebo si myslíš, že to nebyly sebevražedné útoky?“ namítla jsem.

„Možné to je,“ připustil Viktorín. „Mohli do nás narazit i nešikovností, ale nemohu vyloučit ani úmysl.“

„Tak vidíš,“ řekl Jindra. „Co kdybychom teď naletěli nad Moskvu a srovnali se zemí Kreml a vládní budovy?“

„Co bychom získali?“ pokrčil rameny Viktorín. „Hlavní potentáti určitě včas zalezou do hlubokých krytů, dříve než se tam dostaneme. Zlikvidovali bychom jen malé rybky. Zato bychom si proti sobě popudili celý národ, včetně těch, kdo by s námi jinak sympatizovali. A navíc – kdo by s námi pak vyjednával? Tady by nastal nepředstavitelný chaos, okupační armády v naší zemi i jinde by likvidovaly nepohodlné lidi, kteří za nic nemohou – ba ne.“

„A co chceš tedy dělat?“

„Rozhodně je nebudeme terorizovat podle jejich vlastního vzoru,“ řekl s určitostí. „Budeme ničit jen vojenské cíle a vyhýbat se škodám na civilních objektech. Naším úkolem není rozvracet jejich říši, ale zbavit lidi strachu. Proto musíme přesvědčit jejich pohlaváry, že pro ně může být výhodnější, když s námi budou vyjednávat. Druhým úkolem bude vynutit si odchod jejich vojsk z naší země a navrácení všech našich odvedených lidí. Třetí bod našich podmínek bude, že propustí i své vězně a zruší nelidské zákony. Pokud se nám to povede dohodnout, zhroutl by ta mocnost rychle – a sama.“

„To máme vyjednávat s darebáky, kdo za všechno mohou? Ti by měli podle mě viset!“

„Také bych je nejraději postřílel pro výstrahu ostatním diktátorům,“ vzdychl si Viktorín. „Ale opakuji, obávám se toho, že by v téhle zemi nastal naprostý chaos, všeobecný boj o moc – a odnesli by to jen obyčejní lidé.“

„Jsi na ně příliš shovívavý,“ mračil se Jindra.

„Myslíš si?“ pokusil se ho zviklat Viky. „Musíme na ně střílet my? Nebude lépe, když si je pověsí ostatní Rusové – a že k tomu dojde, o tom jsem přesvědčen!“

„Obdivuji tvoji jistotu,“ podotkl kysele Jindra.

„To je staletá zkušenost,“ usmál se Viktorín. „Málokdo z diktátorů přežije porážku, spojenou s úplným rozbitím jeho ideologie a jeho zákonů. Čím větším terorem se drží u moci, tím hůře pro ně, až padnou.“

„Možná máš pravdu,“ řipustil Jindra. „Kdyby ne, pak se sem později vrátíme.“

Viktorín s Jindrou sestavovali vysílačku a já jsem zatím pomalu letěla na opačnou stranu od Moskvy. Bohužel jsem nemohla splnit Viktorínovu prosbu. Za současné tmy kolem nás bylo pátrání po zdejších pověstných koncentračních táborech odsouzené k nezdaru. Letěli jsme dlouho a zvolna nad temnou pustinou bez jediného světélka. Představovala jsem si, jak pod námi lidé pečlivě zatemňují okna, v obavách poslouchají rádio, které jim sděluje, kde se právě nachází nepřátelská létající pevnost.

Ale možná, že nic takového neexistovalo. Dosud jsme se nepřátelsky neprojevovali. Sestřelování stíhaček bylo možné chápat jako nutnou obranu. Prozatím jsme jejich armádu nenapadali, města jsme míjeli zcela nevšímavě. Samozřejmě už věděli, že to s námi nebude snadné. Každému vojenskému pucflekovi muselo být jasné, když nám neublíží hromadné soustředěné útoky leteckých sil, když jsme vydrželi pár zásahů protiletadlových raket

a dokonce i sebevražedné útoky podobné útokům kamikaze, nemá smysl v tom marném úsilí pokračovat. Mohli by jen zbytečně přijít o celé letectvo.

Ted' opravdu nastala ta pravá chvíle k jednání. Protivník dostal jasnou ukázkou, že silou nic nezmůže. Zbývalo zjistit, zda naše podmínky uzná nebo ne. Uvědomovala jsem si, že Viktorín má v mnohém pravdu. Jde o to, zdali na to přistoupí pohlaváři. Určitě tyto skutečnosti dobře znají a budou se bránit zuby nehty. Na druhé straně jim brzy bude jasné, že za sebe nepošlou na smrt miliony jiných. Ve vzduchu na nás nemohli útočit jinak než letadly, nanejvýš ještě raketami. Ale i to bylo marné, jak se už ukázalo.

Viky s Jindrou uvedli do chodu radiopřijímač a sestavovali vysílačku. S přijímačem to bylo jednoduché. Uvnitř kovové cisterny nepřijímal, neboť se dovnitř nedostaly radiové vlny. Stačilo vysunout poklopem metr drátu a poklop pevně utáhnout. Taková provizorní anténa stačila k přijímání jen několika nejbližších stanic, ale o nic víc nám stejně nešlo.

S vysílačkou byly větší problémy.

Když Viktorín zapojil měnič, ozvalo se prsknutí a v okamžiku anténa hned u svorky přehořela. Znamenalo to, že je na něj výkon příliš velký.

Druhý pokus dopadl obdobně.

„Já snad ani menší výkon nedokážu nastavit,“ zlobil se na sebe Viky. „Možná si, až se rozední, opatříme pořádný, silný drát a zkusíme to znovu.“

„Kde chceš ten drát shánět?“ zeptal se Jindra.

„Pochopitelně ne v nejbližším obchodě,“ ušklíbl se Viky. „Odstřelíme si kus vedení vysokého napětí.“

„A co tvé předsevzetí neškodit na civilních objektech?“

„V tom případě bychom si vzali kus trolejového vedení na nejbližší železniční trati,“ rozhodl Viktorín. „Pokud vím, železnici vojáci považují za strategický cíl, který se *smí* libosti bombardovat.“

Byla už tma, když toho nechali.

„Měl bys spát jako první,“ navrhl Jindra Viktorínovi.

„Řekl bych, že vydržím víc než vy dva dohromady,“ usmál se Viky.

„Ale zato bude potřeba, abys byl zítra odpočatý,“ mínil Jindra. „Já vezmu pilotování za Blážu a můžete jít spát oba. Po ránu mě vystřídáte.“

„Jestli si to, pánové, neuvědomujete, měla jsem mít dnes noční službu v nemocnici,“ přerušila jsem je. „Takže půjdete spát oba dva a noční hlídku mám já. Protesty se nepřijímají, protože mám naprostou pravdu.“

„Jenže se nesluší, aby dáma ponocovala na vartě, když tu jsou hned dva muži,“ oponoval mi Viktorín.

„Protest se zamítá,“ zavrtěla jsem hlavou. „Předně jste oba zapomněli, že na rozdíl od vás dáma celou cestu odpočívala vleže. Za druhé, Jindra má pravdu v tom, že Viky musí být ráno nejčilejší. A konečně za třetí, nedovedu si představit, že by dva džentlmeni odtrhli dámu od řízení násilím – a nepočítejte, že půjdu dobrovolně, když jsem se sotva před chvilinkou do téhle sedačky dostala.“

„A safra,“ posteskl si Jindra. „Bláža má náhodou jednou pravdu a musí toho využít...“

„Takové rýpání mě nemůže vytočit,“ odpověděla jsem.

„Dobrá,“ povzdychl si Viky. „Lehátka máme dvě, bude to tak lepší. Teď je docela klid, nikdo se na nás nevrhá, možná už zjistili, že je marné pokoušet se nás sestřelit.“

„Nikde nic, všude tma,“ potvrdila jsem a na znamení, že debata skončila, jsem se zahleděla do periskopu.

Oba dva si rozložili lehátka a zalezli do spacích pytlů. Ztlumili světlo v kabině a popřáli mi klidnou noc.

Odpověděla jsem jim smířlivým tónem.

„Koukejte, ať jste ráno jako rybičky.“

Pak jsem se zahleděla do periskopu. Venku byla tma, nikde světélko. Létající pevnost Miráž nazdařbůh zvolna plula kilometr nad nepřátelskou krajinou. Když jsem si vychýlila periskop nahoru, spatřila jsem vysoko nad námi oblohu plnou tisíců jasných hvězdiček.

Najednou mi do očí šlehlo ostré, bodavé světlo, zdálo se mi, že se mi propaluje až do hlavy. Řezalo mě do očí bodavěji než hrst písku. Asi jsem nahlas zaúpěla, nevím. Vzápětí proti mně prudce poskočila přední stěna naší cisterny. Rozdrtila jsem hlavou tubus periskopu a čelem prudce narazila do polštářů.

Víc si nepamatuji. Ztratila jsem vědomí.

Příšerné zaburácení hromu ohlušilo jen Jindru a Vikyho. Já jsem už nic neslyšela...

Tma jménem Věčnost

Když jsem se konečně probírala, cítila jsem se slabá jako malé dítě. Chtěla jsem otevřít oči, ale nešlo to.

Pokusila jsem se aspoň sáhnout si na čelo; nesnesitelně mě pálilo. Zjistila jsem, že mám obě ruce připoutány k tělu – naštěstí ne příliš pevně. Po chvíli se mi podařilo dostat ruku ven. Po hmatu jsem zjistila, že ležím ve spacím pytli na nafukovacím lehátku, připoutaná třemi popruhy. To by bylo dobré, upamatovala jsem se, že jsem v naší pevnosti Miráž a pořád ještě letíme, ale když jsem si sáhla na čelo, nahmatala jsem jen vrstvu obvazů. Měla jsem je všude, nejvíc přes oči. Když jsem nepatrně přitlačila, sykla jsem bolestí. Pod obvazem jsem nejspíš měla nějakou šerednou ránu, pálilo to jako čert.

„Nesahej si tam, Blaženko,“ uslyšela jsem konejšivý hlas Viktorína. „Nech to být, nedráždí si to.“

Vzal mě za ruku a držel mi ji ve svých dlaních.

„Viky, co se vlastně stalo?“ zeptala jsem se ho tiše. Vlastní hlas mi zněl vzdáleně, nejspíš proto, že jsem měla hlavu obvázanou kolem dokola, dokonce i přes uši.

„Pokusili se nás sestřelit,“ řekl Viktorín smutně. „Ani v nejhorším děsivém snu by mě nenapadlo, že vyzkoušejí něco takového. Odpálili proti nám atomovou raketu, sotva pět set kilometrů od hlavního města. Nečekal jsem, že jejich důstojníci, k tomu dají rozkaz bez ohledu na vlastní lidi!“

„A ten oheň...“

„Dívala ses zblízka do nejstrašnějšího plamene, jaký se na tomto světě až dodnes objevil,“ řekl Viktorín vážně. „Atomová nálož explodovala velmi blízko, odhaduji to na sto metrů od nás, možná i blíž.“

„Ale přežili jsme to...“ vydechla jsem ulehčeně.

„Přežili, jenže...“ zastavil se Viktorín a nedokončil.

„Poškodilo nás to?“

„Pokud jde o Miráž, ztratili jsme první dvojitou tlumící vrstvu. Vrchní mechanický měnič vpředu a po stranách v atomovém ohni doslova roztál a vypařil se. Oheň zachytila tepelná vrstva, ale vzápětí přišel náraz od tlakové vlny a tepelnou rozdrtil. Měli jsme původně osm dvojitých obalů. Jeden je pryč, vydrželi bychom tedy ještě sedm takových úderů.“

„V tom případě bych přeletěla nad Moskvu,“ navrhla jsem rozhodně. „Tam si to snad rozmyslí každý – i oni.“

„Visíme kilometr nad Kremlem,“ ujistil mě Jindra. Zřejmě právě pilotoval.

„To je dobře,“ vydechla jsem.

„Není to dobře,“ řekl Viky. „Nejde o Miráž, ta ještě něco vydrží. Horší je to s tebou. Je mi to velice líto, ale musím ti oznámit něco hrozného, Blaženko. Nechci to před tebou tajit, stejně by ses to brzy dozvěděla. Přišla jsi při tom výbuchu o obě oči.“

Stiskla jsem jeho ruku a svět se se mnou zahoupal jako na houpačce. Takže jsem ode dneška – slepá...

Vždycky jsem litovala lidi, kteří opatrně tápali s bílou holí podél okrajů chodníků, odkázání na pomocnou ruku. Teď jsem se zařadila mezi ně...

Dlouho jsem brečela bez slz. Ty už teď nikdy nepoznám, ale co horšího, nespátím už slunce, trávu, vodu, mámu a tátu... V nepředstavitelně krátkém okamžiku nepřirozeného, všespalujícího ohně atomové nálože jsem přišla o všechno.

Viky určitě udělal co mohl, aby nebezpečí snížil na nejmenší možnou míru. Tvrdil, že čidlo v periskopu při jakémkoli nadměrném záblesku stiskne tubus tak, aby oheň nepronikl dál. Možná mu to selhalo, ale spíš bych řekla, že zařízení prostě nestačilo v tak nepatrném zlomku sekundy zareagovat.

Snad mě zasáhla jen menší část atomových paprsků, navíc zeslabená odrazem od dvou zrcadel. Kdybych se dívala do toho pekelného ohně přímo, nespálilo by mi to oči, ale mozek. Kdoví, zda by nebylo lepší, kdyby mě to na místě zabilo.

„To je konec,“ opakovala jsem už asi po padesáté.

„Vyplač se Blaženko,“ utěšoval mě Viktorín, ale měl také smutný hlas. „Už jsem jim to oplatil, nemysli si. Objevil jsem jejich základnu, odkud tu střelu odpálili. Pak jsem na ně poslal skoro šest litrů vody změněné v energii.“

„Jen?“ vybuchla jsem trpce. „Z toho by si jistě dělali těžkou hlavu...“

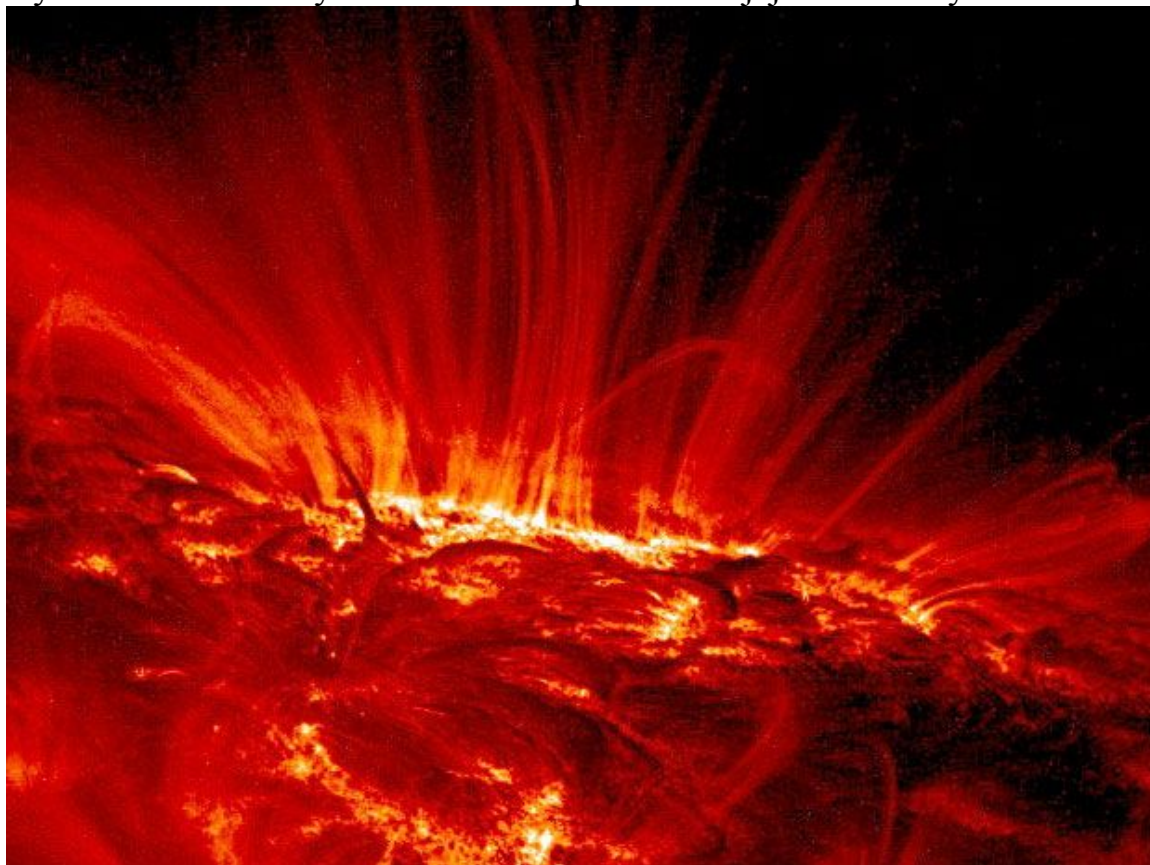
„Netušíš, co to znamená,“ ujistil mě vážně. „Šest litrů vody představuje šest tisíc gramů hmoty, přeměněné v měniči na čistou energii.“

„To mi vůbec nic neříká,“ povzdychla jsem si.

„Já vím, nebývá zvykem měřit energii na kilogramy,“ řekl Viktorín. „Dobrá, tak tedy jinak. Při výbuchu atomové bomby se většina atomů uranu nebo plutonia štěpí na menší části, ale hmota sama zůstává. V čistou energii se mění malá část, daná rozdílem vazební energie původních a zbytkových jader. Dejme tomu, že z jejich atomové pumy se uvolnilo tolik energie, co by odpovídalo absolutní přeměně jednoho, nanejvýš dvou gramů hmoty.“

„Takže jsi jim vrátil – tisíckrát silnější porci,“ došlo mi konečně, jak hrozné číslo to je.

„Přesně tak,“ řekl Viktorín vážně. „Poslal jsem na jejich odpalovací základnu šest kilogramů hvězdného ohně. Byl to ale obludný úder. Vzniklo velké jezero, plné žhavé lávy. Až sem je znát ohnivá záře, která tam na obzoru pořád svítí. Nejspíš jsme přitom vyvolali menší lokální zemětřesení a tři sta kilometrů odtud to protrhlo Rybinskou přehradu. Vzduch se nad ohněm ohřívá, stoupá vzhůru a další se žene na jeho místo. Kolem nás sviští vichřice a rve střechy až tady, natož v bližších městech. Nadělili jsme jim katastrofální oheň, vichřici, zemětřesení i povodeň – vlastně pohromu všech čtyř živlů. To snad byla dostatečná odpověď i na jejich atomový hazard.“

„To si budou hodně dlouho pamatovat,“ řekla jsem tiše. „Už jste s nimi hovořili?“

„Dokončili jsme vysílačku a jsem si jistý, že nás slyšeli naprosto jasně. Vysíláme tak, jako žádná rozhlasová stanice na světě. Máme tam měnič a pumpujeme do chudinky antény něco kolem tří megawatt. Když vysíláme, celá anténa modře svítí jako neon. Ale budeš se divit, stejně jako jsme se

divili my, z jejich strany nepřišel ani náznak ochoty k jednání. Pořád vysílají totéž co dříve, jako bychom neexistovali. Ani slova o jejich atomové střele, naše odpověď také jako kdyby neexistovala. Naše mohutné vysílání jejich rozhlas dokonale přehlušilo, ale oni dál dělají, jako kdyby o nic nešlo.“

„Proč?“ nechápala jsem.

„Nechce se jim přiznat porážku,“ řekl Viktorín.

„Vždyť to musí každý vidět na vlastní... oči...“

Rázem jsem se zarazila. Na vlastní oči... možná to všichni ostatní uvidí, ale já už nic nikdy nespatřím...

„To vidí jen ti, co bydlí do okruhu – řekněme tří až pěti set kilometrů,“ vysvětloval mi Viktorín.

„Tak budeme pořádné zpravodajství vysílat my,“ rozhodla jsem se. „Uvidíme, co na to řeknou.“

„Ty teď budeš ležet,“ napomenul mě Viktorín.

„Nebudu ležet,“ prohlásila jsem tvrdohlavě. „Co už se stalo, nedá se napravit. Tak tu budu aspoň nějak platná.“

„Nic neuspěcháš.“

„Jak dlouho tady ležím?“ zajímala jsem se.

„Druhý den, ale většinu té doby jsi byla bez vědomí, takže jsi o ničem nevěděla,“ ujistil mě Viktorín.

„Vidíš,“ zachytila jsem se toho. „Ostatně vstávat nemusím, jistě máte dost dlouhou šňůru od mikrofonu.“

„Vlastně – jak myslíš,“ ustoupil a vtiskl mi do ruky nevelkou mušličku mikrofonu. „Počkej chvíli, pustím ti nejprve jejich rozhlas. Ať víš, o čem je řeč.“

Pustil rádio a já jsem se zaposlouchala do té měkké slovanské řeči. Konečně začínaly zprávy. Ale čím déle jsem je vnímala, tím více to ve mně vřelo. Viktorín měl pravdu. Nad Moskvou se vznáší nepřátelská pevnost, město i s okolím se může každou chvílí proměnit v jezero ohně – a oni nemají jiné zprávy než o tom, jak kolchozníci obětavě sklízají a na kolik procent už splnili plán?

„Zapni mi to, prosím,“ požádala jsem Vickyho, když zprávy jejich rozhlasu skončily a začínala hudba. Ozvalo se cvaknutí a Viktorín mi tiše do ucha zašeptal, že mohu začít.

„Dobrý večer,“ začala jsem klidně, ačkoliv jsem se na to musela pořádně nadechnout, abych se ovládla.

„Hovoří k vám létající pevnost Miráž. Pozvednete-li své hlavy vzhůru k obloze, jistě spatříte, jak se nad vaším krásným hlavním městem vznáší

nepříliš velická hrouda, podobná velikému tmavému balvanu. Není to kámen, ale česká létající pevnost Miráž. Přiletěli jsme vám přinést spravedlivou odplatu za váš vpád do Československa. Máme na ni plné právo, ale ani teď vám nechceme bezdůvodně škodit. Místo toho navrhuje jednat.“

„Bereš to moc zeširoka,“ zašeptal mi do ucha Viktorín.

„Potřebuji je hlavně upoutat,“ odpověděla jsem mu také tak tiše, aby to nešlo do éteru.

„Nejprve, co můžete od nás očekávat,“ pokračovala jsem. „Vzhledem k tomu, že nemáme na palubě bomby, rakety ani jinou munici, mohlo by se zdát, že nás můžete směle ignorovat a dělat si z nás dobrý den. Zdá se vám, že taková malá pevnost nestojí za mávnutí rukou? Nebud'te na omylu. Naše pevnost Miráž umí způsobit větší pohromu, než svaz těžkých bombardérů. Z nejvyšších míst Moskvy je dobře vidět rudá záře nad obzorem, kde jsme si vyzkoušeli naše zbraně. Není to daleko, podívejte se tím směrem a uvidíte, že s námi není radno žertovat a tím méně nás přehlížet.“

„Nevyhrožuj jim tolik, Blaženko,“ šeptl mi do ucha Viky.

„S hrozbami už jsem skončila,“ odpověděla jsem mu tiše.

„A jaké jsou naše požadavky? Nemáme jich mnoho, ale ani málo. První a nejdůležitější je, abyste okamžitě stáhli okupační vojska – nejen od nás, ale ze všech sousedních zemí. Skončila doba, kdy jste své požadavky vnucovali svým sousedům násilím. Vyzýváme vás – stáhněte vojska za hranice své země a přestaňte je posílat mimo své území. Další podmínka bude, abyste nám vrátili ty tisíce lidí, které vaši vojáci od nás protiprávně odvěkli. Podmínek k jednání budeme mít více, ale tyto dvě jsou nejdůležitější. Kdyby na ně vaše vláda nepřistoupila, budeme je na vás muset vynutit násilím. Přistoupíme k tomu neradi, znamenalo by to pro vás hroznou zkázu, ale uděláme to, když s námi odmítnete jednat. Raději bychom se dohodli v míru, jen proto zatím nepodnikáme rozsáhlé nepřátelské akce, kromě zničení jedné vaší základny atomových raket.“

„Dobře, Blázo,“ pochvaloval si Viktorín.

„Někteří se možná podivíte, proč vaše letecká armáda tu malou pevnost nesestřelí? Je to přece poměrně nepatrný objekt! Proč na ni nenaletí letka stíhaček a nerozstřílí ji? Proč nás nechá vysílat? Je to jednoduché vysvětlení. Vaše letecká armáda si neví rady. Ano, její velitelé nás přikázali rozstřílet a smést s oblohy, jenže zjistili, že to není v jejich silách. Na povrch pevnosti Miráž dopadlo do této chvíle přes deset tisíc raket a střel z kanónů. Někteří piloti nás zkoušeli zničit úmyslným taranem svými letadly. Bezvýsledně. Pevnost Miráž má kromě zbraní děsivého účinku i stejně děsivou odolnost.

Náraz, jaký představuje čelní srážka s moderní několikatunovou tryskovou stíhačkou, je pro nás neškodný. Také tento fakt by měl být pro vás důvodem k zamyšlení. Říkalo se, že na celém širém světě neexistuje pevnost, která by vydržela přímý zásah atomovou pumou. Donedávna to byla pravda. Dnes může tuto kuriozitu každý z vás spatřit na vlastní oči. Pevnost Miráž visí přímo nad vašimi hlavami a prozatím – opakuji, pouze prozatím – nic zlého nedělá. Do této chvíle jsme respektovali vaše civilní objekty a neničili je. Sestřelili jsme několik desítek vašich stíhaček a z vaší odpalovací základny atomových raket jsme udělali kotel žhavé lávy, ale to se týkalo vojáků. Je možné, že trosky vašich letadel poškodily nějaké civilní objekty, vaše vlastní atomová raketa téměř jistě způsobila smrt mnoha lidí dole na zemi, ale na tom má jistě větší vinu neústupnost vašich generálů. Je nám líto nevinných lidských životů. Na druhou stranu vám musím říci, že nelitujeme životy vašich letců, kteří nás marně zkoušeli sestřelit, a zejména ne životy lidských bestí, jako byla posádka vaší atomové základny. Nemůžeme mít příznivé mínění o někom, kdo nad obydlenou oblastí odpálil atomovou střelu. Vaši vojáci nedávno naši zem obsadili a my jsme je na oplátku přiletěli pokořit přímo k vám. Jsme tu a můžeme vyjednávat nebo ničit. Co z toho uděláme, záleží na vás. Své podmínky k jednání nám můžete oznámit prostřednictvím některé veřejné rozhlasové stanice. Jiné vysílání nepřijímáme.“

Viktorín vypnul vysílačku.

„Myslíš, že to postačí?“ obrátila jsem se k němu.

„Byla jsi báječná, Blaženko,“ ujišťoval mě. „Uděláme tě naší hlasatelkou. Ale teď něco jiného. Nemáš už hlad? Anebo žízeň? Řekni si, cokoli chceš.“

„Vodu,“ vydechla jsem. „Vodu, anebo shořím. Ale prosím, s citrónem, ne čistou destilovanou.“

Podal mi skleničku a pomohl mi nadzvednout hlavu. Napila jsem se dychtivě a sklenička mi přitom drkotala o zuby.

„Pokus se ještě usnout,“ přemlouval mě Viktorín. „Budeš na tom líp.“

Chtěla jsem mu namítnout, že jsem se přece teprve nedávno probírala, ale cítila jsem jen hroznou únavu. Měl pravdu. Ze své praxe zdravotní sestry jsem věděla, že se po takovém zranění žádný pacient nevyhne dlouhému spánku. Přirozeně jsem měla také horečku. Zkusila jsem osvědčenou metodu jak usnout – co nejvíce se uvolnit a padat do hloubky. Bylo to rozhodně lepší než přemýšlet. Zejména když jsem jako zdravotní sestra moc dobře věděla, že takhle spálené oči znamenají – rozsudek doživotní věčné tmy.

Měla jsem hrozný sen. Začal docela krásně. Maminka ušila krásné bílé šaty a já jsem se oblékala na nějakou slavnostní příležitost, už ani nevím, co to mělo být. Najednou do domu vtrhli sovětští vojáci. Vyhnali nás ven, mířili na nás samopaly a neustále opakovali, že nás musí postřílet, abychom je neohrožovali. Kdo koho ohrožoval, když samopaly měli jen oni a my holé ruce? Bohužel, u fanatiků nikdy není jasné, co je pravda a co propaganda. Jak pravil Lenin? *Lež, která pomůže revoluci, stane se revoluční pravdou.* Sovětský svaz zažil za dobu své existence tolik *revoluční pravdy*, že se už nedivíme ničemu. Když politruk řekne, že sovětskou moc ohrožuje mateřská školka, vojáci ji obsadí a nebudou se rozpakovat postřílet batolata i s jejich učitelkami.

Pak nás nahnali na nádraží do dobytčích vagónů. Musela jsem vypadat v nadýchaných šatech divně, ale stateční sovětští vojáci se tvářili zarputile. Nejspíš si mysleli, že doprovázejí stádo živých tygrů. Zatloukali za námi dveře do vagonů velkými hřeby. Byli jsme tam namačkáni jako slanečky a najednou začal někdo křičet, že mu hřebík propichuje záda, abychom se proboha trochu odtáhli. Nebylo ale kam a zoufalý úzkostný křik nešťastníka se začal měnit v bolestný nářek, pak ve smrtelné chroptění a nakonec zmlkl. Prolétlo mi hned hlavou, že celou cestu pojedeme ve společnosti zpřima stojícího mrtvého – příšerný pocit!

Vzbudilo mě rádio. Viktorín seděl asi za řízením a rádio zapnul Jindra. Ten mě také probudil. Zatřásl mnou a rychle mi oznamoval, že Moskevský rozhlas začal vysílat výzvu pro nás, pro naši pevnost Miráž.

„...nikdy neustoupíme před jakýmkoliv vydíráním. Vrahům statisíců nevinných lidí, kteří se neštíteli rozpoutat atomovou smršť nad našimi pokojnými městy, se dostane brzy spravedlivé odplaty. Statečné národy Sovětského svazu po boku nerozborných spojenců smetou s oblohy všechny, kdož se opovážili narušit světový mír. Neexistuje jediná vláda světa, která by se za jejich neomluvitelný teror postavila a jejich požadavky podpořila. všechny imperialistické mocnosti se už od teroristů distancovaly. Piráti z plechové pevnosti Miráž, třeste se! Neustaneme, dokud vás, zbabělé piráty bez domova, definitivně nezničíme! Nemůžete zvítězit, neboť je vás pouhá hrstka, která sleduje své nízké a podlé zájmy. Nás jsou stamiliony a naše věc je spravedlivá. Musíme zvítězit!“

Vysílání zřejmě skončilo, protože se pak ozvala nejprve velebná hymna Sovětského svazu a pak ještě Internacionála na znamení, že spravedlivou věc Sovětského svazu podporují i ostatní spojenci.

„A máme po jednání,“ pravil Viktorín. „Místo jednání na nás házejí špínu. Ted’ se máme s nimi sejít u jednoho stolu? To snad nemysleli vážně!“

„Proč myslíš?“ protestovala jsem. „Raději by házeli oheň a síru, ale ta jim nejspíš došla, tohle byla jen křečovitá slina. Můžeme očekávat i nějaký útok, ale myslím si, že to byl jenom poslední zoufalý pokus nás zastrašit.“

„A co tedy navrhuješ?“

„Nejdřív se budeme muset poradit,“ řekla jsem neurčitě. „Však nás něco napadne...“

Jednání

První vysílání, určené čistě pro nás, povzbudilo naši náladu, ačkoliv se jednalo o tak nepřátelsky laděnou odpověď. Zapůsobilo to na mě, až jsem vstala, dala se připoutat k sedačce a zmocnila se mikrofonu. Kdy se mi opět naskytne možnost mluvit v rádiu – a navíc pro tak velký okruh posluchačů? Věděla jsem, že mě v této zemi poslouchají stamiliony. A nejen tady, vždyť naše vysílačka musela být slyšet tisíce kilometrů daleko.

Pravda je, že jsem nejlépe rozuměla ruštině, řeči našich nepřátel a když jsem s nimi hovořila, rozuměli mi nejlépe. Stala jsem se tlumočnicí a mluvčí naší posádky. Viktorín tvrdil, že je výhodné, když hovořím právě já. Podle hlasu naši protivníci jistě poznali, že nás je víc a dokonce tu máme i ženu.

„Můžeme si pro začátek navzájem blahopřát k prvnímu více či spíše méně úspěšnému kontaktu,“ začala jsem poněkud rozvláčně, ale neodpustila jsem si jízlivý tón, na který jsem ostatně měla plné právo.

„Hned ze začátku musím opravit některé argumenty, které proti nám používáte. Za prvé: tvrdíte, že jsme piráti, neboť za námi nestojí žádná vláda na celém světě. Dobrá, tak tedy piráti. Vaše mezinárodně uznávaná vláda má ale na svědomí více krve, než kolik jí prolili všichni piráti za celé období lidských dějin dohromady. Hromadnými vrahy jste tedy vy. Samozřejmě nás nemůže podporovat žádná vláda, když jste regulérní vládu v naší zemi svrhli a nastolili místo ní okupační loutkovou. Ta se za nás pochopitelně nepostaví. Vámi dosazená vláda dlouho a nečinně přihlížela, když jste od nás násilím odváželi tisíce lidí. Vám dávala výhody. k nám se chová jako k nevolníkům. Není lépe být **čestnými piráty** než takovými zaprodanci? A co ostatní vlády a národy světa? Ty se na to jen zpovzdálí nečinně dívaly. Dnes se budou zas jen zpovzdálí nečinně dívat a sledovat, jak prohráváte pro změnu vy. A na vás je řada okusit hořkost porážky.“

„Ty jim to dáváš,“ šeptl mi do ucha Viktorín tiše, aby to nešlo do éteru.

„Za druhé: tvrdíte, že jsme zahájili atomovou válku. To není pravda, především proto, že jste v našem konfliktu použili atomovou zbraň nejenom jako první, ale i jako jediní. Nesvalujte na nás vlastní lumpárny! Nesmírně se divíme vašemu cynismu, použít něco takového na vlastním území, jen abyste rozdrtili jediné letadlo, ačkoliv vám muselo být jasné, že usmrtíte i množství svých vlastních nevinných lidí. Jsem opravdu zvědavá, jak tu bezohlednost vysvětlíte vlastnímu obyvatelstvu. Vinu za použití atomové zbraně nesete jediné vy – a stejně vám nepomohla. Naše zbraně nemají nic společného s atomovými. Mohutností jsou srovnatelné, dokonce je tisíckrát

převyšují, ale nezůstává po nich radioaktivita, nezamořují krajinu, ovzduší ani vodu. Zatím jsme je naplno předvedli jen v místech, kde jste proti nám použili atomovou pumu. Pravda, tato oblast je nyní zamořená radioaktivitou, ale pouze z vašich atomových střel. Mohli bychom vám o tom poskytnout pádný důkaz vytvořením dalšího jezera žhavé lávy. Bez zbytků atomových hlavic by nebylo radioaktivní – jde jen o to, bude-li vám takový důkaz stát za další oběti.“

„Blážo, mluvíš krásně, ale přece jen se trochu krot’“, nabádal mě Viktorín. „Pamatuj, chceme s nimi jednat o míru.“

Pohodila jsem k němu hlavou a pokračovala.

„Také další váš argument patří do říše pohádek. Tvrdíte, že neustanete, dokud nás nezničíte. Docela by mě zajímalo, jak to chcete provést? Chcete na nás poslat milión vojáků se samopaly, jak je vašim zvykem? S tím na nás nemůžete uspět. I vašim ocelovým tankům se s chutí zasmějeme. Jediné, co nás může zasáhnout, jsou letadla a rakety. Ale to už jste přece vyzkoušeli – a s jakým výsledkem? Jen jste přišli o desítky letadel. Pár pilotů do nás i s letadly úmyslně narazilo, aby splnili rozkaz. Samozřejmě zahynuli – jako hrdinové. Uznáváme jejich odvahu – jenže zahynuli zbytečně. Nezpůsobili nám ani bouli. Obdivujeme jejich statečnost, ale když tak budete pokračovat, úplně si zničíte letectvo, aniž byste nám uškodili. Co ještě chcete zkoušet, když jste bezvýsledně použili i vaši nejtěžší zbraň? Co jste zjistili? Že naše Miráž jako jediná na světě vydrží i výbuch atomové pumy. Nevíme, kolik obětí vás to stálo, ale my jsme ty lidi nezahubili. Radím vám, zbytečně to nezkoušete, alespoň ne nad Moskvou. Bylo by škoda města i lidí. Vzdejte se klamně naděje, že nás přece jen zničíte. Že jste se s něčím takovým nikdy nesetkali? Dobrá, teď už to víte. Uvědomte si prosím, Miráž má neuvěřitelně odolné pancíře. Může jimi zachytit stejně obludný úder, jaký dokáže vyslat. A takové bomby ani nemáte. Co vám ještě zbývá? Opakuji, máte jedinou možnost – vyjednávat s námi o míru, i kdyby to bylo o kapitulaci.“

„Blážo!“ pokáral mě šeptem Viktorín.

„Samozřejmě můžete uvažovat i tak, že odplatou zničíte Čechy. Víme, že máte účinné zbraně a jste dost bezohlední, abychom uvěřili, že jste toho schopní. Ano, Čechy můžete spálit. Ale uvědomte si, že my můžeme totéž udělat s Ruskem, a ještě důkladněji. Dostatečně hluboké protiatomové kryty ochrání u nás proti vašim zbraním aspoň pár lidí. Proti našim emitorům nechrání nic. Až se vám žhavá láva propálí i do nejhlubších krytů, upečete se. Nebude pro vás lépe přistoupit na naše podmínky? Nejsou nepřijatelné,

žádná vláda na světě by se nám neprotivila. Už proto ne, že po vás požadujeme jen to, co je všude jinde ve světě považováno za normální.“

Viktorín mě nenechal mluvit dál a vypnul vysílačku.

„Blaženko, tohle jsi přece jen trochu přehnala,“ pokáral mě, ale cítila jsem, že se zase až tak moc nezlobí.

„Co jsem přehnala?“ otočila jsem se k němu po hlase.

„Tak předně, nedokážeme zachytit tak obludný úder, jaký jsme schopní emitovat,“ opravoval mě. „Už jsem to spočítal. Zachytíme nanejvýš setinu.“

„To pořád přesahuje jejich možnosti,“ namítla jsem.

„Ne docela. Opakované atomové údery by nás zničily.“

„To víš jen ty – jediný na světě. Oni to vědět nemohou a nezbyvá jim, než nám to věřit. Myslím si, že neuškodí trochu přehánět. Co by bylo platné přiznat, že vydržíme ještě sedm atomových výbuchů? Mělo by to asi jediný výsledek. Bez ohledu na vlastní lidi by na nás odpálili osm atomových raket, aby nás definitivně zničili. Když vzbudíme dojem, že nám nic na světě neuškodí, nezbude jim než jednat – a o to nám jde, ne?“

„Nemáme v úmyslu vypalovat Rusko,“ řekl zprudka. „Nejsme netvoři. Krom toho se obávám, že by to vyvolalo celosvětovou katastrofu rozsahu, který těžko odhadneme,“ pokračoval už trochu mírněji.

Neznamenalo to, že jsem ho přesvědčila, aby mi přestal odporovat, co se týče první námitky?

„Nejsme netvoři – ale oni to nevědí,“ pokrčila jsem rameny. „Oni by toho schopní byli – ale tím spíše budou věřit, že takovou hrozbu můžeme splnit i my. Ale kdo říká, že to splníme? Přeháním to, ano, ale když je tím doženeme k jednání, se Zemí se nic nestane, nemyslíš? Navíc máme plné právo na nějakou tu válečnou lest. Nedávno jsi sám prohlašoval, že musíme popadnout štěstí za pačesy, je to tak?“

„Lest – ano,“ připustil. „Ale co když oni neustoupí? Přece takový slib nesplníme!“

„Cožpak jsem jim něco takového slibovala?“ nesouhlasila jsem. „Jen jsem jim řekla, že bychom to *technicky* provést mohli a to je pravda. Kdyby neustoupili, můžeme kdykoli prohlásit, že takovou obludnost v úmyslu nemáme. Jenomže oni se nejspíš zaleknou a couvnou.“

„Pokud ano, bude to dobře.“

„Pokud ne, vymyslíme něco jiného,“ opáčila jsem.

Dál jsme viseli nad Moskvou. Vyprávěli mi, jaká je teď mrtvá. Nikde nejedí auta, nikde nevidíš živáčka. Lidé zalezli do úkrytů, které by je před

námi neochránily. Oficiální rozhlasová vysílačka po našem vysílání umkla. Shánějí argumenty, soudil Jindra.

„Myslím, že bychom měli kout železo, dokud je žhavé,“ mínila jsem. „Budeme chvíli vysílat pro obyčejné lidi, nejen pro jejich papaláše.“

„Jak to myslíš?“ optal se mě Viktorín.

„Začneme jim vysvětlovat, jaká je jejich vláda zruďná. Nechce s námi jednat a raději prodlužuje trápení vlastních lidí. I atomovou bombu můžeme uplatnit jako argument. Přesvědčíme lidi, že pro ně bude lépe, když se své vlády zbaví. Všichni tu vědí, že její moc drží jen pancíře tanků a samopaly statisíců vojáků. Co kdybychom jim slíbili, že jejich nelidskou armádu na rozhodnou dobu paralyzujeme?“

„Ano, ale nejprve se podívám, jak jsi na tom ty,“ prohlásil Viktorín nesmlouvavě. Seděla jsem pak bezmocně v sedačce a on mi z hlavy odmotal ten kopec obvazů.

„Nesahej si na to,“ napomenul mě celkem zbytečně.

„Jak vypadám?“ chtěla jsem vědět, když skončil prohlídku a natíral mi celou horní část obličeje hojivou masťou.

„Hrozně, když to chceš vědět,“ řekl. „Ale trochu to začíná zasychat.“

„A co... co oči?“ zatřásl se mi hlas.

„Nezůstaly ti ani zbytky,“ opáčil smutně. „Kdybys neměla takovou radost, že můžeš letět, byl bych tam v té chvíli asi seděl já a mně by oči narostly nové. Ty tuhle naději nemáš.“

„To je strašné,“ rozbřečela jsem se.

„V každé válce jsou oběti na obou stranách,“ řekl Viky. „Mělo mě včas napadnout, že je ten klid příliš podezřelý. A neměl jsem ti vůbec dovolit brát na sebe takové riziko.“

„Ty za to nemůžeš, Viky,“ natáhla jsem k němu ruku. Vzal ji do svých dlaní a chvíli mě tak držel.

„Musíš se vzchopit, Blaženko,“ utěšoval mě. „Tady budeš platná i bez očí. A pak se uvidí.“

„Uvidí...?“ zaúpěla jsem. „Já už přece nic neuvidím!“

„Promiň,“ zarazil se.

„Já vím, Viky,“ sevřela jsem pevně jeho ruku.

„Počkej, musím to dokončit,“ vyvinul se mi z dlaní.

Pak mi opět obvázal hlavu. Už ne jako prve, tentokrát jednotlivé vrstvy obvazů kladl pomalu a pozorněji.

„Myslíš, že bude rozumné obrátit se na obyčejné lidi?“ obrátil se na mě. „Nezdá se mi to. Obyčejní lidé této země se příliš dlouho učili bát svých vlastních představitelů.“

„Tím spíše by mohli využít jedinečné příležitosti, jaká se jim jen tak nenaskytne,“ mínila jsem.

„Dobrá, dám ti mikrofón,“ svolil. „Rozumíš zdejšími lidmi nejlépe z nás. Kdybys měla pravdu, znamenalo by to konec nejkrvavějšího impéria v dějinách tohoto světa. To by asi stálo za pokus.“

Připravila jsem se a on chtěl zapnout vysílačku.

„Vyzýváme posádku pirátské létající lodi Miráž, aby vyslala zástupce na mírové jednání,“ ozvalo se v té chvíli z rádia.

„No konečně!“ neodpustil si Viktorín.

„Abychom uchránili naše obyvatele utrpení, budeme jednat o vašich podmínkách,“ pokračoval hlas vládního mluvčího.

„Stihli to na poslední chvíli,“ zavrčela jsem. „Kdyby nepřišli, rozjela bych tu kampaň k jejich obyvatelstvu...“

„Budeme raději vyjednávat,“ přerušil mě rychle Viky.

„No dobře,“ přivolila jsem.

Zapnul vysílačku a já jsem se do mikrofónu zeptala, kde si představují, že se bude mírové jednání konat.

Odpověděli mi, že pro nás připravují jednací síň v protiatomovém krytu pod palácem vlády.

Opáčila jsem, že neshledávám rozumný důvod jednat někde v krytu, když se dá stejně dobře hovořit v paláci. Pokud se budou chovat korektně, žádné nebezpečí jim nehrozí. Kdyby ale zamýšleli jednat proti obvyklým diplomatickým zásadám a pokoušeli se zajmout nebo nějak jinak ohrožovat našeho parlamentáře, žádný kryt by je beztak nezachránil.

Po chvíli odpověděli, že v tom případě můžeme přistát na prvním nádvoří Kremlu.

„Půjdu tam,“ prohlásil Viktorín.

„Není to past?“ strchovala jsem se. „Otevřeme-li horní poklop, mohli by nám sem něco vhodit a všechny nás zabít.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Viktorín. „Proto přistávat nebudeme. Zaletím tam s pomocí nárameníků. Nemusíš se o mě bát, budu mít zapnutý ochranný štít, vykryje to všechny ruční zbraně a energie mám dost. Kdyby zamýšleli nějaký podraz, šeredně by se přepočítali.“

„Dávej na sebe pozor,“ prosila jsem ho.

Neodvážila jsem se navrhnout, aby tam šel raději Jindra. Bylo mi jasné, že Viky je z nás nejpovolanější a že mu hrozí i nejmenší nebezpečí. Nikdo neovládal jeho strašlivé prostředky tak, jako on.

Nastala poslední porada. Jindra dostal příkaz sklonit po Viktorínově odchodu nos pevnosti dolů a pozorovat nádvoří, ale občas se zatočit kolem dokola a sledovat, zda se k nám neblíží nějaké letadlo nebo vrtulník. Obloha byla sice čistá, ale kdoví, co by mohlo zdejší khaki-mozky napadnout.

Pak jsem vstala a po paměti otevřela horní poklop. Viky se vyhoupl ven a já jsem za ním zavřela a dotáhla hlavní šroub. Teď všechno záleželo jen na něm, ale věřila jsem, že udělá to nejlepší co bude moci.

Pocítila jsem, jak se pevnost pomalu otáčí kolem dokola. Pak se její nos sklonil dolů, ale očekávala jsem to, ostatně to už jsem seděla připoutaná k sedačce. Tady uvnitř pevnosti jsem se dobře orientovala i po hmatu.

„Povídej, co se venku děje?“ zaútočila jsem netrpělivě na Jindru.

„Zatím nic,“ odpověděl vyhýbavě. „Viktorín přistál a jejich strážní mu ukazují, kudy má jít dovnitř. Myslím, že jsou všichni dost překvapení, tenhle způsob příchodu zřejmě neočekávali. Asi si mysleli, že přistaneme.“

„A co se tam děje teď?“ dychtila jsem vědět.

„Právě vešel dovnitř,“ opáčil vyhýbavě. Bylo to jasné. Dokud se dole neprojeví nějaká známka poplachu, budeme muset klidně vyčkávat.

„Jak jste dokázali opravit periskop?“ otázala jsem se raději Jindry, aby tu nebylo takové ticho.

„Viky měl pod podlahou připravený náhradní tubus,“ odpověděl. „Bylo to pro nás ale hrozné probuzení. Dunělo to příšerně, málem jsme se utrhlí i s pásy, dodnes mám znát, kde se mi zařízly do kůže. To ohlušující dunění trvalo hrozně dlouho. Viktorín to odhadl na minutu, já na pět, ale je také možné, že trvalo jen deset vteřin. Celou dobu to s námi třepalo jako barman se šejkrem. Když to konečně utichlo, viděli jsme, jak jsi vypadla ze sedačky. Viktorín na mě křikl, ať tě vystřídám, že se o tebe postará. Z toho jsem pochopil, že je to s tebou zlé. Nevypadala jsi pěkně, to ti řeknu. Obličej jsi měla celý zalitý krví, čelo jeden obrovský žlutý puchýř a oči nikde... Potom jsem zjistil, že bez periskopu stejně nemohu nic dělat a Viky nakonec zapnul stabilizaci. Od té chvíle se o nás staral robot – vlastně až do rána.“

„A co bylo potom?“

„Viky tě dlouho ošetřoval,“ pokračoval Jindra. „Když jsi pak ležela a zdálo se, že spíš, prohlédl zběžně, co jsi hlavou rozbila. U pilotní sedačky je skříňka s náhradními díly. Viky vytáhl nový periskop a během pěti vteřin jej vyměnil. Kdybys viděla ta spálená zrcátka... no, mě mrazilo, když jsem

je viděl... Pak si tam sedl sám a díval se ven. Co se tam dělo, nevím. Chvíli jsme letěli zdánlivě bez cíle. Pak sklonil nos dolů a za chvíli bylo cítit, jak se předeck pevnosti zahřívá. Emitor má neuvěřitelnou účinnost, přes devadesát devět procent, ale tady během krátké chvilky vyplivl neuvěřitelné množství hvězdného ohně a sám se také rozžhavl. Když už tady bylo jako v sauně, Viky srovnal Miráž do horizontály a zase se obrátil k tobě. Dovolil mi chvíli pilotovat, že prý nám z téhle základny žádné nebezpečí nehrozí. Když jsem se ale podíval ven, byl to děsivý pohled. Viseli jsme stranou nad jezerem, velkým jako Slapská přehrada, ale plným doběla rozežhavené lávy. Točila se nad tím smršť, kde vzduchem vířily celé hořící stromy. Také kolem všechno hořelo, tajga, okolní kopce, hořel snad i mech na kamenech. I periskopem bylo znát, jak z toho sálá žár. Nikdy jsem neměl pořádnou představu, jak asi vypadá peklo, ale teď už ji mám. Bylo to přesně ono.“

„A pak jste zamířili sem?“

„Tak nějak,“ řekl Jindra. „Co tam?“

„To muselo být příšerné,“ vzdychla jsem si.

„Příšerné – to je to pravé slovo. Doteďka to svítí až sem, hlavně v noci. I když to už jenom doznívá. První den tady létaly celé střechy, teď už je to mírnější. Teď už je to jen obyčejná vichřice.“

„Dostali to pořádně,“ povzdychla jsem si.

„Nevím,“ opáčil neurčitě. „Pod lávovým jezerem byly podle Vikyho šachty plné atomových střel. Žádná nevybuchla, jen jejich raketové palivo vzplanulo a vyrazilo víka šachet, říkal Viktorín. Určitě v tom zůstali nějakí lidé. Ne že bych je litoval, vždyť po nás dokázali odpálit atomovou střelu, ale museli mít hroznou smrt.“

„A jako vždycky to odnesla spousta nevinných,“ souhlasila jsem s ním.

„Ale tady bych řekla, že to určitě padlo i na ty, co si to zasloužili.“

„Já vím, máš plné právo je nenávidět,“ politoval mě.

„Tak to neber,“ ujistila jsem ho. „Ale vezmi si, kolik lidí zaplatilo tu jejich bombu životem. A co to zanechalo radioaktivity, ještě spoustu lidí to může zabít. Mimochodem, nevíš kolik záření se dostalo až k nám?“

„Viktorín říkal, že zanedbatelně,“ ujišťoval mě Jindra. „Já mu věřím. Tvrdil, že naše ochranná protitepelná vrstva má stoprocentní pohltivost i pro radioaktivní záření. Mohlo sem něco proniknout jen periskopem, ale záření se od zrcadel neodráží a všechno skončilo v horní části periskopu. Tebe tak zřídila část světelného a tepelného záření, rozhodně ne radioaktivita. To bys už nežila – a my také. Byli jsme vlastně všichni tři přímo v atomovém ohni.“

„Možná by bylo lepší, kdybych už nežila,“ posteskla jsem si sklesle. „Bez očí je to strašné. Tady se ještě vyznám i poslepu, ale co bude potom...“

„Blážo, nemám ti to říkat, ale Viky mi slíbil, že se bude o tebe starat. Rozumíš? Možná mu nic neudělá, když ti věnuje sto let svého života, ale já bych to bral jako obětavost. On už je nejspíš takový.“

„Nechci být nikomu na obtíž,“ zachmuřila jsem se.

„Možná mu ani nebudeš na obtíž,“ ujišťoval mě. „Říkal mi, že tě naučí zacházet se spoustou vynálezů, zejména s takovými, ke kterým ani nebudeš oči potřebovat.“

„Jak to myslel?“

„Vím já?“ opáčil bezstarostně. „Poslyš, četla jsi romány Karla Čapka? Uvědom si, že Čapek Viktorína osobně znal, dokonce jeho příběh zpracoval v nádherné divadelní hře o téměř nesmrtelné zpěvačce.“

„Já vím, o tom se Viky zmiňoval.“

„A myslíš, že Čapek nemohl znát i jiné skutečnosti, které se vztahují k Viktorínovi?“ vybafl na mě. „Což takhle krakatit – není to nakonec krešo? A teď si představ Čapkovy univerzální roboty. Kde k nim přišel? Možná si je skutečně vymyslel, ale uvědom si, máme v pevnosti destičku velikou jako školní sešit, která nejspíš strčí do kapsy i obrovské počítače IBM. Viktorín se zmiňoval, že se sama učí. Je to pravda, zpočátku nás nárazy nepřátelských letadel shazovaly ze sedaček, teď do nás může narazit co chce, jen to zaduní, ale neotřeseme se víc než když železniční vagon přejíždí přes výhybky. Atomová bomba byla samozřejmě rána největšího kalibru, ale ani to nás nezabilo. Vsadil bych se, že druhou takovou ránu přežijeme lépe než první – pokud k ní ovšem dojde. Co když Čapek věděl o Viktorínových vynálezech více, než si až dosud připouštíme?“

„A co Bílá nemoc? To jako, že Viktorín umí léčit? Anebo co taková Válka s mloky?“

Dořekla jsem to sice, ale až potom jsem se v duchu zarazila. Co vlastně vím o Viktorínově podvodním domě? Proč je jeho vchod pod hladinou řeky? Kdo tam vyhloubil dlouhé chodby, o nichž se Viky zmiňoval? Pravda, Viky mohl nejspíš dýchat pod vodou a měl spoustu podivuhodných nástrojů, které by mu umožňovaly vybudovat i rozsáhlé podvodní obydlí, ale přece jen – proč právě takové? Nemá tam nakonec opravdu nějaké mloky? Anebo jiné vodní příšerky? Co to jsou vlastně – ti jeho hlídači, kteří by mě zabili?

Chvíli jsme oba mlčeli.

„Blážo, připrav se otevřít poklop,“ řekl mi najednou.

„Co se děje?“ vyhrkla jsem.

„Dole vidím Viktorína, loučí se tam,“ odtušil Jindra mírně vzrušeným hlasem. Podle jeho tónu ale bylo znát, že se tam nic nebezpečného neděje. Zřejmě nebyl důvod k obavám.

Odepnula jsem se, přešla opatrně do středu cisterny a jen po hmatu jsem dala ruku na kolečko hlavního šroubu, potažené měkkým potahem. Poklop se samozřejmě původně zavíral zvenčí, ale to Viktorín předělal jako jednu z prvních úprav.

„Kde je?“ otázala jsem se přes rameno Jindry.

„Vzlétl a míří k nám,“ odpověděl. „Letí rychle, otevírej už, ať nečeká.“

Roztočila jsem šroub a odklopila poklop.

„Jdi trochu stranou,“ ozval se hlas, který jsem okamžitě poznala.

„Jindro, můžeš zajistit spoušť. Podepsali všechno, co jsme chtěli.“

„Třeba je to škoda,“ řekla jsem. „Kdybychom je svrhli, byl by od nich navěky pokoj.“

„Byl by tu zbytečně chaos,“ odvětil Viktorín. „Tohle je i pro nás lepší.“

„Pro nás možná, ale co pro zdejší obyčejné lidi?“

„Nezapomněl jsem ani na ně,“ ujistil mě. „Mezi důležité podmínky patří i co jsme spolu promýšleli. Všem lidem včetně zdejších musí umožnit cestovat, zaručit svobodu projevu bez cenzury a spoustu vymožeností, o jakých se jim dosud ani nesnilo.“

„To že ti podepsali?“

„Upřímně řečeno, nechtělo se jim,“ přiznal. „Zkusili mi vyhrožovat, co si to dovoluji, že takové vměšování nesnesou a podobně. Hlavně generálové tam měli řeči nadměrného kalibru. Ukázal jsem jim, že mi jejich řeči strach nenaženou a trochu jsem jim roztavil stojací popelník, až se jim rozteklé železo propálilo parketami. Ty si určitě rychle opraví, ale když viděli, co dokáže prsten s krystalem krešo, pochopitelně zkrotli.“

„A co budeme dělat dál?“

„Tady už nic,“ řekl klidně. „Vezmeme kurs domů. Než tam doletíme, začnou již naši zemi opouštět okupační vojenské jednotky. Radiové vlny nás tam pochopitelně předběhnou, jsou mnohem rychlejší.“

„A co když oni dohody poruší?“

„Doporučil jsem jim krátký studijní výlet k novému lávovému jezeru. Nikdo z nich je na vlastní oči neviděl, ale televizní přenos z helikoptéry jimi pořádně zasloumal. Dosud je dost žhavé, aby budilo respekt. Nebylo ani třeba slibovat jim tuhle žhavou koupel.“

„A co u nás doma?“ zajímala jsem se.

„Samozřejmě měli dojemnou starost, co uděláme se současnou vládou. Ubezpečil jsem je, že nebudeme bránit nikomu, kdo bude chtít opustit naši zemi spolu s jejich vojsky. Budeme to chápat jako částečnou amnestii pro kolaboranty. Kdo ale zůstane, musí počítat s trestem za vlastizradu, jak je to uvedené ve starém trestním zákoníku.“

„A co ti odvlечение?“

„Uplatnil jsem jednoduché řešení,“ řekl spokojeně. „Dohodli jsme, že za každého odvlaceného zaplatí pořádnou paletu, pokud zemřel a nemohou ho vrátit. Za každého, koho v pořádku dovezou zpět, nezaplatí nic. Myslím, že teď budou pečlivě shánět všechny, aby nám tolik platit nemuseli.“

„To jsi dohodl dobře,“ souhlasila jsem.

„Dopadlo to výborně,“ shrnul Viky. „Lepší výsledek jsem v jednání nečekal. Můžeme otočit koně a zamířit domů. Nebýt té smůly s tebou...“

Návrat

Jak Viktorín navrhl, stalo se. Jindra otočil Miráž k domovu a vyrazili jsme. Byl už večer, ale cesta nám probíhala klidně. Jindra tvrdil, že nás stále sledují jakási letadla a nepřetržitě krouží kolem nás, ale měla rozsvícená polohová světla a nemínila porušovat příměří. Ani my jsme je neobtěžovali, ačkoliv před pouhými pěti šesti hodinami bychom je nejspíš rychle sestřelili.

„Musíme vymyslet, co dál,“ pokračoval Viktorín.

„Co ještě vymýšlet?“ divil se Jindra.

„Okupační armáda odejde, ale zůstane nám dosazená loutková vláda a ta s námi nebude chtít jednat.“

„My s ní také ne,“ prohlásila jsem sverepě. „Vyhlásíme tu amnestii pro kolaboranty, pokud do osmačtyřiceti hodin opustí zemi. To bude poslední milost, kterou dostanou.“

„Vznikne ale zmatek,“ nadhazoval Viktorín.

„Ten zvládneme,“ ujišťovala jsem ho. „Vyhlásíme, aby se na svá místa vrátili ti, kdo vládli před okupací.“

„Až na to, že se s okupanty přátelili a dopustili nám to překvapení.“

„Budou tam jen do prvních pořádných voleb,“ ujišťovala jsem ho. „Co chceš dělat, když jiné představitele nemáme?“

„Nevím,“ řekl neurčitě. „Mám něco v plánu.“

„Zato já jsem už skončila,“ odušila jsem smutně.

„Proč?“ vzal mě za ruku.

„Až se vrátíme domů, co budu dělat? Bez očí dokážu leda sedět někde v koutku.“

„Myslím, že se uplatníš i bez očí,“ utěšoval mě. „Můžeš být hlasatelkou v rozhlase. Ti, kdo tam jsou, spolupracovali s okupační armádou a také s ní odejdou. Kdo nespolečně pracoval, toho odvezli a kdoví kolik lidí se vůbec vrátí. Přitom ti to docela šlo.“

„Nedělej si legraci, prosím tě,“ skoro jsem vybuchla.

„Dobrá, mám pro tebe jiný návrh, určitě se ti bude líbit víc,“ řekl vážně a pevně mi stiskl ruku. „Říkám ti ale včas, nebude to pro tebe jednoduché. Budeš mě muset poslechnout na slovo. Chceš?“

„Udělám cokoli budeš chtít,“ řekla jsem.

„Dobře – jen co budeme doma,“ uvolnil mi ruku.

„A co to bude?“ zeptala jsem se.

„Ta slibovaná návštěva v mém domě,“ odušil tak tiše, že jsem ho mohla slyšet jen já, ale ne Jindra na místě pilota.

„Ale říkal jsi přece, že se utopím, než stačím doplavat do půli chodby. A teď na to ke všemu nebudu vidět. Já ještě nechci umřít, Viky,“ vzlykala jsem, ale také tak tiše jako on. „Já vím, život bez očí bude strašný, ale umřít ještě vážně nechci.“

„Říkal jsem ti, že se utopíš a to je pravda,“ souhlasil vážně. „Také jsem ti ale říkal, že nemusíš mít strach, dokud budeš se mnou. To ještě nevíš, že umím utopence oživit, jako vodník mám tu možnost. Bude to pro tebe velice nepříjemná zkušenost, ale dostanu tě tam utopenou a oživím tě. Věříš mi?“

„Věřím, ale...“ otřásla jsem se.

„Je to zařízené, aby nikdo nepovolaný nepronikl dovnitř živý,“ řekl jemně. „Dostaneš se tam jedině mrtvá. Musíš mi věřit, jiná cesta tam nevede. Já ti ale neublížím.“

„Proč jsi vymyslel tak hrozný dům?“

„Já jsem to nevymýšlel,“ řekl tiše.

„A kdo tedy?“ zarazila jsem se.

„To ti řeknu jedině tam, na místě,“ neodpověděl mi.

Chvíli jsem usilovně přemýšlela. Jindra mi tvrdil, že mě Viky naučí zacházet s jeho vynálezy. Neřekl, že by to mělo být spojeno s tak hroznou zkouškou, ale zřejmě to nevěděl. Všechny moje dosavadní zkušenosti, které se dotýkaly Viktorína, mě ujišťovaly, že bych mu věřit mohla. Když jsem oslepla, mohlo by mi na životě záležet méně, než když jsem byla zdravá. Ale já jsem se bála – pořád víc a víc.

Létající pevnost Miráž křižovala oblohu nad Ruskem zdánlivě pomalu, ale ve skutečnosti rychlostí dopravního letadla. Stíhačky se od nás odpoutaly na hranicích. Byli jsme skoro doma.

Viktorín zapnul vysílačku. Podle jeho pokynů jsem začala vysílat první improvizovanou řeč pro naše lidi. Nejprve jsem je seznámila s naší anabází nad nepřátelskou velmocí. Sdělila jsem všem, že jsme zvítězili a seznámila je s podmínkami mírové smlouvy. Také jsem oznámila těm, kdo s okupanty spolupracovali víc než bylo únosné, že mají jen dva dny na opuštění země. Každý se může rozhodnout zůstat, ale riskuje tím soud pro velezradu.

Okupační armáda dostala dávno před naším přiletem rozkazy okamžitě se přichystat k odjezdu. Nevzlétlo už proti nám jediné letadlo a my jsme příměří také respektovali. Zdálo se, že žádné incidenty nehrozí. Poslouchali jsme vysílání našich rozhlasových stanic. Jak se dalo čekat, byli tam pořád kolaboranti, ale mleli z posledního. Vyzývali národ k povstání proti invazi cizáků. Jak by se nám mohl někdo postavit? Armáda loutkové vlády zbraně měla, ale neveleli jí prostáčekové. Jako první pochopili, co znamená, když se

vracíme jako vítězové. Někteří se rychle připojili k odcházejícím jednotkám okupační armády, jiní, podle mě ti chytřejší nebo i lépe informovaní, hledali spásu raději na opačné straně světa.

Hranice se Západem byly najednou děravé jako cedník. Taky dobře!

Bylo k půlnoci, když jsme zastavili v kilometrové výšce nad Prahou.

„A jsme konečně doma,“ prohlásil Viktorín.

Brečela jsem, Jindra také. Viktorín byl rovněž naměkko, ale nedával to znát. Zapnuli jsme stabilizátor, pak jsme si rozložili na podlahu nafukovací lehátka a poprvé a naposledy zalehli všichni tři najednou. Jindra ležel mezi námi, aby prý chránil moji pověst. Jako by mi na něčem tak malicherném záleželo. Myslela jsem, že po tom nervovém vypětí nikdo z nás nedokáže usnout, ale napjaté chvíle skončily a my jsme všichni spali až do rozednění. Nebýt robota, který dostal příkaz ráno nás vzbudit, byli bychom prospali i první osvobozené ráno v naší vlasti.

Na den, který následoval, dlouho nezapomenu.

Snesli jsme se níž. Jindra nám od periskopu řekl, že se objevily dole na Staroměstském náměstí hloučky lidí a neustále houstnou. Pak se pevnost Miráž snesla ještě níž a Viktorín rozhodl, že se s těmi lidmi zkusí dohovorit.

Mluvil s nimi dlouho. Pak se vrátil a oznámil nám, že poletíme obsadit Hradčany. Zástupy lidí vyrazily napřed, aby to viděly na vlastní oči a my jsme je nemohli zklamat. Jindra vzlétl a pak se snesl před Matiašovu bránu. Miráž zůstala viset ve výšce druhého patra a Viktorín se vydal na výpravu. Čekali jsme na něho a už jsem se o něho bála, ale pak přece přiletěl.

„Už tam nikdo nezůstal,“ oznamoval nám nadšeně.

„Všichni utekli?“ ptala jsem se ho.

„Všichni ne, zůstal tam jen personál. Nejprve jsem potvrdil v úřadu velitele Hradní stráže a po něm i ostatní.“

„Nějak se moc považuješ,“ odfrkl si Jindra.

„Jsme teď pány téhle země,“ odušil Viktorín vážně.

„To snad ne,“ ohradil se Jindra. „Naše země nepatří jen nám třem.“

„Ale patří, patří,“ opakoval Viktorín. „Dobyli jsme ji přece na sovětské velmoci, rozumíš? Patří nám větším právem než těm, co se tu roztahovali doted’. Přinejmenším nám patří stejný díl jako každému, kdo tu žije.“

„No, takhle s tebou souhlasím,“ přivolil Jindra.

„A když nám to tu patří, musíme se postarat, aby se opět nechopil moci někdo, kdo by tuhle zem přivedl do zkázy.“

„Jak to chceš udělat?“ znejistěl Jindra.

„Jednoduše,“ usmál se Viktorín. „Prohlásím se za krále České země.“

Zůstala jsem jako opařená a Jindra zřejmě také. Viktorín zpozoroval, že s ním nejspíš nesouhlasíme a proto nám začal svůj úmysl vysvětlovat.

„Ve středověku žil v Anglii reformátor sir Oliver Cromwell. Pomáhal svrhnout despotického krále a založit Parlament. Dostali se tam ale poslanci, kterým šlo o vlastní kapsu více, než o blaho Anglie. Začalo to tím, že si sami odhlasovali dvojnásobné funkční období. Pak si určili nehorázné poslanecké platy, až to státní pokladna nemohla unést. Museli proto zvýšit daně a hned si stanovili, že sami jsou od daní osvobozeni. S Anglií to šlo od desíti k pěti, jen poslanci byli čím dál tím nedotknutelnější, arogantnější a bohatší. Když si odhlasovali druhé prodloužení mandátů bez voleb, dal je Oliver Cromwell rozehnat vojskem. Nebylo to jistě demokratické, ale ten parlament už neměl s demokracií nic společného. Cromwell tím zachránil Anglii před úpadkem. Panoval jako diktátor, ale jeho vláda nebyla tyranie. Lidé se při ní naučili žít v demokracii a když odevzdával moc novému, tentokrát již řádně zvolenému Parlamentu, byla Anglie velmocí a ta situace se nikdy více neopakovala.“

„Aha – a ty se cítíš českým Cromwellem,“ pochopil to Jindra nepříteli nadšeně. „Ale co na to řeknou Slováci?“

„Nebylo by to prvně, kdy by se Čechy rozkládaly na větším území než původní země koruny České,“ řekl smířlivě Viktorín. „Uvažoval jsem také o uspořádání voleb. Chtěl jsem, abys byl zvolen prezidentem ty. Řekni mi ale opravdu upřímně, chtěl bys být prezidentem?“

„Já bych si na to netroufl,“ připustil Jindra.

„Já také ne,“ řekl Viktorín. „Ale na krále bych se korunovat nechal. Poslyš, oč vlastně půjde? Je nezbytné, aby někdo v této zemi měl právo zabráňovat nespravedlnostem. Kdo to má být? Parlament? Už vidím, jak se tam poslanci ze všech různých stran dohadují, až se nedohodnou. Prezident? Tak by se mi to líbilo víc. Jenže prezident má ve většině zemí tak nepatrnou pravomoc, že kromě výroční amnestie neovlivní prakticky nic. Podle mě je nutné, aby měl někdo pravomoci, aby ho uznávali všichni. O králi se naštěstí nepochybuje a myslím si, že naše země potřebuje právě takového člověka co nejdřív, jinak tu vznikne anarchie a nepořádek. Souhlasím, že je monarchie zastaralá, ale je také účinná. Znal jsem osobně několik českých králů a řeknu ti, nebyly to žádné putičky. Ale dokud byl král silný, bylo v Čechách jakž takž snesitelně. Když byli velcí páni silnější než on, vedlo se lidem hůř. To neplatilo jen v Čechách, ale prakticky v celé Evropě. Dnešní parlamenty jsou podobní páni jako dřív. Nejsou vybíráni rodem, jsou volení, ale velice často

se chovají stejně. Buď nad nimi vládne silný prezident – nebo král – a potom je v zemi dobře. Jakmile se začnou hádat, je v zemi hůř.“

„Ale přece jen – král už je přežitek,“ namítal Jindra.

„Možná máš pravdu,“ přikývl Viktorín. „Ale jen tam, kde je fungující demokracie. U nás se poslanci vyvyšují nad ostatní. Přitom krále či královnu mají i ve vyspělých zemích, jako je Anglie. Všimni si, že tam královna nic nerozhoduje, nanejvýš přijímá státní návštěvy, má ale pravomoc napravovat chyby parlamentu, policie i soudů.“

„Lidé tě jako krále nepřijmou,“ namítal Jindra dál.

„To se uvidí,“ opáčil Viktorín. „Nechci se stát králem doživotním a už vůbec ne dědičným. To by ani nešlo, nechci dávat ve všeobecnou známost svou dlouhověkost. Netoužím vládnout, rozhodně nechci bezprostředně řídit zem. Chci ale možnost napravovat rychle a účinně křivdy, kterých se budou dopouštět jiní. Co to znamená? Vymíním si právo vetovat špatné zákony, právo amnestie, právo odvolávat nespravedlivé soudce a právo disponovat nějakou nepříliš velkou sumou státních peněz, abych mohl potřebným lidem pomáhat víc než projevy soustrasti. Ještě se vám to zdá nerozumné?“

„Nevím,“ opáčil nerozhodně Jindra. „Nelíbí se mi to.“

„Já ti věřím,“ rozhodla jsem se Viktorína podpořit i proti bratrovi. „Jen s výhradou, aby se z toho nikdy nestala neměnná instituce. Tobě věřím, že takových pravomocí nezneužiješ. Kdyby takovou moc dostal jiný, byla by to katastrofa. Vzpomeň si na Hitlera a Stalina.“

„Na to by měl být vymyšlen hned první zákon,“ povolil Jindra a začal rozvíjet, co jsem nakousla. „Chce to ochranu proti zneužití. Třeba možnost odvolat krále všeobecným hlasováním. Předpokládám, že král nesmí mít právo své protivníky umlčet a vůle většiny národa bude mít větší váhu.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Viky. „Svoboda slova je nutnou podmínkou, bez ní není demokracie.“

„Jakápak demokracie, když chceš zavádět monarchii?“

„Monarchii, která bude více demokratická, než dosavadní loutková republika, která se jako demokratická jen nazývá.“

„Ale poslyš, Viky, jak bys vlastně chtěl takového krále volit?“ zarazil se opět Jindra. „Jsi si tak jistý, že budeš za krále zvolen právě ty?“

„Neříkám přece, že bych měl být volen,“ opáčil Viktorín. „Prostě se do odvolání za krále prohlásím. To bude největší rozdíl proti funkci prezidenta. Král volen není a obvykle se o něm nediskutuje. Národ si volí krále ještě tak v pohádkách pro děti. Samozřejmě jsem zažil, když králem zvolili Jiříka z Poděbrad, ale i toho vybírali pánové. Páni pak zvolili i Fridricha Falckého,

ale jeho vláda trvala ani ne zimu, do Bílé Hory. Vezmi si ale, jaké těžkosti s volbou presidenta mají v zemích, kde má prezident velkou pravomoc. Na druhou stranu souhlasím, že bude správné nehodného krále koruny zbavit.“

„No, jak myslíš,“ neochotně ustupoval Jindra. „Králové se ale rodí už jako princové a jejich budoucnost je vlastně předem daná.“

„Mohu prokázat svůj šlechtický původ,“ dodal ihned Viktorín. „Jakási legitimita by tady byla.“

„Dobrá, pak mi tedy dovol, abych ti dopředu přál všechno nejlepší, králi Viktoríne první,“ odříkal Jindra patetickým tónem.

„Nech toho, to není legrace,“ odmítl blahopřání Viktorín. „Ačkoliv, to naše české švejkování není nejhorší reakce.“

„Nepřesvědčil jsi mě, co na to řeknou Slováci,“ odmítal Jindra ustoupit bez boje.

„Co by říkali? Budou rádi, že je zbavíme Rusů. Nebude to poprvé, co je Češi vytáhnou z cizího chomoutu. Když se jim nebude v Českém království líbit, mohou si ve své republice vládnout sami!“

„Ty bys dopustil roztržení Československa?“

„Podívejte se, já jsem zvyklý na České země, ty mám rád. Slováci jsou nám blízcí, ale víte sami, že by chtěli vlastní stát. Kdysi jsme je vytáhli z Rakouska Uherska, ale když nám bylo zle, odtrhli se od nás beze slůvka vděku. Po válce byli rádi, že se mohli vrátit, jinak by patřili k poraženým státům a vedlo by se jim mnohem hůř. Nemůžeme je ale nutit být s námi na věčné časy, nevedlo by to k ničemu. Buďto se s námi spojí dobrovolně, nebo ať jdou vlastní cestou. Všimněte si, jak Anglie zuby nehty drží Irsko – a jaké s tím má problémy.“

Pevnost Miráž se opět vznesla do výšky. Dlouho jsme se ještě radili a pak jsem všem lidem vysílačkou oznámila naše rozhodnutí.

Viktorín Přibík, příslušník starého českého rodu Přibíků z Kounic, se prohlašuje za českého krále a vyzývá poslance předokupačního parlamentu, aby se dostavili na zasedání, první po osvobození.

Opakovali jsme výzvu pro kolaboranty, kteří se mohou obávat soudu pro vlastizradu, aby opustili zemi. Zdůraznila jsem, že je to mimořádná, časově omezená amnestie, která se nebude opakovat.

Zamířili jsme domů, abychom se dozvěděli o osudech táty a mámy.

Přistáli jsme na dvorku našeho domu. Viktorín vylétl ven otevřít dveře kůlny a Jindra tam opatrně s pevností zaletěl. Měli jsme tu počkat. Viktorín prohlásil, že opatrnosti nikdy nezbyvá a že se nejdříve podívá, kdo v domku

bydlí. Mohlo se stát, jako se často stávalo, že zabavený majetek uvězněných dostávali za odměnu udavači.

Ukázalo se, že tu naši bydlí a dokonce ani neodjeli za příbuznými, jak jim Viktorín navrhoval. Věděli, co se stalo během naší výpravy, poslouchali pozorně rádio, ačkoliv z té dálky slyšeli jen nás a ne oficiální vysílání našich protivníků. Podle toho ale poznali, že jsme byli úspěšní. Pak už se jen těšili na náš návrat.

Okupační úřady je nechaly na pokoji, nejspíš díky rozstřílené úřadovně okupační policie, jak to Viktorín zamýšlel. Všechno se semlelo příliš rychle než aby se mohlo stát něco významného. I kdyby se okupantům zachovaly seznamy, dřív než si je dali do pořádku, přišel rozkaz opustit naši zem.

Přišli si pro nás až do kůlny, ani nečekali, až se k nim vypravíme. Slyšela jsem, jak se táta podivuje, jak rychle se loupe barva na naší cisterně. Když mu ale Jindra řekl, že ta loupající se barva ohořela v příšerném žáru vybuchující atomové hlavice, trochu znejistěl. Z našeho vysílání o jakési atomové raketě věděli, ale nedošlo jim, že by ji někdo mohl poslat proti nám – a zejména, že jsme to přežili.

Pak nastalo trochu smutnější vítání.

Když uslyšeli, že jsem v atomovém ohni přišla o oči, byla to i pro ně rána. Zejména máma brečela a já pochopitelně s ní. Táta nás ujišťoval, že mou oběť lidé nezapomenou, ale bylo to jen plané utěšování. Copak mi bude platné, že mě prohlásí za národní hrdinku a třeba po mně pojmenují několik ulic, když už se nikdy nebudu moci podívat na žádnou květinu a o tolika věcech budu muset jen poslouchat?

Viktorín zůstal v pevnosti na stráži a odmítl jít s námi domů. Správně tvrdil, že nesmíme nechat Miráž bez dozoru v obyčejné kůlně. Sověti nejsou primitivové a mají možnost sledovat nás i z družic. Někdo musí být neustále uvnitř, dokud pro Miráž nenajdeme lepší úkryt.

Povídali jsme si dlouho. Když Jindra vypověděl co věděl, šel vystřídat Viktorína, ale hned se vrátil, aby nám oznámil, že s Viktorínem ihned odlétá. U Olomouce došlo ke konfliktu mezi Moravany a okupačními vojsky. Došlo na zbraně, tekla krev.

Viky s Jindrou mě nechali doma a odlétli s naší pevností. Viktorín na místě zjistil, že si konflikt začali někteří příliš horliví našinci. Chtěli vojáky zadržet a odzbrojit, ti si příměří vyložili jinak a zajmout se nenechali. Viky všem vysvětloval, že skutečně nemá cenu vojáky napadat a zadržovat. Čím dříve budou pryč, tím lépe pro nás – i pro ně.

„Když jste to vydrželi snášet dodnes, vydržíte to i pár posledních dní.“

Dostalo se mu ale otevřeného pohrdání a nadávek. Když se jich prý tak zastává, měl by odejít s nimi. Svět zůstal stejně nespravedlivý jako dřív. Ti, kdo dlouho tiše posluhovali, měli najednou pohrdání pro toho, kdo se pustil do nerovné bitvy s velmocí, aby je osvobodil. Měla jsem tam být, já bych jim to jinak vytmavila! Pro hanbu by nemohli odejít domů jinak než odplížit se kanálem.

Máma mě pochopitelně ještě téhož dne odvezla do nemocnice k primáři Vomáčkovi. Ten nechtěl věřit uším, že jsem navázala kontakt *s Přízrakem*, ale když se mi podíval na oči, jen smutně potvrdil, co jsem slyšela už od Viktorína. Dokonalá zkáza, žádná naděje. Politoval mě, ale ani on s tím nic dělat nemohl. Rozsudek věčné tmy byl konečný a neodvolatelný.

Pak nastalo čtrnáct dní, kdy jsem o okolním světě věděla jen co jsem slyšela z rádia. Občas mluvila vysílačka naší pevnosti, to bylo v rádiu slyšet velmi nahlas a opravdu to přehlušilo ostatní stanice. S mámou a tátou jsme poslouchali i oficiální rozhlasové vysílání. Bylo zajímavé sledovat, jak se měnilo. Zpočátku tam byli redaktoři a hlasatelé dosazení okupanty, ale brzy jsme místo nich uslyšeli jiné hlasy s úplně jinými komentáři.

Když z Československa odjeli poslední okupační vojáci, uspořádali jsme malou rodinnou oslavu. Nebyli jsme sami, slavilo se v celých Čechách. Náměstí byla plná lidí a oslavy se všude protáhly až do noci.

Další sláva brzy následovala a té jsem se osobně zúčastnila. Viktorína v katedrále svatého Víta prohlásili za českého krále a s velikou slávou mu na hlavu vložili starodávnou Svatováclavskou korunu. Korunovace se účastnily statisíce lidí, většina představitelů vlády, parlamentu i církve. Byla jsem na té slávě na významném čestném místě, ale nic jsem z toho neviděla, takže jsem byla ráda, když to skončilo. Snad jsem měla raději hlídat pevnost Miráž místo Jindry, ten o veškerou slávu přišel.

Od katastrofy jsem byla odkázaná jen na uši. Měla jsem je už ostřejší, takže jsem slyšela nejen co kdo řekl nahlas, ale i všelijaké šeptání. Stála jsem tam, zavěšená do mámy a táty, v bílých šatech a se zavázanýma očima až úplně vpředu. Určitě na mě všichni kolem dobře viděli. Všichni již také věděli, kde a při jaké příležitosti jsem o oči přišla. Mrzelo mě, že si o mě šeptali se soucitem a víc mě těšilo, když mě někteří obdivovali. Nesestřelila jsem žádnou nepřátelskou stíhačku jako Jindra a Viktorín, ale pilotovala jsem Miráž ve chvíli atomového výbuchu a tak jsem na sebe vzala pohromu, která by jinak postihla je.

Ale přece jsem si oddychla, když všechna sláva ustala a my se opět vrátili. Nový český král Viktorín mě doprovázel až domů. Kromě nás byli

v naší *nesestřelitelné* létající pevnosti Miráž i oba moji rodiče a bratr Jindra, který celou cestu pilotoval.

Snažila jsem se vycítit, co právě probíhá ve Viktorínově hlavě, když se stal po takové době vlády cizáků českým králem. Ale zdálo se, že se s ním nic kromobyčejného nestalo, choval se jako předtím. Diskutovali jsme nejen o parlamentu, ale i o současné drahotě, nedostacích v obchodech a podobné náměty. Všem bylo jasné, že odchodem sovětských okupačních vojsk skončí očekávaná doba Temna, zkrácená na zanedbatelnou epizodu. Sověti stačili napáchat spoustu zlého, ale proti Bělohorské porážce to aspoň netrvalo tři sta let. Teď by už mělo všechno záležet jen na nás.

Hrneček z porcelánu

Druhého dne ráno Viktorín přišel do mého pokoje. Byla jsem vzhůru, seděla jsem u rádia. Za posledních čtrnáct dnů mi bylo jedinou zábavou.

„Pěkně vítám, můj králi,“ uvítala jsem ho. Poznala jsem ho jen podle rytmu chůze, ale strefila jsem se.

„Blážo!“ pokáral mě. „Pro tebe vždycky jen Viky, nanejvýš Viktorín. Jsem přece pořád stejný. Toho krále nech těm, kdo se mě bojí, nebo proti kterým budu vystupovat.“

Vzal mě za ruku a posadil se vedle mě.

„A už jsi vystupoval?“ zeptala jsem se ho s úsměvem.

„Zatím jednou v parlamentu,“ řekl. „Pochopitelně mě nechtěli za krále uznat, ani se jim nedivím. Nešlo to jinak, musel jsem je přesvědčit. Ale obešlo se to i bez ukázkového používání **kreša**. Myslím, že to příště půjde lépe a bez problémů.“

„Co právě připravuješ?“ zeptala jsem se ho zvědavě.

„V parlamentě nic zvláštního,“ řekl. „Přijal jsem novou vládu a pověřil ji správou království. Slováci trvají na republice, naštěstí ji mají, i když v dost divném konglomerátu království s republikou. Zatím se to daří držet pohromadě. Češi se s existencí království v historických Českých zemích poměrně rychle smířili. Ujistil jsem parlament, že nechci zasahovat do jeho pravomocí. Slováci to nepřijali, ale to jsme přece čekali. Ale i oni poznají, že bude pro ně výhodné, když se přidají.“

„Proč myslíš, že to bude pro ně výhodné?“

„Protože hodlám poprvé v historii dát své prostředky lidem této země,“ řekl. „Zakládám centrální elektrárnu, vybavenou měniči **krešo**. Převezme výrobu elektřiny za staré elektrárny. Dám lidem levné přemístitelné zdroje energie místo dnes panujících benzínových a naftových motorů. Počítám, že brzy budeme všechno levně prodávat do okolních států a možná nahradíme nejen všechny dosavadní elektrárny v celé Evropě, ale i závislost Evropy na dovozu ropy.“

„No vida!“ obrátila jsem se k němu s úsměvem. „Přece jen neměl Čapek pravdu ve věci Makropulos.“

„Jak to myslíš?“ zarazil se.

„Tohle přece bude něco, čeho se může každý dotknout,“ podotkla jsem. „Něco, co bude sloužit všem. Tak to snad chtěl, ne?“

„A nebude to továrna na absolutno,“ odpověděl mi také s úsměvem.

„Poslyš, Viky, nevěděl Čapek o existenci **kreša**?“ zeptala jsem se.

„Věděl,“ řekl Viktorín. „Ale na moji prosbu nic z toho nepoužil, aspoň ne tak, aby to mohlo někoho přivést na správnou stopu. Ke mně i ke *krešu*. Věděl, co by znamenalo jeho zneužití. Určitě věděl i o mém snu o centrální elektrárně Evropy. Jak víš, neměl mě příliš v lásce, proto do mých představ zamontoval podivné absolutno, které to všechno postavilo na hlavu. Ostatně mu ani nešlo o techniku, spíše mu záleželo na lidech. Technickou stránku si pokaždé hrozně zjednodušil. Jinak ale... ty romány ani nemohl napsat lépe.“

„Možná tě chtěl trochu varovat,“ zamyslela jsem se. „Jako jsi ty varoval Einsteina před atomem. A neřekla bych, že tě neměl v lásce. Byl možná kritický, ale ne nadmíru. Tak by se měl chovat pravý přítel. Řekni mi, proč jsi to všechno až dosud nerealizoval?“

„Nejprve přišli Germáni,“ vysvětloval. „To je tak příšerně nafoukaný národ, že bych jim to nevěnoval – zejména ne poté, co nás obsadili a hlavně jak nás obsadili. Pak je vystřídali sověti. Těm bych to nedal teprve – ani ti se netajili, že jim jde o světovládu. Řekl bych, že až dnes nastala ta správná chvíle, kdy si to nikým nedáme zkazit. Kromě toho jsem až v poslední době přišel na to, jak stavět bezpečné akumulátory, využívající efektu krešo.“

„Opatrnost by neměla scházet ani teď,“ připustila jsem.

„Neboj se, nenechám se už oklamat,“ řekl. „Dnes jsem ale nepřišel ani v záležitostech království, ani kvůli obecnému zájmu. Přišel jsem čistě za tebou, Blážo.“

Zachvěla jsem se, že si toho nemohl nevšimnout.

„Myslíš tím na návštěvu tvého domu?“ ujišťovala jsem se.

„Ano, přesně tak,“ přisvědčil vážně.

„Je to... je to nutné, vid’?“

„Nastal čas,“ ujistil mě.

„Co mám dělat?“ zeptala jsem se ho.

„Převlékni se,“ řekl. „Oblékni si plavky a přes ně šaty. Za chvíli se pro tebe vrátím.“

„To se nemám ani rozloučit s našimi?“

„Zbytečně by se o tebe obávali,“ odmítl.

„Vždyť ani nevědí...“

„Zato ty se bojíš – mohli by vycítit tvůj strach. Chápu tě, příliš jsem tě vystrašil, ale je to vážná věc a zejména – už nemá cenu ji odkládat.“

„Dobře, hned budu připravená,“ ujistila jsem ho a on na to bez dalších slov odešel z mého pokoje.

Ve vlastním šatníku jsem se vyznala po paměti i potmě. Zakrátko jsem měla na sobě skutečně všechno. Plavky – a přes ně své nejkrásnější bílé šaty z Viktorínovy korunovace.

„Můžeme jít,“ prohlásila jsem.

„Takhle ne, Blážo,“ obrazně spráskl ruce. „Tyhle šaty nech doma. Vezmi si nějaké obyčejnější.“

„Proč?“ usmála jsem se.

„Ty šaty schovej pro lepší příležitost. Nemusely by to přečkat.“

„A co já – já to přečkám?“ otázala jsem se tiše, ale přitom vyčítavě.

„Ty ano, věř mi,“ ujišťoval mě vážně.

„Dobře, hned jsem hotová,“ souhlasila jsem a on se opět zvedl a odešel za dveře.

Tentokrát jsem si vzala obyčejnější oblečení – starší sukni a blůzičku. Pak jsem přivolala Viktorína.

„Pojď se mnou – a netřes se tolik, budu s tebou celou dobu,“ vyzval mě a nechal mě, abych se do něho zavěsila.

Vyšli jsme před dům. Opatrně mě dovedl ke svému autu a pomohl mi nasednout, abych se neuhodila o dveře. Když za mnou zabouchl dveře, oběhl auto a nasedl z druhé strany. Pomohl mi zapnout bezpečnostní pásy, sešlápl plyn a vyjeli jsme.

Ihned jsem poznala, že nesedím v obyčejném osobním autě. Vystřelilo jako závodní stroj, ale bezhlučně, vůbec jsem neslyšela motor. Vzpomněla jsem si, že jsme spolu takhle ujížděli noční tmou už jednou. Bylo slyšet také jen svištění větru, šustění pneumatik na asfaltu a občas slabý náraz kol na nerovnostech. Tenkrát to bylo první setkání, kdy Viktorín tlačil tátovo auto zevnitř, zatímco vyplašený žabec, který nepoznal prázdnou nádrž, udiveně zíral, jak je vůbec možné, že jedeme bez motoru. Tentokrát Viky nepoužíval létající nárameníky. Tohle auto se rozjelo mnohem razantněji vlastní silou. Vzpomněla jsem si, že přece už tenkrát měl Viky auto, o kterém mi neřekl nic víc než to, že nejezdí na benzín. Určitě jsem teď seděla uvnitř. Bohužel jsem neviděla, kudy se tou tmou ženeme. Vlastně – ta tma byla jen pro mě, všichni ostatní lidé se těšili ze zářivého dopoledne.

A najednou jsem zpozorněla.

Nárazy a šustot pneumatik na asfaltu cesty ustaly. Jeli jsme dál, ale zvenku bylo slyšet jen svištění větru. To ale také sláblo. Zdálo se mi, že jedeme čím dál pomaleji, snad možná stojíme. Ale Viktorín se nenamáhal, aby mi vysvětlil, co se děje. To je samozřejmě nevýhoda lidí, kteří nevidí. Možná o nic nešlo. Když jsem si to takhle v duchu řekla, uklidnilo mě to.

Vedle mě se ozvalo tichounké bzučení. Boční okénka automobilu sjela dolů, zvenčí k nám zavanul studený vzduch. Podle nastalého ticha jsem poznala, že nejedeme, ale tentokrát opravdu stojíme.

„Blážo, obejmi mě,“ řekl najednou Viktorín a natáhl se ke mně.

Nevypadalo to na vyznání lásky. Spíš to bylo, jako když lékař věčně požádá pacienta, aby mu podal ruku. Řekl to ale tak vážným tónem, že jsem se neodvážila protestovat. Otočila jsem se po hlase a objala ho, nakolik mi to bezpečnostní pásy dovolily. Také on mě pevně objal.

„Bude to chvílku nepříjemné, ale jsem tu s tebou. Musíš mi věřit, dobře to dopadne,“ řekl najednou – ale cítila jsem, jak se mu trochu zadrhl hlas.

V tom okamžiku se auto propadlo a začalo klesat. To by znamenalo, že jsme do této chvíle letěli, uvědomila jsem si s úžasem, ale u Viktorína mě to ani nepřekvapilo, létající auto nebylo tak nemožné.

Vzápětí se ale stalo něco, co mě naplnilo nezvládnutelnou hrůzou.

Auto měkce, ale s jasně slyšitelným šplouchnutím dopadlo na vodní hladinu. Nezastavilo se o ni, klesalo dál. Okny náhle dovnitř vhrkla studená voda a ihned zaplavila celou kabinu. Trvalo to jen pár okamžiků. Sahala mi k pasu, pak k ramenům. Vykřikla jsem hrůzou, ale Viktorín neřekl nic, jen mě pevněji objal. Chtěla jsem vyskočit, ale pásy mě zadržely v sedadle. Najednou jsem měla vodu po bradu, rychle jsem se nadechla, ale pak jsem byla pod vodou celá, auto se zakymácelo a kleslo ještě víc. Kolem nás byla jen studená voda a já jsem se křečovitě přitiskla k Viktorínovi. Trochu jsem se tím uklidnila, seděl klidně a jen mě svíral v náručí, ale to už mě napadlo, že jemu přece nic nehrozí, zatímco já – já se tu přece musím – utopit!

Na rozmýšlení ale bylo pozdě. Roztřásla jsem se hrůzou a veškerou silou jsem objala Viktorína jako svou poslední a vlastně jedinou naději. Dusila jsem se, ale vůbec nic jsem nemohla dělat. Cítila jsem zoufalý strach, nechtěla jsem zemřít, ale nezáleželo to na mé vůli. Chvíli jsem se vedle něho zmítala, pak jsem ale nevydržela. Náhle jsem do vody ve velkých bublinách vydechla poslední vzduch z plic a potom jsem se stejně prudce nadechla – studené, odporné vody.

V hlavě mi začaly vyskakovat jiskřičky a chvílku jsem se ještě škubala v křečích ve Viktorínově náručí. Pak jsem před sebou náhle spatřila bílou záři. Ne, to není možné, bez očí bych přece nemohla vidět nic než černou tmu – ale už jsem si nestačila uvědomit, co to je...

Tentokrát jsem se probouzela pomalu. Začala jsem si uvědomovat, že jsem tady, ale zatím jsem neudělala nic víc, než že jsem nesmírně pomalu

a líně pootevřela oči. Teprve v okamžiku, kdy jsem musela opět pevně sevřít víčka, jak mě oslnilo jasné modré světlo, jsem si vlastně uvědomila, že – no ano, já zase vidím!

Otevřela jsem dychtivě oči bez ohledu na oslnivý jas kolem. Dlouho jsem ale neviděla víc než modravé světlo. Zvedla jsem ruku a přistrčila si ji před oči. Viděla jsem svou ruku nepřírozeně bledou, ale to bylo asi světlem. Současně jsem si uvědomovala další podivné jevy, kterých bylo kolem mě víc než jsem zpočátku tušila.

Zprvu mě ovládla naprosto pochopitelná radost z toho že zase vidím, že si mohu prohlížet své ruce, jako si mimino poprvé všimne svých ručiček a pak si je dlouho obrací před očima, jako by se jich nemohlo vynadívát. Až po chvíli jsem postřehla, že se se mnou děje víc než že žiji a vidím svýma vlastníma očima.

Nejprve jsem si všimla, že udržím ruku ve výšce před očima libovolně dlouho a pořád se nedostavuje sebemenší náznak únavy. Abych si to ověřila, chtěla jsem zvednout ruku ještě výš – a najednou jsem si uvědomila, že jsem ten prostý pohyb rukou vykonala sice snadno, ale mnohem pomaleji nežli bych podvědomě očekávala.

Ruka mi zůstala viset ve výšce, ačkoliv jsem ji uvolnila. Nespadla, jako kdyby neexistovala přitažlivost. Ale i bez dalších pocitů jsem pochopila, že to není beztlížný stav. Stačilo dát si dohromady pocit beztlíže s podivným odporem okolního vzduchu.

Vzduchu?

A teprve teď mě poprvé pořádně zamrazilo. Rázem jsem si dala k sobě další pocity, které jsem dosud vůbec nevnímala, nebo které jsem podvědomě ignorovala. Ten vzduch – jak divně pomalu plynul mým hrdlem, když jsem jej dýchala! A když jsem mávla rukou, jak neochotně mi ustupoval s cesty!

Je to vůbec vzduch?

Až na to, že jej z plných plic dýchám, má všechny vlastnosti – vody!

Čistě instinktivně jsem zadržela dech. Zakrátko se mi začalo nedostávat vzduchu a já se opět nadechla. Dušení zmizelo a vystřídal je pocit svěžesti, jenže současně jsem si uvědomila, že mi v plicích opravdu proudí něco, co má k obyčejnému vzduchu daleko.

Vznášela jsem se ve vodě a dýchala ji. Jako ryba. Tedy, pokud to kolem mě byla voda. Jenže – ono to vodu připomínalo mnohem víc než vzduch.

Přejel mi po zádech mráz. Náhle jsem si vzpomněla, jak na mě vhrkla studená voda, jak jsem se dusila a pak – vždyť jsem se utopila! Ve vodě!

„Viktoríne!“ zakřičela jsem hrozným výkřikem.

Totíž – chtěla jsem zakřičet. Nadechla jsem se a chtěla jsem ječet, ale nepodařilo se mi přimět hlasivky, aby vydaly sebeslabší zvuk. Pochopitelně – hlasivky jsou uzpůsobené jen k rozechvívání proudem – vzduchu. Ve vodě jsem zůstala němá. Jako opravdová ryba.

„Klid, Blaženko,“ uslyšela jsem náhle odpověď. Viktorín. Zvuk jeho hlasu mě rázem zbavil hrozně třesavky, která už mě rozechvěla a hrozila přejít – možná v šílenství!

„Neboj se, jsem u tebe,“ konejšil mě.

„Kde jsi?“ vykřikla jsem zoufale, ale opět nezvučně jako před chvílí.

„Stojím vedle tebe,“ ujišťoval mě.

„Kde?“ zazmatkovala jsem.

„Otoč hlavu doprava, pak mě uvidíš. Máš už zase oči, všimla sis toho?“

„Ano... ale...“

Trhla jsem hlavou prudce doprava. Spatřila jsem ale jen vlastní vlasy. Rozevlály se mi ve vodě a nechtěly uhnout jinam. Rychle jsem jim pomohla rukou. A v té chvíli jsem ho spatřila. Byl najednou hrozně maličký. Vypadal jako dítě, podle velikosti sotva pětileté. Stál metr ode mě a díval se na mě s úsměvem. Pak se ke mně naklonil. Jeho hlava prudce vyrostla a byla větší než jeho tělo. Pochopila jsem, že se mezi námi nachází něco co zkresluje – křivé zrcadlo, nebo nějaká pokrivená skleněná čočka.

„Jak se cítíš?“ zeptal se mě.

„Hrozně,“ odvětila jsem. „Připadám si příšerně. Je mi divně a mám strašné pocity.“

„Nejsou snad nepříjemné?“ trochu zvažněl.

„Nepříjemné – to nevím, ale je mi z toho divně, je to takové... hrozně neznámé... Viky, já mám pocit, že plavu ve vodě...“

„Na to si zvykneš,“ usmál se na mě s pochopením.

Až teď jsem si všimla, že přitom vůbec neotevřel ústa.

„Co se to se mnou děje? Já se bojím, Viky,“ vyjekla jsem. „Prosím tě, pojd' ke mně...“

„Počkej chvíli, hned ti pomohu ven,“ slíbil. Pak udělal krok stranou – a zmizel mi za jakousi modravou stěnou. Okamžitě jsem cítila, jak propadám panice. Viktorín byl pro mě jedinou nadějí v proudu neznáma, které se na mě neustále valilo ze všech stran.

„Pojd' ven,“ ozval se. „Podej mi ruku, opatrně, vytáhnu tě ven.“

Najednou jsem spatřila, jak se obloha nade mnou prudce rozvlnila. Odtrhla se od ní veliká deska, nebe se začalo vlnit, podobné stříbřité hladině

vody. Náhle jsem pochopila, že to je opravdu hladina, jenže já ji teď vidím – zezdola.

Pak se shora vynořila ruka. Prorazila stříbrné vlnicí se zrcadlo a natáhla se ke mně.

„Chytni se mě,“ uslyšela jsem opět Viktorína. Uvědomila jsem si, že to je opravdu jeho ruka, ačkoliv jsem z něho nic víc nespatriila. Natáhla jsem k němu současně obě ruce, jako tonoucí, který spatří nejen pověstné stéblo, ale opravdickou podávanou ruku zachránce.

Přítáhl mě k sobě. Prorazila jsem hladinu a ocitla se hlavou nad vodou. Okamžitě jsem se chtěla nadechnout, ale najednou to nešlo. Měla jsem plné plíce vody a ta mi bránila nadechnout se vzduchu. Prudce jsem vydechla a z úst mi ihned vytryskl proud – vody.

„Počkej chvílku, nespěchej,“ domlouval mi Viktorín.

Rychle mě vytáhl z vody a pomohl mi postavit se na úzkou plošinku mezi podivnými skleněnými nádobami. Byly jich tu dvě řady po pěti, každá přikrytá těžkým poklopem z bílé hmoty, vzdáleně podobné porcelánu.

„Předkloň se, dej hlavu co nejniž a zkus co nejrychleji dýchat. Budeš kašlat, ale tím lépe. Musíš do plic dostat vzduch co nejrychleji, rozumíš?“ nabádal mě Viktorín.

Uposlechla jsem ho na slovo. Nutilo mě to ke kašli, ale vodu jsem rychle vykašlávala a místo ní se mi do plic hrnul obyčejný vzduch. Konečně jsem se pořádně nadechla.

„Výborně,“ povzbuzoval mě. Vzal mě za ruku a já jsem mu opětovale pevně stisknutí. „Přechod mezi živly bývá vždycky nejhorší, ale příště už to budeš mít snadnější.“

„Viktoríne...“ kašlala jsem, ale to už jsem mohla mluvit jako dřív a cítila jsem se lépe. „Viky, řekni mi, co se to se mnou děje? Já jsem dýchala – vodu?“

„Stalo se toho moc, to se nedá vtěsnat do jediné věty,“ řekl vážně. „Víš jak dlouho jsi tady?“

„Nevím...“ zarazila jsem se. Podívala jsem se na sebe. Neměla jsem na sobě sukni, blůzičku a dokonce ani boty. Jen dvoudílné plavky, které se mi teď lepily na tělo.

„Bude tomu čtyřicet dní, co jsem tě sem přivezl,“ ujistil mě. „Nejprve jsem tě musel utopit, vzpomínáš si?“

„Ano,“ otrásla jsem se. „To bylo příšerné.“

„Já vím, Blaženko,“ hlas mu trochu zjhl. „Jistě to bylo příšerné, ale bylo to nutné, musíš mi to věřit.“

„Já jsem ti věřila – ale...“

„Už na to nemysli,“ stiskl mi opět ruku. „Nikdy v životě se ti to už nestane, to ti slibuji.“

„Co se vlastně se mnou stalo?“ vyhrkla jsem.

„Stala ses tím, čím jsem já,“ řekl vážně. „Vítám tě mezi nás vodníky.“

„Cože?!?“ zděsila jsem se.

„Stala ses vodní ženou,“ vysvětloval mi bez nejmenšího náznaku žertu. „Dříve nás lidé nazývali *vodní živel*, *vodjani*, *wassermani*, česky *hastrmani*, nebo také *vodníci*.“

„Ono to opravdu existuje?“ zaúpěla jsem. „A já – jsem to teď taky?!?“

„Existujeme,“ přisvědčil vážně. „Už to víš přece dlouho. Pokud jsi mi doted' nevěřila, teď budeš muset. Ale jak jinak, lidské představy jsou odlišné od skutečnosti. Teď už ti konečně smím říci všechno.“

Pořád mě držel za ruku. Jeho ruka byla pevná a docela teplá, na rozdíl od mé studené a promočené.

„Opravdu topíte lidi?“ vyjekla jsem. Hned jsem se ale zarazila. Cožpak mě neutopil také – a docela nedávno?

„Ne, to opravdu nemáme v popisu práce,“ usmíval se. „Když se někdo utopí v naší blízkosti, smíme ho zachránit, ale jen tak, aby se o nás dozvěděl co nejméně. Zachráněné jsme dříve nechávali na mělčinách, nebo jsme je vytahovali na břeh.“

„A neschováváte si... v hrníčkách...“

„Dušičky?“ rozesmál se. „Tak tomu není, mají jiný účel. Právě jsi z jednoho takového hrnečku vylezla.“

Hlava se se mnou zatočila.

„Ty jsi mě měl opravdu zavřenou – v hrníčku?“

„Vlastně – ano,“ přikývl. „Víš, nějaké podrobnosti se od nás mezi lidi dostaly. Třeba regenerační inkubátory. Kdo si na ně po probuzení vzpomněl, popisoval je samozřejmě jako hrníčky s pokličkami – jak také jinak? Lidová obraznost si potom z toho odvinula takové ty malované Ladovské pucláčky, kde úpí utopené duše. Ve skutečnosti je tomu jinak.“

„Ale mě jsi – utopil!“ zkusila jsem to vyčítavě.

„Protože tě mám rád, Blaženko,“ oznámil mi měkce.

„Podvodníku!“ vybuchla jsem a vytrhla jsem prudce ruku z jeho dlaně.

„Podvodník ne, jen vodník,“ opravil mě jemně. „Poslyš Blaženko, dřív než se na mě rozzlobíš, vyslechni mě. Možná sama uznáš, že to pro tebe nebylo takové neštěstí. Už to, že vidíš – to je přece úspěch, ne?!“

„Utopil jsi mě s klidem, jako profesionální najatý vrah, jako kat...“ vyčítala jsem mu už se slzami v očích. „Co jsi to ze mě udělal?“

„Byla to jediná možnost,“ ospravedlňoval se. „Velice mě mrzelo, že jsi přišla o oči. Kdybys zůstala člověkem, nikdy by ti nenarostly. Zůstala bys do konce života slepá, to by bylo peklo, nemyslíš? Jako vodní žena máš stejné schopnosti jako já. Díky tomu vidíš, nikdy v životě už se neutopíš a navíc můžeš žít několik tisíc let jako já.“

„Ale – nebudu mít nikdy děti,“ vyhrkla jsem. „Na to ses mě už jednou ptal – a já jsem ti přece odpověděla, že by to byla příliš velká cena.“

„Dlouho jsem to rozmýšlel,“ vzdychl si. „Bylo to těžké rozhodování, věř mi. Uvažuj, jak bys chtěla mít dítě – slepá a zohavená? Nejhorší pro mě bylo, že jsem to musel rozhodnout za tebe a nesměl jsem ti povědět nic víc, dokud bys nebyla jako já.“

„Lhal jsi, že nic takového neumíš,“ sklonila jsem hlavu. „Tvrdil jsi, že nikomu z lidí nedokážeš dát dlouhý život, jako máš sám. Proč to najednou šlo? Proč jsi přede mnou litoval Mozarta, Čapka a další, proč jsi jim také...“

„Nelhal jsem ti,“ zvedl ruku k přísaze. „Až do minulého měsíce jsem skutečně neuměl přeměnit jiného člověka do vodního stavu.“

„Jak to? A teď to najednou umíš?“

„Jsi můj první úspěšný pokus – snad to přece jen tentokrát vyšlo.“

„Jak – první pokus?“ nechápala jsem.

„Nikdy se nikomu z nás nepodařilo změnit člověka ve vodníka. Umíme odedávna utopence oživit a vrátit mezi lidi, ale počet nás vodníků neúprosně klesal. Jsi první, koho se mi podařilo přeměnit. A navíc jsi první vodní žena, což bylo ještě složitější. Ani nevím, zda ti smím k tomu blahopřát, nebo tě litovat – ale co se stalo, už se nedá změnit.“

„Je toho na mě nějak moc,“ povzdychla jsem si. „Jak mi vysvětlíš, že existujete? Jestli váš počet dosud klesal, pak byste neměli ani vzniknout. A vůbec, kolik je vás na celém světě?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Neznám žádného jiného žijícího vodníka, než nás dva.“

„To přece není logické,“ vybuchla jsem.

„Žel Bohu, je,“ povzdychl si.

„Ale říkal jsi, že vás bylo víc.“

„Bylo,“ připustil. „Věděl jsem o několika. Ale Sigmund zahynul kolem roku patnáct set šedesát čtyři, Karl Albrecht byl naživu ještě nedávno – ale zabili ho nešťastnou náhodou v první světové válce. Jak jsem ti říkal, nejsme nesmrtelní. Zabít člověka je snadné – a vodní lidé na tom nejsou o mnoho

lépe. Máme lepší regenerační schopnosti a lépe se nám hojí rány, ale jen do určité míry.“

„Hastrmani...“ povzdychla jsem si. „Ted' mám být také hastrmanka?“

„Na to si zvykneš, Blaženko,“ ujišťoval mě s neurčitým úsměvem a opět mě jemně vzal za ruku. „Určitě už máš hlad, pojď, dáme si něco dobrého.“

„Žabinec s puškvorcem?“ otrásla jsem se.

„Škubánky s mákem,“ ujistil mě. „To bylo první jídlo, co jsem u vás jedl – a jak vím, tobě také velice chutnaly. My přece nejsme natolik jiní, než ostatní lidé.“

Sešli jsme po několika schodech dolů. Viktorín jasně a velitelsky vydal příkaz, aby mu někdo nebo něco ustoupilo s cesty. Část stěny se nehlučně roztáhla do stran a za ní se objevila bílá chodba téměř kruhového průřezu, podobná železničnímu tunelu, jenže jasně osvětlená světlem modravé barvy. Neviděla jsem, odkud to světlo přichází. Vstoupili jsme tam, ale nedalo mi to, musela jsem se ohlédnout. Nádoby za námi se z větší dálky skutečně podobaly hrníčkům. Nebyly skleněné, jen průhledné s perleťovým leskem porcelánu. všechny byly prázdné, jen jediná měla odklopené masívní víko na otočném rameni. Proboha, napadlo mě, byla jsem zavřená v hastrmanském hrnečku. Asi se z toho zblázním – pokud se tak už nestalo.

Neboj se, nic takového ti nehrozí, opáčil s úsměvem.

To mě opět trochu vyvedlo z míry. Nic jsem přece nahlas neřekla! Jak by mohl vědět...

Čtu ti myšlenky, stejně jako ty čteš moje, ujistil mě.

„To jde?“ zděsila jsem se. Opět jsem si uvědomila, že za celou dobu neotevřel ústa. Šli jsme vedle sebe a vedli se za ruce. Když jsem se ohlédla, dveře se za námi zavřely a chodba končila bílou stěnou.

Ano, čteme si myšlenky, ale jen mezi námi vodníky a na nevelkou vzdálenost. Je to pohodlnější než řeč. V Továrně na absolutno přiznal Čapek čtení myšlenek lidem pod vlivem absolutna. Četla jsi to, vzpomeň si.

To abych ted' hlídala každou myšlenku, napadlo mě. Podívala jsem se na něho tázavě.

Nemusíš, ale jak chceš, usmál se. Mezi námi vodníky žádnou myšlenku neutajíš. Někdy je vnímáš i nechtěně. Máme mezi sebou pro to vypěstované větší pochopení, nikdo té vlastnosti nezneužije. Myšlenky nevyslovené nahlas se mezi námi prostě nepočítají.

Dovedl mě do míst, která vypadala docela obyčejně. Stěna se na jeho příkaz – opět jen myšlenkový – nehlučně rozestoupila a vešli jsme do bílé

místnosti. Měla bíle omítnuté stěny, klenutý, rovněž bílý strop. Uprostřed stál rozložitý, podle vzhledu dubový stůl, vedle dvě poctivé dřevěné selské židle. Stranou stála starobylá skříň a vedle ní truhla snad ještě starobylejší. Nad truhlou visela na stěně police plná všelijakého nádobí. Připadala jsem si jako na nějakém starém hradu. Úzkým okénkem gotického tvaru bylo vidět někam do lesa. Nejvíce mě ale zaujala veliká kameninová mísa uprostřed stolu, přikrytá pokličkou.

Také mám hlad, usmál se Viktorín. Pojdme se najíst, Blážo. Hlad je nejlepší kuchař, ale mizerný rádce, když se musí lidé dohodnout.

Posadil mě na jednu židli a sám se posadil naproti. Mísa ležela mezi námi. Sejmul pokličku a opravdu, zavoněly mi tam pravé české škusánky, posypané mákem a cukrem. Viktorín podal dvě obyčejné lžice.

Po staročesku z jedné mísy, usmál se. Jídla je dost, nech si chutnat.

Hlad mám jako vlk, pomyslela jsem si – a Viktorín se jen usmál.

Při jídle jsme mlčeli. Zachytila jsem nezřetelné útržky jeho myšlenek a řekla bych, docela pochopitelných.

Dával jsem tam sůl? Asi ano, ale málo. Nevadí, příště to bude lepší. Chutná ti, holka, neupejpej se a jez, když ti nebude stačit, mám ještě koláče, žádné obavy. Ale kafe tu nemám. Dala by sis mléko?

Snad jsem mu na některé myšlenky nechtěně i odpověděla, nevím. Ale nakonec jsem si uvědomila, že opravdu nemáme před sebou co skrývat. Bylo sice neobvyklé bezprostředně vnímat, co si ten druhý myslí, ale nebylo na tom nic špatného. Snad si na to zvyknu... To víš, že ano... Někdy jsem si pořádně neuvědomovala, která myšlenka je má a která jeho. Škusánky jsme dojedli naráz – jak jinak? Viktorín vstal a přinesl z vedlejší místnosti plný tác koláčů. To jsi upekl sám? Napadlo mě. Ne, koupil ráno v pekařství. Jak jsi věděl, že se dnes probudím? Neprobudila ses sama, beze mě by ses nikdy neprobudila. V těch hrnečcích se můžeš vznášet třeba sto let. Proč tam tedy nikdo není? Dlouho se nikdo neutopil, koho bych měl zachraňovat. Kde jsou ti záchránění? Všichni už zemřeli. Posledního kluka jsem vracel mezi lidi někdy v půli devatenáctého století. Mezitím vyrostl, zestárl a umřel. Někde to mám poznamenané, ale stejně je to už jedno...

„To je strašné,“ řekla jsem nahlas. „Vždyť tu nemáš kousek soukromí.“

Já jsem tak rád, že jsi tady, pomyslel si zřetelně, jako odpověď na můj výbuch. Víš co to je, když tu člověk sedí po celá staletí sám? S nikým jsem si tady nepopovídal s takovou chutí, jako s tebou.

Ale co si o tom myslím já, to ti nevadí?

Vůbec ne, vždyť nepotřebuješ skrývat žádné myšlenky. Nejsi falešná, jako spousta jiných lidí. To se dá poznat na první pohled do duše.

„Nemám ráda, když mi někdo vidí až do žaludku.“

Zvykneš si. Není to nepříjemné. Chce to jen jedno: nemít co skrývat. Dokud zůstaneš bez falše jako jsi teď, nebude ti čtení myšlenek vadit. Jsem rád, že jsi právě taková, jak jsem doufal. Moc jsem se bál, že bys byla jiná, než za co jsem tě odhadoval.

„Ale stejně...“

Kdyby ti to příliš vadilo, můžeš myšlenky maskovat za slova. Někteří vodníci to dovedli. Musela bys jen mluvit a mluvit, lhostejno o čem – a pak se dá za těmi slovy myslet na něco jiného. Ale nevím, proč bys to dělala. Já před tebou také nic skrývat nechci. Upřímnost je krásná vlastnost.

Stejně mi asi nic jiného nezbývá.

To je pravda. Ale nemusíš se toho bát. I kdyby sis myslela na bůhvíjaké nesmysly, my vodníci mezi sebou nepěstujeme žádný posměch, zášť a jiné lidské necnosti.

Vodní království

Ačkoli bylo v místnosti poměrně teplo, měla jsem na sobě jen mokré plavky a začínala mi v nich být zima. Jakmile jsem si to uvědomila, Viktorín sebou trhl a z vedlejší místnosti mi přinesl oblečení. Uznala jsem, že čtení myšlenek může být v některých případech užitečné. Také jsem pochopila, že povely k otevírání dveří se pohodlně vydávají pouhou myšlenkou.

Blůzička i sukně byly vyprané, ale nevyžehlené a pomačkané. Viktorín mi k nim přidal papírový balíček s prádlem, zřejmě zakoupeným v obchodě. Naštěstí ho to napadlo včas. Poděkovala jsem mu myšlenkou i úsměvem. Bylo to od něho hezké, že všechno promyslel do takových detailů. Prádlo by mi chybělo, předtím jsem na sobě pod šaty měla plavky a nepomyslela jsem, v čem se budu vracet. Bylo to docela pochopitelné, když jsem před sebou měla vidinu utopení.

Potom odešel vedle, abych se mohla převléci. Netrvalo dlouho a přišla jsem za ním. Přitom jsem vyzkoušela, jak myšleným povelům otevírat dveře. Bylo to vlastně jednoduché – otočit se ke stěně a vyslat proti ní svou vůli. Objevil se druhý východ z místnosti a já jsem jím prošla jako ve snách.

Následující místnost byla zařízená velmi pohodlnými křesly.

„Vrátím se vůbec domů?“ zeptala jsem se Viktorína nahlas – zase jsem zapomněla, že stačí jen si to pomyslet.

„Kdykoliv se ti zachce,“ odpověděl mi také slovy. Dál ale pokračoval myšlenkou. Nejprve bych tě měl asi seznámit se vším, co se nás vodníků týká. Když už k nám patříš, měla bys nejspíš vědět všechno.

Tak vyprávěj, pomyslela jsem si.

Nestůj tady a posad' se, vybídl mě. Nabídl mi křeslo a sám zapadl do protějšího. Přistrčil ke mně nízký stoleček, plný všelijakých cukrářských zákusků. Vezmi si, vybídl mě myšlenkou. Teď ne, víc nemůžu, pomyslela jsem si. Radši povídej, hořím zvědavostí.

Bude to pro tebe nezvyklé a překvapující, přemýšlel, jak nejlépe začít. Stalo se to před šesti tisíci lety. Země tehdy dostala nečekanou návštěvu.

Země? Takže mimozemšťany? napadlo mě okamžitě.

Ano, mimozemšťany, souhlasil Viktorín. O té návštěvě se mezi lidmi nezachovala žádná zpráva ani pověst. Bytosti, které naši Zemi navštívily, nebyli lidé. Dokonce to nebyly ani suchozemské bytosti. Jejich hvězdné letadlo přistálo uprostřed Atlantiku, aniž by je někdo zpozoroval. Dosedlo na dno a pevně zakotvilo. Vodní bytosti začaly zkoumat zprvu nejbližší okolí, pak se odvažovaly dál a dál. Tak prozkoumaly hlubiny oceánů. Až nakonec,

když se téměř chystaly odletět, rozhodly se opustit své přirozené prostředí a prozkoumat i nejtajnější zákoutí našeho světa. Vystoupily až na vrcholky nejvyšších hor, kde panovalo přímo vražedné prostředí a kam se nemohly bez dokonalých skafandrů odvážit. Tam ke svému nesmírnému překvapení objevily plejádu pozoruhodných živočichů. Těm nesmírně otužilým druhům nevadilo, že zde chybí to nejdůležitější, totiž životadárná voda, pohybovali se často s podivuhodnou lehkostí i mimo vodní živel. Byly zde tak dokonale přizpůsobené, že pro ně voda mohla naopak znamenat i záhubu.

Vesmírné bytosti se rozhodly své opomenutí napravit a odložily odlet, aby mohly pozoruhodné tvory prozkoumat. Ke svému velikému překvapení mezi nimi objevily druh, vybavený velice vyvinutým mozkiem. Zdálo se, že je svým způsobem rozumný. Tak po několika tisíciletích svého pobytu na Zemi konečně objevily – člověka.

Postavily si základnu ve Středozemním moři, aby měly blíž k největším společenstvím těch tvorů. Občas, zřejmě nešťastnou náhodou, tito tvorové padali do vody. Ponechání sami o sobě, přestávali se po krátké době ve vodě pohybovat, hynuli a rychle se rozkládali, pokud je nepohltili vodní tvorové. Často se to stávalo, když byli soustředěni na svých podivných konstrukcích, plujících až na samém pokraji vodního živlu, na hladině. Ta se často zmítala nadpovrchovou turbulencí, křehké konstrukce tvorů narážely na okraje hor, rozpadaly se a tvorové po desítkách bezmocně klesali dolů. Už během pádu do hlubin je trhaly dravé rybí šelmy.

Mimozemské bytosti rozpitvaly několik set těchto mrtvých tvorů, než pochopily jejich podstatu. Tak poznaly, že stojí před velikým problémem. Ty horské bytosti nepochybně nesrozumitelným způsobem komunikovaly, ale vůbec nezachycovaly mozkové vlny a nebylo možné domluvit se s nimi přirozenou řečí vodních bytostí. Jejich studium nebylo pohodlné, měli svůj domov na vzduchu, zatímco domovem vesmířanů byla voda. Byla to velká překážka, ale vesmířané měli obrovské možnosti. Dokázali několik tisíc suchozemských tvorů uzpůsobit, aby se s nimi přece dorozuměli. Umožnili jim žít pod vodou aniž je zbavili schopnosti žít na vzduchu. Umožnili jim dorozumět se pomocí mozkových vln, aniž by jim odebraly jejich vlastní řeč. Navíc je upravili, aby neumírali tak brzy, jak bylo v tom světě obvyklé.

Brzy o nás lidech věděli více, než jsme v té době věděli sami o sobě.

Já jsem se k nim dostal až na sklonku jejich pobytu. Věděli už o nás a našem světě všechno co potřebovali vědět, anebo co je nějakým způsobem zaujalo. Jejich pobyt u nás se prodloužil o tisíciletí, ale nelitovaly. Nakonec se ale přece rozhodly odletět a vrátit do svého světa.

Takže tohle všechno postavily ony? pomyslela jsem si.

Ano, celá tato základna je jejich dílo a nejenom tahle. Postavily u nás více takových staveb v místech, kde to bylo pro ně zajímavé. Jen v těchto základnách mohly odložit své těžké, nepohodlné skafandry a pohybovat se v prostředí, které bylo jejich domovem. Od prvních setkání s lidmi ale tyto rozsáhlé stavby stavěly v jiném stylu, aby mohly být zbaveny vody a mohly sloužit nám lidem. Dobře věděly, že úprava dovoluje jejich chráněncům pobyt pod vodou, ale pro ně bude přirozenějším živlem vzduch a budou mu dávat přednost. Postavili Základny tak, aby tu mohli lidé zůstat i poté, co vesmírané odletí.

A tak se jedné tmavé noci, dvanáctého května léta Páně tisíc čtyři sta šedesát šest, vznesla pomalu a opatrně z vln Atlantiku obrovská vesmírná loď, tak aby její odlet nevyvolal ničivou vlnu a neublížil lidem na pobřeží. Nikdo z lidí tenkrát odlet vesmíranů nezaznamenal, právě tak jako si nikdo nevšiml jejich příletu. Spolu s vesmířany se na pouť vesmírným prostorem vydalo i několik tisíc pozemšťanů. Až na výjimky využili velkorysé nabídky vesmíranů letět s nimi do jejich vzdáleného domova. Slíbili pozemšťanům všechny vrcholky hor, které u nich ční nad vodu a jsou zcela pusté. Na jejich planetě se život nikdy neodvážil opustit bezpečí vodního živlu. Ostrovů ve všeplanetárním oceánu jejich světa prý není mnoho, ale součet jejich ploch by podle tvrzení vesmíranů dal plochu srovnatelnou s rozlohou Středozeří. Pozemšťané si s sebou směli vzít několik tisíc druhů suchozemských rostlin i zvířat. Vzali s sebou semena rostlin i stromů, ale i zvířata od včel po krávy. Naložili jich do vesmírné lodi dostatečně rozmanité množství, aby s nimi v novém světě vytvořili stabilní a pokud možno soběstačné společenství.

Nejvíce přispěla k tomuto rozhodnutí pozemšťanů laskavost vesmírných vodních bytostí. Nikde na celé Zemi se lidé nechovali k sobě navzájem tak vlídně, jako se k sobě i k lidem Země chovali vesmírané. Byl to nebetyčný rozdíl proti nesnášenlivosti, násilí, lžím a prolévání krve, jaké panovalo na tehdejší Zemi, že se není co divit, když na Zemi zůstal jen nepatrný zbytek upravených obojživelných lidí.

Já jsem se dostal k vesmířanům krátce před jejich odletem. To už na posledních základnách dokončovali úklidové práce. Vesmírané věděli, že se jejich možnosti proti možnostem tehdejších lidí liší. Uvědomovali si také, že by je lidé mohli katastrofálním způsobem zneužít. Války byly přece v celém tehdejším světě na denním pořádku a co by znamenalo, kdyby se někdo zmocnil efektu kreša a použil jej k ničení, si snadno představili.

Mezi vesmířany jsem se ocitl jako většina ostatních. Při nehodě jsem spadl s koněm do rozvodněné řeky a utopil se, ale k mému štěstí si mě tam všimli a vzkřísili mě. Probral jsem se jako ty v inkubátoru – v hastrmanském hrníčku. Dlouho mě zkoumali co do psychiky. Vyhovoval jsem jim, jinak by mě vrátili do života a zemřel bych v jedenáctém století, byť i po dosažení vysokého věku – ale jen podle tehdejších lidských měřítek. Takhle mě místo pouhého oživení upravili a stal jsem se tak členem rodiny vodních bytostí.

Od začátku jsem žil jen tady na základně. Bylo nám tu dobře, vycházeli jsme spolu všichni v pohodě jak mezi sebou, tak s vesmírnými přáteli, ale to trvalo jenom pár set let. Pak už byli všichni připravení a většina odešla do Atlantiku nalodit se do vesmírného plavidla.

Zůstala nás jen hrstka. Dělali jsme poslední úpravy na základně. Když jsme skončili, sdělili nám, že na každé základně musí zůstat nejméně jeden z upravených pozemšťanů. Přiznám se ti, nikomu z nás se nechtělo zůstat na Zemi. Vesmířané ale odmítli návrh na spravedlivé losování a trvali na tom, že se někdo z nás musí za ostatní obětovat dobrovolně.

A tak jsem tady zůstal sám.

Měl jsem pro sebe celou rozsáhlou základnu vesmířanů. Místnosti, ve kterých právě pobýváme, upravili podle mého dřívějšího domova, abych se tu cítil co nejlépe. Pak všichni odletěli. Pozoroval jsem odlet jejich vesmírné lodi. Byla to jen velká černá skvrna a proti černé obloze nebyla nijak znát, kromě toho, že zakrývala hvězdy. Věděl jsem, že jako já tuto černou skvrnu pozorují i další vodníci, strážci jiných opuštěných základen. V Evropě jsem věděl o dvou dalších, ale ti znali další a tak to pokračovalo dál.

Dnes už jsem sám. Své kamarády jsem viděl mrtvé a nikdo na světě už mi nepoví, kde se nacházejí další základny a zda v nich ještě někdo střeží prastará tajemství vesmířanů.

Od začátku jsem chtěl, aby nám dovolili měnit lidi ve vodníky. Uměli jsme používat inkubátory k ožívování, ale nikdo z nás nedokázal člověka ve vodníka přeměnit. Dostalo se mi ale vysvětlení, že změna samotné podstaty bytostí je příliš nepřirozená a umělá, že by si oni sami nedovolili provést ji u celé naší lidské populace a to ani kdyby měli možnost kontroly nad dalším vývojem. Uznávali argument, že jejich úprava nemá žádnou vadu a zvyšuje možnosti člověka mnohem více, než všechen pozemský vývoj civilizace, ale současně trvali na tom, že je z jejich strany nepřípustné takovým způsobem ovlivňovat náš svět. Museli by si prý vyčítat, kdyby se jejich zásah stal příčinou konfliktu mezi námi a delfíny. Ti mají podle vesmířanů také šanci vyspět v inteligentní tvory během pouhých sto padesáti tisíc let. Vesmířané

mohli urychlit i vývoj delfínů, ale ani toho se neodvážili, aby tím naopak nepoškodili nás lidi. Řekli, že nejlepší řešení bude ponechat tyto otázky na přirozeném průběhu vývoje.

A to jsi tu žil celých devět set let?

Většinu té doby, přisvědčil. Ale také jsem vycházel mezi lidi. Člověk nevydrží dlouho sám jako jezevec v noře.

A kdy ses oženil? oťukla jsem i tuhle stránku.

Nikdy to nebylo z mého popudu, ujistil mě.

Na to jsem se neptala, pomyslela jsem si.

Dobře, ale jen hrubá fakta, ano? Pohyboval jsem se často v blízkém okruhu českých králů. Žil jsem za zlato, vytvořené měničem vesmíranů. Při jednom večírku jsem se seznámil s Ludmilou, půvabnou dcerou královského komořího. Na jednom plese jsme si navzájem padli do oka – a už jsem se z té krásné pasti nedostal. Liduška si zkrátka usmyslela, že musí být moje – a také toho dosáhla. Dávno před sňatkem jsem jí poctivě vysvětlil, koho si to vlastně bere – jen tajemství této základny jsem nesměl prozradit žádnému člověku. Věděla, že jsem vodník, ale zahleděla se do mě a asi by souhlasila se vším. Tenkrát mi bylo jen něco málo přes sto let... Měli jsme nádhernou svatbu, dlouho se o ní po Praze povídalo. Královský komoří přece nemůže jedinou dceru provdat tajně, bez nádhery.

Žil jsem pak s ní v Praze až do její smrti. Pokud jsem občas odcestoval, rychle jsem se k ní vracel. Jen jednou za pět let jsem navštěvoval základnu osobně se přesvědčit, že je tu všechno v pořádku – to byla moje povinnost.

Musím jí přiznat, Liduška byla opravdu vzorná žena. Jen jedno nám scházelo. Neměli jsme žádné dítě. Moje choť nesla tu ránu osudu statečně, ačkoliv si myslím, že ji to trápilo. Asi proto se dala na dobročinnost a zřídila v Praze útulek pro opuštěné děti. Dočetla by ses o něm v kronikách té doby. Milovala mě a já ji také, ačkoliv jsem nestárnul a z ní byla nakonec bába. Také děti měla pořád stejně ráda. Když zemřela, šel za její rakví nádherný průvod – několik desítek dětí, které vychovala.

A tvé další ženy?

Vždycky to bylo podobné. Při nějaké příležitosti se do mě zahleděly, nikdy jsem o žádnou neusiloval. Co se nám s Ludmilou zdálo jako nešťastná rána osudu, začalo mi u Jitky hodně vrtat hlavou a když bylo zřejmé, že ani s Josefku nebudeme mít dítě, teprve tehdy jsem si uvědomil, že chyba bude na mé straně. To já jsem odlišný, proto nemohu mít dítě. Pochopil jsem, že to je daň za dlouhý život, stejně jako osamělost, kterou nemohly zaplašit ani bohaté slavnosti, pobyt na králově dvoře, dokonce ani divoké pitky s přáteli.

A co bylo potom?

Pochopil jsem, že jsem jiný než ostatní a rozhodl se podle toho chovat. Od první čtvrtiny šestnáctého století jsem se častěji uzavíral na celá léta do podzemí základny. Z dlouhé chvíle jsem začal pečlivěji studovat všechno, co nám vesmírané zanechali.

Takže jsi nakonec objevil, jak...

Objevil jsem toho hodně, přiznal. Možná nám svěřili víc vědomostí než zamýšleli, možná podcenili mou touhu znát všechno co oni. Je pravda, pořád neznám ani zlomek vědomostí kteréhokoliv vesmířana. Jejich mozek váží šedesát kilogramů a my ani nemůžeme mít možnosti, jako oni. Zaměřil jsem se na dílčí problémy a dosáhl jsem tam pozoruhodných úspěchů. Především v oboru energie krešo, kde umím vytvořit měniče. Nejsem ani odkázán na základnu, nemusím jen využívat, co nám vesmírané na Zemi zanechali.

Principy krešo jsem znal od samého začátku. Výrobu vlastních měničů jsem ale zvládl až někdy kolem poloviny devatenáctého století. Pamatuji si, že právě v té době zuřila u Hradce Králové nelítostná bitva mezi Rakouskem a Pruskem. Zvuky kanonády doléhaly až do mé základny.

A pak jsem se zaměřil už jen na jediný cíl. Toužil jsem se naučit měnit lidi ve vodní bytosti, stejně jako jsem sám. Má vlastní existence dokazovala, že je to možné a není to pouhá chiméra.

Což se ti se mnou podařilo, uvědomila jsem si. Dýchám ve vodě, čteme si navzájem myšlenky jestli budeme stejně dlouho žít, to se ještě uvidí.

Vesmírané to ale mohli využit, zamyslel se Viktorín, aniž hnul brvou. Nás zanechané na Zemi asi úmyslně opatřili nějakou pojistkou, abychom nemohli mít děti a nemohli tyto genetické změny přenášet a šířit dál. S nimi odletěli nejen muži, ale i ženy. Naprosto určitě vím, že nejméně pět z nich čekalo dítě a měly se jim narodit cestou. To ovšem znamená, že jsme nebyli zbaveni schopnosti rozmnožování – pak by jejich cesta postrádala smysl.

Třeba to udělali proto, aby lidé jako ty nepřekazili vývoj delfinům, napadlo mě.

Bez možnosti obnovy nás odsoudili k vyhynutí, uvažoval trochu trpce. Pravda, jsme menšinový druh, ale ani to by neodpovídalo jejich mentalitě.

Možná tu máte jen čekat do doby, kdy se oni vrátí.

Řekli nám jasně, že se sem nevrátí a pokud ano, nebude to dřív než za šedesát tisíc let. Jejich vesmírná loď dosahuje rychlosti světla, ale překročit ji nemůže a jejich domovský svět leží skoro deset tisíc let cesty od Slunce. Ani my vodníci se jejich návratu nedočkáme, to jsme věděli od začátku. Budeme žít vlastní životy, bez návaznosti na jejich návrat. Kdybychom se

nemohli rozmnožovat ani obnovovat, všechno tu po smrti posledního z nás propadne zkáze. Dalo se to chápat jako křivda, ale to přece nebyl jejich styl.

Proč by vás tu pak nechávali? uvažovala jsem. To přece muselo mít nějaký smysl. Kdyby vás odvezli všechny, bylo by to přirozenější.

Určitě. Ale tento smysl jsem dosud neobjevil. Zatím nás pomalu ubývá. Sigmunda v šestnáctém století upálili na hranici jako nebezpečného čaroděje – lidé si všimli, že nestárne. Nedlouho před svou smrtí nám sdělil, že jeho další soused už také nežije. Karel Albrecht mi tvrdil, že zná ještě další dva vodníky, ale už nás neseznámil. V roce devatenáct set šestnáct ho v první světové válce zabila náhodná bomba odhozená nad řekou. Pilota malého, primitivního plátěného bombardéru napadly stejně primitivní stíhačky a on se domníval, že se zachrání, když se těžkých bomb zbaví.

A zachránil se?

Nevím – ale zabil Karla Albrechta, který si ho nejspíš ani nepovšiml. Karel Albrecht si zakládal na tom, že je z nás všech pod vodou nejrychlejší. Bomba spadla kousek od něho. Při své návštěvě v roce devatenáct set dvacet jsem našel jeho kostru ani ne dvacet metrů od vchodu do základny.

Ani se nedivím, že jsi tolik toužil po někom jako ty, pomyslela jsem si smutně. Jestli je tomu tak, jak říkáš, pak by vodní lidé mohli opět vzniknout.

Ano – ale jen z malého množství utopených, podotkl Viktorín. Nemohu měnit lidi násilím, to by se neslučovalo s naším posláním.

Mě jsi utopil i proti mé vůli, zakabonila jsem se.

Dala jsi mi souhlas, vzpomeň si.

Ale ne že mě utopíš jako kotě. Držel jsi mě pod vodou, dokud jsem nebyla mrtvá.

Dala jsi mi souhlas i k tomu, vlastně k čemukoliv. Dobře jsi věděla, co mám v úmyslu a přece jsi se mnou šla. Vzpomeň si, že je tomu tak. Slíbil jsem ti jen to, že tě oživím a že budu pořád s tebou.

Ale nevěděla jsem, jaké to bude. Když jsme spadli s tvým autem do vody, chtěla jsem couvnout, ale už jsi mi to nedovolil.

Zařídil jsem to tak, abych nemohl couvnout ani já. Během toho topení ti určitě bylo hrozně, vím to, ale mně také. Věř mi to, Blaženko. Znam to dobře. Mnoho lidí se utopilo bez psychické podpory, jakou jsi ve mně měla.

Já jsem ti přece odpustila už předem, napadlo mě. Jen mě to pořádně vyvedlo z míry.

To máš tak. Lékař musí někdy pacientovi rozříznout hrud' a stisknout rukama jeho srdce, chce-li ho zachránit. To určitě není příjemné. A může to být jediná cesta, jak zachránit jeho život. Ty jsi měla před sebou vidinu

života bez očí, se zohavenou tváří, bez budoucnosti. Mohlo tě potkat ještě něco horšího? Nebylo to utopení jako nepříjemná operace, která ti vrátila oči a ještě něco navíc? Ano, mohla jsi doufat, že si tě někdo vezme takovou jaká jsi byla a že si prožiješ mateřské radosti – ale bez očí by to bylo těžké, neřku-li nemožné. A se mnou bys příliš počítat nemohla.

Máš možná pravdu, vzdychla jsem si v duchu. Možná to udělám jako tvá první žena Ludmila. Najdu si nějaké malé, opuštěné dítě a vychovám je jako vlastní. Případně si jich vezmu na starost celý dětský domov...

Pravda, to můžeš. Já ti v tom budu pomáhat, budeš-li mě chtít za pomocníka. Beztak jsem tvému bratrovi slíbil, že se o tebe postarám, abys do konce života nelitovala, že jsi kvůli mně přišla o zrak. Má nabídka na pomoc trvá dál...

Věřím ti, Viktoríne. On to myslel jinak, ale takhle jsi to splnil lépe než jsem mohla já, můj bratr a vlastně všichni doufat.

Najednou vstal, došel až ke mně a zase mě vzal za ruku. Aníž bych tušila oč jde, také jsem vstala. Viktorín se náhle nadechl a po dlouhé době opět promluvil vlastními ústy:

„Mám tě rád, Blaženko. A myslím do vážně. Žádám tě o ruku, staň se mou ženou.“

Společně

Po Viktorínově nabídce jsem zůstala jako omráčená. Ani nevím, co mi v té chvíli prolétlo hlavou. Viktorín tiše stál a čekal, co mu odpovím. Určitě měl všechno promyšlené, zato já jsem byla náhle postavená před hotovou věc. Vycítila jsem ale, že i pro něho bylo to čekání do jisté míry osudové a mé odmítnutí by těžce nesl. Ale já jsem se nemohla tak náhle rozhodnout na celý život – zvlášť když měl být tak dlouhý, jak Viktorín tvrdil.

Okamžitě prolétla hlavou myšlenka na věkový rozdíl téměř devíti set let, ale hned s úsměvem zapadla. Mohlo by na tom záležet? Dodneška jsem byla zvyklá na úplně jiné dimenze. Ještě nedávno by mi pouhých deset let připadalo jako věčnost. Ale teď?

Nechtěla jsem ale uvažovat ve spěchu. Navíc, jak jsem si uvědomila, uvažovat před někým, kdo dokáže číst všechny moje myšlenky.

„Dej mi čas, abych si to mohla ještě rozmyslet,“ vyhrkla jsem nakonec – nahlas, aby to bral jako závazné rozhodnutí.

„Dobře, počkám,“ odpověděl mi také slovy.

Ani se ti nedivím, pomyslel si vzápětí, ačkoliv si určitě uvědomoval, že budu jeho myšlenky poslouchat. Ostatně si to myslel jasně a ostře, zřejmě s tím počítal.

Neber si to tak, Viktoríne, požádala jsem ho v duchu. Je to příliš vážná otázka, než aby se dala odpovědět na místě.

Vždyť tě chápu, pomyslel si. Děvče sotva dvacetileté se nemůže bez rozmyšlení spojit s devítisetletým. Ale na druhé straně, ačkoliv to možná vypadá hrozně, těžko si teď vezmeš někoho jiného. Nemyslím tím, že bys nebyla schopná někoho si najít. Tak hezkou holku by jistě bral každý a rád, určitě by sis mohla vybírat, ale uvědom si – co budeš s takovým mužem dělat za padesát let? Asi by bylo lépe, kdyby nás vodních lidí bylo více, aby sis mohla vybrat. Takhle to vypadá, jako bych ti zbyl jako poslední možnost. Nechci aby sis mě brala jen proto. Nikdy jsem žádnou ženu o ruku nežádal, vždycky tomu bylo naopak. Tentokrát ale cítím, že tě mám opravdu rád a nedělám nic zlého, když ti nabízím – sám sebe.

Ty také nemáš jinou možnost, pomyslela jsem si beze stopy jízlivosti. Uvědomovala jsem si, že je tomu tak, jak on předem promyslel. Jakmile se ze mě stala obojživelná bytost, neměla jsem jinou volbu. Buď Viktorína, nebo nikoho. On to měl patrně snadnější, protože si mě vytvořil. Jenže ho to stálo několik století bádání a marného čekání. A tři jiné ženy, které se mu přeměnit nepodařilo.

Přesto jsem skoro násilím odvrhla nutkání, abych mu hned přikývla. Místo toho jsem ho nahlas požádala, abychom se vrátili k nám domů.

Na základně vesmířanů jsme se po mém probuzení k novému životu zdrželi jen pár hodin. Viktorín musel zaopatřit některá zařízení. Inkubátor, kde jsem strávila přes měsíc bez vědomí, napustil konzervačním roztokem a pevně uzavřel jako ostatní. Pak zajistil obytné prostory. Bylo tam nutné vyměnit vzduch a uzavřít průduchy na povrch. Při té příležitosti mi řekl, že ani to gotické okno nevede do lesa, jak jsem si myslela. Byla to obrazovka, nebo něco na ten způsob – a jak s úsměvem komentoval, nedělali ji v Tesle. Až potom mě dovedl k autu, které na nás po celou tu dobu čekalo. Konečně jsem si je mohla lépe prohlédnout. Na první pohled se od běžných osobních automobilů nelišilo. Mělo předepsaná světla, poznávací značku, ale věděla jsem, že nemá benzínový ani naftový motor a může podle potřeby létat.

Nasedli jsme. Uvnitř bylo kupodivu sucho, ani pečlivým pohledem jsem neobjevila sebemenší stopu po zatopení vodou. Nebylo tu žádné uschlé bahno, také sedačky byly suché.

Pojedeme vodou? Pomyslela jsem si.

Uvidíš, odtušil.

Auto se s námi rozjelo do temného tunelu, který skutečně klesal pod vodu. Když jsme se potápěli, měla jsem nepříjemný pocit vzhledem k tomu, že jsem se v tomhle autě už jednou utopila a to rozhodně nebylo příjemné. Tentokrát jsme ale zajeli pod vodu, aniž by pronikla dovnitř. Viktorínovo auto bylo vodotěsné – vzpomněla jsem si, jak otevřel okénka, dříve než jsme šli ke dnu. Teď jsem předním sklem pozorovala prostorný tunel, kterým jsme projížděli. Byla tu tma, prosvětlená jen reflektory našeho auta.

Tady by mohly jezdit snad i vlaky, pomyslela jsem si. Muselo to dát strašnou práci, vyhloubit tuhle chodbu.

Stavěli ji beze mě vesmířané, odpověděl mi v duchu Viktorín.

Myslela jsem tím, že je to všechno zbytečně veliké.

Možná pro nás, ale ne pro ně. Oni by menšími tunely ani nepropluli. Všechny tunely mají tento průřez.

Odhadovala jsem průměr chodby ne méně než na pět metrů.

To byli tak velicí?

Proti nám samozřejmě ano, přisvědčil.

Že se o nich nezachovaly nějaké zmínky.

Ale ano, zachovaly, nesouhlasil se mnou. Námořníci je popsali, jenže námořnická latina je právě tak košatá jako myslivecká a rybářská – a snad

ještě bohatší. Proto jim málokdo uvěřil. Vypadali trochu jinak, než jak je popisovali, usmál se v duchu.

Ty jsi je viděl?

Já ano – ale jednak je to dávno, ale především, nemohu popsat, co jsem k nim cítil. Nu což, zkusím to. Nejprve si představ veliké, tmavozelené, na obou koncích zašpičaté tělo, takový úhoř velikosti velryby. Průměr mělo tři metry, délka padesát metrů.

Tedy něco jako mořský had?

Přesně tak je nazývali námořníci, pokud je spatřili.

Viděla jsem takový obrázek – jak si vytahuje lidi z lodi a požírá je.

Vesmírané by to neudělali ani v největším hladu – živili se totiž, jako naše velryby, planktonem. Neměli ani ústa, jimiž by mohli spolknout větší kus potravy než sardinku – to za prvé. Pokud se dostali do přímého kontaktu s námořníky, spíš je vraceli na palubu, rozhodně je nestahovali do hlubin. Očití svědkové je zřejmě viděli jen z veliké dálky. Jinak by jim nemalovali oči jako hadům, zato by si asi všimli tisíců chapadel, která vesmírané měli podél celého těla. Ne že by oči neměli, ale když námořníci přehlédli chapadla, tím spíš si nevšimli dvě stě padesáti malinkých očiček vpředu i vzadu. Byli totiž symetričtí a vpředu od vzadu se se u nich nedalo rozlišit. Mohli plout oběma směry stejně.

Viděla jsem kdysi obrázek, kde lidem ukazovali kostru takového tvora, vzpomněla jsem si.

To byl podvod, lež jako věž, pomyslel si s úsměvem Viktorín. Jednak proto, že vesmírané neměli kosti. Měli blíž k červům nebo měkkýšům, jako chobotnice. Nezbyla by po nich sebemenší kost, která by se dala ukazovat. Krom toho za celou dobu na Zemi žádný nezahynul. Kostru sestavil šikovní podvodník, aby na ní vydělával – což se mu podařilo. Skuteční vědci brzy zjistili, že kosti pocházejí z více odlišných druhů. Většinou z dinosaurů, některé snad byly hovězí a skončilo to kolosální ostudou. My vodníci jsme se při čtení takovýchto zpráv nejspíše obrovsky bavili. Já tedy ano.

Auto s námi pod vodou ujíždělo chodbou kruhového průřezu. všechny stěny byly až nepřírozeně hladké a jiskřily ve světle reflektorů tisíci drobnými jiskřičkami. Zdálo se mi, že je vyvrtali do tvrdé žuly. Pak náhle nastal zlom, stěna změnila barvu a stala se pruhovanou, složenou z mnoha pokroucených vrstev. Vyjeli jsme z žuly a pokračovali dál.

Jak je ten tunel dlouhý? Zajímala jsem se.

Ne moc, sotva pět kilometrů, odušil. Jsou tu i delší. Nejdelší má na mé základně padesát kilometrů.

Ty jsi tady musel jezdit tímhle autem, už když jsem tě sem doprovázela poprvé, pod tu skálu, napadlo mě.

Zhruba dvacet metrů od vchodu do tunelu leží podvodní garáž, přikývl. Občas ji využívám. Ale řekni mi, když je tohle auto vodotěsné, proč jsi mě nezavezl až dovnitř? Proč jsi mě utopil ještě venku?

Nemohl jsem tě zavézt dovnitř. Jednak bych porušil slib, za druhé bych tě neprovezl přes své hlídače a nakonec bych tě stejně musel utopit. To bylo naprosto nutné. Bez toho bych tě nemohl přeměnit. Tak dobře – já už ti to vyčítat nebudu... I když to bylo děsně odporné. Byl to nejšetrnější způsob, jak jsem to mohl udělat, otočil se ke mně. Myslíš si, že jsem ti mohl dát injekci, po které bys usnula a nic nevnímala? To by prostě nešlo, věř mi to. Vesmírané vymysleli způsob přeměny lidí ve vodníky, ale k tomu je nutné, aby bylo tělo plné adrenalinu – jak jistě víš, dostane se do krve při strachu, rozčilení a v jiných podobných situacích. Proto bylo nutné, abys krátce před smrtí prožila nějaký děs, jinak by to nešlo. Nemohl bych ti adrenalin dodat ani injekcí. Muselo ho být dostatek a musel pocházet z vlastních zdrojů těla, jinak by později při přeměně nastal problém s jeho odbouráváním. Bylo by to příliš nebezpečné a kdoví, možná by tě to i zabilo. Opakuji, nešlo to jinak. Bylo to nutné. Ale byl jsem u tebe a doufám, že to představovalo zmírnění tak nepříjemného zážitku, jakým je vlastní smrt.

Máš asi pravdu – ale nechtěla bych prožít něco takového ještě jednou, otrásla jsem se.

Ted' už se ti to nestane, usmál se. Ted' už se neutopíš.

A co tvoji hlídači? Uvidím je aspoň ted', když jsem... vodní žena?

Neuvidíš je ani ted', pomyslel si. Ale už ses s nimi setkala. Otevírali ti dveře, starali se o tebe. Budou tě poslouchat jako mě, jsi jejich paní. Ne ve všem, ale v běžných věcech ano.

V čem mě neposlechnou?

Například kdybys chtěla tuhle základnu prozradit lidem, odtušil. Sem se nikdo z lidí nedostane, leda jako mrtvola. Když utopeného oživíš, můžeš ho odvézt, ale on o tom nesmí vědět. Vetřelce strážci zabijí, zachráněného po dobu odvozu uspí. Tebe nechají být jen protože jsi naše.

Pak se vpředu objevilo sotva znatelné světlo. Viktorín vypnul reflektory a dál jel podle světla. Byl tam konec tunelu; spatřila jsem, jak se před námi zvedla veliká černá mříž, ještě pár metrů a byli jsme uprostřed řeky. Pak se auto zvedlo, vyhouplo se z vody a přelétlo vzduchem na polní cestu, kudy jsme tenkrát odjížděli na velopedech.

„Počkej, zastav na chvíli,“ požádala jsem Viktorína nahlas. Polní cesta, po níž jsme teď jeli, stoupala v úzkém úvozu od řeky vzhůru. Projížděli jsme háječkem z nádherných bílých bříz. Viktorín zastavil a já jsem vystoupila z vozu, abych se pořádně nadechla svěžího vzduchu.

Vyšplhali jsme se po svahu úvozu nahoru. Nahoře začínalo pole, vlnilo se tu obilí. Posadila jsem se na vrcholek úvozu a zadívala se do údolí řeky. Viktorín si přisedl a nechal mě vychutnat si krásu světa pod námi.

Pod námi byla vidět řeka a kolem nás bylo ticho, rušené jenom ptačím štěbetáním. Byl tu klid a pohoda. Široko daleko nebylo živáčka, nejbližší stavení byla čtyři kilometry odsud. Nemohla jsem se na to vynadávat. Po tak dlouhé době slepoty to byl ohromný zážitek. Vsadila bych se s kýmkoliv o cokoli, že mě dokáží pochopit jen ti, kdo sami, na vlastní kůži, pocítili nesnesitelnou tíhu rozsudku věčné tmy – zejména když předtím viděli. Uvědomit si krásu našeho světa dokáží snad jen malíři – a pak ti, kdo náhle při nějakém neštěstí o dar vidění přišli.

„Tady je opravdu krásně,“ připojil se ke mně Viktorín. Dokonce to řekl nahlas, bez telepatie.

„Víš, Viky, já jsem nakonec ráda, že to takhle dopadlo, protože – jinak bych už nikdy neuviděla takovou krásu, jakou kolem nás máme,“ přiznala jsem. Řekla jsem to rovněž slovy, ale přitom docela potichu.

„Něco za něco,“ povzdychl si. „Ale slibuji ti, postarám se, abys nikdy nemusela litovat toho, co se stalo.“

„Poslyš, Viky,“ přešla jsem na jiné téma, ačkoliv jsem věděla, že zase budu bruslit na příliš tenkém ledě. „Viky, kolik jsi měl žen – myslím kromě těch tří, co sis vzal?“

„To víš, za takovou dobu jich bylo víc,“ usmál se, ale věděla jsem, že se nezlobí. „Jak říkám, nikdy jsem jim nenadbíhal. Spíš se do mě občas některá zakoukala.“

„Byly to ale nerovné vztahy,“ podotkla jsem káravě.

„Každé jsem to řekl včas,“ ujišťoval mě. „Většinou pak o mě ztrácely zájem, jakmile jsem jim řekl co jsem zač. Jen tři trvaly na svatbě.“

„A jak ti bylo, když zemřely?“ zeptala jsem se tiše.

„Všelijak,“ připustil. „Víš, měl jsem je opravdu rád. Ale tenkrát jsem je nedokázal změnit. První pokus jsem udělal s Josefkou. Nesměj se mi, ale je mi smutno, když si na to vzpomenu. Bylo to velice statečné děvče. Musel jsem ji utopit jako tebe, ale Josefka mě líbala po celou dobu, co mi umírala v náručí. Dokonce i v posledních křečích, když už přestávala vnímat, se mě neustále držela. Tenkrát jsem ještě neměl všechno tak prozkoumané, jako

dnes. Spustil jsem proces přeměny, ačkoli jsem si v mnoha detailech nebyl jistý. A najednou jsem viděl, že je zle, že se to nepodaří. Dlouho jsem nad ní bezmocně brečel. Oživil jsem ji, ale jen jako obyčejného člověka. Nejhorší bylo, když jsem jí musel sdělit, že se mi to nezdařilo a že umírala zbytečně. Ona na to neřekla nic víc, než že to tušila.“

„Se mnou jsi to také teprve zkoušel?“ podívala jsem se na něho tázavě.

„Také,“ připustil. „Od té doby se hodně změnilo, věděl jsem o mnoha problémech více než prve, ale nikoho se mi před tebou nepodařilo změnit. Pochop to, tyhle pokusy se nedají zkoušet na krysách, jen na lidech. Navíc jsem je nemohl zkoušet na kdejakých lidech. Potřeboval jsem takové, kterým bych mohl důvěřovat. Je hrozné zkoušet něco tak beznadějně právě na těch nejbližších.“

„A jsi si jistý, že se ti to se mnou podařilo?“

Napadlo mě, co kdyby se ten pokus povedl zčásti a v něčem důležitém by to selhalo.

„Že můžeš dýchat pod vodou, je jisté. Narostly ti oči a to zase svědčí o regeneračních schopnostech a nepřímo i o dlouhověkosti; tyhle jevy spolu souvisí. Nevím, jak je to se vším ostatním, ale tyhle výsledky jsou podle mě nejdůležitější. Bohužel budeš neplodná, ale to je naše daň za dlouhověkost.“

Chvíli jsme seděli mlčky a dívali se na řeku.

„Víš, Viky,“ začala jsem po chvílce tiše. „Když o všem přemýšlím, ani se mi nezdá, že bys mi zbýval jako poslední možnost. Mohl bys teď vytvořit desítky vodních lidí jako jsme my – ale pro mě budeš i pak na celém světě jediný. Jsem si v této chvíli jistá, že tě mám ráda stejně jako ty mě. Vezmi si mě tedy – vynasnažím se být ti dobrou ženou.“

Věděl co řeknu pět vteřin předtím, než jsem ty neuspořádané myšlenky neobratně sestavila do srozumitelnějších vět a objal mě lehce kolem ramen.

Nemáš co ztratit – se mnou můžeš jediné získat, pomyslel si s určitostí. Můžeš – vlastně **můžeme** – spolu získat všechno, co je pro nás dva ještě na tomto světě dostupné.

Pak jsme dlouho nevnímali nic než jeden druhého. Tušila jsem, že nás telepatické čtení myšlenek spojí dokonaleji než cokoli jiného, ale neměla jsem dosud ponětí, jak báječné by to mohlo být. Až dosud se telepatické dotyky našich myslí omezovaly na cosi podobného slovům. Nebyla to však slova, jen jakási pojmová řeč, jednoduchá jako kreslené obrázky. Nemusela jsem se ji učit a přece jsem jí rozuměla. Zblízka jsem ale zachycovala úplně všechno. Viktorín mě držel v náručí, vnímal jak se chvějí a byl nesmírně

šťastný. Já jsem naopak věděla, že on stejně tak dobře ví, jak je mi s ním nádherně. Bliklo mi hlavou, že pro tohle určitě stálo za to umřít.

Viky se jen šťastně usmíval...

Královská svatba

Jak nás přivítali máma s tátou, to se snad ani nedá slovy vypovědět. Nejprve je ohromilo, že vidím. Máma brečela radostí, i táta byl naměkko. Pak jsem jim sdělila novinku, že si chci Viktorína vzít a to je zase zarazilo. Věděli o jeho neobvyklém věku a celkem správně se domnívali, že něco takového nepřipadá v úvahu. Netušili, že se cosi podstatného změnilo. Když ale viděli, jak zářím, pochopili, že mi tenhle úmysl těžko z hlavy dostanou.

Táta si mě při první příležitosti vzal stranou a začal mi něco vykládat o propastném věkovém rozdílu, který mě od Viktorína dělí. Zastavila jsem ho s tím, aby to nechal na mně, že dobře vím, co dělám.

„Pochop, tati, nemohu ti vysvětlit všechno,“ prosila jsem ho úpěnlivým tónem. „Věř mi jen to, že u Viktorína devět set let nic neznamená.“

„Právě,“ povzdychl si. „Je to neuvěřitelné, ale jestli je to tak, on může pořád vypadat mladě jako dnes. Jen si uvědom, že ty budeš stárnout rychleji než on. Až se to otočí, bude ti to vadit mnohem víc, věř mi.“

Ujistila jsem ho, že to bude moje starost.

Také máma mě chtěla usměrňovat, ale přesvědčila jsem ji ještě rychleji.

„Nelíbí se mi, co se o něm povídá. Už jen že se dal prohlásit za českého krále. Ten špatně skončí, věř mi. Snad by bylo lépe, kdyby zůstal obyčejným člověkem jako my.“

„Můžeš mi říci, co stačil pokazit?“

„Zatím nic, ale vždyť o něm nikdo ani neslyšel. Co je to za krále?“

„To je ale nejlepší, co může udělat, mami. Nejlepší král je takový, o kterém se neví.“

„Králové to dneska nikde na světě nemají lehké. Pořád se budeš muset bát atentátů. Lidí ochotných zabít je hodně. Nechci abys byla nešťastná,“ ujišťovala mě.

„Myslíš?“ vrtěla jsem hlavou. „Prosím tě, mami, možné je všechno, ale o tom nemá cenu uvažovat. Viktorín má účinné zbraně a umí se bránit. Víš přece, že jsme všichni tři společně přečkali i výbuch atomové bomby.“

„Jenže jsi přitom přišla o oči,“ namítala.

„Přišla, ale on mi je vrátil.“

„Ani to není šťastné. Nemůžeš si přece někoho brát jen z vděčnosti.“

„Vím, ale proto si ho neberu. Mám ho ráda. Snad je to dobrý důvod.“

„Já nevím,“ vrtěla máma. „Prostě se mi to nechce líbit. Bylo by lepší držet se víc při zemi.“

Táta s mámou ale dlouho nereptali. Radili se ještě mezi sebou a pak přišli s dotazem, kdy a kde chceme mít svatbu.

Viktorín prohlásil, že se přizpůsobí čemukoliv. Zbylo to tedy na nás. Nakonec jsme se dohodli, že se vezmeme u nás ve městě.

Šla jsem proto s mámou dohodnout na radnici termín a nutné doklady. Nejprve jsme se ale šli zastavit v nemocnici, abych se tam rozloučila. Po krátké poradě s Viktorínem jsem se totiž rozhodla přihlásit se na medicínu, abych si vedle něho nepřipadala jako hloupá nána. S tím názorem souhlasil, jen mi navrhl, abych nešla na univerzitu, jak jsem předpokládala, ale abych medicínu vystudovala v podzemí základny vesmířanů. Když mi navíc slíbil všemožnou pomoc, nadšeně jsem to přijala.

Buď jak buď, považovala jsem za slušnost rozloučit se s bývalými kolegy. Už jsem se s nimi rozloučila, ale to bylo proto, že jsem neměla oči. Když se mi zrak vrátil, musela jsem se tam ukázat znovu. Jak se dalo čekat, nejvíce to překvapilo primáře Vomáčku. Prosil mě, abych mu dovolila podívat do očí. Byla jsem sama zvědavá, čeho si všimne. Chvíli mi do obou svítil lampičkou, ale jen vrtěl hlavou a prohlašoval, že jestli tohle není zázrak, sní gumovou galoši. Pak mě zavedl na oční oddělení ke kolegovi Krskovi. Ten zase nechtěl věřit, že jsem měla před měsícem místo očí jen prázdné důlky, vypálené atomovým ohněm.

Rozloučili se ale se mnou velice upřímně, zejména Vomáčka. Plně schvaloval mé rozhodnutí věnovat se medicíně. Na rozloučenou mi řekl, že jsem vlastně potvrdila jeho první odhady, které si o mně udělal hned když jsem nastoupila. Prý už měsíc po mém příchodu ujišťoval vrchní sestru Novákovou, že by byla škoda, abych zůstala sestřičkou. Podle něho bych se měla pokusit o další studium. Nováková k tomu přidala, že mi půjčoval své vlastní odborné lékařské knihy, když jsem se tenkrát po nich sháněla. Jen mi je nedával osobně, ale prostřednictvím jiných lékařů – abych prý nezpychla. Teď byl rád, že to dobře dopadlo, i když nad mýma očima vrtěl hlavou.

Jak se ale dalo čekat, na radnici vznikly větší problémy. Asi se zděsili, že by u nás ve městě mohla být královská svatba – nikdo si to nedovedl ani představit.

Viktorínovy dokumenty byly perfektní, ale přece jen mi zatrnulo, když je podrobně, ze všech stran zkoumali. Bylo na nich falešné datum narození – podle papírů mělo být Vikymu jen něco kolem třicítky. Neměla jsem obavu, že by se to prozradilo. Nebyli na to svědkové, ani úplné záznamy.

Horší bylo, pokud šlo o svědky svatební. Viktorín v současnosti neměl přátele. Před válkou se přátelil s okruhem kolem bratří Čapků, ale ti už byli

mrtví. Po smrti Karla Čapka se Viky na základně zahrabal na desetiletí do výzkumů a teď za své jediné přátele považoval naši rodinu.

Nezbylo nám, než mu nějaké svědky opatřit. Než se tak ale stalo, věděl to ve městečku kdekdo, někdo z radnice zastoupil hlásnou troubu a co mělo zůstat tajné, roznesl po známých. Pověsti tohoto druhu se na menším městě šíří nejméně rychlostí světla, pokud ne rychleji. Hned druhého dne mě na ulici zastavovali nejen známí, ale i docela cizí lidé.

Dostala jsem dokonce pár dopisů. Psali mi známí, ale i anonymové. Od těch se samozřejmě nedalo čekat žádné povzbuzující čtení. Ukázala jsem je Viktorínovi. Jeden z těch dopisů si přečetl a pak se nad ním chvíli zamýšlel.

Tohle bychom neměli podceňovat, Blaženko, přemýšlel usilovně, takže jsem mu dobře rozuměla. V Čechách je spousta lidí, kteří nám drží palce, ale je tu ještě dost těch, kteří z nás radost nemají. Mnoho lidí se bratříčkovalo s okupačními důstojníky a měli se lépe než ostatní. Někteří odešli ze země, ale spousta jich tady zůstala a doufá, že jim to projde, že se na ně zapomene a uniknou trestu. Nechal bych je být, ale je mezi nimi dost takových, kteří by si ze srdce přáli návrat okupantů a možná by se rádi pokusili sami pro to něco udělat.

Ale co s nimi? Nevěděla jsem si rady.

Časem se pravda dostane na povrch, pomyslel si Viktorín smutně. Jenže nemůžeme čekat až co oni udělají.

Máš něco v plánu?

Zatím nemám, zavrtěl neznatelně hlavou. V poslední době jsem se zabýval hlavně tebou a na nic jiného mi nezbyl čas, přemýšlel. Ale nemáme proti nim jen holé ruce.

A tak jsem od něho opět přijala výzbroj, dokonalejší než minule. Už to nebyly podomácku vyrobené věci, ale dokonalé zbraně vesmířanů. Ačkoliv – jako zbraně nebyly původně myšlené.

Létací nárameníky nebyly propojované drátkem a neměly jako ovládač náramek. Ovládaly se myšlenkovým povelům a nemohl je proto používat nikdo jiný než vodníci.

Emitor energie, vmontovaný do prstenu, neměl knoflíky a spouštěl se rovněž myšlenkou. Tenký paprsek ohně byl zaměřovaný přímo pohledem a nebylo možné se minout. Tato zbraň byla jako jediná plně dílem Viktorína. Vesmířané nic takového nepoužívali a jak mi Viktorín řekl, některé z těch věcí nebylo možné vyrobit v podzemí základen, protože je hlídací kerberové nedovolili dělat. Viktorín to obcházel tím, že si vyrobil polotovary, které pak dokončoval mimo základnu. Tak vlastně dělal i létající pevnost Miráž,

kterou by mu jeho kerberové rozhodně nedovolili postavit. Tak proto ji montoval u nás v kůlně!

Nevelký náhrdelník, zavěšený na krku, představoval zbraň ze všech nejdůležitější. Na ten se ostatně Viktorín spoléhal nejvíce. Byl to ochranný štít, schopný zadržet a zneškodnit většinu střel, jimiž by nás mohli ohrožovat nepřející lidé. Zapínal se samočinně, kdykoliv by se k nám blížilo něco, co by nám mohlo škodit. Zachytil by i výbuchy v naší blízkosti.

To jsi měl už tenkrát u Zvonařského mostu, vid'? Pomyslela jsem si, když mi jej připínal na krk.

Ano, přesně tohle, přikývl vážně.

Jak je potom možné, že tě přemohli?

Příliš mnoho energie mě stálo otevírání vagónů s lidmi, odpověděl mi myšlenkou. Přiložíš-li krystaly k sobě, můžeš mezi nimi energii přelévat podle potřeby. Všechnu jsem tehdy obětoval, aby se zachránili lidé.

A teď jí bude dost?

Budeš mít dost energie na zlikvidování tankového pluku, uvažoval Viktorín. Ale prosím tě, nepoužívej ji bezdůvodně.

Vyžádala jsem si zpět původní zbraně, které mi věnoval před odletem do Ruska. Když jsem byla slepá a nebyly mi k ničemu, vrátila jsem je. Ani teď jsem je nepotřebovala, měla jsem lepší.

Dala jsem si je ale do ozdobných krabiček jako vzácnou památku. Byla to přece první vzácnost, kterou mi věnoval.

Vzácnější, než jsem tušila...

Jeden z podepsaných dopisů způsobil mou další návštěvu nemocnice.

Nepsal mi nikdo z lékařů a sester, ale jeden z pacientů, kterého jsem ale dobře znala. Byl to starý zlatník Jáchym, kterému jsem před naší válečnou výpravou svěřila do prodeje valounek Viktorínova zlata.

Jáchym ležel v nemocnici se zápallem plic, nebyl na tom dobře. Přivítal mě ale úsměvem a hned na úvod mi chtěl vnutit klíče od bytu a zejména od jeho domácího trezoru, kde jako cennost uschoval i moje zlato.

„Nemohl bych umřít, kdybych ti to nevrátil,“ omlouval se a nechtěl ani slyšet, když jsem mu chtěla zbytek ponechat.

„Víte, Jáchyme, moc jste nám pomohl,“ ujišťovala jsem ho upřímně. „To zlato byste měl prodat, hned jak se vrátíte z nemocnice. Cena zlata už podle mě neporoste a mohl byste na našem obchodu prodělat.“

„Kdo mohl tušit, že tak rychle odtáhnou?“ povzdychl si Jáchym. „Ale děvenko, já ani nevím, jestli se vůbec vrátím domů. To víš, v mém věku je zápal plic na pováženou.“

Pak se ke mně naklonil a ztišil hlas, ačkoli jsme byli na pokoji sami.

„Poslyš Blaženko, to zlato mi stále vrtá hlavou,“ přiznal potichu. „To není obyčejné zlato, jaké se vyskytuje na tomto světě!“

„Proč si to myslíte?“ podívala jsem se na něho udiveně.

Měl pravdu, zlato bylo umělé, ale nechápala jsem, jak to mohl poznat. Ničím se přece od přírodního nelišilo!

„Blaženko, to zlato – to je tak dokonale ryzí kov, jaký jsem nikdy v životě neviděl,“ pokračoval stejně tiše. „V tom valounku není ani zrníčko a možná ani atom nečistot. Nikde na světě nenajdeš tak čistý prvek. Nechci ani vědět, kde jsi k tomu přišla, ale říkám ti, není to přirozené. Je to nějaká záhada a od ní bych byl raději co nejdál.“

Okamžik jsem zauvažovala.

„Máte pravdu, Jáchyme,“ řekla jsem po chvíli. „Není to přírodní zlato. Ale musím vás uklidnit, vím, jak vzniklo. Jak víte, byla jsem s Viktorínem v létající pevnosti Miráž na osvobozovací výpravě proti sousedům. Viktorín zná mnohá tajemství přírody. Díky němu jsme přežili i atomový výbuch, ale to už víte. Jedno z jeho tajemství je, že umí měnit hmotu. Zlato může dělat nejen z olova, jak o tom kdysi snili alchymisté, ale dokonce i ze vzduchu.“

„To by mohlo zničit svět,“ zachvěl se Jáchym.

„Nezničí,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Jestli začne vyrábět zlato ve velkém, jeho cena klesne. Rozvrátí to nejen zlatnické řemeslo, ale i veškerý světový peněžní systém.“

„Nebojte se, Jáchyme,“ ujišťovala jsem ho. „Viktorín nic takového nezpůsobí.“

„Zlato je strašný kov,“ opakoval Jáchym. „Je krásné na pohled, ale co neštěstí už lidem přineslo...“

„Vím, Jáchyme,“ souhlasila jsem vážně. „Ale můžete mi věřit. Viktorín má ohromné znalosti, ale ještě nikdy ničeho nezneužil. Věřte mi, znám ho mnohem lépe, než si myslíte.“

„Já – já se tvého Viktorína obávám,“ přiznal se Jáchym. „Znal jsem už jeho otce. Byl to také podivný člověk. Celý tenhle rod má v sobě cosi – cosi nepříjemného.“

„Možná se vám to jen zdá,“ zavrtěla jsem hlavou. „Kromě toho, jeho otce znát nemůžete. Ten je už příliš dlouho po smrti.“

„Však jsem byl malý kluk, když jsem ho viděl,“ nedal se zviklat. „Bylo to před válkou s Němci. Tenkrát jsem se chodil koupat za Zvonařsko, řeka tam teče pomaleji a je přitom hluboká, mnohem hlubší než jinde.“

Trochu mě zamrazilo. Tam je přece vchod do základny!

„Byl jsem tam sám. A najednou jsem zpozoroval tátu tvého Viktorína. Skočil do vody, plaval až k té velké skále a tam se najednou potopil a už se nevynořil. Byl jsem malý kluk, nedokázal bych skočit za ním, abych ho zachránil. Čekal jsem tam a trnul v obavách ještě dlouhou chvíli a když se nevynořil, utekl jsem domů, napevno přesvědčený, že jsem na vlastní oči viděl utopit se člověka. Jenže Viktorínův táta se už příštího dne procházel po městě jakoby nic. Celý život mě tahle záhada přitahovala – a současně jsem cítil hrůzu. Nesměj se mi, ale dodnes nemám dobrý pocit, kdykoli Viktorína vidím. Věř mi, z něho cosi vyzařuje, ačkoliv nevím co.“

„Chápu vaše pocity,“ přikývla jsem vážně. „Každý člověk může mít hrůzu z neznáma. Kdysi se i parních strojů lidé báli jako d'áblova vynálezu.“

„Tohle není parní stroj, Blaženko,“ ujistil mě Jáchym.

„To netvrdím,“ usmála jsem se. „Je to něco jiného, něco neznámého – navzdory tomu, že jsme si zvykli ničemu se nedívat, jako se divili lidé dřív.“

„Možná, je tomu tak,“ přikývl Jáchym. „Ale vezmi si, kolik lidí vidělo na vlastní oči u Zvonařska duchy, to také není samo sebou. Někdo tam ten vlak zastavit musel, to se nedá oddiskutovat. Kdo to byl, víš to?“

„To je přece dávno známé. Tím duchem byl Viktorín.“

„Známé?“ podíval se na mě udiveně. „Budeš mi muset asi prominout, ale já jsem tuto novinku ještě neslyšel.“

„To jsem ráda, že jsem první, kdo vám to říká,“ usmívala jsem se. „Můžete mi věřit, bylo to tak. Vím o tom mnohem víc než jiní ve městě a věřte mi, není v tom žádné zlo.“

„Když o tom tolik víš, jak bys mi vysvětlila, že se otec tvého Viktorína neutopil, ačkoliv zmizel před mýma očima pod vodou a už se nevynořil?“

Chvíli jsem přemýšlela. Starého Jáchyma mi přišlo líto. Jestli mu vážně celý život vrtalo hlavou Viktorínovo náhlé zmizení, pak by se to snad mohl dozvědět. Ostatně, Viktorín sám říkal, že o něm spousta lidí věděla.

„Já tu příčinu znám,“ řekla jsem tiše. „Ale patří mezi tajemství, která by neměl znát kdekdo. Vám to řeknu už protože jste mi pomohl. Ale slibte mi, že už to nikomu dalšímu nepovíte.“

„Slibuji ti to, Blaženko,“ řekl vážně Jáchym.

„Tak poslouchejte Jáchyme,“ začala jsem vážně. „Tenkrát jste neviděl Viktorínova otce, ale Viktorína samotného. On totiž nestárne jako jiní lidé. A kromě toho se nemůže utopit. Viktorín je totiž – poslední český vodník.“

Jak jsem čekala, Jáchym ztuhl.

„No dobře, říkáš, hastrman,“ řekl po chvíli. „Ale jak to můžeš vědět?“

„Jsem totiž také hastrmanka, pane Jáchyme,“ odtušila jsem.

„Ach tak,“ zase se začal usmívat. „No budiž, snažíš se, aby mi bylo veseleji. Jako vtip je to docela dobré.“

„Není to vtip,“ zavrtěla jsem hlavou. „Dnes už lidé dovedou plavat pod vodou celé hodiny. Stačí jim k tomu nepříliš veliký potápěčský přístroj.“

„Ty ale před válkou nebyly.“

„Viktorín má mnoho věcí, co nejsou nikde jinde na světě k mání. Vážně si myslíte, že všechny vynálezy, kterými porazil Rusy, vymyslel a postavil až v posledním roce? Ba ne, některé z nich jsou složitější a mnohem starší, než si vůbec odvážíte pomyslet.“

„No, máš snad pravdu,“ rozjasnil se Jáchym. „Přístroje, říkáš, to by bylo pochopitelnější. Vlastně je mohl i zdědit – jeho otec byl nejspíš také takový vynálezce, jako je on.“

„Ale nemusíte se bát, nic z toho nezneužije,“ opakovala jsem opět.

„I tomu bych věřil,“ zamyslel se Jáchym. „Viš, jsem rád, že jsem se aspoň před smrtí něco o těch záhadách dozvěděl.“

„Však vy tady budete ještě dlouho,“ opět jsem se na něho usmála.

„Když říkáš... ale pro jistotu dojde ještě dnes do mého domu a vyzvedni si to zlato,“ nabádal mě. „Jak jsme se dohodli, třetinu jsem prodal. Zbytek máš u mě v trezorku.“

Nechala jsem ho při tom, že jde o nějaké přístroje. Bylo to pro něho pochopitelnější – a nebylo to daleko od pravdy. Viktorín měl pozoruhodné prostředky. Možnost dýchat pod vodou by se tím dala dobře vysvětlit.

Do jeho domu jsem ale přece jen došla. Vyzvedla jsem to zlato, které mezitím Jáchym vytvaroval do tenké a dlouhé tyčinky, odvezla je do Prahy a v nejbližším zlatnictví prodala. Cena zlata dosud neklesla a dostala jsem za ně více než mi původně nabízel Jáchym. Vzala jsem si z toho, co mi podle naší úmluvy patřilo a zbytek jsem druhého dne Jáchymovi vrátila. Nechala jsem mu spolu s penězi v jeho trezoru i jednoduché vyúčtování. Byly to dost velké peníze, ale pro mě už neměly takovou cenu, jako ještě před rokem.

Splnily účel, ale nic víc.

Svatbu jsme neměli u nás ve městě, ale v Praze. Když se totiž o našem úmyslu dozvědělo příliš mnoho lidí, nezbylo nám než původní rozhodnutí změnit. Brzy bylo jasné, že královskou svatbu bude chtít vidět tolik lidí, že by se do našeho městečka ani nevešli.

Pražský arcibiskup, který vložil Viktorínovi na hlavu svatováclavskou královskou korunu, nám vzkázal, že by bylo lépe, kdybychom se dali oddat slavnostněji, než jsme měli původně v úmyslu. Co naplat, něco takového Čechy už dlouho neviděly a jak Viktorín tvrdil, zase dlouho neuvidí.

Bylo kolem toho samozřejmě plno starostí. Ale v Praze se mezitím dala dohromady skupinka nadšenců, ochotných nám pomoci. Jedinou odměnou jim mohlo být, že se všeho zúčastní z bezprostřední blízkosti, ale tihle lidé nic víc ani nežádali.

Královská svatba v Praze! Kdyby mi někdo před půl rokem nadhodil něco takového, považovala bych ho za snílka a nebrala bych ho vážně. Natož kdyby mi tvrdil, že se toho zúčastním jako jedna z hlavních osob.

Nicméně se ohlášené datum přibližovalo stále víc.

Byli jsme pozváni k arcibiskupovi, abychom se podle něho vyznali ze svých hříchů, jak tomu je u křesťanské svatby zvykem. Nicméně na nás ani příliš nenaléhal. Vzkázal nám, že se jedná čistě o věc našeho svědomí.

Viktorín se nad jeho pozváním zamyslel.

Tam budeme muset jít, obrátil se ke mně myšlenkou.

Co mu řekneme? Chtěla jsem vědět.

Nebude první kdo se dozví pravdu, pomyslel si beze stopy obav.

Arcibiskup nás přijal vlídně a hned na úvod se nás zeptal, zda se cítíme být křesťany nebo ne.

„Byl jsem tak vychován,“ řekl vážně Viktorín.

„Já sice ne, ale proti víře v zásadě nejsem,“ odpověděla jsem na tento důležitý dotaz.

Po tomto úvodu, kdy jsme se vlastně shodli, se nás chtěl arcibiskup zeptat na nějaké další detaily, ale Viktorín ho pohybem ruky přerušil.

„Nebude to jednoduchá zpověď,“ prohlásil vážně.

Pak začal čím dál tím ohromenějším hodnostáři vyprávět svůj příběh od začátku. Nevynechal vesmířany ani okamžik, kdy mě samotnou musel utopit, aby mě mohl proměnit.

„Tak – teď o nás víte to nejpodstatnější,“ oddechl si na konec. „Bude to pro vás těžký oříšek, ale věřím, že si s námi poradíte.“

„Řekl jste už tohle někomu přede mnou – samozřejmě kromě slečny nevěsty?“ zamyslel se arcibiskup.

„Nechodím ke zpovědi každou neděli,“ řekl mu na to Viktorín. „Ale dá se říci, že častěji než jednou za sto let. Do dnešního dne každý kněz moje tajemství považoval za tajemství zpovědní a jako takové je zachoval.“

„To se rozumí i v mém případě,“ odvětil rychle arcibiskup.

„Naposledy jsem byl u kněze před druhou světovou válkou, v létě roku třicet šest.“

„Dobrá, budu předpokládat vše, co se stalo předtím, za dávno vyřešené záležitosti. Co se ale stalo od té doby, to bychom měli probrat.“

„Souhlasím,“ řekl Viktorín. „Jenže toho bude i tak hodně.“

„To si uvědomuji,“ přikývl arcibiskup. „Přinejmenším půjde o několik desítek zabití. Vaší omluvou bude, že se jednalo buď o sebeobranu, nebo o obranu životů jiných lidí. Když je člověk postaven před nutnost volby jen ze dvou možných zel, může mu být ke cti, když si vybere alespoň to menší.“

Pak mě požádali, abych je nechala o samotě. Odešla jsem do vedlejší místnosti se zapůjčenou knížkou, kterou jsem si měla prostudovat. Bylo to pochopitelně náboženské čtení, ale docela zajímavé. Zabrala jsem se do četby tak, že jsem skoro ani nepostřehla, kdy skončili.

Pak jsem vystřídala Viktorína.

„Domnívám se, že jsem se od vašeho snoubence dozvěděl to podstatné i o vás,“ začal s úsměvem. „Bylo by pro vaše dobro, abyste si uvědomila všechny vlastní chyby. Každý člověk by měl být zodpovědný sám za sebe.“

Měla jsem to jednodušší. Nikoho jsem nezabila ani při válečné výpravě létající pevnosti Miráž. Neměla jsem ani čas, ani příležitost provinit se proti přísným zásadám, jimiž se křesťanství vyznačuje. Říká se, že jsou tak přísné, že je nedokáže dodržovat ani svatý.

„Jste tedy odlišné podstaty,“ uvažoval nahlas. „Jak jste si to plánovali se založením rodiny? Chcete mít děti?“

„Chtěla bych,“ zachvěla jsem se. To bylo mé bolavé místo a očekávala jsem, že na to přijde řeč. „Nevím sice, co vám o tom řekl Viktorín, ale jak se zdá, my dva už nikdy mít děti nebudeme.“

„Manželství bez dětí nikdy není to pravé.“

„Ano, ale u nás nejde o to, že bychom je nechtěli. Ostatně už jsme si naplánovali vzít si na vychování nějaké cizí, opuštěné dítě.“

„Pokud je tomu tak, nevidím na tom nic špatného. Měli byste ale raději vlastní, ne?“

„A jak!“ povzdychla jsem si.

„Kdoví,“ usmál se. „V případě vás dvou už jsem tolikrát slyšel slovo zázrak, že by mě to ani nepřekvapilo.“

„Věřit v zázraky patří mezi vaše pracovní povinnosti?“

„Ano, tak věřím,“ přisvědčil. „Ale také dobře vím, že Pán se zázraky nekšeftuje, ani je nepoužívá nadměrně.“

Pak jsem přijala obvyklé rozhřešení a návod, jak postupovat, abychom se vyhnuli nebezpečí z nenadále získané moci. Nešlo o nebezpečí zvenčí, jakým by nám mohli hrozit závistiví lidé, ale především o vnitřní, abychom se my sami proti jiným lidem neprohřešili křivdou či jinou nespravedlností.

Až úplně nakonec jsme domluvili termín svatby.

Poslední týden před svatbou jsme spolu strávili v podzemí Viktorínovy mimozemské základny. Začalo tím vlastně moje studium medicíny, ovšem naprosto odlišné od toho, jaké se vyučuje na lékařských fakultách. Nikdo tu totiž nepřednášel. Viktorín mě krátce seznámil se svými pomocníky a od té chvíle mě občas usměrnil, když jsem se dostala do úzkých. S roboty vesmířanů jsem se musela spojit sama. Naštěstí to nebylo těžké, neboť uměli navazovat telepatické rozhovory, tak jako většina zařízení, pocházejícího od vesmířanů. Jeho pomocníci – ale také hlídací kerberové – byli totiž roboti. Velice se ale lišili od toho, co jsem si pod tím pojmem představovala dosud. Jen roboti na nejnižší úrovni se podobali tomu, co si Viktorín namontoval do létající pevnosti Miráž na ochranu před nárazy. Jen nejjednodušší roboti měli pevné spojení na vnější prvky řízení, ovládače motorů, strojů a také na nouzové mechanické řídicí prvky jako tlačítka a řídicí páčky. Většina robotů neměla s okolím žádné pevné spojení a po pravdě řečeno, ani Viktorín často nevěděl, kde se doopravdy nacházejí. Nemohl znát rozmístění všech robotů na základně. Jednalo se často o nevzhledné šedé hroudy, podobné ztvrdlým kusům betonu, většinou zazděné do stěn. Nepotřebovaly přívod energie ani přívody z čidel, ba ani vývody, jimiž by cokoliv řídily. Rozměrově nebyly velké, ale měly velkou inteligenční kapacitu. I nejjednodušší roboti ovládali telepatii a v nepřítomnosti člověka byli skutečnými vládci základny. Jakmile se ale na základně objevil člověk – strážce, podřizovali se mu, i když někdy s námi nesouhlasili. Mohli jsme pak s nimi diskutovat jako s lidmi. I když byli opačného názoru než my a dávali nám to najevo, vždycky nás nakonec poslechli. Na druhé straně je pravda, že jsme velice často my poslechli jejich názor a změnili své příkazy. Jen v jednom si nedali říci. Napadlo mě vzít si sem rodiče, tátu s mámou. Kerberové se mi ale tvrdě postavili a hned mi bylo jasné, že tudy cesta nepovede.

„Vezmi si je sem, ale – utopené,“ navrhli mi bez slitování.

Zahloubala jsem se raději do studia člověka a užasla jsem, co všechno o nás vesmírané věděli. Viktorín měl pravdu, když tvrdil, že se tady naučím víc než na lékařské fakultě.

Ale čas se bohužel nezastavil a slavný den byl tady.

Odjeli jsme Viktorínovým autem do Prahy. Tam už nás čekali rodiče, bratr, spousta příbuzných a zejména nezbytní svatební svědci. Z mé strany to byl bráška Jindra a primář Vomáčka, Viktorínovi šli za svědky další lékaři z nemocnice.

„Co bude s fakultou?“ zažertoval si Vomáčka, když mě spatřil. Když jsem mu řekla, že jsem už začala, usmál se na mě a pohrozil mi prstem.

„O tom bych určitě věděl,“ prohlásil. „Byl jsem se na fakultě podívat, mám tam dost známých. Nic mi neříkej, ještě ses tam ani neobjevila.“

Nenechal mě, abych mu na to něco řekla a obrátil se hned na Viktorína, ale prohodil k němu jen několik zdvořilostních frází a zase šel dál.

Měla jsem už z domova nádherné bílé svatební šaty, jen jsem si je musela nepatrně upravit. Máma měla oči plné slz a radši jsme hned nasedli do připravených aut. Když jsem pak venku viděla ty davy lidí, napadla mě nebezpečná myšlenka. Všichni kromě nás dvou se těšili jen na obrovskou podívanou. Pro nás to bylo důležitější, než pro všechny ostatní dohromady. Jakkak by se všichni lidé pásli na opačné podívané? Lidé se dnes rozvádějí v takové míře, že je to až smutné. Napadlo mě, co by všichni ti lidé dělali, kdyby nám to nevyšlo, pomyslela jsem si, takže to nemohl kromě Viktorína nikdo zachytit. Naštěstí jsem si byla vnitřně jistá, že u nás dvou to nehrozí.

Stává se to, odpověděl mi také jen myšlenkou. Myslím si ale, že my dva máme pro společný život lepší předpoklady, než kterákoliv jiná dvojice na celém světě. Také doufám, že to nebude náš případ.

Autá nedojela až před katedrálu. Zastavila se na hradním nádvoří a dál jsme šli pěšky uličkou mezi zástupy. Dostali jsme se v pořádku do chrámu, kde na nás všichni čekali.

Nakonec došlo k vlastnímu obřadu a až mě překvapilo, jak byl krátký. Slib věčné lásky, vyřčený nahlas, takže platil i mezi vodními lidmi, výměna snubních prstýnků, a první manželské políbení. To všechno pod laskavým dohledem pražského arcibiskupa, který celý obřad sloužil.

Viktorín si mě pak odváděl středem katedrály. Byli jsme šťastní – to jsem věděla určitě. Doprovázely nás celé stovky fotografických záblesků, televizní kamery, jásání, zejména potom venku před katedrálou, ale přitom jsme spolu neustále hovořili beze slov.

Nech jim tu radost, Blaženko, usmíval se Viktorín.

Procházeli jsme špalírem jásajících davů až před Hrad, kde na nás čekala auta. Náhle Viktorín zpozorněl.

Nad střechami Malé Strany kroužilo letadlo. Ne skutečné, očividně jen nějaký létající model, řízený na dálku. Kroužil nad střechami, ale když jsme vyšli na nádvoří, obrátil se k nám. Letadlo mělo vzhled těžkého bombardéru z druhé světové války. Jeho čtyři maličké motory pracovaly na plný výkon, blížilo se velice rychle a nezdálo se, že by je ovlivňovaly nepravidelné závany větru. Viktorín se rovněž nechal strhnout a odhadoval, jakou musí mít váhu a rychlost, aby letělo tak pravidelným letem.

Náhle jsem společně s Viktorínem pochopila, že nejde o pouhý model. Letadélko bylo od nás necelých dvacet metrů, když proti němu Viktorín prudce vztáhl ruku a aniž by uvažoval, vyslal proti němu ničivý paprsek.

Prostranství před Hradem se otřásl hromovou explozí.

Ozval se zděšený křik tisíců lidí. Úlomky letadélka se rozlétly do všech stran. Nebyl to pouhý model z překližky a papíru, ale něco masívního. Do davu vlétly kovové střepiny a výsledkem bylo množství bolestných výkřiků.

A jako by ani to nestačilo, na střechách blízkých paláců se vztyčily šedivé postavy a uslyšela jsem štěkání samopalů. Několik lidí kolem nás padlo k zemi, zalito vlastní krví.

Blázo, sestřeluj ty darebáky zprava, vnímala jsem naléhavou myšlenku Viktorína. Současně zvedl ruku s prstenem a aniž by se ohlížel na hvízdající kulky, vyslal na jednoho muže na střeše pořádnou porci energie.

Chlap roztáhl ruce, upustil samopal a zřít se dolů na chodník.

Viděla jsem další vztyčené postavy. Kolem mě se sypalo na dláždění cosi kovového. Podívala jsem se pozorněji. Byly to špičaté, horké střely.

Čím déle se rozmýšlíš, tím víc lidí to odnese, ozval se mi Viktorín.

Napřáhla jsem ruku – a vyslala paprsek. Nebyl vidět, ale chlap na střeše se zhroutil. Při pádu v křečích sevřel spoušť samopalu a vystřílel jedinou dlouhou dávkou plný zásobník – naštěstí do vzduchu. Hledala jsem očima další. Spatřila jsem jednoho, jak se ukrývá za ozdobným okrajem střechy. Samopal měl přeložený přes okraj a střílel přímo na nás, ale to už jsem ho zasáhla paprskem. Prudce sebou trhl a přepadl přes okraj. Koutkem oka jsem viděla další dva padat stranou. Ani Viktorín nezahálel.

Netrvalo to déle než pět – šest vteřin. Náhle to začalo a stejně rychle to skončilo. Ani mně, ani Viktorínovi se nic nestalo, ačkoliv střelci mířili na nás. Kolem ale na zemi leželo několik sténajících lidí, zasažených projektily, které byly původně určeny nám dvěma.

Takhle mi zkazit svatbu! Pomyslela jsem si s hořkostí, ale pak jsem se obrátila k nejbližším zraněným a bez ohledu na svoje svatební šaty jsem se snažila poskytnout jim první pomoc. Vedle mě totéž dělal Viktorín, spatřila jsem i primáře Vomáčku, který také nebral ohledy na své sváteční šaty.

Nerozmýšlela jsem se dlouho.

Strašlivý zvuk trhající se látky – něco, co by asi žádná nevěsta nechtěla zažít. Ale tady bylo zapotřebí obvazů a co by bylo vhodnějšího, než moje sněhobílé šaty? Možná košile pánů, ale já jsem byla v tom směru rychlejší.

Výborně, Blážo, uslyšela jsem v duchu Viktorínův hlas.

To jim nezapomenu, zavrčela jsem v duchu, ale hned jsem začala trhat šaty na potřebné pruhy a skládat je. Pak jsem jimi za mlčenlivé spolupráce spolu s Viktorínem ovázala prvního zraněného.

Přihnali se vojáci Hradní stráže. Nebyli daleko, ale vše se odehrálo tak rychle, že se teprve teď vzpomatovali.

Primář Vomáčka po mém vzoru odhodil kabát, strhl ze sebe nažehlenou košili a také ji použil jako obvazů.

Davy zatím utíkaly ulicemi pryč. Několik nejbližších lidí se konečně odhodlalo pomáhat nám. Brzy se objevily i dvě sanitky. Předali jsme jim jen nejhorší případy a dál jsme se starali o ty lehčí.

Přijela auta, ve kterých jsme měli podle původního plánu odjet. Místo nás nasedlo několik raněných, aby se rychleji dostali do nemocnice.

„Chytili jsme jen dva,“ přiběhl jakýsi důstojník. Držel v ruce pistoli a jeho vojáci vlekli dva vzpírající se muže.

„Zatím je zavřete – ať se dovíme, co jsou zač,“ rozhodl o nich Viktorín.

Vezmi si můj kabát, obrátil se ke mně a mlčky mi jej podával. Pravda, moc jsem toho na sobě neměla. To budou mít novináři snímky, uvědomila jsem si. Novopečená královna před celým národem – v negližé!

To není tvá chyba, usměrnil mě Viktorín. Tady ať se stydí někdo jiný. A nemyslím tím ty gaunery, ani ty co jsme zastřelili, spíš ty, co je poslali.

Narovnání

Po nezdařeném závěru svatby a ošetření raněných si nás hradní stráž odvedla do bezpečí na Hrad. Až tam jsme si oddychli. Když se to vezme, mohlo to dopadnout hůř. Upřímně řečeno, raněných nebylo na takovou divokou palbu tolik. Navzdory atentátu, doprovázeného zběsilým střelením, nestalo se nikomu z našich známých nic vážného, nepočítám-li zděšení. My dva jsme šli vpředu a naši blízcí se do palby vůbec nedostali. Teď jsme byli všichni pohromadě ve velké místnosti. Já jsem měla obyčejné šaty a jediné, co jsem pořád cítila, byla hořká zlost na atentátníky.

Ještě že na nás nasadili takové profesionály, uvažoval bez jediného slova – takže jen pro mě – Viktorín.

Profesionály? Vybuchla jsem v duchu.

Ovšemže profesionály, trval na svém Viktorín. Všimla sis, že většina střel zasáhla nás dva? Ti chlapi měli docela dobrou mušku. Jen málo střel jim ulétlo stranou.

Nic nám neudělali, namítla jsem.

Vážně sis nevšimla, jak se kolem na dláždění sypou kulky, zabrzděné našimi ochrannými štíty? Tak se podívej!

Vytáhl z kapsy naleštěný, měděně se lesknoucí projektil. Důstojník pověřený naší ochranou při jeho spatření ožil.

„Co to máte?“ zajímal se.

Viktorín mu kulku podal.

„Tímhle po nás před chvílí stříleli,“ řekl nahlas, aby mu rozuměl nejen důstojník, ale i všichni okolo.

„Jednotná munice ráže sedm – šedesát dva,“ prohlásil po zběžném omrknutí voják. „Ale je nějaká... nepoškozená.“

„Zarazila se o mou ochranu,“ vysvětlil mu Viktorín.

„Jakou ochranu?“ znejistěl důstojník.

„Pole, pohlcující energii střel,“ řekl mlhavě Viktorín. „Mě a moji choť ochránilo. Bez toho pole bychom tam oba zůstali ležet v krvi, ti chlapi mířili velmi dobře.“

„Zajímavé,“ podotkl důstojník. „To by znamenalo, že vás tímhle způsobem nemůže nikdo ohrozit.“

„Ano,“ přikývl Viktorín. „Proto jsem nikdy nestál o ochranku. Mám lepší prostředky sebeobrany. Kromě takové obrany proti střelám mám u sebe i prostředky proti jedovatým plynům. Bohužel chrání jen mě a mé nejbližší.

Lidé kolem trpěli nevinně. Zajímalo by mě, která bestie naplánovala střelbu v takovém davu? Doufám, že se na to při vyšetřování přijde.“

„A co bude dál?“ zajímal se důstojník.

„Soud z terorismu a pokusu o hromadnou vraždu,“ řekl klidně Viktorín.
„Možná také, podle výsledků pátrání, diplomatická nóta proti státu, z něhož teroristé pocházejí.“

„Ti budou mlčet jako hrob,“ mínil důstojník.

„Zjistit, kdo je poslal, bude obtížné, pravda. Ale dá se zjistit národnost. Pak je vyhostíme a předáme jejich úřadům, ať si je potrestají sami.“

„Ale co když je nepotrestají?“ opáčil důstojník. Tím se shodl se mnou, protože jsem si stejnou otázku položila ve stejný okamžik – a možná jsme nebyli sami. Co když je budou místo trestu doma oslavovat jako hrdiny?

„Já si myslím, že ne,“ odpověděl nám všem Viktorín. „Oni dobře vědí, co je doma čeká, až se vrátí. Víte, co u nich znamená nesplněný rozkaz?“

Pravda, uvědomila jsem si. Není jim co závidět.

„Ještě se uvidí,“ řekl Viktorín. „Ani bych se nedivil, kdyby to byli Češi nebo Slováci. Ti důležití budou sedět v tichosti někde v pozadí.“

Objednal nějaké jídlo pro všechny. Hradní stráž všechno slíbila zařídit.

„Nevyšlo nám všechno, jak jsme čekali,“ obrátil se potom ke všem.
„Není to ale naše vina. Přece jen se můžeme těšit aspoň z toho, co se stalo dobrého. Myslím tím, že Čechy mají ode dneška novou královnu.“

Všichni přítomní ale měli před očima pořád obraz krve a nemohli se upřímně radovat. Kolegové z nemocnice se vzpamatovali jako první, vždyť sami ihned pomáhali ošetřovat raněné, ale ostatní byli tak trochu v šoku.

Pojďme odtud, prosila jsem v duchu Viktorína.

Až se to trochu urovná, zarazil mě. Naši přátelé jsou příliš rozrušení. Nemůžeme je jen tak opustit.

Naštěstí přivezli jídlo. Padlo několik přípitků, vesměs poznamenaných nedávnou událostí. Nikdo se asi necítil ve své kůži, nikomu nebylo do žertů. Všimla jsem si, jak máma brečí po straně na tátově rameni.

„Bylo by možné všechny ty lidi dnes v noci ubytovat na Hradě?“ otázal se Viktorín po straně jednoho důstojníka.

„Samozřejmě,“ přikývl mu. „Budete tu všichni v naprostém bezpečí.“

„Nejde o mě a o královnu,“ zavrtěl hlavou Viktorín. „My máme nárok na svatební cestu a ten si nedáme vzít.“

Až teď mi došlo, že mluví o mně.

Kde máš své auto? Zeptala jsem se ho myšlenkou.

Samozřejmě tady na Hradě, usmál se na mě.

„Tu svatební cestu neodložíte?“ podivil se důstojník.

„Rozhodně ne,“ odtušil Viktorín. „Toho bohdá nebude, aby Český král zůstal sedět v bezpečí na Hradě pro hrstku teroristů,“ užil parafrázi slavného výroku, připisovaného neméně slavnému Janu Lucemburskému.

Ano, Češi měli opět krále – a královnu.

Rozloučili jsme se, ačkoliv nás všichni, jeden jako druhý, zrazovali od cestování za tak nejisté doby. Deset minut poté jsme ve Viktorínově autě bezhlučně vyjízděli z Hradu. Zabočili jsme na silnici a rozjeli se po ní. Po Praze bylo pusto. Zpráva o atentátu se rozkřikla a lidé v obavách zůstávali ve svých domovech.

Projeli jsme Prahou a zabočili k nám domů.

Nevzletíš raději? otázala jsem se myšlenkou Viktorína.

Za námi jedou dvě auta, upozornil mě. Ohlédla jsem se, ale zjistila jsem jen, že měl pravdu, sledovala nás dvě auta.

Kdo to může být? Zajímala jsem se, ale s ochrannými štíty jsem se jich nijak nebála.

To uvidíme, odpověděl mi beze slov.

Zrychlili jsme. Obě auta za námi rovněž. V nejbližší zatáčce jsem si všimla, že jedno z nich je policejní.

Třeba nás sledují, aby nás chránili, uvažovala jsem.

Uvidíme, odtušil Viktorín. Pak zpomalil, odbočil na polní cestu a opět zvýšil rychlost.

Autá za námi rovněž zabočila. Jejich zájem o nás byl již nepochybný. Jenže Viktorínovo auto bylo nadnášené a jelo dál skoro stejně rychle jako po asfaltu, zatímco kola aut našich pronásledovatelů po chvíli beznadějně uvízla v hlubokém blátě rozmočené cesty.

Na shledanou, hoši, usmála jsem se dozadu trochu trpce.

Myslíš, že jim teď jen ujedeme? obrátil se ke mně Viky s podivným výrazem ve tváři. Naopak, já se jich půjdu optat, proč se za námi tak hnali.

Zastavil auto a vystoupil. V tomtéž okamžiku jsem stála vedle něho.

Jak myslíš, Blaženko, usmál se. Štítům se dá věřit víc než některým lidem.

Pomalu jsme došli na půl cesty k uvízlým autům. Náhle se od nich zablesklo a ozvaly se výstřely. Uvědomila jsem si, že zvuk výstřelů vnímám, ale vlastně neslyším. Mrkla jsem na náhrdelník na svém krku. Uprostřed nepravidelně blikal malý kamínek. Štít cosi odrážel a v té chvíli jsem si všimla, jak ode mne odpadávají kulky. Každá se zarazila pár centimetrů přede mnou, dál se nedostala.

Viktorín napřáhl ruku a bližší auto se zahalilo do oranžově žlutého oblaku výbuchu. Viktorín neomylně zasáhl energií, schopnou rozpúlit tank, jeho palivovou nádrž.

To druhé nenič, upozornil mě. Na policisty jsem obzvlášť zvědavý.

Posádka druhého vozu mezitím pochopila, že proti nim stojí něco s čím nepočítala. Jejich úsilí vycouvat ale nebylo nic platné. Auto stálo po nápravy v bahně. Odtud by vyjel traktor, snad i terénní automobil, ale ne silniční vůz.

„Polezte ven, rošťáci!“ pokynul Viktorín, když došel až k jejich autu.

Jako odpověď zadrnčela další dávka ze samopalů. Jen se od nás sypaly další projektily, naštěstí neškodně.

„Tak dost,“ řekl Viktorín. Cítila jsem, že se tentokrát rozzlobil. „Chcete mě donutit, abych vás do jednoho pobil – jako vaše kumpány u Hradu?“

Podíval se dovnitř, a ignoroval hlavně, mířící do jeho obličeje. Ozvala se další dlouhá dávka, zakončená suchým cvaknutím. Samopal byl prázdný.

Viktorín udělal rukou pohyb, jako by odháněl komáry. Neuškodily mu projektily, ale oheň z hlavně ho nakrátko oslnil.

„No to snad ne!“ vzkřikl najednou překvapením. Blážo, to je zajímavé! Velitel Hradní stráže v policejním autě se svými kumpány teroristy!

„To bude ale lahůdka pro první stránky novin!“ dodal už opět nahlas.

Z auta se ozvaly rychle po sobě čtyři výstřely. Velitel Hradní stráže třemi ranami zblízka zastřelil své společníky a čtvrtou si prostřelil hlavu.

„A hrome!“ povzdychl si Viktorín. Vyklouzli nám, škoda, domyslel už jen pro mě. Ale mohl to klidně říci nahlas. Těch čtyř už jsme se nemuseli obávat a nikdo jiný tu nebyl.

Viktorín policejní vysílačkou z auta banditů přivolal helikoptéru a dal dopravit do nemocnice posádku prvního auta. Dva z nich nám zatím zemřeli, dva měli nebezpečně vyhlížející popáleniny, ale byli naživu. Jednomu z nich vletěl hořící benzín do obličeje. Zachvěla jsem se, když jsem si uvědomila, co ho čeká. Já už jsem si prožila, co to znamená být slepá, ale tomuhle nikdo nenabídne utopení, aby mu mohl dát nové oči.

Nelituj je, Blaženko, napomenul mě Viktorín. Ti vrahové nás chtěli zabít.

My jsme je také zabíjeli, pomyslela jsem si.

Ano, ale my jsme se bránili, nebo jsme bránili životy lidí kolem nás. Kdežto oni na nás útočili s úmyslem zabít. Proto jsou to vrahové, kdežto já se ani teď necítím nijak vinen.

Říkal jsi, že máme prostředky i proti jedovatým plynům, napadlo mě, ale já o žádných nevím.

Máš v kabelce kyslíkovou oživovací pěnu ke křisení utopenců. Kdyby na nás vyslali otravný plyn, stříkneš si ji do úst a spolkneš. Kyslík pronikne do krve žaludeční stěnou a na jedno polknutí vystačíš pět minut nedýchat. Pěna ti vystačí na hodinu nouzového dýchání.

Helikoptéra odvezla raněné do vězeňské nemocnice. Teprve pak jsme nasedli do Viktorínova auta a pokračovali v cestě. Do základny vesmíranů jsme se dostali v pořádku, dokonce ještě za světla. Projeli jsme tunelem a za chvíli jsme už byli tam, kde Viktorín prožil většinu života.

„Vítám tě, má královno,“ neodpustil si obřadnost.

Kdybys nepovídal, objala jsem ho.

Jak se nám ta svatba špatně skončila, tak všechno napravila naše první společná noc v podzemní základně vesmíranů. Navíc to přece byla naše noc svatební a bylo by smutné, abychom na něco tak významného vzpomínali jen pod dojmem krve nevinných lidí, prolité před Hradem.

Nic se nám nestalo – ale umíš si představit na našem místě jiné?

Viktorín měl opět pravdu. Ostatně jsem se s ním shodla ve všem. Nejen díky telepatii. Měli jsme blízké názory už předtím. Telepatie ale také stála za to. Už jsem věděla, že vzdálenost, na jakou se dorozumíme, není menší než dosah lidské řeči. Při přímé viditelnosti rozuměl mým myšlenkám na pět kilometrů. Čím byl ke mně blíže, tím více podnětů jsme vnímali. Nejtěsnější spojení mezi námi vzniklo, když jsme se objímali. Pak jsem vnímala nejen jeho myšlenky, ale i většinu ostatních pocitů. On zase vnímal moje, takže jsme se nádherně doplňovali. Navíc se ukázalo, že ani devět set let věkového rozdílu nemusí vůbec nic znamenat. Viktorín vypadal zhruba na třicet let nejenom vzhledem. Hned první noci jsem pochopila, že jsem nemohla získat lepšího. Neschopnost dát ženě dítě u něho nespočívala v tom, že by nebyl ochoten věnovat se mi jako své choti.

Jsem tedy Bláža Přibíková, další královna České země, uvědomila jsem si s pocitem zadostiučinění okamžik předtím, než jsme oba společně někdy k ránu usnuli.

Strávili jsme spolu nádherných čtrnáct dní líbánek na základně. Já jsem přitom pomalu pronikala do tajemství medicíny, Viktorín mi občas pomáhal. Hned zpočátku mi věnoval *pitodon*, krabičku s diagnostickým přístrojem, vyvinutým vesmířany pro pozemské vodní lidi. Kromě sady nástrojů uvnitř byla diagnostická část a syntezátor pro výrobu léků. Bylo nesmírně zajímavé

s ním pracovat. Byl to jeden z přístrojů řízených telepatií a také touto cestou předávajících výsledky. Neměl ani knoflík či páčku, zapínal se myšlenkou a stejně tak se mu předávaly příkazy. *Pitodon* naopak vytvářel přímo v hlavě majitele obrazy mezi rentgenem a ultrazvukem. Bavilo mě dívat se sama do sebe. Stačilo přiložit si přístroj na tělo, vyslat příkaz a hned jsem měla v hlavě obraz toho, co se děje uvnitř. Bylo například zajímavé pozorovat, jak mi pracuje žaludek po obědě, či co se děje v játrech, když si je podráždím ostřejším jídlem. Přístroj pracoval i pod vodou a bylo nesmírně zajímavé ve velkém bazénu pozorovat, jak se mi při změně živlu střídá v plicích vzduch s vodou. Pravda, tady byla jedna velká odchylka. Já a Viktorín jsme měli jiné plíce než ostatní lidé, pevnější a více prokrvené. To byl jediný viditelný rozdíl. Ostatní změny byly subtilnější, než aby se daly zachytit.

Viktorín se zabýval technikou na úrovni vyšší než jsem zatím chápala. Znal snad všechno. Nejen medicínu, ale i techniku vesmířanů. Uvědomovala jsem si, jak obrovský náskok má přede mnou. Budu to muset hodně dlouho dohánět – a v některých oborech jsem to ani pak neviděla reálné.

To není tak docela pravda, utěšoval mě v duchu. Objevit něco nového stojí více úsilí, než se to pak učit. Při tempu, jakým jsi začala, budeš do pěti, nejpozději do deseti let na stejné úrovni se mnou a pak to bude jiné. Vážně se těším na to, až budeme spolupracovat. Bude to zajímavější, než když jsem byl na všechno sám.

Po čtrnácti dnech ale odejel. Prohlásil, že se musí podívat, co se zatím děje s královstvím. Nechal mě tady, ale měla jsem tu tak zajímavou zábavu, že jsem ani nenaléhala, abych jela s ním.

Tady můžeš vydržet desetiletí, ujišťoval mě, než odjel. Je tu jen jedno nebezpečí – že ztratíš úplně kontakt se světem a když se po dlouhé době vydáš mezi lidi, abys začínala znovu od začátku.

Co je nového v království? tázala jsem se ho s úsměvem, když se vrátil.

Stalo se, co jsme očekávali, prohlásil mlčky. Slovenská část Parlamentu odhlasovala samostatnost Slovenska.

A ty je necháš?

Je to jejich vůle, pokrčil rameny. Celé Slovensko už v těchto chvílích oslavuje samostatnost. Už jsem přece řekl, nebudu jim bránit ve štěstí.

A co teroristé?

Dva z těch chlapů byli Rusové. Oznámili jsme jim, že je nebudeme soudit u nás, ale vydáme je k potrestání domů. Na to otočili a ochotně nám prozradili všechno, co jsme chtěli vědět. Za pouhý slib, že nebudou vydáni, ale zavření v našich věznicích.

Takže už víš, kdo je vyslal?

Samozřejmě. Byli to profesionálové, zřejmě velmi schopní agenti ruské agentury. Dobře věděli, co by je čekalo. Možná je naopak zachráníme, když je uvězníme. Ačkoliv ani to není jisté. V naší policii je pořád dost lidí, kteří se mohou chtít minulým mocipánům zavděčit. Nebo jsou zkorumpovanější, než aby mohli přestat. Obávám se, že ani vězení tyhle chlapíky nezachrání.

Tak je všechny utop a zavři do hrnečků, navrhla jsem mu bezelstně.

To nejde, Blážo. Nemíním tyhle lidi upravovat, jako jsem upravil tebe.

Neupravuj je. Říkal jsi mi, že mohou přežít v bezvědomí třeba sto let. Nech je tu a oživ je – řekněme až po deseti letech. Tím jim neublížíš, spíš jim prospěješ, když je dostaneš z moci jejich bossů. Po tak dlouhé době už nebudou nebezpeční.

No dobrá, můžeme to zkusit, zamyslel se.

Pak jsme si dali královskou večeři a ráno Viktorín odjel zpět mezi lidi. Vrátil se ještě týž večer. V autě, zaplaveném vodou, s ním bezvládně seděli tři utopenci.

Pomůžeš mi s nimi? otázal se mě.

Nebyla jsem proti. Dovlekli jsme je k inkubátorům a uložili do roztoku. Viktorín nastavil režim na udržování co nejpomalejšího životního rytmu.

Za každých deset let zestárnou zhruba o rok, vysvětloval mi. Ale je to lepší než definitivní smrt.

Jak se ti dostali do rukou? Kdo ti je vydal? Pomyslela jsem si s trochou údivu. Dal jsem jim milost, na to mám jako král právo. Oni sice chtěli zůstat ve vězení, ale slíbil jsem jim, že je nevydám a že jim obstarám spolehlivý úkryt. A pak jsi je utopil. Ano – zasloužili si to. Sjel jsem s nimi do řeky. Zmátlo je, že se nesnažím opustit auto. Chvilí váhali a čekali, co budu dělat – a pak bylo pozdě. Okna v mém autě vydrží palbu těžkým kulometem a to je mnohem více, než zoufalé rány pěstí a kopání. Já jsem jim ale nelhal. Tohle je přece úkryt docela spolehlivý, nemyslíš?

Ze mě se pomalu ale jistě stává hastrmanka, vzdychla jsem si v duchu. Už mi ani nepřipadá strašné topit lidi a dávat je do hrnečků. To je hrozné...

Byl to tvůj nápad – ale výborný, utěšoval mě.

Skutečně mi nepřipadalo divné, že jsem vlastně pomáhala – zabíjet lidi. Když se to tak vezme, nějakou chvíli hrůzy si tihle raubíři zasluhovali. Ale pokud smrt není definitivní, nemá takovou váhu, aby nás tři zločinci pod pokličkami inkubátorů strašili ze spaní.

Po těch nádherných čtrnácti dnech jsme opustili základnu a vrátili se opět na Hrad. Viktorín přijal slavnostní slib nového velitele Hradní stráže. Zúčastnil se zasedání Parlamentu, pozastavil zákony, které se mu nelíbily, podal jeden protinávrh a teprve potom vypsál předčasné volby. Zdůvodnil je tím, že současní poslanci přesluhují, i když část volebního období vládli za ně okupanti. Někteří z poslanců ale s okupanty kolaborovali a parlament tak jako tak nebyl úplný. Chyběla celá slovenská část.

Spolu jsme pak přijali dvě státní návštěvy.

Jako první přiletěla královna Anglie. Přivítali jsme ji opravdu vřele. Bylo to nesmírně zajímavé setkání, zejména neoficiální část, kdy jsme se obešli bez tlumočnicků a pěkně jsme si popovídali.

Další návštěvu si Viktorín vyžádal – a nebyla tak příjemná. Sovětského velvyslance jsme přijali sice zdvořile, ale mrazivě. Viktorín mu připomněl nesplněné mírové podmínky, zejména týkající se vrácení našich lidí, vyčetl mu pár sovětských zákonů, porušujících lidská práva, přidal k tomu všemu nezdařený atentát a nakonec trval na tom, aby byli propuštěni vězňové z koncentračních táborů, zavření bez řádného soudu.

Skoro jsem toho pána litovala. Hovořil sice o nevměšování do vnitřních záležitostí, ale Viktorín mu připomněl, že jeho země nás nedávno přepadla, což bylo podstatně horší vměšování. Ochrana protiprávně odvedených lidí přitom nemůže chápat jako vměšování do vnitřních záležitostí státu, který se tím zločinem provinil. Nechceme trvale zasahovat do záležitostí okolních států, nebudou-li jednostranně porušovat dohody. Naše požadavky vycházejí z podmínek, uzavřených v Moskvě. Mohou je chápat jako určitou formu satisfakce za napadení Československa, ale budeme na nich trvat. Komanda teroristů, vyslaná na území jiných států, také nejsou vnitřní záležitostí. Vzhledem k tomu, že se poslední atentát odehrál pod vedením sovětských agentů, budeme požadovat i odškodnění všech zraněných.

Nebude to mít chudák jednoduché, pomyslela jsem si, když velvyslanec odcházel.

Jen ho nelituj, odpověděl mi mlčky Viktorín.

Druhého dne jsme se účastnili veselejší akce, totiž položení základního kamene první Viktorínovy elektrárny.

Projekční ústav, kam Viktorín zadal vypracování plánů, odvedl práci včas. Po pravdě řečeno, šlo o jednoduchou stavbu. Byla to betonová budova s masívními stěnami, za nimiž bylo jen řídicího středisko a nevelká hala, kde měl stát Viktorínův reaktor.

Viktorín mi ale myšlenkami prozradil, že celá stavba je jen kamufláž. Vlastní hmotový měnič ukryje v základech hluboko pod nádobou falešného reaktoru. Ta obsahuje jenom rozvody elektřiny a automatické řízení. Nepříliš početná obsluha se bude starat jen o vnější rozvody. Ale ty musí být pečlivě provedené, bude na nich záviset spolehlivost rozvodné sítě. Jediná elektrárna nahradí veškeré dosavadní elektrárny na našem území.

„Nejprve musíme trochu vyčistit vzduch,“ řekl na slavnostní večeři nad základy nové elektrárny. Bylo to dvojsmyslné, ale Viktorín dělal, jakoby to myslel jen z ekologické stránky. „Pak se dáme do čištění vody, abychom se mohli koupat ve každé řece.“

A abychom se v té vodě neotrávili, pomyslel si, ale to už jenom pro mě.

Nemocnice

Můj život se změnil tak důkladně, jak se mi nikdy předtím nesnilo, ale postupně jsem si zvykla. Nejvíc času jsem teď strávila nad studiem medicíny v základně. Občas jsem se jela podívat za rodiči a jen někdy jsem musela vyhovět *královským povinnostem*. Vždy šlo o zdvořilostní návštěvy, které jsem musela přijmout, aby se učinilo zadost diplomacii. Nebyly naštěstí tak časté. S ostatními královskými problémy mě Viktorín nezatěžoval.

Za kamarádkami jsem už nejezdila autobusem. Viktorín mi věnoval stejné auto, jako měl sám. Nepotřebovalo benzín, létalo a chovalo se i jako prvotřídní výzkumná ponorka. Samozřejmě jsem s ním létala potají, obvykle v noci. Rovněž jsem si dávala pozor, abych nepřilákala zbytečnou pozornost lidí na vchod do základny. Naštěstí lidé do těch míst málokdy chodili, nikdo si mě tam nevšímal. Přesto jsem si dobře pamatovala na vyprávění starého Jáchyma, který před válkou právě tady zpozoroval Viktorína. Chudák starý zlatník krátce po mé návštěvě v nemocnici zemřel a tajemství vzal s sebou. Jeho dědicům připadlo dost peněz, ale to už jsem nesledovala, měla jsem jiné starosti.

Bohužel jsem brzy vycítila, že mě kamarádky nevitají tak radostně jako dřív. Dlouho jsem nechápala, v čem to vězí. Proměna na základně vesmíranů nemohla být přece zvnějšku patrná a snažila jsem se, aby na mě nikdo nic nepoznal. No dobře, vdala jsem se za krále, ale tím jsem se snad nezměnila. Nemohla být podivná ostražitost kamarádek způsobená spoustou důležitých událostí, které jsem prožila a které pochopitelně obrátily moje vnímání světa do úplně jiného úhlu než předtím?

Například – přestala mě zajímat móda. Když jsme se s Martou, Olinou nebo s Irenou dostaly k módě, ztrácela jsem s nimi kontakt. Prostě mě to nechávalo klidnou. Litovaly mě, že jsem na svatbě zničila nádherné svatební šaty. Pravda, byly nádherné, ale splnily svůj účel, dokonce víc než se od nich očekávalo. Že jsem je sama roztrhala na obvazy? Bylo mi jich líto, ale neviděla jsem nádheru šatů, jen krev lidí, kterou obvazy zastavily. Výsledek přece stál za to. Atentát zaplatili životem jen ti, kdo se chystali vraždit. Že jsem tam pak zůstala stát všem lidem na očích, oblečená příliš nedostatečně, než jak se slušelo na nevěstu – a už vůbec ne na královnu? A co má být? Na plovárně ze mě kdekdo uvidí mnohem víc!

Kamarádky naopak nechtěly pochopit, že jsem se vrhla na studium medicíny. K čemu mi to bude zapotřebí, když jsem královnou? Namítla jsem jim víceméně v žertu, že přece věčně královnou nebudu a pak se mi bude

občanské povolání hodit. Tvrdila jsem jim po pravdě, že mě studium začalo bavit, ale vysloužila jsem si jen nechápavé pohledy.

Pravda, nebyla jsem k nim bezezbytku upřímná, jako dřív. To prostě nešlo. Nesměla jsem jim prozradit tajemství základny vesmíranů a všechno, co s tím souviselo. Chtěla jsem se chovat, jako kdyby se nic nestalo, ale nedařilo se mi to tak přesvědčivě, abych překonala zeď, která začala pomalu mezi mnou a mými nejlepšími kamarádkami vyrůstat.

Když jsem si postěžovala Viktorínovi, zamyslel se jen krátce, hned měl po ruce vysvětlení. Podle něj šlo o normální jev. Překročila jsem práh, za nímž zůstal můj dosavadní život. Získala jsem jiné životní hodnoty a musela jsem opustit některé předchozí. Na tom by nebylo nic divného. Ale tím, že jsem začala žít a uvažovat jinak, odcizila jsem se do značné míry všem, kdo zůstali na druhé straně toho pomyslného prahu.

Můžeš se s nimi kamarádit dál, ale opravdové přátele mezi nimi nejspíš nezískáš, vysvětloval mi. Já to znám. Uvažujeme jinak než ostatní. To není vyvyšování, jen prosté konstatování skutečnosti.

Jsmo přece lidé jako oni, ne?

Jsmo – a přece nejsme, zavrtěl hlavou. Samozřejmě se cítíme být lidmi a snažíme se zuby nehty držet lidského společenství, ale jsmo už trochu jiní a to se nedá popřít. Nemůže za to taková maličkost jako šlechtický titul, či snad dokonce královská koruna. My jsmo přece prožili vlastní smrt – a ta se nám tím naopak vzdálila. Neuvažujeme v lidských dimenzích. Vidiš, tady je kořen toho, proč se vodníci nemohou mezi lidmi cítit doma. Je to i příčina toho, proč si od nás lidé zachovávají určitý odstup. Není to naše, ani jejich vina. Oni se tak chovají podvědomě. Bohužel to neznamena, že by taková přehrada byla slabší.

Co ale budeme dělat? Co si počneme?

Už jsem o tom celé roky uvažoval, odušil Viktorín. Nesmíme zůstat sami. Teď, když máme možnost změnit člověka na vodní bytost se vším, co k tomu patří, budeme muset s těmi přeměnami začít ve větším měřítku. Nespoléhejme se na to, že to bude jednoduché. Varující musí být už to, že si na tuto změnu netroufali ani vesmírané. Měnili na vodníky jen lidi, kteří vyhověli jejich podmínkám. Mnoha lidem jen darovali život, nic víc. Vrátili je do života, což znamená, že ti lidé žili jako předtím a vrátili se mezi své. Zůstala v nich nanejvýš mlhavá vzpomínka. Obvykle se pak dožívali podle lidských měřítek vysokého věku.

Dobře, ale to muselo mít nějaký smysl, namítala jsem.

Jistěže mělo, souhlasil. Vesmířané nechtěli, aby se mezi nás dostali lidé, kteří by toho daru zneužili proti jiným lidem či vodníkům. To by bylo pochopitelné. Vodníci mohou díky dlouhému životu shromáždit nesmírnou moc, spočívající ani ne v materiální stránce, jako v duchovní. Na Sibíři jsem měl holé ruce. Ačkoliv jsem se od ostatních odlišoval jen znalostmi, dokázal jsem si brzy vytvořit takovou technickou převahu, že jsem ze zajetí uprchl navzdory obludné policejní mašinérii, kterou měli – a dodnes mají. V kůlně a na půdě vašeho domku vznikla pevnost Miráž. Postavili jsme ji jen tak na koleně, přesto znamenala dostatečnou převahu nad prostředky velké světové mocnosti. Atomovou sílu jsem znal už ve středověku, kdy Žižka porážel se svými sedláky křížové výpravy s použitím bojových vozů a tak primitivních zbraní, jako byly cepy. Dovedeš si představit, co by v těch dobách znamenal jediný člověk, který by zneužil *krešo*? Kterýkoliv Strážce měl možnosti jako já, ale nikoho nenapadlo použít je jen pro své cíle.

Ty jsi je použil – ne pro sebe, ale pro jiné lidi.

My vodníci nemůžeme věčně zůstat ve skrytu před ostatními. Už dřív jsem rozmýšlel, zda jsem oprávněný zastavit válečné běsnění. Není to přece dávno, co ve světě proběhly dvě světové války. V Čechách byl poměrný klid – ale nedaleko odtud umíraly tisíce, ba dokonce miliony lidí.

Divíš se, jak je možné, že jsem si toho nevšiml? Bohužel se tak stalo, ale sama víš, jak je snadné zahloubat se do výzkumů a zapomenout na svět. Byla to chyba – ale přitom jsem objevil, v čem spočívá genetická změna vodníků. Konečně jsem měl v rukou klíče k tomuto největšímu tajemství vesmířanů. Zbývalo mi jediné – vyzkoušet to.

Samozřejmě jsem nemohl změnit prvního člověka, kterého bych potkal. Jak už jsem říkal, dá se to zkoušet jen na někom blízkém. Uvědomil jsem si, že nastal čas vrátit se mezi lidi a trochu lépe se zorientovat, jak to ve světě chodí. Před druhou světovou válkou přece vypadal svět jinak než teď. Začal jsem poslouchat rádio, začal jsem chodit mezi lidi.

A pak přišla sovětská okupace. Vyčítal jsem si, že jsem nezasáhl už do druhé světové války – a teď se do Čech valily další hordy cizích vojáků. To už jsem prostě nemohl zůstat nečinně. Jenže jsem začal příliš uspěchaně. Neuvedomil jsem si, že během posledního století síla pozemských armád vzrostla. Zaskočilo mě to, ale to už přece znáš.

Dobře, ale co dál? Nešlo by navázat kontakt s ostatními vodníky?

Nevím jak, vzdychl si v duchu. Víím, že nás tady na Zemi zůstalo více, ale ztratil jsem se všemi spojení.

Dej jim tedy nějaké znamení. Něco, co by zaručeně připoutalo jejich pozornost. Což takhle rozvířit otázku spojenou s datem odletu hvězdné lodi vesmířanů? Toho roku se určitě odehrálo více událostí. Bylo by snad možné některou z nich vytáhnout a uveřejnit tak, aby oblétla celý svět. Pak by se ti jistě ozvali i ostatní.

Není to špatný nápad, uvažoval Viktorín. Zkusit bychom jej mohli.

Všechny vodníky bude zajímat, že dokážeš přeměnit člověka na vodní bytost. Bylo by dobré dát se dohromady a vytvořit společenství vodních lidí.

To vypadá nadějně. Společně bychom toho jistě dokázali víc, přistoupil Viktorín na mou vidinu.

A také bychom měli zjistit, jak vlastně vesmířané odlišovali ty, kteří si zaslouží změnit na vodníky od ostatních, které jen vraceli do života.

Myslím, že měli kriteria poměrně jednoduchá. Kdo z lidí měl v sobě sklony ubližovat jiným, nedostal šanci.

Vždyť i ty můžeš ubližovat jiným, v tom to nebude, namítla jsem. Naposledy jsi střílel v den naší svatby, pamatuješ se?

To byla nutnost. Kdybych nestřílel, zahynulo by nejspíš mnohem více lidí než takhle.

Dobrá, zvolil jsi menší zlo. Ale na válečné výpravě jsi sestřeloval letadla, ačkoliv nám ani jiným škodit nemohla.

Vidíš, zamyslel se. To by znamenalo, že jsem se důvěře vesmířanů zpronevěřil – anebo měli kritéria složitější, než jsem si dosud myslel.

Vyšleš tedy to znamení ostatním?

Pokusím se o to, slíbil bez jediného slova...

Viktorín svůj slib splnil při nejbližší příležitosti. Využil k tomu jednání Spojených národů, kde si vyžádal slovo a přednesl dlouhou řeč.

Ačkoliv si jeho vystoupení získalo až nečekaný ohlas po celém světě, to hlavní nám nepřineslo. Nikdo z vodních lidí se nepřihlásil.

Mohou být jako já zavření na základnách, dohadoval se o tom se mnou. Já jsem měl období, kdy jsem třeba dvacet let nevěděl o okolním světě.

Nebo jsou všichni mrtví... jako tví nejbližší sousedé vodníci. O těch to víš, o ostatních ne. Co když jsi poslední? Poslední vodní člověk na světě...

Mám tu přece tebe, opáčil měkce.

Mě sis udělal až teď, já se na vesmířany nepamatuji.

Ale jsi jako já. Ostatní nerozhoduje.

Měl bys asi začít přeměňovat i jiné lidi.

Nemusíme to uspěchat. Nevíme ani koho vybírat. Předem ti říkám, že na to nebude stačit povrchní známost.

Navrhovala bych nejprve Jindru. Je to můj bráška a dala bych za něho ruku do ohně.

Nevím, odušil Viktorín. Můžeš si být jistá, že ho znáš jako sama sebe?

To... samozřejmě ne... přiznala jsem.

Musíme najít způsob, jak se to dozvídali vesmířané, rozhodl Viktorín a ponořil se do výzkumů. Jenže je musel přerušit. Objevily se naléhavější problémy, vyžadující jeho zásahů.

Problémy byly nejprve s volbami. Odstraněním kolaborantů ze všech klíčových postů bohužel došlo k tomu, že tam nezůstal nikdo kdo by si věděl rady. Viktorín někde jmenoval *královské správce*, jinde se lidé shodli sami. Naštěstí se začali vracet lidé, odvezení během ruské okupace. Někteří z nich přijeli z velké dálky, většina až ze Sibíře. Aby se zjistilo, kolik lidí sovětských milicionářů odvelekli, dal Viktorín vyhlásit sčítání lidu obzvlášť zaměřené na záhadně zmizelé. Počty šly ale do desetitisíců a teprve když Viktorín začal toto číslo, vynásobené milionem dolarů za osobu, na okupantech vymáhat jako odškodné, ledy se pohnuly.

Bylo z toho mimořádné zasedání Spojených národů. Naše podmínky zahrnovaly zrušení koncentračních táborů a protože se to nestalo, dosáhl ve Spojených národech Viktorín vytvoření komisí, které by měly mít zaručený volný průjezd na kterékoliv místo světa. Komise měly být vybaveny novými českými letadly s antigravitačními motory, byly by nezávislé na silnicích, podle potřeby by se dostaly všude a nebylo by snadné zadržet je.

Neobešlo se to bez pohrůzek. Sověti použili právo *veta* a Viktorínův návrh blokovali. Viktorín prohlásil, že v tom případě vybaví komise většími, pancéřovanými a ozbrojenými letadly a vyšle je na odpovědnost a náklady Českého království. Pohrozil sovětům nejenže naše lidi osvobodí, ale navíc na místě ztrestá všechny, kdo se na jejich věznění podíleli, bez ohledu na postavení, jaké dnes zaujímají.

Teprve pak Rusové ohlásili několik vlaků se zajatci.

Byly to ale často jen trosky lidí. Nebyl div, že se sovětským státním představitelům nechtělo pustit na svobodu ty živoucí důkazy účinnosti jejich koncentráků. Vycházely přitom najevo další a další podrobnosti. Rusové naše lidi před odjezdem zastrašovali, aby o svém zajetí nevypovídali. U nás ale všichni zjistili, že jim splnění vyhrůzek nehrozí a popsali, co se s nimi dělo. Na dalším zasedání OSN Viktorín prosadil velice důrazné odsouzení

nelidského zacházení s lidmi, ustanovil letecké komise a dosáhl dohody o jejich volném pobytu.

To bude jejich konec, mínil Viktorín, když mi vyprávěl o svém úspěchu na půdě Spojených národů. OSN je těžkopádná organizace, ale velmoci tam měly příliš dlouho nedotknutelnou pozici a to se konečně změnilo. Zatím jen ve vztahu k Rusku, ale na ostatní může dojít také. Zdá se, že Číňané mají z toho hlavu v kalupu už teď.

Není to podivné, že Čechy hrají roli další velmoci a diktují si podmínky dosavadním nedotknutelným kolosům? ptala jsem se. Je, připustil. Čechy ale mají váhu Miráže. Ještě že nikdo neví, že to byla jen cisterna na mléko a že máme pořád jen tu jednu. Ale fotografie lávového jezera kousek od Moskvy, byť dávno vychladlého, pořád straší strategy všech světových velmocí.

Byla jsem tím stejně nadšená, jako on. Před odletem prolezl několika větracími průduchy základny, kudy dovnitř vcházel čerstvý vzduch. Úzkým skalním komínem protáhl televizní anténu. Na povrchu země ji ukryl do koruny osamělé borovice, stojící na skále, na opačném konci, přímo ve své pracovně, postavil televizor. Tak jsem mohla sledovat co se děje ve světě, aniž bych opouštěla základnu. Takové pohodlí tu Viktorín dosud nezažil, i když bylo dáno pokrokem ve světě lidí.

Kromě první elektrárny, založené na měničích hmoty *krešo* a postavené místo všech současných elektráren, dal brzy Viky postavit další tři.

Důvodem byl zájem sousedních států. Nedaleko hranic s Německem, Rakouskem a Polskem začaly vyrůstat betonové bunkry s „reaktory“. První dokončili vedení vysokého napětí Němci a ihned začali odebírat smluvené množství elektřiny.

Všechny elektrárny dal Viktorín stavět vlastním nákladem a byly tedy jeho. Královské České Elektrárny prodávaly elektřinu za zlomek světové ceny. Žádnému ze sousedů se proto nevyplatilo udržovat uhelné elektrárny. Uhašení kouřících komínů se za relativně krátkou dobu projevilo ve zlepšení ovzduší. Navíc se snížená cena elektřiny příznivě projevila na nákladech dalších továren a způsobila snížení cen jejich výrobků. Elektrárny přinesly Viktorínovi takové příjmy, že nepotřeboval část českého rozpočtu, kterou si původně vymínil. Naopak, mohl teď větší část těch peněz věnovat na rozvoj dalších odvětví, zejména tam, kde byly ve všech důležitých oborech Čechy díky *sovětské hospodářské spolupráci* nejzaostalejší.

Kromě elektráren založil Viktorín továrnu na létající automobily. Měl v ní rozhodující podíl a navíc se měla nová auta vyrábět podle jeho plánů

a patentů. Předtím spolu se mnou dlouho uvažoval, zda si to může dovolit. Tyto dopravní prostředky obsahovaly několik prvků z rodiny krešo, které by se tak dostaly mezi lidi a šlo o to, že by někteří mohli odhalit a zneužít jeho tajemství. Přednesli jsme tento problém k posouzení i robotům základny. Ti některé naše kroky přijali s výhradami, ale k tomu hlavnímu se nevyjádřili. Znamenalo to, že rozhodnutí i odpovědnost leží plně na nás dvou.

Nakonec jsme si dohodli kompromis. Auta neměla obsahovat měniče a tím méně generátory energie, jen dva prvky krešo. Antigravitační motory zajišťující létání a akumulátory s kapacitou na dolet dvaceti tisíc kilometrů. Pak bude muset majitel dopravit auto do továrny k novému nabití, což mělo být spojené s celkovou prohlídkou a údržbou. Nemuselo být ani dopraveno vcelku. Zvláštností Viktorínových létajících aut byla vana, odlitá společně s motory a akumulátory jako jediný díl. Tak mohla být i vyměňovaná a tato operace se dala svěřit i vybraným servisním stanicím, které by uskutečnily výměnu v přijatelné době. Nabíjení pak mělo probíhat měniči továrny. Viky mínil, že to bude lepší než nabíjecí stanice nebo dát z ruky měniče energie.

Viktorínova auta se podobala dosavadním automobilům jen vzdáleně. Základem byly ploché zaoblené vaničky doutníkovitého půdorysu, na nichž ležela prosklená bublina kabiny. Řidič či spíše pilot měl místo na přidi. Měl dokonalý rozhled dopředu, do stran i dolů. Řízení mu měl usnadnit autopilot se satelitní navigací, která měla odstranit i nebezpečí srážek.

Akumulátory byly nejchoulostivější částí auta a Viktorín měl s jejich konstrukcí velkou práci. Nešlo o schopnost uchovávat energii, ale také aby je nikdo nemohl rozebrat a poznat tak jejich principy. Proto do nich vložil pojistku. I při úplném vybití zůstane uvnitř dost energie, aby každý pokus o rozebrání nepovolanou osobou skončil ničivou explozí. Naopak musel zajistit, aby k explozím nedocházelo při haváriích a to mu dalo víc práce než všechno ostatní.

Na návrh automatického řízení vypsál otevřenou soutěž a vyzval k ní všechny světově známé firmy. Nemohl použít roboty vesmíranů, to by už prozrazovalo příliš mnoho, ale výběrová soutěž slibovala výhodné obchody, takže mu brzy přišla spousta přihlášek. Viktorín přenechal posouzení partě odborníků, ale když se odborná komise nedokázala dohodnout, rozhodl to nakonec sám. Měl na to právo nejen jako král, ale vždyť znal problematiku lépe než všichni experti dohromady! Výhodné zakázky nakonec dostaly dvě japonské firmy, jedna americká a jedna francouzská.

Ty firmy nedosáhly dokonalosti techniky vesmíranů a pod podlahami automobilů bylo nakonec víc elektroniky než kolik zabraly pohonné motory

včetně akumulátorů. Nejdůležitější ale bylo, že všechny systémy uspokojivě fungovaly a hromadná výroba dovozovala nízké ceny.

Létající auta přinesla veliký pokrok v pozemské dopravě. Dalo by se říci, že zlevnila a zpřístupnila dopravu tak, jak to dosud nebylo možné. Viktorínovy továrny se rozrůstaly, ale ani potom nestačily pokrýt poptávku. Viktorín zaměstnával velké množství lidí v Čechách, ale také v celém světě, kde postupně vznikala síť servisů.

Rozmach byl na druhé straně doprovázen postupným úpadkem celých průmyslových odvětví. Hroutil se především automobilový, letecký a obecně dopravní průmysl, ale zároveň se do katastrofální odbytové krize dostal průmysl paliv, již předtím postižený Viktorínovými elektrárnami. Na jedné straně přicházel pokrok, na druhé úpadek. To ale byla daň pokroku.

Další krok, který Viktorínovi vynesl příznivce i odpůrce, bylo zrušení armády. Branci, kteří měli do armády narukovat, prostě zůstali doma. Vojáci z povolání dostali nabídku přejít do řad policie a většinou ji využili.

Toto královské rozhodnutí bohužel starý parlament odmítl schválit. Naštěstí se jednalo o jeho poslední odpor. Volby byly za dveřmi a většina kandidátů do nich šla s podporou krále a za zrušení zbytečného vojenského molocha. Viktorín slíbil, že jakékoliv napadení země zvenčí odrazí létající pevnosti, zatímco silná policie by měla chránit zemi a lidi před nebezpečím zevnitř. Tradiční odpor Čechů k armádě dostal další argument a kandidáti na místa poslanců, kteří trvali na odporu proti králi, se nedostali do Parlamentu.

Čechy se po dlouhé době dostaly opět na výsluní Evropy. Přestaly být závislé na dovozu paliv a naopak energii vyvážely, ať v podobě elektřiny, nebo akumulátorů ve Viktorínových letadlech. Peníze Viktorín neukládal do slamníku, ale používal tak, že se brzy všem dařilo lépe než předtím.

Všechno co Viktorín podnikal jsem sledovala a držela mu palce. Nutno podotknout, že jsem to většinou viděla jen na obrazovce televizoru. Přímo jsem se ničeho nezúčastňovala, pokud nepočítám, že jsem svou přítomností občas **dodávala lesku** slavnostním příležitostem. Měla jsem jinou zábavu, pokud se o zábavě dá mluvit v souvislosti s usilovným studiem.

Dosud jsem se učila jen za vydatné asistence robotů. V pamětech měli tolik informací o lidském těle, jako v žádné lékařské knize. Vesmířané znali lidské nemoci a uměli je léčit. Dokonale prozkoumali utopená těla z počátků kontaktů s lidmi. Některá si přitom po milimetrech rozřezali na tenké plátky, takže jsem teď měla obrazový materiál, o jakém by se mi nesnilo: jednotlivé orgány vypreparované vcelku, i rozpitvané do těch nejmenších detailů. Studovala jsem chemické či biologické vlastnosti jednotlivých tkání a všeho

dohromady. Často jsem zkoumala sama sebe *pitodonem*, abych se o lidském těle dozvěděla víc než většina lékařů. Pořád jsem ale nebyla spokojená.

Těšila jsem se, až si nové vědomosti vyzkouším v praxi. Viktorín se mnou souhlasil a schvaloval mi, abych si ji dojednala v nemocnici u primáře Vomáčky, kde by mě všichni znali a kde bych měla potřebnou podporu.

Vomáčka byl překvapený, když jsem za ním přišla. Jak mi přiznal hned na uvítanou, nepředpokládal, že mě ještě někdy v nemocnici uvidí. Tím víc byl překvapený, když jsem mu přednesla svou prosbu účastnit se u něho praxe. Dobře věděl, že jsem se na žádné lékařské fakultě ani neukázala a v první chvíli ani nedokázal odhadnout, zda to říkám ze žertu, anebo jsem opravdu tak nesmírně drzá.

Naštěstí měl pořád ještě odvahu říci mi všechno do očí, bez ohledu na to, že jsem královnou. Vyčetl mi, že jsem ho zklamala, měl prý o mě lepší mínění. Odvětila jsem mu, že se mi líbí jeho upřímnost, ale hned jsem ho ujistila, že jsem opravdu skoro celou dobu velice usilovně studovala. Hned jsem ovšem přiznala, že nebudu umět správně latinsky pojmenovat všechny části lidského těla, ale přesto si chci vyzkoušet, zda má takové učení smysl.

Vomáčka si mě chvíli zkoumavě prohlížel. Pak vstal a už jsem se bála, že mi mlčky ukáže dveře. Vyvedl mě ale na chodbu a pak na nejbližší pokoj.

„Když vyzkoušet, tak vyzkoušet,“ prohlásil klidným tónem nad jedním pacientem. „Podívej se tady na pana Pihýra a když správně určíš diagnózu a navrhneš terapii, budu o tobě uvažovat. V opačném případě – znáš mě!“

Prohlédla jsem pacienta. Nic vážného, stěžoval si jen na bolesti břicha a měl horečku. Zápal slepého střeva, to bych možná poznala i jako sestra. Tohle vypadalo na brzkou operaci, ale já jsem se chystala zkusit na něm něco úplně jiného.

„Vypadá to na apendix,“ prohlásila jsem. „Smím na něm něco zkusit?“

Vomáčka přikývl.

Měla jsem s sebou *pitodon*, kdysi vymyšlený vesmířany pro vodní lidi. Viktorín neprotestoval, když jsem si brala přístroj mezi lidi. Vyzkoušela jsem si jej na bráškovi a na rodičích, ale ti nebyli nemocní. Nyní jsem jej opatrně vytáhla z kabelky a rozevřela na pokraji postele. Mlčky jsem zadala telepatický příkaz a za okamžik mi potvrdil, že žádaný lék připravil. Stačilo vzít injektor a přiložit pacientovi ke kůži.

„Ukaž? Co to máš?“ nevěřil svým očím Vomáčka.

Podala jsem mu jej. Nebylo na něm vidět nic podstatného. To hlavní bylo ukryto uvnitř, navrchu byly vidět jen pečlivě poskládané nástroje.

Pinsety, kleštičky pro slepování tkání, samolepící fólie, injektor, odsávačka. Malá zaoblená krabička o velikosti školního penálu obsahovala kromě sady nástrojů diagnostickou část a syntezátor léků, které byly zajímavější než nablýskané, ale jen pomocné nástroje.

„Kde jsi to koupila? Nevypadá to špatně,“ zhodnotil **pitodon** Vomáčka.

„Koupit se to zatím nedá a tahle souprava navíc nebude nikomu kromě mě k užítku,“ povzdychla jsem si.

„Proč myslíš?“ zarazil se Vomáčka.

„Protože jí chybí ovládání,“ vysvětlila jsem mu. „Tahle krabička umí víc než uložit těch pár nástrojů. Jenže se řídí telepatí.“

„Telepatí?“ pozvedl obočí Vomáčka. „Ty něco podobného ovládáš?“

„Ano,“ mrkla jsem na něho provinile. „To jsem se naučila nejdřív.“

„Tak pověz, na co právě teď myslím!“ chtěl mě zkoušet.

„Vůbec nic nevysíláte,“ odvětila jsem mu. „Telepatie, to není přijímání cizích myšlenek, ale především vysílání vlastních. Většina lidí neumí vysílat ani přijímat. A bez toho to prostě nejde.“

Vrátili jsme se z pokoje pacientů do Vomáčkovy pracovny.

„A kdo ještě umí tu telepatii?“ zajímal se.

„Například Viktorín.“

„A on také ovládá tuhle... podivnou medicínu? Už jsem ho vlastně viděl při práci,“ vzpomněl si. „Na pražském Hradě po atentátu. Zdálo se mi tam, že si dokáže poradit docela odborně.“

„On dovede křísit i mrtvé,“ ujistila jsem ho. „Vrátil mi oči – mám snad ještě něco dodávat?“

„Jestli na to máte tak krásné přístroje, pak by mě zajímalo, kde se ty věcičky dělají.“

„To zatím nesmím nikomu říci,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jen naznačovat. Na světě není jen evropská civilizace. Jsou tady i jiné. Některé nejsou tak vyspělé jako naše, jiné na tom mohou být naopak lépe než my.“

„Nedávno jsem mluvil s doktorem Jošíkavou z Osaky...“

„Japonci to nejsou,“ přerušila jsem ho. „Ale víc už vám nesmím říci. I tak jsem toho už řekla příliš.“

„Nesmíš, tak nesmíš,“ pokrčil rameny Vomáčka. „Myslíš si aspoň, že tvoje léčení může mít úspěch?“

„Jistá si tím nejsem,“ přiznala jsem. „Proto jsem přišla za vámi, abych si něco vyzkoušela. Ale ujišťuji vás, že se budu snažit, aby se co nejdřív dostalo na všechny doktory.“

„A poslyš, Blaženko, nepoužívá ten tvůj Viktorín i jiné vymoženosti z té civilizace?“

„Trochu mu pomáhaly,“ přiznala jsem. „Vlastní provedení létajících aut i elektráren je jeho, ale vymyslel je... s použitím neevropských vědomostí.“

„No, dobře,“ pokývl hlavou. „Zajímalo by mě ještě, jak používáš tu tvou věčičku.“

„To se dá těžko popisovat,“ povzdychla jsem si. „Jak už jsem řekla, já se s touto krabičkou spojím pomocí telepatie. Získám tím další smysly, které bych normálně neměla.“

„Ale u pana Pihýra jsi ji k diagnóze nepotřebovala.“

„Appendix bych měla poznat i bez ní, ne? Byl to přece jasný případ.“

„No, i takové případy se dají přehlédnout,“ zavrtěl jen tak neznatelně hlavou. „Ale co kdyby to nebylo tak jasné?“

„Pak bych potřebovala *pitodon*, tedy tuhle krabičku. Když dovolíte, předvedu ji třeba na vás.“

„Prosím, beze všeho,“ souhlasil.

Tentokrát jsem ani neodklápěla víko. S *pitodonom* v ruce jsem pomalu přejížděla primáři po těle. V hlavě mi přitom vystával obraz, něco mezi rentgenem a ultrazvukem. Sama jsem se prohlížela mnohokrát, takže mi ty obrazy nebyly tak exotické jako zpočátku.

Najednou jsem se zarazila.

Proboha!

Předpokládala jsem, že Vomáčka je naprosto zdravý. Ale on nebyl – až mě zamrazilo. Okamžitě jsem zvažněla.

„Pane primáři – něco tady máte,“ přejížděla jsem mu přes žaludek.

„Výborně, Blaženko!“ usmál se trochu. „Musím ti přiznat, přišla jsi na to velice rychle.“

„Vy o tom víte?“ vyhrkla jsem.

„Bohužel – už nějakou dobu,“ přikývl.

„A víte, že to je rakovina?“ řekla jsem naplno. „Je to hrozně pokročilé, nebude to nic jednoduchého.“

„Obávám se, že tohle už nikdo nevyléčí,“ povzdychl si.

Chvíli jsem přemýšlela.

„No, to se uvidí,“ pohodila jsem hlavou. Mezitím *pitodon* syntetizoval prostředek, který by měl zhoubné bujení zastavit. Vesmířané jej vymysleli před více než tisíci lety, ale od té doby jej nejspíš nikdo nepoužil. Zastrčila jsem injektor do příslušného otvoru a pozorovala průhlednou kapiláru, jak se

rychle plní modrou tekutinou. Pak jsem injektor přiložila Vomáčkovi k ruce. V mžiku byl prázdný.

„To vypadá zajímavě,“ řekl uznale. „Rozhodně to funguje bez bolesti, na rozdíl od obyčejných injekcí.“

„Uvidíme zítra,“ řekla jsem. „Něco už by mělo být znát i na panu Pihýrovi. S vámi to bude horší.“

„Poslyš, Blaženko, uvědomuješ ty si vůbec, co to vlastně vyvádíš?“ podíval se na mě Vomáčka zamyšleně.

„Snažím se uplatnit, co jsem se dosud naučila,“ odtušila jsem.

„To je mi jasné,“ vybuchl najednou. „Jenže když někomu řekneš, že má rakovinu, tak je to pořádná rána mezi oči, to nevíš? Já to věděl, se mnou to nezamávalo. Ale ty děláš, jakoby se o nic nejednalo. Kdybych nevěděl, co už vím, propadl bych možná naději, že se to dá přece jen vyléčit.“

„A co když se to léčit dá?“ podívala jsem se na něho nevinně. „Podle toho, co o tom vím já, by ta modrá vodička měla účinkovat.“

Zůstal na mě samozřejmě civět. Až mi ho bylo líto.

„Lék proti rakovině? Děvče, to je tak na Nobelovu cenu za medicínu!“ vysoukal ze sebe po chvilce rezignovaně.

„Bohužel, já jsem ji nevymyslela,“ usmála jsem se.

„Kdo to vymyslel?“

„Nikdy jsem ho neviděla a neznám ani jméno,“ pokrčila jsem rameny. „Ale i kdybych ho znala osobně, nic o něm neřeknu. Je to tajemství.“

„K čertu s takovým tajemstvím!“ rozčiloval se Vomáčka. „Tady jsou tisíce pacientů, ani nevím, kolik set jich ročně umírá – kdo s tím ještě může dělat bůhvíjaké drahoty?“

„To nejsou drahoty,“ opravila jsem ho. „Kdyby bylo všechno podle mě, uveřejnila bych to, ale nepřineslo by to nic dobrého. Prostě to nejde, věřte mi. Španělé přinesli do Ameriky nesmírný pokrok, jenže Indiáni to odnesli.“

„Aha – ty se bojíš, že by evropskou civilizaci mohla rozvrátit nějaká vyspělejší?“

„Tak nějak. Představte si menší kmenovou válku kdesi v Africe. Jak víte, ti lidé se tam vyvražďují s obzvláštní krutostí. Takzvané civilizované země tu krutost odsuzují – a dodávají jim samopaly, aby jim to vraždění šlo lépe od ruky. Nechci vidět, jak by to dopadlo, kdyby jim dodali zbraně většího kalibru, například atomové.“

„My snad nejsme barbaři,“ namítl.

„Ale jsme,“ odpálila jsem ho. „Nebylo barbarské i to střelení na Hradě? Jenže civilizace, o které mluvíme, je civilizovanější než my. Proto si nepřeje, abychom jako barbaři měli víc než klacky.“

„I za cenu toho, že tolik lidí zbytečně umírá?“

„Pane primáři, dovedete si představit Slapskou přehradu, naplněnou až po okraj rozžhavenou ohnivou lávou?“ vyjela jsem na něho.

„Ty jsi něco takového viděla?“

„Já jsem v té chvíli neměla oči,“ odvětila jsem. „Ale zeptejte se Jindry, ten to viděl. Malou varovnou ukázkou, k čemu by mohlo setkání odlišných civilizací vést. Mohli bychom získat *pitodony* k léčení, ale i zbraně schopné sežehnout celý svět. Je otázka, zda by jedno vyvážilo druhé.“

„A není možné to od sebe oddělit?“

„Kdyby to šlo!“ povzdychla jsem si.

„A jak ses k té civilizaci dostala zrovna ty?“

„Já jsem se k ní vdala,“ usmála jsem se.

„Neříkej! To by musel být ten tvůj Viktorín...“

„Viktorín Přibík – jinak zvaný *Přízrak od Zvonařského mostu...* Měl jste ho přece na operačním stole.“

„Poslyš, snad ne ten pacient, co nám tenkrát kvůli němu vyhrožoval ruský oficír zastřelením?“ vzpomínal primář překvapeně.

„Samozřejmě. Byl to on.“

„Ale ten přece neměl oči...“

„Já nějakou dobu také ne... Vždyť jste i mě viděl bez očí, nebo se na to nepamatujete?“

Chvilí se na mě užasle díval.

„No tohle!“ zmohl se aspoň na povzdech. „Kdo by to do něho řekl?“

„Pane primáři,“ řekla jsem smířlivě, „Jestli to bude trochu možné, ráda bych vás s tou civilizací seznámila. Udělám pro to, co bude v mých silách.“

„Pokud už není pozdě – alespoň pro mě.“

„To nevím. Já věřím, že ještě pozdě není. Možná už je za pět minut dvanáct, ale třeba je ještě čas.“

Vidiny Friedricha Nietzcheho

Požádala jsem při nejbližší příležitosti Viktorína, aby si promyslel možnost přeměny doktora Vomáčku na vodníka.

Proč ti na něm tak záleží, že ho chceš změnit dřív než rodiče? pomyslel si udiveně.

Protože je to nejlepší doktor, jakého znám. Slušelo by se, aby se k nám přidal. Navíc bych chtěla, abys mi s ním pomohl. Má rakovinu žaludku.

Takže nemá času nazbyt, uvažoval. Dobrá, beztoho jsme chtěli začít co nejdříve. Ale to ti povídám, budeš ho asi na to muset připravit. Bez utopení hned na začátku to nepůjde.

Ale pak mi s ním pomůžeš?

To víš, že ano. Ale ještě něco. Je ženatý?

Je, přikývla jsem.

Má děti?

Ano, dvě dcery. Záleží na tom?

Víc, než si myslíš. On pak bude určitě chtít, abychom mu předělali celou rodinu. Jsi si jistá, že se můžeš zaručit za všechny? Myslel jsem, že ti nejprve předělám rodiče a bratra.

Jeho paní znám jen od vidění, přiznala jsem. Viděla jsem ji několikrát v nemocnici, když byla za manželem. Dcery jsem viděla ještě méně. Jenže tady utíká čas, rozumíš? Kdyby to nešlo jinak, změníme jen jeho. Můžeme mu potom dát *pitodon*, aby mohl začít.

Nebude to tak jednoduché, Blaženko – ale uvidíme, co se dá dělat. Já teď musím přednostně dokončit technickou revoluci v dopravě, až s ní skončím, věnuji se problémům rozpoznávání vhodných a nevhodných lidí.

Pak mi chvíli vykládal o tom, jak postupuje stavba další továrny na létající auta a co má v plánu pro nejbližší čas. Bylo vidět, že se mu podařilo odstartovat obrovské změny ve všech oblastech lidské činnosti. Připravil zákony proti znečišťování ovzduší a vod a rozhodl se přeměnit celý systém soudnictví, protože současný mu naprosto nevyhovoval.

Policie má teď vše co potřebuje. Dostala veškerou armádní techniku i odborníky. Ale co je platné, že se snaží jít proti zločinu, když to znehodnotí soudy. Když soudce nechá běžet na svobodě vraha, není už nikoho, kdo by to po něm napravil. Můžeme jen čekat na další zločin.

Navrhl zákony a čekal, jak projdou Parlamentem. Byly tam některé zajímavé pasáže. Trestní sazby měly být vypočítány samočinně. Soudce měl jen zhodnotit, zda je pachatel vinen či ne, ale nemohl ovlivňovat výši trestu.

Systém opravných koeficientů měl rozlišovat závažnost dalších okolností. Účast na organizovaném zločinu hodnotil automatickým zvýšením trestu o dvacet procent, prokázané vůdcovství zločinecké tlupy znamenalo dalších dvacet procent navíc. Ještě větší koeficient byl pro policisty, kteří by se dali na dráhu zločinu, místo aby zločin odhalovali.

Některé zákony vyvolají u poslanců odpor, uvažoval přede mnou Viktorín. Zejména ty, které se budou týkat jich samotných. Nabízím jim větší práva, než mají ostatní. To ale znamená větší odpovědnost. Poslanec, který spáchá zločin, dostane proti chlapíku z ulice trest dvojnásobný.

Není to moc tvrdé?

Poslanci mají jednat tak, aby byli příkladem.

Ale co když se poslanec stane šéfem zločinecké bandy?

Pak se může stát, že z kriminálu nevyjde. Když se to sečte a znásobí, může to dělat třeba dvě stě let vězení. To je prakticky totéž co doživotí.

Ne pro vodníka.

Poslyš, Blážo, už jsem ti snad říkal, že se žádný vodník zločincem stát nesmí. Možná by pak byl na místě ještě další trest. Například – převedení zpátky mezi obyčejné lidi.

Ty bys to uměl?

Myslím, že ano, přikývl. Potíž je v tom, že nedokážu odhadnout, kolik zla by předtím dokázal vodník napáchat.

Ale přece – něco se mi na tom nelíbí. Vždyť uvažujeme, jako kdyby byli vodníci víc než lidé. Začíná to vypadat skoro jako teorie o nadčlověku.

Myslíš na Nietzcheho?

Ano – víš přece, co z toho udělali Germáni!

To je právě ono – co z toho udělali. Nietzsche sám o sobě nebyl žádný génius, ale četla jsi ty jeho vize?

Četla jsem něco o Zarathustrovi.

Já jsem od něho četl skoro všechno. Většinou to byly příšerné bláboly, ale prosím, když si to myslel... zůstaneme raději u toho Zarathustry. Mohla by sis pamatovat, že on nikde netvrdil, že nadčlověk pochází z nordické rasy, že musí být plavovlasý, modrooký a s protáhlou lebkou. Nic takového. Podle Nietzcheho má být dokonalejší, nic víc. Když si to přečteš pozorně, dozvíš se, že Nietzsche předpokládal vznik nadčlověka nějakou neurčenou přeměnou obyčejných lidí. Mám podezření, že něco věděl o vesmířanech i o vodních lidech, ale jen mlhavě, kdyby znal víc, asi by to sepsal jinak. Buď jak buď, Nietzsche zemřel kolem roku tisíc devět set a netušil, kam až to s jeho teoriemi Germáni dotáhnou. Oni k těm jeho blábolům navíc pletli páte

přes deváté. Nietzcheho nadčlověk měl být dokonalejší než lidé. Germáni prostě prohlásili sami sebe za nadlidi a spousta Němců na to skočila. Bylo to přece tak jednoduché! Jsi Germán, jsi tudíž nadčlověk. Jednoduchá řešení bývají zpravidla lživá, Germáni nebyli výjimkou. Šíření nadčlověka bylo pro ně vítanou záminkou, jak ospravedlnit vyhlazování ostatních národů. Něco podobného pokračovalo po zániku Tisícileté říše – s nepatrným rozdílem, že pojem *nadčlověk* nahradili spojením slov *socialistický člověk* a neomezili se jen na jeden národ. Výsledek byl podobný. A opět pokládali za normální a dokonce za záslužné *starý druh* krutě vyvraždit v koncentračních táborech, jaké měli i Germáni. Jedni za osmnáct, druzí bez dvou za dvacet.

Aby to tak nedopadlo i s vodníky, strachovala jsem se.

O to se musíme postarat především, uvažoval Viktorín. My vodníci některé Nietzcheho předpoklady splňujeme. Nepochybně jsme dokonalejší, přinejmenším po biologické stránce. Naše schopnosti žít ve vodě, telepatie i dlouhověkost jsou rozhodně více než pouhý tvar lebky nebo barva vlasů. Máme ale nevýhodu v neschopnosti mít děti, ovšem řekl bych, že to je jakási pojistka, nevíme zatím proti čemu. Co to ale znamená? Nietzche tvrdil, že dosavadní lidé musí nadčlověku uvolnit místo a Germáni si z toho vyvodili oprávněnost vyhlazovacích táborů. Já tvrdím, že to je nesmysl. Vodní lidé dokáží žít vedle dosavadních lidí v míru a místo se jistě najde pro všechny. Pokud se za nějakých deset tisíc let podaří změnit všechny lidi na vodníky, nebude to vyhlazením původních lidí, nýbrž přeměnou na dokonalejší vodní druh. Dobrovolnou, bez násilí, bez krve. Měli bychom být totiž dokonalejší především po stránce morální.

To vypadá nadějněji, usoudila jsem v duchu.

Ano, tak by to mělo probíhat. Postupná přeměna v zájmu každého, kdo ji podstoupí. Ale právě tak, jako to napsal Nietzche, je třeba svět na příchod nadčlověka nejprve připravit. Samozřejmě ne vyvražděním dosavadních lidí. Ty bude třeba přizpůsobit spíše po té morální stránce.

Anebo se ukáže, že my vodníci jsme slepou uličkou ve vývoji lidstva jako takového, pomyslela jsem si s hořkostí. Nemůžeme se rozmnožovat, museli bychom neustále znovu a znovu vznikat přeměnou z obyčejných lidí.

A co když je tomu tak? uvažoval Viktorín. Kdyby to nešlo jinak, vývoj člověka by se rozdělil na dvě etapy. Člověk by začal život jako dosavadní druh. V tom stadiu by si založil rodinu, přivedl na svět děti a až potom by se přeměnil na druhou formu, kdy bude mít nějaké možnosti navíc a především bude dlouhověký. Tak tomu bývá u hmyzu, kdy se z kukly líhne cosi zcela odlišného, než co tu bylo předtím.

Až na to, že u hmyzu tomu bývá naopak, došlo mi. Teprve to, co se z kukly vylíhne, je schopné přivádět na svět potomky.

Vomáčku jsem si vzala na starost já. Viktorín prohlásil, že se mi do toho míchat nebude, jeho problém to bude až ve chvíli, kdy mu ho předám v hrnečku.

Pravidelně jsem teď navštěvovala nemocnici.

Pana Pihýra propustili uzdraveného už třetího dne po mém léčebném zákroku. Obešlo se to bez operace, ačkoliv pacient hudroval, že by měl do smrti pokoj, kdybychom mu appendix prostě vyřízli a šmytec.

Pak mě nechali, abych se věnovala dalším případům. Nešlo to vždycky hladce. Někteří mladí lékaři se cítili neoprávněně odstrčeni. Vomáčka nade mnou držel ochrannou ruku, ale cítila jsem z více stran skrývanou nechuť až zášť. Někdo o mně začal trousit pomluvy. Podle nich jsem si z nemocnice udělala soukromou výzkumnou laboratoř. Prý je na pováženou, když léčí obyčejná zdravotní sestra bez diplomu a odnesou to chudáci pacienti.

Většina pacientů byla ale potěšena, že se o ně stará sama královna a neodmítali mé léčení. Tím spíš když se ukázalo, že mám dobré výsledky. Ostatně na mě dohlížel primář Vomáčka, což bylo před ostatními oficiální zárukou, že se pacientům dostane skutečně odborné péče.

Po panu Pihýrovi, což byl lehký případ, jsem měla možnost dát se i na složitější. Některé byly těžkým oříškem, což mi Vomáčka otevřeně řekl. Byl to zánětlivý proces, který hrozil skončit amputací nohy, nebo cirhóza jater. Troufla jsem si na mozkovou obrnu – a musím počítat i pokročilou rakovinu žaludku primáře Vomáčky, o které kromě nás dvou zatím nikdo nevěděl.

Léky vesmíranů se ukázaly být účinné, ale zázraky dělat nemohly. Zatímco u zánětu nohy nastávalo rychle zlepšení, játra odolávala léčení a mozková obrna vypadala pořád stejně beznadějně. Nejvíce mě ale potěšilo, že Vomáčkův nádor začal vypadat menší než na počátku.

„Vypadá to, že ses opravdu něco naučila,“ řekl v jedné chvíli, když jsme spolu seděli u kávy v jeho pracovně.

Rozhodla jsem se využít jeho rozpoložení a kout vlastní želízka.

„Pane doktore,“ začala jsem opatrně. „Zeptal jste se mě, kde studuji a nemohla jsem vám odpovědět. Slíbila jsem vám, že se za vás přimluvím a také jsem to dodržela.“

„Takže mi to řekneš?“

„Nesmím to v žádném případě prozradit nezasvěcenému,“ vrtěla jsem hlavou. „Bylo by to možné jen v tom případě, kdybyste se rozhodl změnit úplně od základů svůj život a dal se k nám.“

„K vám – dobrá, ale kdo vlastně jste? Říkala jsi mi něco v tom smyslu, že se počítáte za úplně odlišnou, neevropskou civilizaci. Jste snad nějaká tajná náboženská sekta?“

„S náboženstvím to nesouvisí,“ vrtěla jsem hlavou. „Má to úplně jiné kořeny. Viktorín je například katolík.“

„V něčem se ale odlišujete.“

„Ano, odlišnosti máme. Telepatii, nebo že můžeme žít pod vodou.“

„Tajná civilizace potápěčů?“ pousmál se.

„Ne, tak tomu není,“ řekla jsem vážně. „My nepotřebujeme potápěčské přístroje. Můžeme dýchat vodu. Jako ryby.“

„Na to nejsou lidské plíce uzpůsobené.“

„Nemáme lidské plíce,“ odtušila jsem k jeho obrovskému překvapení. „Máme je odlišné. Můžeme jimi dýchat nejenom vzduch, ale i vodu.“

„To by ale bylo hrozně namáhavé,“ namítl.

„Není,“ ujistila jsem ho. „Pod vodou se nám dýchá dobře, pokud není znečištěná. Horší je, že při dýchání vody člověk prochladne.“

„No jistě! Voda musí lidské tělo ochlazovat více než vzduch. Zejména v plicích, kde se dostane do přímého kontaktu s krví,“ uvažoval.

„Nám to nevadí,“ přikývla jsem. „Můžeme se podchladit i pod dvacet stupňů Celsia.“

„Při takových odlišnostech by se podle mého názoru jednalo o odlišný biologický druh,“ uvažoval pomalu Vomáčka. „To byste měli s obyčejnými lidmi společný jen vzhled.“

„Máme toho společného víc,“ ujistila jsem ho. „Ale máte pravdu, jsme jiný druh. Ne *Homo Sapiens*, člověk moudrý, ale *Homo Aquaticus*, člověk vodní. Vy lidé nás nazýváte *wassermanni*, česky *hastrmani*. Ano, vodníci.“

„Kdybys nemluvila vážně, s chutí bych se zasmál,“ řekl Vomáčka. „Hastrmani jsou přece jen v pohádkách.“

„To není pohádka,“ odvětila jsem tiše. „Hastrmani žijí už dlouho vedle lidí. Je nás ale málo a nedáváme lidem najevo svou přítomnost. Mezi lidmi o nás koluje jen nepatrně věrohodných informací. Kdo se něco doví, obvykle mlčí. Proto o nás lidé tak málo vědí.“

„A co mezi hastrmany děláš ty?“ usmál se shovívavě. „Já tě přece znám od malička. Tvoji rodiče jsou přece normální, nebo ne?“

„Mezi suchozemskými a vodními lidmi je možná přeměna,“ řekla jsem vážně. „Chci ji nabídnout i vám, pane doktore. Dejte se k nám, vodníkům. Nebojte se, nebudete bydlet v rybníku – ačkoliv by i to šlo. Můžete žít jako dosud mezi lidmi, můžete léčit – jen tím získáte spoustu zajímavých výhod. Možnost dýchat pod vodou patří mezi ty méně podstatné. Regenerace tkání je ještě výhodnější. Pak mohou člověku narůst nové oči, ačkoliv to odporuje známým lékařským znalostem.“

„A ty jsi tou přeměnou prošla?“ pochopil a pozorně se na mě zadíval. Pobavený úsměv mu postupně mizel s obličeje, zřejmě si uvědomoval, že mluvím vážně.

„Ano, jsem hastrmanka,“ souhlasila jsem. „Díky tomu vidím.“

„A tvůj Viktorín?“

„Ten je hastrmanem už skoro devět set let.“

„Devět set... let?“ Že na mě teprve vytréštil oči, tomu jsem se nedivila.

„Mezi největší výhody vodníků patří dlouhověkost,“ ujistila jsem ho. „Proto vám to nabízím. Jste velice dobrý lékař a kromě toho máte rád lidi, to je ještě důležitější. Přeměnou získáte tak úžasné možnosti, že si to zatím ani neumíte představit.“

„Předpokládám, že i telepatii?“

„Telepatii samozřejmě také, a s ní možnost ovládat naše přístroje. Například tady ten pitodon. Je vám jasné, že jsem mezi vodníky malý pulec, ale za nepříliš dlouhou dobu, co studuji anatomii člověka pomocí pitodonu, jsem se dozvěděla velké množství znalostí. Pochopitelně neznám latinské názvy lidských orgánů, snad kromě těch, co si pamatuji ze zdravky. Znáám jen podstatně lépe jejich funkci, metabolismus, vím o mnoha abnormalitách, takže se opravdu mohu pokusit o léčení už teď, ačkoliv mi chybí pořádná praxe. Můžete to snad posoudit sám, ne?“

„Dobrá – ale když to jde, proč jste většinu lidí nepředělali na vodníky?“

„Pane primáři, uvědomte si, že přeměna ve vodní bytost znamená tak zásadní změny do lidského organismu, že si to těžko představíte. Není to nic jednoduchého.“

„To bych pochopil,“ řekl vážně. „Neznamená to, že je tu nějaký háček? Taková přeměna bude podle všeho životu nebezpečná. Anebo se mýlím?“

„Háčeků je samozřejmě víc,“ usmála jsem se provinile. „Řeknu vám vše nač si vzpomenu – rozhodnout se musíte sám. Nebezpečné životu to není.“

„Tak ven s těmi háčky,“ vybídl mě.

„Velký problém je, že my vodníci nemůžeme mít děti,“ vzdychla jsem si. „Vám by to vadit nemuselo, když děti máte. Mě a Viktorína to bolí víc.“

„To znamená, že s přeměnou končí veškerý sex?“

„To ne, ale vznikne trvalá neplodnost,“ upřesnila jsem. „Viktorín zájem o sex neztratil ani po staletích a na mě přeměna také nezapůsobila negativně. Řekla bych, že se po té stránce krásně shodneme. Jenže od chvíle, kdy jsem se stala vodní bytostí, nedostala jsem periodu. V první době mě to zmátlo, žila jsem v zajetí starých představ, že to známé měsíční trápení je spojené s životem každé ženy a jeho vynechání může být kromě nežádoucích poruch způsobené jen graviditou a přípravou k narození dítěte. V první době jsem si dokonce dělala naděje, že jde právě o tuto eventualitu. Pro mě a Viktorína by to nebylo nepříjemné, naopak! My po dítěti toužíme! Až pak jsem se smířila s tím, že ztráta periody je příznakem ztráty plodnosti. Vodníky to postihuje jako kletba, nejen u žen, ale i u mužů. Asi to nevíte, jsem Viktorínova čtvrtá žena – ale se žádnou děti neměl.“

„Proč sis ho tedy brala?“ podíval se na mě zkoumavě. „Co tě k tomu vlastně vedlo?“

„A co byste dělal na mém místě vy?“ zeptala jsem se ho. „Viktorín se mnou jednal otevřeně a čestně. Přeměnou jsem ztratila schopnost mít dítě, ale získala oči. Jako slepá a zohavená jsem neměla na vybranou. Myslíte, že bych mohla mít dítě za takových podmínek? Navíc jsem se do Viktorína zamilovala jako do nikoho. Nabídl mi ruku až po přeměně. Vzala jsem si ho, ačkoliv oba víme, že vlastní děti mít nebudeme. Máme se rádi a potřebujeme se, na tom není nic špatného. Dítě si nakonec můžeme i adoptovat. Už jsme si dělali plány, jak půjdeme do kojeneckého ústavu získat nějaké nešťastné odložené dítě. Spousta jich čeká na někoho, kdo je pohladí a vezme je domů. Můžete mě soudit i litovat, ale aspoň uznejte, měla jsem to těžší než vy.“

„Já tě přece nechci a nemohu soudit, Blaženko,“ řekl Vomáčka mírně. „Věřím, že tě ta věc mrzí. Když už ses ale rozhodla, asi nemůžeš couvnout.“

„Já opravdu couvat nemohu,“ přikývla jsem. „Ani bych nechtěla. Ale moc by mě mrzelo, kdybyste teď couvnul vy.“

„Proč ti zrovna na mně tak záleží?“

„Protože neznám nikoho lepšího,“ vysekla jsem mu bezděky poklonu, jakou si plně zasloužil. „Vy jste přece podle lidských hledisek už překročil polovinu průměrného lidského věku. Jako lékař jste na vrcholu svých schopností, ale na jak dlouho? Uvažte! Nabízím vám nejen možnost ještě více se zdokonalit, ale i delší dobu svých schopností využívat.“

„No – vykládáš mi to docela realisticky,“ zamyslel se.

„Pane primáři, řeknu vám ještě něco,“ pokračovala jsem tiše. „Vodníků bylo původně více než dnes, ale postupně jich ubývalo. Mohou se sice dožít

vysokého věku, ale nesmrtelní nejsou a občas někdo z nich zahyne, většinou násilnou smrtí.“

„Když nemůžete mít děti, pak jistě vznikáte z obyčejných lidí, jak mi ostatně nabízíte. Pochopil jsem to dobře?“

„Ano – až na to, že budete teprve druhým člověkem, komu vodní lidé tu proměnu nabízejí.“

„Vždyť jsi říkala, že tobě ji nabídli také a přijala jsi jejich podmínky,“ zarazil se.

„Ano. Já jsem byla ta první. Víc jich od té doby nebylo.“

„A ti před tebou? Ti původní vodníci vznikli jinak?“

„Ano, ale to už je tajemství, které nesmím prozradit ani vlastní mámě. To mohou znát jen vodníci.“

Zamyslel se, ale dál na mě nenaléhal.

„Nechám vám čas na rozmyšlenou,“ řekla jsem po chvíli. „Uvědomte si, čím dřív se stanete vodníkem, tím dřív se naučíte zacházet s pitodonem, který léčí efektivněji než dnes. Budete mít od začátku větší znalosti než jsem měla já. Když si to dáte dohromady, může z vás být fenomenální lékař.“

„Dobrá. A když budu souhlasit?“

„Ještě vám oznámím poslední háček, který v tom vězí,“ pokračovala jsem. „Nezbytnou podmínkou přeměny je, že vás nejprve musím utopit. Vypadá to strašlivě, ale jinak to prostě nejde.“

Chvíli mlčel a jen na mě nevěřícíma očima zíral.

„No ovšem! Když jsi hastrmanka, topíš lidi,“ vzpamatoval se po chvíli. „To přece patří k vodníkům...“

„Ještě jsem nikoho neutopila,“ řekla jsem tiše.

„A ten tvůj Viktorín také ne?“

„Většinou lidi zachraňuje,“ řekla jsem. „Mě utopil, aby mi dal naději. Po celou dobu umírání mě držel v náručí – ano, bylo to příšerné, nezapírám. Ale mohlo by to být i horší. Pochopte, ta smrt není konečná, definitivní.“

„Smrt z lásky – a potom nový život po smrti,“ usmál se, ale dost kysele.

„Je to nutné,“ opakovala jsem. „Je to nepříjemné, ale to jsem naopak měla jednodušší. Já jsem totiž Viktorínovi pevně věřila.“

„No, to jsi mi dala na vybranou!“ povzdychl si. „Kdo by to do tebe řekl. Kdysi jsem tě vídal jako malé děvčátko. Pak z tebe vyrostla pohledná zdravotní sestřička, ale ani ve snu bych si nepomyslel, že budeš jednou českou královnou a že mi nabídneš – smrt.“

„Nabízím vám ji, protože si vás hodně vážím,“ řekla jsem. „Nikdy to nenabídneme tomu, kdo toho není hoden.“

„A když se rozhodnu, že to nechci?“

„Byla bych zklamaná,“ přiznala jsem. „Byl byste sám proti sobě. Ale pak by mi nezbylo, než obrátit se na někoho jiného. Což máme v plánu tak jako tak. Teď, když je to možné, by byla chyba toho nevyužít.“

„A jak dlouhou dobu mi ponecháš na rozmyšlenou?“

„To záleží na vás. Já mám teď času dost. Třeba tisíc let – možná i víc.“

„Poslyš, Blaženko,“ natáhl se ke mně a pevně mi stiskl rameno. „Co mi tady říkáš, je skoro stejně strašlivé, jako když jsi mi do očí sdělila diagnózu rakoviny. Jenomže tu jsem věděl předem – a tohle je tak šokující...“

„Také jsem si to prožila, pane primáři. A ne tak dávno. Pamatujete se na mě, jak jsem byla nešťastná? Bez očí – bez budoucnosti...“

„Dobrá,“ pustil mé rameno. „Dej mi čas, abych si ještě něco stihl zařídit. Musím se postarat o rodinu, když se mám rozloučit se životem...“

„S rodinou ani se životem se loučit nemusíte, alespoň ne nadlouho. Jen si vezměte dovolenou.“

„Jak dlouhou?“

„Proměna trvá čtrnáct až čtyřicet dní, může se to případ od případu lišit. Pokud potřebujete peníze pro rodinu, dám vám je předem. Až se vrátíte, nikdo na vás nic nepozná.“

„Dobrá,“ zvedl se ze židle na znamení, že náš rozhovor považuje za skončený. „Já se tedy přihlásím, ačkoliv možná ne hned. Nejprve chci vidět, jak dopadnou tvoji pacienti.“

Překvapení

Příčinou zhroutení Sovětského svazu se nestala létající pevnost Miráž, schopná vydržet atomový úder, vytvořit jezero lávy a donutit i bohorovné sovětské představitele k jednání, ale několik slabě ozbrojených letadel Spojených národů, vybavených jen ručními zbraněmi pro případ nenadálého přepadení. Komise objevily za podpory umělých družic několik desítek tajných koncentračních táborů. Technické podrobnosti jsem se nedozvěděla, ale Viktorín se v tom incidentu angažoval a často jednal na mimořádných zasedáních Spojených národů.

Podařilo se mu vynutit na Sovětech likvidaci táborů bez obvyklého zahlázení stop postřílením vězňů. Do svých domovů se tak vrátilo velké množství lidí. Většina z nich ale pochopila, že nastal čas vzchopit se proti tomu nelidskému, co je už jednou uvrhlo na pokraj smrti. Vězňové, kteří už neměli co ztratit, začali přesvědčovat ostatní, aby se konečně přestali ohlížet na strach. Dožadovali se veřejně, aby nenáviděná vláda odstoupila a aby byly vypsané nové volby, ale už bez jediné povinné kandidátky.

Pod ochranou Spojených národů založili politické strany, které měly jediný cíl: zbavit lidi strachu. Nenechali se uplatit nabízenými výhodami, ani zastrašit, ačkoliv se jejich předáci stávali terčem *nevysvětlitelných* vražd. Když nebylo možné přinutit policii, aby vykonávala svoji povinnost, dosáhli odvolání ministra vnitra a nezvykle mohutnými demonstracemi přinutili jmenovat nového ze svých řad.

Pak už to šlo samospádem laviny.

Podařilo se jim odstranit agenty, kteří všemožně bránili ve vyšetřování. Tím pádem se podařilo vypátrat a usvědčit některé teroristy. On nich vedly nitky tajných příkazů dál, až do sekretariátů všemocné partaje. Hněv lidí se v mnoha případech obrátil proti zkorumpovaným členům zastupitelstva, kteří se nevěnovali službě veřejnosti a svá místa měli za neochvějné trůny. Ve mnoha městech byly volby vypsané až o několik měsíců dříve, než přišlo svolení z Moskvy. Bývalí vládci při nich přišli o veškerou moc.

Od *nerozborného* Sovětského svazu se začaly oddělovat okrajové části. Některé menší republiky využily svého práva odtrhnout se, sice zakotveného v ústavě, ale dosud nemyslitelného. Vypuklo to v horkokrevných oblastech jihu, kde mezi lidmi panovala velká nenávist vůči Rusům. Bohužel se občas projevila pogromy a přistěhovalci z těch zemí prchali jen s nejnужnějším, co stačili pobrat.

Bylo ale možné je litovat?

Samozřejmě – a Viktorín požadoval na Spojených národech vytvoření dalších komisí, v případě potřeby ozbrojených, aby bývalé mocipány před hněvem ostatních národů chránily. Nikdo ale příliš nelitoval ty, kterým se podařilo zachránit holé životy a přišli o všechno ostatní.

Nerozborný svaz svobodných republik spojila navěky velká Rus, to byl začátek hymny Sovětského svazu.

Když se to vezme, každé druhé slovo hymny lhalo. Republiky nebyly svobodné, jejich svaz nevznikl z vůle všech národů, rozhodně nebyl na věky a nerozborný? Jak rychle odpadaly okrajové republiky od kolosu, který už neměl sílu připoutat je k sobě ocelovými pásy svých tanků!

V Českém království mezitím nastalo období velkého vzestupu. Příčin bylo více. Odchodem okupantů se všeobecně ulevilo od zátěže, kterou pobyt cizích vojsk znamenal. Lidé si konečně mohli volně vydechnout. Změny zákonů dovozovaly, aby lidé získali zájem podnikat. Na čelním místě mezi všemi příčinami úspěchu vystupovaly Viktorínovy elektrárny a letecké továrny. Přinášely do země peníze ze všech stran světa. Elektřinu Viktorín dodával nejen našim blízkým sousedům, ale brzy i do vzdálenějších zemí Evropy. Cenou mu mohly konkurovat jedině vodní elektrárny. Létající auta znamenala velké obchody se všemi zeměmi světa. V anglicky mluvících zemích je nazývali *flyer*, Němci jim říkali *flieger*, ale většina národů jim ponechala jméno *aero*. V Čechách se jim začalo říkat vznášedla, ačkoliv to slovo mělo původně odlišný význam. Jedna česká továrna se zabývala karosériemi a nástavbami, v dalších se vyráběly holé létací vaničky, na které se nástavby montovaly ve stovkách dalších továren po celém světě. Viktorín získané peníze neukládal do bank, ale používal k rozvoji Českého království, stavbě čističek vod a pomáhal při přechodu na méně škodlivou výrobu, kdekoli to bylo možné a chyběly by jen potřebné peníze.

Až teď Slováci pochopili, oč přišli. Nutno jim přiznat, že u nich hrdost převládla nad vypočítavostí. Vlády Slovenska se často střídaly, ale žádná z nich neměla nejmenší snahu opět se připojit k Čechám. Slovákům zůstala samostatnost a bylo to tak určitě lepší pro obě strany.

Bráška Jindra se vrátil na vysokou školu, aby přece jen dostudoval. Chtěl se stát inženýrem a už si předem vyjednával, zda ho Viktorín přijme jako konstruktéra.

Viktorín mu to slíbil – ale nechal ho studovat techniku a nevzal ho do základny, kde by se Jindra mohl naučit technice vesmířanů. Snažila jsem se Viktorína přemluvit, aby v tom případě udělal výjimku a vzal ho k nám, ale byl neoblomný. Techniku vesmířanů nezvládne, dokud nebude vodníkem,

opakoval mi. Můžeme ovládnutí přizpůsobit, aby nepotřeboval telepatii, namítala jsem.

Podívej se, Blaženko, nechceš přece bratrovi uškodit, pomyslel si nakonec smířlivě. Nech ho, ať vystuduje normální techniku. Dostane solidní základy, které později využije. Matematika je stejná po celém vesmíru. Později si jen doplní, co by mu eventuálně chybělo. Já bych ho nechal nejprve vystudovat a založit si normální rodinu. Mezi nás ho můžeme vzít kdykoliv později.

Uznala jsem to a přestala jsem naléhat.

Neměla jsem teď čas, abych se s ním vídala. Pořád jsem studovala – jenže ne techniku, ale lékařské vědy.

Ted' už jsem se musela ptát Viktorína, neboť roboti některé podrobnosti neznali, anebo je spíš nechtěli znát. Začala jsem pronikat do takové hloubky, kterou i Viktorín objevoval teprve nedávno. Dovedla jsem oživit utopeného, zatím s vydatnou pomocí inkubátorů, ale chystala jsem se, že to zvládnu jen s pitodonem, jako to uměl Viktorín. Využila jsem přitom privilegovaného postavení královny. Zřídila jsem si okamžité spojení na Záchranou službu, odkud mi měli hlásit všechny případy utopení.

Skutečně mě zavolali k několika pacientům, když si už sami nevěděli rady. U prvního utopence ale vrtěli hlavou, když jsem si ho **vznášedlem** odvážela. Byl to malý chlapec a byl nepochybně již několik hodin mrtvý. K jejich překvapení jsem ho rodičům vrátila živého a zdravého. Pak už jsem neměla nejmenší problémy. A to ani nevěděli, že jsem vlastně hastrmanka!

Do nemocnice jsem teď docházela zřídka. Vomáčka ale o mé instituci záchrany utopenců dobře věděl. Stále častěji se mě ptal i na podrobnosti o jeho vlastních pacientech. Odpovídala jsem, jak jsem nejlépe mohla, ale nikdy jsem mu neopomněla zdůraznit, že by tohle mohl i on sám, kdyby...

Zatím se ale k ničemu neodhodlal. Nebylo divu. Kdyby mě Viktorín jednoho krásného rána neposadil do svého auta a neutopil jako kotě, možná bych se rozmýšlela ještě dnes.

Mezitím jsem si připsala na konto úspěchů i tu mozkovou mrtvici, která mi dlouho odolávala. Bylo to náhlé, skoro jako opravdový zázrak. Pacientka byla ochrnutá, nemluvila a domlouvali se s ní jen tak, že na ně mrkala. Dvě mrknutí znamenala ano, jedno ne. Jednoho dne jsem jí dávala jako vždy léky a už jsem byla na odchodu, když se za mnou ozvalo:

„Děkuji, doktorko...“

Pacientka začala mluvit, což jí život okamžitě usnadnilo. Následujícího dne zjistila, že může sevřít prsty na levé ruce a do týdne mohla rukama

pohybovat a dokonce se dokázala sama najíst. Byla jsem z toho nadšená jako málokdo. Okamžitě se tu novinu musel dozvědět i primář Vomáčka. Radoval se společně se mnou, jako kdyby pacientku uzdravil on sám.

Řekla jsem mu ale současně, že svůj pobyt v nemocnici neprodloužím. Dokončím pacienty, které jsem začala léčit, ale nové neberu. Zdůvodňovala jsem to prací u záchranky. Tam šlo bezprostředně o životy.

„Máte pravdu, paní kolegyně,“ pokyvoval hlavou Vomáčka. „Slyšel jsem, že vám tam říkají *zázračná královna*. Budiž, je to úspěch a obrovská čest pro nás. Ostatně, ani tady v nemocnici to nebylo méně důležité.“

Nádor v jeho žaludku byl očividně na ústupu. Skoro jsem se mrzela, že jsem mu nedala na vybranou jenom mezi smrtí utopením a rakovinou. Pak by jistě svolil mnohem ochotněji – ale teď už zase měl co ztratit, nebo si to možná sám myslel.

Ačkoliv Viktorín pobýval více na Hradě a já na základně, bývali jsme teď často spolu. Někdy v Praze, častěji na základně. Měla jsem ráda koupání v obrovském bazénu, velikém jako fotbalový stadión. Voda se v něm dala ohřívat, takže koupání bylo docela příjemné. Bylo samozřejmě potřeba najít správnou teplotu, aby ve vodě nebyla zima, ale aby do sebe pojmula dost kyslíku a nebyla k udušení.

Viktorín mi s úsměvem vykládal, jak kdysi dávno z čirého furiantství bazén vypustil. Když jej napouštěl, otevřel poněkud více stavidla, ale protože to i potom trvalo příliš dlouho, nechal bazén bazénem a dal se do něčeho jiného. Labe pak bylo skoro půl hodiny bez vody, jak se všechna stačila hrnout do podzemí. Lidé si o tom povídali několik století a zmínka se dochovala dodnes, i když jen ve falešném podání v pověsti o Opatovickém klášteře.

Bazén nebyl jen rozsáhlý, ale i hluboký. Jeho dno bylo v temné hlubině téměř pět set metrů pod hladinou. Dole na bazén navazovalo bludiště chodeb, zakončených velikými kobkami, podle Viktorína odpočinkovými kójemi vesmířanů. Každá kobka měla rozměry větší, než největší pozemská katedrála. Po vesmířanech tu ale nezůstala ani památka.

Člověk, odkázaný na vzduch z tlakové láhve potápěčského aparátu, nemůže takové hlubiny navštívit. V krvi se začne rozpouštět i dusík, nastává hlubinné opojení, spojené se ztrátou sebekontroly. Při vynořování pak musí dodržovat pomalou dekompresi, jinak vzduch rozpuštěný v krvi vyšumí jako bublinky v limonádě a ucpe vlasečnice. Tkáně přestanou být vyživované, může nastat poškození mozku a v nepříznivých případech i smrt.

Nic takového nehrozí u vodních lidí. Krev okysličovaná vodou proudí pomaleji, ale není v ní dusík, který by ji mohl změnit v narkotikum, nebo by mohl během vynořování vyšumět. Vodní lidé se potápějí do kilometrových propastí tak rychle, jak to dokáže vorvaň. Stejně rychle se mohou i vynořit.

Velice ráda jsem se potápěla až na dno velikého bazénu. Dole byla tma, světlo shora sem nepronikalo, ani modravé zbytky, které by oči byly schopné zachytit. Mohla jsem vyslat myšlenku a ta by zažehla osvětlovací lampy – pak se klenby podvodních katedrál proměnily v jasně ozářené světlé prostory. Ano, tady trávili odpočinek vesmířané, ty zdánlivě nemotorné válcovité stonožky na tak slabých nožičkách, že je na vzduchu ani neunesly a pokud se museli vynořit, museli mít oblečené vodotěsné skafandry, plné vody a nesené desítkami malých antigravitačních motorků. Vynořovali se prý málokdy. I do Atlantiku cestovali pod vodou, v tehdejší době bylo koryto Labe hluboké, pečlivě udržované, nikde nebyly překážky v podobě jezů a zdymadel. Ty tady byly postavené až dávno po odletu vesmírné lodi těch bytostí, kupodivu nakloněných slabým a křehkým barbarským tvorům, zvaným člověk.

Také toho dne, kdy jsem se naposledy vrátila z nemocnice na základnu, jsem rychle ze sebe shodila šaty a skočila do velkého bazénu, abych si pořádně zaplavala. Koupala jsem se zásadně nahá. Nikdo mě tu nemohl pozorovat, kromě Viktorína – a ten mě přece znal. Skokem z vysokého můstku jsem se potopila do hloubky skoro dvaceti metrů. Prudce jsem vydechla vzduch ve velkých, spirálovitě se vlnících šňůrách bublin a ihned jsem se nadechla vody.

A v té chvíli se mi zvedl žaludek, či spíše klesl, byla jsem totiž pořád hlavou dolů. Než jsem si mohla uvědomit, co se děje, začala jsem zvracet.

Naposledy jsem tak zvracela jako malá holčička, když mě naši poprvé dali na dětský kolotoč. Pamatuji se dobře na šťavnaté sakrování kolotočáře, který hned zastavil stroj a rychle mě sundával ze sedačky. Nic tím už nezachránil. Jen jsem litovala dobroučkových žlutkových věnečků, co jsem snědla předtím. Ani se mi v bříšku neohrály. Zato lidé kolem se na mě dívali všelijak. Utírali se, někteří nadávali, jiní mlčeli, nikdo mě ani nepolitoval.

Ted' jsem si na to vzpomněla, když jsem ve dvacetimetrové hloubce pod vodou opět nezvládla dávivý pocit a vyhodila jsem kolem sebe do vody celý oběd. Naštěstí to nikomu neublížilo. Zvratky byly teplejší než okolní voda a přejely mi po prsou a břiše jako horká sprcha. Měla jsem ještě velkou rychlost, než jsem se zastavila, byla jsem od toho o kus dál.

Myšlenkou jsem zapnula světla a nevěřícíma očima jsem pozorovala ten pomalu se zvětšující oblak. Část zvratků stoupala vzhůru, spousta kousků naopak padala zvolna dolů do půlkilometrové hloubky. Bylo mi špatně, že jsem se obrátila nahoru ke hladině. Opatrně jsem plavala stranou, abych se opět nedostala do dotyku s tím odporným oblakem, který jsem ještě před chvílí měla v sobě...

Proboha, proč? Křičelo to ve mně.

Jsem asi nemocná, odpověděla jsem si okamžitě. Což o to, musím se na sebe podívat, určitě to nebude vážné, Viktorín mi přece ve shodě s roboty tvrdil, že vodní bytosti jsou zdravější a méně náchylné k nemocem. Vynořila jsem se na známé plošině, chvíli jsem v hlubokém předklonu vykašlávala z plic teplou vodu bazénu a vtahovala do nich vzduch. Cítila jsem se slabá. Dole pod sebou jsem pod vodou viděla stále se rozšiřující oblak. Myšlenkou jsem zapnula filtraci. Jak dlouho může trvat, než se ta obrovská masa vody pročistí tak dokonale, aby v ní nezůstala ani stopa toho nadělení?

Ačkoliv mi bylo nanic, poháněly mě obavy a vyběhla jsem rychle do našich pokojů. Popadla jsem pitodon, myšlenkou jej zapnula a metodicky jsem si jím začala přejíždět po těle, zejména v žaludeční krajině.

Nic. Přesněji, nic podezřelého. Žaludek jsem měla prázdný, to bylo dobře vidět. Plíce v pořádku, ačkoliv jsem v nich v dolní části měla pořádkovou vodu. Nic, co by naznačovalo nutkání zvracet, tak nepřekonatelně silné, jak jsem už dávno nepoznala.

Sevřela mě najednou jakási divná hrůza z neznáma.

Co když je to opravdu nějaká nemoc?

Nesmysl, to bych se s něčím takovým musela někde dostat do kontaktu. V nemocnici jsem sice pohybovala často, ale na infekční jsem nechodila. Tam se navíc jednalo o známé nemoci, které se daly léčit známými postupy a nedalo se čekat něco kromobyčejného.

Tak dál. Krk, lebeční dutiny, uši. Negativní. Trochu se mi třáslly ruce, ale dalo se to ještě překonat. Cítila jsem, jak se vzpamatovávám. Na jednu stranu to bylo dobré, přestávalo to samo, ale na druhé straně se rychle zmenšovala pravděpodobnost, že něco najdu.

Přejela jsem si *pitodonem* po břiše. Játra mám v pořádku, jak se zdálo. Kdyby to byl žlučník, byl by jeho obraz v mé hlavě červený, ale teď byl neutrálně nazelenalý. Slinivka také v pořádku... mimoděk jsem si přejela po břiše až úplně dolů – a strnula jsem.

Jasně jsem v hlavě uviděla obraz vlastní dělohy. Byla nepatrně zvětšená a trochu načervenalá, znamení toho, že se uvnitř děje cosi spojeného s překrvením.

Ani jsem nemusela zjišťovat příčinu.

Leželo tam malé, do klubička stočené – lidské embryo.

Konflikt

Toho dne jsem již na nic nesáhla. Na studium jsem neměla pomyšlení, dokonce ani na sledování televize. Stále jsem netrpělivě sledovala hodinky, kdy přijde Viky.

Dorazil přesně na čas. Očekávala jsem ho u mola, při ústí tunelu, který nás spojoval se světem. Základna měla pochopitelně východů více, ale jen jeden byl vždy přístupný. Ostatní byly proražené téměř do konce, ale končily několik desítek metrů od cíle. Vesmířané chtěli své základny utajit před pozemšťany, proto byly východy zajištěné, aby se při náhodném objevení vchodu daly nárazem zavalit. Viktorín mě kdysi důrazně varoval, abych se bez něho nepokoušela plavat do tajného vchodu, ani kdybych měla potápěčský přístroj a mohla bych proplout potřebných pět kilometrů tunelu. Teprve tady jsem se dověděla, že vstupní tunel hlídá dokonale ukrytý robot. Během míjení vstupní mříže vyšle krátkou telepatickou otázku, aby zjistil, zda kolem proplouvá vodník nebo nezvaný návštěvník. Není ani třeba odpovídat – stačí nepatrné telepatické zavlnění a robot se uklidní. Kdyby ale kolem proplouval člověk bez telepatie, robot by se postaral o zavalení tunelu. Tunel by se nezhroutil nárazem, ale postupně od vnitřku základny směrem k východu. Přitom by pravděpodobně vznikla vodní vlna, valící se ven, která by vetřelce doslova vymetla dříve, než by na něho spadl strop, ale v tomto případě vesmířané očividně považovali nutnost zachování tajemství za důležitější než chránit život člověka.

Zaslechla jsem Viktorína dřív než se voda v tunelu pohnula a zavlnila. Slyšela jsem ho, jak si pro sebe v duchu pobrukuje nějakou starodávnou melodii. Znamenalo to, že má dobrou náladu. Jak se blížil a mezi námi bylo méně vody, telepatické vlnění sílilo.

Viky, mám pro tebe novinu, pomyslela jsem si co nejzřetelněji.

Blaženko, já pro tebe také, zachytil můj pozdrav a hned mi odpověděl.

Voda se zavlnila a pohnula do jeskyně. Pak vyplulo z tunelu auto, jako velká červená vlna se vzneslo nad vodu a jemně dosedlo na molo.

Dívala ses na televizi? zeptal se mě Viktorín rozzářeně, zatímco vystupoval z auta. Asi ne, vid'? To jsi o něco přišla! V Rusku je převrat!

Co o tom zatím víš? zeptala jsem se ho myšlenkou.

Nikdo pořádně neví, co se tam mele, ale zdá se, že je to dost vážné. V Moskvě se střílí. Mise OSN hlásily, že na Moskvu jedou tanky, ale lidé z okolí je zastavili. Možná bychom tam měli zaletět s Miráží, aby nedošlo k velkým ztrátám na životech.

Od té doby, co jsme Miráž natrvalo zaparkovali v jedné z bočních chodeb základny, neobjevila se už o ní v novinách, v rádiu ani v televizi ani zmínka. Viktorín obnovil vypálené vrstvy a přidal dvě nové, byla připravená k další akci, ale ani jsme neuvažovali o jejím dalším použití. Byla tu a byla připravená. Nic víc. Ale její samotná existence byla zárukou, že se už nikdo nepokusí České království obsazovat vojskem.

Mám pro tebe ještě zajímavější novinu, obrátila jsem své myšlenky jiným směrem. Viktoríne, budeme mít dítě. Miminko!

To není možné! Zastavil se, jako kdyby vedle něho udeřil hrom. To musí být nějaký omyl... ale ona si je jistá... jak je to možné..?

Pozorovala jsem je dnes pitodonem, přerušila jsem jeho neuspořádané myšlenky.

Ale vždyť jsem opravdu... vždyť jsme se domnívali...

Přemýšlela jsem nad tou záhadou také, pokračovala jsem hned. Mám ale přijatelné vysvětlení. Mezidruhová bariéra.

Myslíš, že jsme tak vzdálení od běžných suchozemských lidí, že by začala působit?

Je to přece logické, pomyslela jsem si.

Já vím, v přírodě je možné křížit pouze živočišné druhy, které jsou si dost blízké. Ještě můžeš zkřížit osla s koněm, ale rozhodně ne koně s krávou. Navíc bývá pravidlo, že kříženci nejsou schopní dalšího rozmnožování.

Vesmírané to mohli způsobit schválně, myslela jsem co nejzřetelněji. Odlišností máme přece dost. Nejvíce je to znát na našich plících. My je máme dokonale obojživelné, lidé je mají stavěné jen na vzduch. Kdyby bylo možné libovolné míšení, nastal by problém, jaké plíce by zdědilo dítě odlišných rodičů. Vesmírané ten problém včas pochopili a proto zařídili tu bariéru.

A já jsem pořád hledal, čím se odlišujeme my tady na Zemi od těch, co odlétli. Ono je to vlastně prosté. Nelišíme se. Ta bariéra platí pro všechny, ať odlétli, nebo zůstali! Jenže oni byli vodníci všichni, zatímco nám tady na Zemi nezůstala ani jedna žena. Jinak bychom na to jistě přišli také.

Určitě to udělali schválně, pomyslela jsem si. Tu otázku mezidruhově bariéry nechali vlastně otevřenou. Dali vám tím reálnou šanci, ale ne úplně zadarmo. Záleželo jenom na vás. Pokud dokážete rozluštit aspoň jednodušší část, čili přechod od suchozemských lidí k vodním, dostanete možnost se rozmnožovat a nevyhynete. Když to nedokážete, pak na Zemi zůstanou jen suchozemci. Pamatuješ se ještě, jak jsi říkal, že nechtěli ublížit delfínům?

To by mohlo být ono, uvažoval horečnatě. To znamená, že nebudeme muset znovu a znovu měnit lidi z jednoho druhu na opačný a nechávat část lidstva v suchozemské podobě. Můžeme změnit třeba všechny najednou.

Tak to honem přibrzdi, zarazila jsem ho. To bys zaručeně nechtěl, za současného stavu by to znamenalo katastrofu. Všechny lidi na vodníky nepředěláš – ani nesmíš!

Máš pravdu, Blaženko. Ale to už necháme na jindy. Ukážeš mi naše dítě? Moc bych je chtěl vidět.

Zatím je to jen malý puleček, usmívala jsem se na něho. Ale nebyla jsem proti, aby si mě prohlédl pomocí *pitodonu*, jakmile jsme se dostali do našich pokojů.

Devět set let jsem se trápil, že nebudu mít syna, pomyslel si při pohledu na obraz malého embrya, který nám oběma vyvstával v hlavě telepatickým vysíláním přístroje.

Ještě se nedá zjistit, jestli to nebude dcera, opáčila jsem mu v duchu.

To je jedno, pomyslel si. Beru oboje. Jak dlouho to víš?

Od dnešního odpoledne, pomyslela jsem si. Ovšemže mi při tom problesklo hlavou moje zvracení v dvacetimetrové hloubce velikého bazénu a Viktorín to zachytil.

Budeš muset na sebe dávat pozor, reagoval starostlivě. Nesmíš vyvádět ztřeštěnosti.

Vždyť vím, usmála jsem se. Ale teď je to ještě malé. Už se těším, až mě začne kopat.

Popadl mě do náruče a zvedl do výše.

Musím si pospíšet, pomyslel si. Teď ještě celou rodinu unesu v náručí. Za chvíli to nebude tak jednoduché.

Kolik bys chtěl mít dětí, co myslíš? provokovala jsem.

Aspoň čtyři, ale raději šest, prohlásil.

To se teprve uvidí, usmívala jsem se.

Situace v Moskvě se během dalších tří týdnů vyjasnila, takže nebylo zapotřebí další mise pevnosti Miráž.

Stará vláda padla krvavým způsobem, kterému nikdo nemohl zabránit. Během obyčejného zasedání Nejvyššího sovětu se náhle otevřely dveře do velkého sjezdového sálu, dovnitř se vhrnulo několik desítek vojáků a během minuty postříleli všechno, co se v sálu hýbalo. Včetně novinářů a reportérů.

Masakr se odehrál před objektivy několika televizních kamer, z nichž jedna na vozíčku, zůstala jako zázrakem nepoškozena a její obraz šel přímo

do televizních antén. Poslední, co opuštěná a nehybná kamera snímala, byla velická předsednická tribuna, postříkaná krví. Za ní leželi všichni nejvyšší představitelé velmoci, která přinesla tolik neštěstí nejen vlastním lidem, ale i okolním zemím.

Moci se chopila vojenská vláda, ale neměla dlouhého trvání. Na nátlak okolního světa musela vypsát volby a poté se tiše stáhla do ústraní. Nikdo už nevypátral, kteří vojáci zmasakrovali představitele přítomné ve sjezdovém paláci. Popravdě řečeno, nebyla ani vůle někoho vypátrat. Policie byla bez husté sítě udavačů v rozvratu a armáda ji nějakou dobu musela zastupovat. Pořádek se v zemi obnovoval jen pomalu.

Dosud vládnoucí partaj přišla o své špičky a vězňové z koncentračních táborů její pověst zničili úplně – vlastně už tím, že se vrátili. Ostatní lidé si uvědomili, že starý režim není ani laskavý, ani pevný, jak se dosud tvrdilo. Významnou roli sehrálo i to, že dočasná vojenská vláda zrušila nesmyslné zákony a povolila lidem sdružovat se, jak to vyžadovaly Spojené národy. Obratem ruky vzniklo pár nových politických stran. Lidé jim dávali hlasy, mnohdy proto, aby se nedostali k veslu bývalí mocipáni. Vláda byla zvolená odlišným způsobem než všechny předchozí.

Já jsem se zatím zaměřila na všechno, co souviselo s malými dětmi. Od gynekologie po pediatrii. Nestačily mi záznamy robotů, dovezla jsem si do základny na toto téma všechny knihy, které jsem stačila sehnat.

Viktorín zahájil stavbu továrny, kde chtěl vyrábět další druh podvozků pro vznášedla. Měly to být vaničky dvojnásobné šířky a pětinasobné délky. První druh byl vhodný pro vznášedla velikosti osobního automobilu, kdežto druhý umožňoval stavbu těžkých nákladních automobilů či autobusů, podle typu montované karosérie. Karosérie se měly opět montovat po celém světě.

Mám vymyšlené, že velká letadla půjdou spojovat do vlaků řízených z prvního stroje, seznamoval mě Viktorín se svou vizí. Takový vlak už může něco znamenat, nemyslíš?

Souhlasila jsem s ním.

Opět jsem začala docházet do nemocnice, kde mi primář Vomáčka zařídil praxi na dětském oddělení a v porodnici. Nebylo to v jeho rajónu, ale tentokrát své kolegy nemusel dlouze přesvědčovat. Mé hostování v oddělení působilo jako obrovská reklama. Spousta lidí chtěla být ošetřována právě zde a ne v sousedních nemocnicích. Bylo to trochu nespravedlivé, ale pocit, že člověka ošetřují právě tam, kde nedávno jiné léčila *zázračná královna*, na pacienty blahodárně působil, ačkoliv už jsem tam nechodila.

Když mě uvedli do kojeneckého oddělení, chtěla jsem se jen důkladně se vším seznámit. Netušila jsem, jak hluboce propadnu kouzlu těch malých vrnících uzlíčků. Vždyť se sama chystám něco podobného brzy přivést na svět. Musela jsem se pro tuto úlohu připravit a přitom jsem měla příležitost prohloubit si znalosti v tomto oboru.

Porodnici vedl postarší primář doktor Vecka. Byl tady už když jsem se narodila, jen si mě mezi tolika miminy dávno nepamatoval. Samozřejmě ho informovali, že tu bude mít praxi královna, ale znal mě z dřívějšíka a kromě toho měl přátelské vztahy k primáři Vomáčkovi. Seznámili jsme se proto ve velmi srdečném ovzduší, jak by se diplomaticky vyjádřili novináři – kdyby se tu některý vyskytoval.

Přišla jsem v uniformě zdravotní sestřičky a mohla jsem hned začít. Doktor Vecka byl pochopitelně zvědavý na pitodon, o kterém už ledacos slyšel. Myslím si, že byl dosti zklamaný, když poznal, že s tímto přístrojem mohu zacházet jedine já sama. Nicméně jsem si prohlédla několik budoucích maminek a s každou jsem prohodila pár slov. Byly potěšené, že se o ně zajímám. všechny kromě jedné se na miminko těšily. Ta totiž měla cukrovku a obávala se komplikací, které se daly očekávat.

Prohlížela jsem ji delší dobu než ostatní. Potom jsem ji trochu potěšila. Slíbila jsem jí osobní dohled a že se pokusím něco udělat. Mohla jsem si to dovolit. Cukrovku neměla plně rozvinutou, nešlo o úplné selhání pankreasu, spíš o jeho nedostatečnou funkci, což by se dalo povzbudit. Cukrovku vesmírané léčili už dávno a pitodon uměl léky syntetizovat. Problém bylo, že Marie nebyla ve stabilizovaném stavu a chystala se k porodu. Začala jsem cukrovku léčit, ale to se nemohlo včas projevit.

Nicméně jsem si zamluvila asistenci a brzy jsem dostala vyrozumění, abych přijela.

K novým vymoženostem základny patřilo i radiotelefonické spojení. Nepotřebovalo dráty a nevedlo by tedy k prozrazení. Spojení znali jen rodiče a nejbližší známí, ale často sem volali ze Záchrané služby, kdykoli si nevěděli rady s utopenými. Tak mě zavolali i z nemocnice.

Popadla jsem do kabelky pitodon, nasedla do vznášedla a o pár minut poté jsem už přistávala na střeše nemocničního pavilónu. Nedávno tady zařídili pro vznášedla záchranné služby přistávací plochu. Já jsem měla výhodu – dovolili mi střechu používat.

Za chvíli jsem byla na sále, kde se Marie chystala přivést na svět dceru. Jako by všichni včetně miminka čekali jen na mě. Jakmile jsem vstoupila, začalo to – a během čtvrt hodiny bylo děvčátko na světě.

„Nádherné miminko,“ ujišťovala jsem Marii. „A na vás se podívám, jen co budete zase na pokoji.“

Vzhledem k tomu, že všechno proběhlo hladce, rychle jsem se se všemi rozloučila. Zaletěla jsem si do města nakoupit potraviny. Na Hradě jsme se o jídlo nestarali, na základně jsme si pochopitelně museli vařit s Viktorínem sami. Popravdě řečeno, nevadilo mi to. Ráda jsem létala nakupovat. Občas jsem zavítala do odlehlých krámků – pro prodavače i pro náhodné zákazníky to byla velká událost, nakupovat společně s královnou.

Většina vysoce postavených lidí mívá tělesné strážce, ochranu, ale my jsme z tohoto pravidla vybočovali. Viktorín i já jsme měli své náhrdelníky a prsteny – chránily nás lépe, než četa pistolníků.

Uložila jsem nákup do vznášedla a vzlétla kolmo vzhůru.

Zamířila jsem podél silnice, kde jezdilo mnohem méně aut než dříve. Zkontrolovala jsem, zda někdo neletí za mnou. Vzduch byl čistý, proto jsem brzy opustila silnici a vedla vznášedlo podél řeky. Řeka tu tekla hlubokým údolím, kde jsem musela brzy zmizet všem lidským zrakům. Pak prudce dolů a podél hladiny ke známé skále.

Myšlenkou jsem přikázala zavřít okénka a vznášedlo se změnilo v miniponorku. Bez plesnutí dosedlo na vodu a ihned se potopilo. Ke vchodu do základny bylo sotva sto metrů, ale to už nepředstavovalo žádný problém. Vždycky jsme se teď potápěli stranou od vchodu, abychom ani náhodným svědkům nedávali přímý návod, kde vchod hledat.

Vjela jsem do tunelu a zapnula světla. Vznášedlo plavalo rychlostí delfína, ale já jsem je tolik netýrala. Ve chvíli jsem byla na konci tunelu a vyjela na molo.

Stálo tu Viktorínovo vznášedlo. Viktorín nebyl proti původnímu plánu na Hradě. Tím lépe, těšila jsem se na něho. Budeme mít chvíli pro sebe.

S taškou nákupu v ruce jsem prošla chodbou k našim pokojům. Nejprve jsem v kuchyni uložila do ledničky potraviny, které tam patřily. Pak jsem si myšlenkou otevřela dveře do obývacího pokoje...

...a v první chvíli jsem se celá zapotácela pod strašným úderem, jaký jsem nečekala.

Nikoho jsem v prvním okamžiku neviděla, nikdo se mě nedotkl a přece jsem dostala ránu, za jakou by se nemusel stydět ani profesionální boxer.

Nebyla to skutečná rána.

Byl to – psychický telepatický úder.

Zpozorovala jsem, jak se z mého prstenu s emitorem krešo valí obláček čpavého dýmu. Totéž se stalo s mým ochranným náhrdelníkem. Obě mé zbraně byly rázem zničeny.

Blážo, uteč! Uslyšela jsem Viktorínovu naléhavou, ale přitom strašlivě bolestivou myšlenku.

Odpovědí byla další rána, nesmírně bolestivý úder. Podrazil mi nohy, bezmocně jsem se svezla na kolena. Zůstala jsem vkleče, rukama opřená o podlahu a sotva jsem lapala po dechu, bezmocná a bez ochrany.

Hleďme, slyšela jsem řezavě výsměšnou myšlenku někoho neznámého, který tu musel být s námi. Slečinka reaguje, čili je to – hastrmanka!

Pokusila jsem se otočit hlavu směrem, odkud jsem čekala bezprostřední nebezpečí. Byl to výkon hodný vzpěrače v těžké váze, neposlouchal mě ani jediný sval. Stál tam suchý človíček s nesmírně pichlavýma očima a snědou tváří, který vypadal starší než Viktorín, což by byl vzhledem k Vikyho věku obrovský omyl. Na sobě měl kožené kalhoty, koženou bundu, a čepici nebo spíš kuklu ze stejného materiálu. Na nohou těžké boty. V každé ruce držel velikou, hrozivě vyhlížející pistoli. Jednou mířil na mě a když jsem pohlédla směrem, kterým byla zamířena druhá, spatřila jsem Viktorína.

Ležel na zemi svázaný provazem a nemohl se ani pohnout. Obličej měl posetý puchýři, jako kdyby byl popálený. Z ran mu pomalu stékala krev.

Neopovazuj se cokoliv udělat, vnímala jsem telepatickou vyhrůžku neznámého. Jinak začnu střílet.

Uvědomila jsem si, že tenhle chlapík ovládá telepatii jako my. Je tedy vodníkem. Vodní bytost jako my – jenže, jak se mi oprávněně zdálo, v jeho případě se asi jednalo o samotné ztělesnění zla. Chytrá holka, vnímala jsem telepaticky předanou myšlenku té strašlivé kreatury. On mi čte myšlenky, uvědomila jsem si. Aspoň si nebudeme hrát na něco, co nejsme, cítila jsem jeho reakci. Možná budeš trochu povolnější než on...

„Co od nás chcete?“ vykřikla jsem nahlas.

Chci Miráž, pomyslel si naprosto jasně. Chci letoun odolný vůči ohni atomové bomby, jenž spaluje a šíří všechny materiály a proti kterému není žádná jiná obrana, než jakou jste náhodou objevili. Chci létající pevnost Miráž, abych se mohl vysmát atomovým raketám a mohl na prach spálit své protivníky kdekoliv na světě.

A k čemu vám bude? Pomyslela jsem si, ale hned jsem se zachvěla hrůzou. K čemu by mu byla? S takovou zbraní se může postavit celému světu a držet v šachu všechny velmoci. Svět by musel splnit jakýkoliv jeho požadavek, jinak by on mohl beztrápně spálit kterýkoliv město...

Přesně to mám v úmyslu, přerušil mé zmatené myšlenky. A vy mi dáte, co požaduji. Dáte mi všechno – ne proto, abych vás ušetřil, ale abyste si vysloužili méně bolestivou smrt. Rozumíš?

Blážo, neprozrad' mu... pomyslel si zoufale Viktorín.

Mužiček se k němu otočil. Pocítila jsem další mentální úder – a ztratila jsem vědomí, i když větší část toho úderu byla zaměřena proti Viktorínovi...

Vyvrhel

Probrala jsem se bolestí v celém těle. Ležela jsem na zemi svázaná jako zločinec. Vedle mě na podlaze sténal Viktorín.

Kde je ten... uvědomila jsem si slabě.

Nebyl tu, ale ze sousední ložnice se ozývalo rachocení, jakoby tam někdo převracel nábytek. Nesměle jsem zkusila Vikyho oslovit. Bezúspěšně. Byl podle všeho v bezvědomí. Měl sice otevřené oči, ale hleděl jimi kamsi do stropu a vůbec mě nevnímal.

Uvědomila jsem si, že jsme se ocitli v moci někoho, kdo se zmocnil základny a navíc disponuje vodnickými prostředky. Hned jsem si vybavila jeho slova. Dáme mu všechno a pak nás oba zabije. Nejhorší je, že nás může terorizovat nějakou neznámou telepatickou zbraní. Dokud byl ve vedlejší místnosti, pomalu jsem se vzpamatovala. Až přijde, budeme oba bezmocnou hračkou v jeho rukou. Navíc může poslouchat naše myšlenky. Zdálo se mi, že nemáme nejmenší šanci. Bože, co s námi jen bude? Nikdo nám nemůže pomoci, nikdo o této základně ani neví. Ale jak se o nás mohl dozvědět on?

Buď jak buď, chová se jako vrah, uvědomila jsem si. Nebude lepší dát mu všechno, co požaduje? Ne, protože nás i potom zabije. Chce nás prostě zabít. Jediné, co snad na něm můžeme získat, je co největší prodloužení života, ale jedině v tom případě, když mu nedáme nic. Ale to také nic neřeší, on si všechno najde sám, to je jasné. Může nás mučit, jako mučil Viktorína. Ten se zatím držel, ale za jakou cenu? Opět jsem si vzdychla, když jsem viděla modravé podlitiny na jeho těle a jeho popálený obličej. Ne, já nevydržím to co on. Cožpak vydržím nemyslet, když se mě bude na něco ptát a současně mě bude bít? Jak je vůbec možné, že dosud z Viktorína nic nedostal, ačkoliv čte naše myšlenky? Nemůžeme před ním skrývat něco tak banálního, jako tajný hangár naší létající pevnosti.

Vlastně – šance tu je, napadlo mě. Mluvit a mluvit nahlas, přehlušit své vlastní myšlenky. Viktorín říkal, že to pomůže. Jako v pokoji, kde naplno huláká televize, nerozumíte slabému hlasu z telefonu. Ke čtení myšlenek potřebujete klid. Ale co budu říkat? Nejspíš na tom nezáleží a mohu mluvit o čemkoliv, ale cožpak to vydržím, když mě ta bestie bude bít, mučit a třeba mi pálit obličej?

V té chvíli jsem dostala spásný nápad.

„Otčenáš, jenž jsi na nebesích,“ začala jsem odříkávat nejznámější modlitbu. Na to mám nárok, i kdyby byl jakýkoliv kručas, domyslela jsem.

Poprvé jsem se často zastavovala a vzpomínala, jak je to dál. Nikdy jsem ji tak nutně nepotřebovala, jako teď. Nebyla jsem si jistá, zda ji říkám správně, ale na tom vlastně nezáleželo. Ať budu povídat cokoliv, ten netvor mi nesmí rozumět. Pokud náhodou neumí česky. Což by ani v tom případě nevadilo. Důležité bylo jen aby nepoznal, na co si doopravdy myslím.

Ale teď, co dál?

Vydat mu Miráž? Až ji dostane, zabije nás, tím jsem si byla naprosto jistá. Nakukat mu, že ji máme ukrytou někde daleko a poslat ho tam? Jednak by mi nevěřil, ale kdybych ho nedejbože poslala za našimi, zabil by i je.

Ne, musím vymyslet něco jiného.

Možná ani tolik nepotřebujeme – stačilo by nám dostat se z pout. Což takhle zkusit je o něco prodřít? Blízko mě nic nebylo, jediné nohy od stolu. Rychle jsem ale zjistila, že je to poctivé tvrdé dřevo – a bohužel ohlazené. Také kožená pouta byla pevnější, než jsem si myslela.

„Otčenáš, jenž jsi...”

„Co si to tam povídáš?“ ucítila jsem šlehnutí telepatickou myšlenkou.

Neodpověděla jsem, jen jsem odříkávala dál.

„Tak dozvím se to? Co si to brebtáš? Tady tě beztak nikdo neuslyší, krasotinko, ale vadí mi to!”

Můj předpoklad se potvrdil. Naše myšlenky nebyly české, používali jsme univerzální pojmovou řeč, pocházející ještě od vesmířanů. Nemusela jsem se ji učit, neboť byla tak jasná a přirozená jako kresby. Proto nám rozuměl. Česky vyslovená slova ale nechápal.

„Modlím se,“ odpověděla jsem mu zřetelnou myšlenkou, ale hned jsem pokračovala nahlas v Otčenáši.

„To ti proti mně nepomůže,“ ušklíbl se, ale víc proti tomu nenamítal.

Jen se modli, zaslechla jsem jeho slabou myšlenku, co si zřejmě myslel jen pro sebe. Kdo se modlí, neodporuje...

Vybojovala jsem si tedy výhodu, bohužel jen nepatrnou. Zachytávala jsem i to, co si myslel pro sebe, přitom on mým myšlenkám nerozuměl. Pokud to dovedně neskrýval za nějakou fintou, kterou jsme neznali. Právě tak jako nás zaskočil svou telepatickou zbraní.

„Kde tu máte nějaké jídlo?“ pomyslel si ostře.

„Vedle v kuchyni,“ přerušila jsem na okamžik Otčenáš, ale hned jsem pokračovala.

„Tam nic nebylo,“ odpálil mě ostře.

„Přivezla jsem nákup,“ ujistila jsem ho.

Odešel vedle a za chvíli bylo slyšet cinkání porcelánu a rozbíjeního skla. Ať si sní a vypije všechno, ale ať nás nechá žít, pomyslela jsem si, aniž bych přerušila brebentění. Jenže to on neudělá. On chce vraždit. Ale proč, když je to vodník – a ti mají mít podle Viktorína pochopení nejen vůči sobě navzájem, ale i ke všem lidem?

Nahlas jsem odříkávala verše, pod tím jsem uvažovala. Co uděláme? Cokoliv, jen abychom se dostali z moci tohoto netvora – ale jak?

Co kdybych mu slíbila ukázat mu Miráž? Skrz pancíře Miráže telepatie neproniká, to jsme s Viktorínem vyzkoušeli. Stačilo by dostat se dovnitř dřív než on a zabouchnout za sebou poklop. Pak bych mohla proti němu použít emitory a byl by okamžitě vyřízený.

Jenže on tak školáckou chybu neudělá, aby mě pustil napřed, napadlo mě včas. Ne, ne, ne, o Miráž ani myšlenkou nezavádět! Ale co jiného? Nic mě nenapadalo a minuty utíkaly. Dokud si dává večeři, mám čas přemýšlet, ale brzy přijde a jen blázen by na mém místě očekával, že mi přinese také něco k jídlu.

Musím ho odvést k něčemu jinému, napadlo mě. Musím ho přesvědčit, že mu Miráž sama o sobě k ničemu nebude. Ale jak to udělat? Určitě to není jelimánek. Naopak, bude to chlap se zkušenostmi mnoha století. Nemohu se s ním měřit ani co by se za nehet vešlo. A jestli už několik století vraždí, pak ho rozhodně nezastaví něco jako soucit. Zabije nás všechny, všechny tři – i s naším dosud nenarozeným miminkem...

Na okamžik jsem propadla panice, ale ani teď jsem nepřestala brebentit spásný Otčenáš.

Co by mohlo mít pro něho tak velký význam, aby tomu dal, či spíše musel dát přednost i před Miráží? Muselo by to být něco klíčového.

Ano, **klíčového** – napadlo mě to konečně. **Klíč.**

V té chvíli jsem se zkroutila bolestí s pocitem, že mě přejel parní válec.

Bestie v lidské podobě vstoupila do místnosti a jen tak, bez příčiny, mě udeřila svou mentální zbraní. Ani teď jste tam nic pořádného k jídlu neměli, vnímala jsem přímo v hlavě ostrou myšlenku vetřelcovu. Vlastně tu nejsem na večeři, ale dostal jsem chuť na něco dobrého. Dal bych si smažená játra na cibulce. Cibulku tam máte, olej také, jen játra ne...

Bestie, kdybych je měla, dala bych ti jich pět kilo, aby ses jimi udávil, pomyslela jsem si, ale navenek jsem se jen dívala do prázdna a mlela jsem pořád rychleji Otčenáš. Teď už jsem ani neváhala nad jeho slovy.

„A víš, krasotinko, že jsou lidská játra velice chutná?“ podíval se na mě pichlavýma očima. „Jak se na tebe dívám, taky bys možná ochutnala. Asi ti kousek dám. Tvůj muž bude mít játra určitě větší, než sním na posezení.“

Proboha, vybuchlo to ve mně. To přece ne! Na okamžik jsem přerušila Otčenáš, ale včas jsem se zase vzpamatovala a pokračovala ve verši.

„Vy Evropané jste příliš změkčili,“ opovržlivě se na mě podíval. „Tím pádem o hodně přijdete. Nemáš ani tušení, jak je lidské maso dobré – a játra obzvláště. Já je miluji!“

„Nebudu je jíst!“ pomyslela jsem si v kratičké přestávce mezi koncem jednoho Otčenáše a začátkem dalšího.

„Ale budeš,“ zachytil tu myšlenku. „Nacpu ti je třeba do krku. Budeš se dívat, jak tvého muže rozporcuji na kousky a sním. A sama nic nedostaneš, dokud nebudu mít pevnost Miráž pevně v ruce.“

Dokončila jsem si ještě verš a pak jsem se na něho letmo podívala.

„Bez klíče ti nebude na nic,“ pomyslela jsem si a pokračovala jsem v modlení. Muselo to vypadat, jako že mi ta krátká myšlenka jen tak ulétla.

„Cože?“ pomyslel si ostře. Klekl si až ke mně a popadl mě pod krkem. „O jakém **klíči** to mluvíš? Přestaň vzývat pánaboha, ten ti nepomůže. Co je to za klíč? K čemu je dobrý?“

„Ke startéru jako u auta,“ uvolnila jsem z modlitby zděšenou myšlenku.

„Nepotřebuji klíč,“ mrštil mnou o podlahu. „Mám lepší prostředky.“

„Do Miráže se ale nedostaneš,“ pomyslela jsem si škodolibě. „Vydrž i výbuch atomové bomby a telepatie na ni nestačí.“

Byla to ostatně pravda. Opět jsem začala Otčenáš, opět od začátku. Ale nezačala jsem se ani **jenž jsi na nebesích**, když jsem dostala tvrdou ránu, že ze mě vyrazila dech.

„Tak takhle je to?“ pomyslel si. „Proč je k pevnosti Miráž nutný klíč? Proč? Všecky vodnické předměty se ovládají telepatí, to je pravidlo! Proč najednou klíč? Odpověz!“

„Aby mohli Miráž pilotovat obyčejní lidé,“ pomyslela jsem si zděšeně. Vžila jsem se do toho a myslela jsem si to velice plasticky. Přitom jsem dělala v modlení přestávky jen na krátké, předem připravené okamžiky.

„Aha, tak je to?“ pomyslel si. „Takže klíč, který nemá nic společného s telepatí? Tak se mi to nezdálo. Jste nějak moc zadobře se suchozemci!“

Na tohle jsem mu neodpověděla.

„...i my odpouštíme našim viníkům...“ téhle zrudě odpustit by byl ale zločin...

„Kde je ten klíč?“ vybafl na mě myšlenkou, ostrou jako žiletka. A aby těm slovům dodal důraz, opět mě udeřil, až se mi zatmělo před očima. Všimla jsem si v jeho dlani jakéhosi vajíčka. To asi byla ta mentální zbraň! Přístroj na vysílání telepatických vln, jako používají roboti, aby se s námi lidmi dorozuměli. Je to vlastně jednoduché, stačí dát desetkrát větší výkon, aby se překročila míra únosnosti pro člověka. Myšlenka, která může i zabít...

„Vedle v kuchyni!“ pomyslela jsem si tak rychle, jak jsem to dokázala.

Nechal mě ležet a vyběhl vedle. Slyšela jsem, jak vytahuje zásuvky kuchyňské linky a rozhazuje jejich obsah po zemi. Do toho se ozýval další třesk rozbíjeného nádobí.

„Pojď se mnou, ty čubko,“ vrátil se po krátké době zase ke mně.

„Nic podobného klíči tam nebylo! Co to na mě šiješ za boudu?“

Sáhl do kapsy u bundy a vytáhl veliký, zakřivený nůž. Začala jsem se modlit ještě hlasitěji, skoro jsem ječela a najednou jsem si uvědomila, že tu modlitbu neříkám jako mentální kulisu, já se doopravdy modlím. Nemůže mě zabít, ještě mě potřebuje, myslela jsem si zoufale.

Zajel mi nožem až na tělo, ale když jím trhl, pocítila jsem, jak praskají jen kožené řemeny, kterými mě předtím svázel.

„Půjdeš mi to ukázat,“ poručil.

Trhnutím mě postavil na nohy. Sílu měl, to se mu muselo nechat. Mohl by si se mnou opravdu dělat, co by chtěl, i bez své psychozbraně. Vstrčil mě do kuchyně, kde jsem zůstala už na kraji stát překvapením.

Všechno, co jsem měla v zásuvkách, leželo rozmetané po celé kuchyni. Fotografie, přístroje, několik kuchyňských přístrojů, rozmlácená mikrovlnná trouba, zničený magnetofon, na padrť rozlámané kazety s hudbou. Všude ležely propletené magnetofonové pásky a zbytky gramodesek.

„Kde je ten klíč?“ Spolu s myšlenkou do mě kopl botou, až jsem upadla na kolena.

„Nevím, otočila jsem se k němu myšlenkou. Někde tady v tom!“

„Hledej!“ poručil mi. „Nebo tě začnu mlátit. Víš dobře, že to dovedu. A dělám to velice rád a dobře. Ten klíč z tebe vymlátím, to si piš!“

Spatřila jsem na podlaze několik předmětů, ovládatelných telepaticky. Zčernalý a zřejmě zničený pitodon. Údery, které nás srážely k zemi, jemné elektronické ovládací prvky nesnesly a vyhořely. Žádný z předmětů nebyl v pořádku, žádný se nedal použít.

Modlila jsem se teď nahlas a přitom jsem po místnosti lezla po čtyřech a prohrabovala se haldami zničených věcí. Spatřila jsem kovovou krabičku

svých nejcennějších šperků, vypadala nedotčená, ale nevšímal jsem si jich a dál jsem se usilovně přehrabovala porcelánovými střepy.

„To byl servis od maminky, že jsem to nenechala na Hradě,“ pomyslela jsem si v přestávce mezi verši modlitby.

„Dělej!“ křísil mě myšlenkou jako ostřím.

Zvedla jsem ještě fotografii, jak vycházíme s Viktorínem z katedrály, já ve svých sněhobílých svatebních šatech a Viktorín v černém. Ty nádherné šaty se pár minut poté změnil v zakrvácené obvazy, ale to byla jiná historie.

„Beztak tě za chvíli zabiju, nerozbreč se mi tu nad fotkami,“ ušklíbl se.

Nevšímal jsem si ho, přesněji jsem dělala, že si ho nevšímám. Vzala jsem ještě do ruky svou krabičku šperků.

„Tak kde je ten klíč?“ vyštěkl na mě.

Současně jsem opět pocítila ránu, tentokrát slabší, ale pořád bolestivou. Chtěl mě zřejmě pobídnout k větší povolnosti, ale nechtěl mě srazit k zemi.

Zatím mě pořád potřeboval.

„Nevím, kde je,“ obrátila jsem se jakoby nerozhodně k němu.

V té chvíli mu z krku vystříkla do všech stran krev. Hlava s udiveným výrazem se převážila dopředu a začala padat dolů. Tělo, z jehož krku krev stříkala proudem, se začalo hroutit. Než všechno dopadlo na zem, stihla jsem padající hlavu i s černou koženou kuklou přeseknout ostrým paprskem na dva kusy a tělo cikcak rozřezat na čtyři. Ruce se mi zimničně třáslly, paprsek krešo krájel všechno, co mu stálo v cestě a za vetřelcem vznikl ornament, hluboko vypálený do kamenné stěny; jako když zajedete rozpáleným drátem do pěnového polystyrénu.

Krešo-prsten jsem dostala od Viktorína, ještě když jsem byla obyčejná děvče. Proto nebyl říditelný telepaticky, proto neshořel. Vetřelec v místnosti pečlivě zničil předměty říditelné telepatii, ale tohle nečekal.

Oběhla jsem šubající se zkrvavené kusy jeho těla velkým obloukem, bez dechu doběhla do vedlejšího pokoje a rychle se sklonila nad Viktorínem.

„Blaženko!“ vytřeštil na mě oči.

Sláva, byl naživu! To teď pro mě bylo nejdůležitější ze všeho.

„Zabila jsem ho,“ odpověděla jsem mu na otázku, kterou si nepomyslel. Pak jsem vetřelcovým nožem rozřezala provazy, jimiž byl spoután.

„Blaženko, jak jsi to dokázala?“ Viktorín pořád nechápal, jak je to možné.

„Chtěl nás zabít,“ rozbřečela jsem se naplno. „Zabil by nás všechny tři. Musela jsem bránit naše dítě, tebe i sebe. Pojď se podívat, co jsem s ním udělala!“

Odnesla jsem to několika telepatickými údery a především leknutím. Viktorín byl na tom hůř. Když jsem ho vyprostila z pout, málem se mi složil slabostí do náruče. Chtěla jsem mu pomoci, ale můj pitodon byl zničený. Viktorín mi naštěstí poradil, kam si mám zajít pro nový. Měl několik tajných místností a v nich železné zásoby všeho. Musela jsem vsednout do vznášedla a jet přes dva kilometry podvodním tunelem. Tam jsem vyhledala na stropě tunelu nezřetelnou značku a v tom místě jsem otočila vznášedlo nosem proti boční stěně a jeho pomocí jsem zatlačila do zdánlivě stejnorodé skály.

Kamenný blok začal zajíždět dovnitř a pokračoval, i když jsem zařadila zpětný chod a čekala, co se bude dít. Po dvou metrech se pohnul napravo a pomalu vjel stranou do předem připraveného boxu. Objevila se další chodba, plná vody a temná jako noc. Stěny tunelu byly ze žuly, reflektory vznášedla se na nepatrných slídrových krystalcích ve stěnách odrážely tisíce jiskřičkami.

Nejela jsem dlouho. Strop chodby ustoupil nahoru a byla jsem na místě, i když chodba pokračovala dál. Vynořila jsem se poblíž mola, k nerozeznání podobného tomu, co jsme měli dosud na základně k dispozici. Opustila jsem vznášedlo a spěchala do místností, které mi Viktorín popisoval.

Bylo tu všechno přesně tak jak řekl, ačkoliv ho ty prostory nespátřily už hezkých pár století. Našla jsem skříň, otevírané telepatickými příkazy a vzala dva pitodony, pro sebe i pro Viktorína. Pak jsem se co nejrychleji vrátila do ložnice, kde jsem Viktorína zanechala.

Popálený obličej jsem mu ošetřila nejdříve, ale ten by se mu zahojil rychle sám, když vezmu v úvahu vodnickou schopnost regenerace. Horší byla na několikrát zpřerážená žebra, poranění plic nějakým špičatým drátem či co to bylo, v předloktí zlomená ruka a neuvěřitelná spousta podlitin.

Co s tebou, proboha, dělal? pomyslela jsem si, když jsem ho prohlédla.

„Mlátil mě, kam ho napadlo,“ odpověděl mi. „Chtěl za každou cenu získat Miráž, já jsem mu ji nechtěl vydat. On dobře věděl, kam udeřit a co udělat, aby to bolelo co nejvíc, ale já také dost vydržím. Nakonec pochopil, že už ze mě nic víc nedostane a nechal mě být. Řekl, že si počká na tebe – dobře věděl, že tu často býváš. Pomyšlení, že by tě mohl dostat do spárů, bylo horší než mučení. Čekali jsme na tebe dvě hodiny a byly to asi nejhorší hodiny mého života. Chtěl jsem tě před tou bestií varovat, ale mohl jsem jen bezmocně čekat až přijdeš. Ani ve snu mě nenapadlo, že bys ho dokázala sama vyřídit.“

„Ale jak je možné, že se mezi vodníky našel takový...“

„To jsem si také kladl jako otázku,“ přikývl. „On mi na to odpověděl – a zdálo se mi, že se tím i chlubí.“

„On ti tady něco vyprávěl?“

„Když jsme si vyjasnili, že ode mě nic nedostane, přestal mě mlátit, posadil se a začal mi vyprávět o svém životě. Byl to ale hrozný příběh, to ti povím. Vzal si do hlavy, že se stane pánem světa. Vzklíčilo mu to v hlavě dvě stě let po odletu vesmíranů. Jako každý vodník měl prostředky, aby se v těch dobách mohl postavit armádám celého světa. Obával se jen jednoho, že bychom se proti němu spojili my, ostatní vodníci. Proto si řekl, že nás postupně jednoho po druhém zabije.“

„Myslíš, že se mu to mohlo podařit?“

„Tvrdil mi, že já a on jsme poslední z původních vodníků, které zde vesmírané zanechali. Navštěvoval jednoho po druhém. Vchody základen jsou proti lidem zabezpečené poměrně dobře, ale ne proti vodníkům. Ti se mohou prakticky kdykoliv dostat dovnitř.“

„A on tě tady přepadl? Jak se vůbec mohl dozvědět, kde je vchod do základny?“

„Nemusel nic zjišťovat,“ vzdychl si Viktorín. „Přišel za mnou na Hrad jako doprovod se státní návštěvou a hned při uvítání se mnou zkusil navázat telepatický kontakt. Ani nevím, o čem jsem pak s oficiálními představiteli z jeho země jednal, tak jsem byl nadšený, že jsem našel dávného přítele. Hned po ukončení jednání jsem ho požádal, aby přišel za mnou. Vzal jsem ho do vznášedla a zamířil s ním k základně. Sám jsem ho sem dovezl! Celou cestu mi vykládal, jak je rád, že se o mně prostřednictvím Spojených národů dozvěděl. Uměl se dokonale přetvařovat, jen co je pravda. Však se chlubil, jak mu na to postupně naletěli všichni vodníci. Ta jeho kukla totiž stíní telepatické vlny. Kdykoliv ji telepaticky aktivoval, nedotkla se ho žádná myšlenka, ale nemohl ho ohrozit ani jeho mučící nástroj, takže byl sám proti telepatické zbrani chráněný. Horší na tom ale bylo, že takhle mohl utajit své pravé myšlenky i před každým vodníkem. Stínění si vypíнал vždycky jen na krátkou dobu, pokaždé jen na jedinou, dobře připravenou větu.“

„Tak jsem to pak dělala i já,“ přiznala jsem se. „Jen jsem to maskovala Otčenášem, ani to nevypadalo podezřele.“

„To jsem pochopil,“ přikývl v duchu. „Napadlo tě to báječně, myslel si, že se modlíš doopravdy. Já jsem odmítal na Miráž myslet a místo toho jsem mlel jediné o tom, jak mu skočím po krku, což ho samozřejmě mohlo leda rozesmát nebo rozvzteklit. Zdá se mi ale, že fungovalo spíš to první. Padli jsme mu do pastí a byl jsem mu leda pro smích.“

„Já jsem se modlila doopravdy,“ uvědomila jsem si opět.

„Však na tom nebylo nic divného,“ odtušil. „Uvědomuješ si, že nás oba ta modlitba zachránila? Ta – a nápad s klíčem. Přiznám se, nechápal jsem, co tě to vůbec napadlo.“

„Byla to jediná možnost,“ přikývla jsem. „Jak to ale bylo dál, když jste přijeli sem?“

„Když jsme sem přijeli, zeptal se mě, jestli o této základně neví nikdo z lidí. Ujistil jsem ho, že kromě tebe se sem nikdo nedostal. Chtěl jsem se právě pochlubit, jak jsem tě předělal na hastrmanku, ale v té chvíli proti mně namířil mentální zbraň a dal mi takovou ránu, až jsem ztratil vědomí. Když jsem přišel k sobě, byl jsem svázaný jako snop a nemohl jsem se pohnout. Nejprve si myslel, že to vymlátí ze mě. Pak ho to samotného unavilo, ale napadlo ho počkat si na tebe. Co bylo dál, to už víš.“

„A jak je to vlastně s ostatními vodníky?“

„Podle jeho vychloubání se zdá, že se mu podařilo zahubit všechny Strážce,“ odpověděl trochu smutně. „Že bychom se měli chránit před lidmi a zejména před lidskými zločinci, víme od začátku. Nečekali jsme, že bude zločincem vodník. Víš, že mého nejbližšího souseda Karla Albrechta zabil on? Bomba, co spadla do vody kus od vchodu jeho základny byla skutečně náhodná a kostra v řece nepatřila Karlovi. Ve skutečnosti Karla Albrechta zabil už dávno předtím. Dnes se mi tím ten vyvrhel chlubil.“

„Víš aspoň, kdo to byl a odkud přišel?“

„Ano, byl to Indián a jmenoval se Kori,“ odtušil Viktorín. „Žil předtím v Jižní Americe, nevím přesně, kde. Ale to nesouviselo s tím, co prováděl. Určitě musel projít testy vesmíranů a nic takového se nedalo předpokládat.“

„Možná to bude tím, že se lidé mění,“ podotkla jsem.

„Mohla by to být příčina jeho selhání,“ souhlasil. „Ale je to strašně deprimující. Vodník hromadným vrahem! Neříkám, při naší výpravě proti Rusku jsem zabil více lidí, než kolik bylo na světě původně vodníků, ale je asi jiné střílet po někom, kdo po tobě střílí jako první, než jít k někomu na návštěvu a tam ho zabít bez nejmenší příčiny.“

„Kdoví co ho změnilo,“ pomyslela jsem si.

„Kdoví... takže jsme teď na světě opravdu jenom sami dva, Blaženko. A je mi z toho hrozně smutno...“

„Já tě chápu,“ objala jsem ho jemně, abych mu nezpůsobila bolest, měl přece přelámaná žebra. „Co budeme dělat? Začneme měnit ve vodníky ostatní lidi?“

„Bylo by škoda nezkusit to,“ povzdychl si. „Jinak bychom zůstali na celém světě sami dva a bylo by nám příliš smutno.“

„Nezůstaneme sami dva,“ připomněla jsem mu.

„No dobře, ale i kdybychom si pořídili deset dětí, bude to pořád málo,“ vzdychl si.

„Máš pravdu. Budeme ale muset vybírat lidi opatrněji než vesmířané. Navíc si myslím, že bude nutné, aby vodníci žili více společensky. Vy jste se zahrabali do svých vodních hradů a aniž byste si toho všimli, jediný zločinec postupně všechny ostatní zabil. To by se už nemělo nikdy stát.“

„Budeme to muset promyslet,“ souhlasil.

„Dobrá. Ale co teď? Pomůžeš mi, když sem přivezu primáře Vomáčku? Chtěla bych ho předělat jako prvního.“

„To už jsem ti přece slíbil aspoň pětkrát,“ odtušil. „Proč už jsi ho ještě nepřivezla?“

„Protože jsem nechala na něm, aby si to rozmyslel.“

„Dobrá, ale vysvětli mu, že kdyby nás někdo zabil, pak by se vodníkem nestal už nikdy. Budeme to muset začít dělat už proto, že by byla hrozná škoda, aby při nějaké nehodě s námi dvěma vyhynul celý rod vodníků.“

„Já vím,“ přikývla jsem.

Možná bychom měli přece jen nechat šanci delfínům, usmál se trochu trpce. Ale myslím si, že jim prospějeme více vytvořením lepších vodníků, než jsou lidé. Hlavně musíme zabezpečit, aby nikdo nemohl druhým škodit. Ale to je tak starý problém, jako lidstvo samo.

Uložila jsem Viktorína do inkubátoru a nastavila jemný spánek. Usnul okamžitě, jakmile jsem zapnula uspávací vlny. Pak jsem se dala do uklízení.

Než jsem Viktorína uložila k dlouhému spánku, vypověděl mi celý Koriho příběh, jak se mu chlubil, když na mě čekali. Někdy kolem roku tisíc šest set prý Kori přišel na nápad stát se vládcem Ameriky. Tehdy probíhalo na plné obrátky vyvražďování Indiánů a Evropané si počínali jako divoká zvěř. Málokdo pocítoval lítost nad zkázou starobylých říší, každý viděl jen zlato. Jedině Kori by mohl v té době zachránit civilizaci svých krajanů před zkázou, ale on se proti dobyvatelům nepostavil. Jemu se nemohlo nic stát a slib neprozradit tajemství lidem ho vázal nezasahovat. Když pozoroval, jak se dobyvatelé k lidem přezíravě chovají, jako kdyby sami byli něco lepšího a vznešenějšího, nezdržel se a začal jim škodit. Ne na souši, ale v dostatečné vzdálenosti od pobřeží. Svou ponorkou bez slitování potápěl španělské lodě, ať přijíždějící s dalšími conquistadory, nebo odplouvající, naložené zlatem,

kávou, kořením nebo jiným zbožím. Rozpadaly se náhle, bez nejmenšího varování a ztroskotání nikdy nikdo nepřežil. Kori si vypěstoval smečku cvičených žraloků, kteří ochotně sledovali jeho ponorku a na místě roztrhali každého, kdo se udržel nad vodou. Jeho samotného miniaturní ponorka dokonale chránila, žraloci mu ublížit nemohli. Rád pozoroval strašné čelisti mořských šelem, jak rvou maso nešťastníků, šílených hrůzou.

Pak ho napadlo stát se vladařem.

Plánoval si, že smete dobyvatele a prohlásí se za boha. Jeho krajané by ho uctívali jako osvoboditele, obával se ale, jak by na to reagovali vodníci. Proto se rozhodl, že je zabije. Věděl původně jen o třech základnách ve svém nejbližším okolí. Postupně je navštívil a od jejich strážců se dozvěděl polohu dalších. Své sousedy přitom zabil a povzbudilo ho, jak to šlo hladce. Nosil kuklu, propouštějící jen myšlenky, které chtěl dát najevo, aniž by někomu dovolil poznat ostatní, plné falše. Nikdo ho nepodezíral. Pomáhalo mu, že uvnitř základen nebylo svědků. Lidé o nich nevěděli a vodníci se mezi sebou navštěvovali jen zřídka. Často pobývali ve svých základnách celá desetiletí a jejich zmizení nikdy nevyšlo najevo. Kori mohl bez rozpaků navštěvovat další a další – a jednoho po druhém zabíjel...

Své vystoupení proti lidstvu si plánoval na konec druhé světové války. Domníval se, že je z vodních lidí poslední. Nikdo se mu nemohl postavit. Rozhodl se počkat, až se válčící lidé vyčerpají, až budou všechny armády zdecimované. Postavil si létající pevnost podobnou Miráži, ale bez tlumícího povrchu, který neměl. Snažil se dohnat to silou pancířů, jeho pevnost měla stodvacetimilimetrové pancíře, vážila tisíce tun, snesla by skoro všechno kromě přímého zásahu dělem ráže nad dvě stě milimetrů – lodní děla bývají větší, ale jejich zásah je krajně nepravděpodobný. Jeho antigravitační motory utáhly i tuhle obludu, jeho emitory byly slabší než emitory Miráže, ale dokázaly by také srovnat se zemí kterékoliv město světa.

A tehdy přišla jako blesk z čistého nebe Hirošima.

Lidé získali zbraň o síle, srovnatelné s účinky kreša.

Koriho sen o světovládě dostal trhlinu. Jeho létající pevnost, vybavená zbraněmi, proti nimž lidé neměli ochranu, mohla i nadále zničit kterékoliv město, ale atomové bombě by neodolala. Kori chtěl svou pevnost pilotovat sám, nemohl ji přece svěřit lidem. Najednou se ukázalo, že by nebyl tak bezpečný, jako dosud. Rozhodl se plánované dobytí světa odložit. Času měl dost, alespoň se mu to tak zdálo.

Kde tu pevnost vyráběl? Zajímala jsem se. Tobě to přece tvoji hlídací roboti nedovolili a musel jsi ji stavět u nás v kůlně z obyčejné cisterny.

Však se mi také posmíval, že mě neposlouchají jako jeho. To prý bylo první, co musel udělat – zajistit, aby ho poslouchaly na slovo a zapomněly na zásady mimozemšťanů. Ale to víš, člověk dokáže být vynalézavější než mrtvé stroje, podařilo se mu prolomit jejich ochrany a předělat je. On svou superpevnost stavěl pomocí mimozemských strojů přímo na základně a měl to samozřejmě lehčí. Já jsem si tam připravoval jen dílčí části, ze kterých nebyl znát jejich budoucí účel. Ale když si to vezmeš nestranně, obešel jsem své kerbery také... I když jen s vaší pomocí.

Vidíš – a mě nikdy nenapadlo, kde jsi přišel k těm houbovitým povlakům. Opravdu jsem si myslela, že jsi je udělal u nás v kůlně.

Já jsem je tam ale skutečně dokončil, odušil klidně.

A taky jsem netušila, že jsi byl na základně víckrát. Když jsi tam šel se mnou pro toho řídicího robota, dělal jsi, kdovíjak to je nebezpečná výprava.

Byl jsem tam předtím jen jednou, přiznal. Tlumící povlaky jsem měl vyvinuté dávno předtím a stroje Základny mi je udělaly během dvou hodin. Ale stavbu Miráže by moji hlídači odmítli. Pochopili by ji jako nedovolené zasahování do lidstva.

Korimu to ale dovolily... povzdychla jsem si v duchu. Kori své hlídače zpacifikoval, že mu zobaly z ruky.

To jistě, usmál se Viktorín. Po objevu atomové bomby musel Kori svou pevnost modernizovat, aby ho chránila i před účinky nové zbraně. Stovky tun olova a polymerových pancířů proti neutronům znamenaly další zvětšení její váhy, ale ta pro něho nehrála velkou roli. Naopak – čím těžší kolos, tím méně problémů by měl se zákonem o zachování hybnosti. Srážka s ruskou stíhačkou nás zpočátku shazovala ze sedadel, ale Kori by ve svém kolosu seděl v klidu.

Jenže pak se objevila další zbraň, mocnější než atomové pumy a rakety. Kori nechtěl věřit očím. Jedna z největších světových atomových velmocí kapitulovala před nevelikou létající pevností. Když pak Viktorín pronesl na půdě Spojených národů svou velkou řeč a připomněl mu datum odletu vesmířanů, Kori při jejím sledování šťavnatě zaklel. Došlo mu, že jde o ještě jednoho žijícího vodníka. Ano, jen vodník mohl najít protiváhu atomových zbraní. Obešla ho ale hrůza, když si uvědomil, jak málo scházelo, aby byl se svou létající pevností vydán na milost a nemilost Viktorínově menší, ale silnější Miráži.

Když se uklidnil, začal opět chladně uvažovat. Viktorín zřejmě neví o žádném dalším vodníkovi, proto se opatrně snaží navazovat kontakty. Neví ani, že jsou všichni mrtvi. Nemohl by ho zabít stejně jako ostatní?

Rozhodl se počkat, zda se Viktorínovi nepřihlásí někdo další. Nebyl si už jistý, že zabil všechny. Ale když se nic nedělo celé tři měsíce, odhodlal se Viktorína přelstít – jako všechny před ním.

Podařilo se mu to, nepočítal jen s její maličností. Překvapilo ho, když se o mně dozvěděl, ale nepovažoval mě za nebezpečného soupeře. Což by ho mohla zastavit mladá holčina narozená v tomto století? Vždyť již zabil silnější, zkušenější a nebezpečnější protivníky. Uvědomil si naopak výhodu, žena mu jistě prozradí všechno co potřeboval.

Viktorína zákeřně přepadl a přemohl. Podlehl ale stejnému klamu jako většina vládců – věřil ve svou jedinečnost a všemocnost. Já jsem donedávna nebyla hastrmanka, ale obyčejné děvče. Z čistého sentimentu jsem si stále schovávala Viktorínovy dárky. Naštěstí nebyly telepatické, proto je Kori nemohl zničit. Stálo ho to hlavu.

Tělo Indiána Koriho jsem po kusech štítivě naskládala do plastového pytle a odnesla k molu. Nijak jsem ho nelitovala. Byl to zákeřný netvor, vrah svých kamarádů a málem i náš. Nevěděla jsem jen, co si s ním mám počít. Nenašla jsem odvahu vhodit ho prostě do likvidátoru odpadků. Ačkoli to byl netvor, byl to pořád člověk, byť už před tisíci lety změněný ve vodní bytost.

Proč to dělal? Opakovala jsem si po několikáté. Zničil by tím největší památku, kterou tu po sobě vesmířané zanechali – upravený, dokonalejší druh člověka. Cožpak se sám k tomuto druhu nepočítal?

On sám zřejmě neuvažoval tak daleko. Řídil se heslem Po nás potopa. Chtěl vládnout světu – a co bude po něm, to ho nijak nezajímalo.

Jako každého mocipána...

Přírůstek

Viktorína jsem musela nechat v hastrmanském hrnečku celý týden, než se mu obličej zahojil. Ten týden byl pro mě krutý. Nemohla jsem vydržet na základně s mrtvolou. Objevila jsem se proto nejprve doma, pak v nemocnici a nakonec i na Hradě, kde jsem musela vysvětlit nepřítomnost krále při dvou plánovaných návštěvách, které jsme museli diplomatickou cestou odříci.

Většinou jsem používala slůvek *No comment*.

Ministr zahraničí se tím nedal odbýt a neustále dotíral, co si to král představuje a nač jej vůbec máme. Když začal rýpat před ostatními, požádala jsem ho o rozhovor mezi čtyřma očima.

„Chcete opravdu vědět, co je s Viktorínem?“ udeřila jsem na něho.

Přikývl.

„Zotavuje se z atentátu,“ řekla jsem. „Asi pochopíte, že se nemůže objevit na veřejnosti s úplně spáleným obličejem.“

„Ale proboha, vždyť jste se nikdy žádného atentátu neobávali,“ začal s rozšířenýma očima ustupovat.

„Neobávali,“ souhlasila jsem. „Obyčejné střely z pistole nebo samopalu krále neohrozí. Našel se ale někdo s účinnější zbraní.“

„Poranil krále? Je to vážné?“

„Jak se zdá, není,“ ujistila jsem ho. „To je ovšem relativní. Normálně by se taková spálenina léčila půl roku, možná i rok – a zůstaly by mu po ní hrozné stopy. Starám se o něho já – a jistě už víte, že něco dovedu.“

„To přece ví každý,“ přitakal rychle. „Ale co budeme dělat?“

„To snad není takový problém? Král je prostě nemocen, to se stává i v jiných zemích. Až se uzdraví, zase tu bude.“

„Tak jsem to nemyslel,“ pospíšil si. „Jde o to, zda se i nadále obejdete bez ochranky.“

„Proč ne?“ opáčila jsem. „Podívejte se, pane ministře, jistě už tušíte, že máme na svou obranu účinnější prostředky, než jakými disponuje sebelepší ochranka. Při posledním atentátu by nám ochranka nebyla nic platná. Bez ní to bylo jednodušší, nikdo zbytečně nezahynul. Kdybychom takovou pomoc potřebovali, asi by to byla záležitost ministra vnitra.“

„Dobrá, ale máme tu ještě jeden problém,“ nedal se odbýt a pokračoval. „Zmizení jednoho z členů delegace...“

„...který byl naposledy viděn s králem, vidíte?“ dokončila jsem rychle.

„Ano, je tomu tak. Vypadá to na mezistátní aféru... Policie ho usilovně hledá, ale nemá jinou stopu než že ten člověk byl naposledy viděn s králem.“

„Mohu vám toho muže předat do vlastních rukou,“ opáčila jsem rychle. „Je ale poněkud neúplný. Vlastnoručně jsem ho rozkrájela na kusy.“

„Probůh – proč?“ zděsil se.

„Dostal mě do situace, kdy jsem si mohla vybrat. Buď se dát od něho zabít, nebo zabít jeho. Vybrala jsem si to druhé a doufám aspoň, že se tomu nebudete divit. To je totiž ten atentátník. Zaútočil na nás nečekaně a zákeřně během návštěvy.“

„A vy jste ho...“

„Nezbylo mi nic jiného,“ odvětila jsem. „Opakuji, zabila jsem ho svou zbraní, když zranil Viktorína a chystal se nás oba zabít.“

„Takže – on byl ozbrojený? Jak je to možné?“

„Kdybyste viděl, jaký arzenál měl u sebe, nedivil byste se. Řeknu vám, ten člověk měl zbraň účinnější, než kdokoliv jiný. A použil ji jako první.“

„Můžete tu zbraň poskytnout jako důkaz?“

„Asi vás zklam,“ odmítla jsem. „Vyšetřovatelům předám všechno, co měl ten člověk u sebe, kromě zbraní. Jsou příliš nebezpečné. Navíc vám nemohu ukázat ani místo, kde se to odehrálo. Jistě víte, že máme s králem tajemství, která nemíníme prozradit. Řekněme – ve státním zájmu.“

„To ale není nikde na celém světě obvyklé...“

„To snad nemyslíte vážně,“ zamračila jsem se jsem. „Každý stát má svá tajemství. My například tajíme místo, kde je uschovaná pevnost Miráž, schopná odolat i výbuchu atomové pumy a změnit jakékoliv světové město v kotel žhavé lávy. Chápete, že tyto prostředky musíme udržet v tajnosti stůj co stůj – v zájmu všech lidí?“

„No... to asi... to chápu...“

„Podívejte se, pane ministře, oprávněnost našich tajemství snad uznáte. To ostatní nemám důvod skrývat. Zabila jsem diplomata. Možná je to aféra, ale byl nebezpečnější než si myslíte. Rozkrájela jsem ho na kusy paprskem smrti. Ani nechtějte vědět více. Ten zločinec nás ohrožoval nebezpečnou zbraní, aby získal Miráž – a poranil krále tak, že ho teď musím léčit.“

„Myslíte, že někde jinde mohou takové zbraně tajně používat?“

„Právě jsme se o tom přesvědčili.“

„To je ovšem nesmírně závažné.“

„Je – i není,“ souhlasila jsem. „Jeho zbraně nás ohrozily, ale mrtev je on, ne my.“

„Ale co když někdo jiný přijde s ještě lepšími zbraněmi?“

„Naše jsou takového druhu, že bychom mohli dobýt celý svět a nikdo by se nám nepostavil. My ale takový plán nemáme. Naopak zabráníme lidem, kteří by na něco podobného dostali chuť.“

„To jsou ale – otřesné zvěsti.“

„Trochu,“ přiznala jsem. „Ale na našem světě už není mnoho takových lidí, nemusíte se bát.“

Každého dne jsem sklem hastrmanského hrnečku pozorovala spícího Viktorína i tři zavřené atentátníky. Ty ovšem daleko méně, byli přece zdraví a nebylo na nich nic k vidění. Zato Viktorín se den po dni lepšil. Vlny inkubátoru se spojovaly s přirozenou regenerační schopností vodních lidí a už koncem týdne jsem ho mohla probudit.

Tak už polez, pomyslela jsem si, když jsem otevírala poklop hrnečku.

A víš, že se tu krásně spalo? opáčil rozespale.

Já vím, ale musíme už začít něco dělat.

Vyhoupł se ven, ale byl ještě trochu zesláblý. Spořádal hned kopec míchaných vajíček, však také týden nejedl. Teprve potom jsme měli jeden pro druhého tu správnou pohodu.

Co je s královstvím? pomyslel si, když jsme potom seděli proti sobě a popíjeli kávu.

Neboj se, spolehlivě jsem ti je pohlídala, usmívala jsem se na něho.

Pak jsme se dohodli na dalším.

Viktorín se chtěl nejprve seznámit, co se seběhlo za jeho nepřítomnosti. Já jsem si vymínila, že sem co nejdříve přivezu primáře Vomáčku. Viktorín slíbil, že mi s ním pomůže.

Spolu jsme se zajeli ukázat našim. Potom Viktorín zamířil vznášedlem do Prahy a já jsem odletěla do nemocnice.

Primář Vomáčka tam ale nebyl. Měl dovolenou a byl doma, potvrdila mi hlavní sestra. Vypravila jsem se proto za ním domů.

Bydleli v pěkném rodinném domku, trochu starším, ale udržovaném. Na zazvonění mi přišla otevřít branku jejich dcera Lucie, hezká šestnáctiletá dívka s nádhernými dlouhými hnědými vlasy. Zavedla mě do předsíně a běžela oznámit tátovi a mámě nečekanou návštěvu.

„Pojďte dál,“ pozvala mě paní Vomáčková. „Lucko, postav na kafičko! Nebo raději na čaj?“

„Právě jsem jedno kafe dopila,“ usmála jsem se na ni.

„Tak tedy na čaj,“ rozhodla za mě.

„Potřebuji si o něčem promluvit s panem primářem,“ řekla jsem hned k věci. „On už bude vědět o čem.“

Primář přišel v okamžiku z podkroví. Když mě spatřil, usmál se a pozval mě dál.

„Jdeš mě zase lákat, vid’,“ usmál se na mě.

„Ano – a je to vážnější než dřív,“ odvětila jsem.

„Nebude ti vadit, když u toho bude moje paní?“

Na okamžik jsem se zamyslela. O Viktorínovi přece věděla spousta lidí. Karel Čapek o něm dokonce napsal hru. A nemusím hned prozradit všechno.

„Nebude mi to vadit,“ přikývla jsem.

Posadili jsme se proti sobě do pohodlných, měkkých křesílek kolem malého stolečku, na němž se brzy objevily dvě kávy a čaj pro mne. Přinesla je Lucka a rychle odešla.

„Abys mi rozuměla, já před svou paní nemám žádné tajnosti,“ usmíval se Vomáčka, když jsme zůstali jen tři.

„Nejprve vám musím poděkovat,“ obrátila se na mě paní Vomáčková. „Nevěřili jsme, že by se to dalo vyléčit.“

„Myslíte ten žaludek?“ usmála jsem se.

„Vždyť to bylo přímo zoufalé,“ pokračovala ustaraně.

„Možná,“ přikývla jsem. „Ale to co chci teď, je stokrát složitější.“

„Já už o tom vím,“ souhlasila paní Vomáčková. „Manžel mi to řekl.“

„Ale – od té doby se několik důležitých skutečností změnilo,“ sdělovala jsem jim.

„Povídej – ať víme, na čem jsme,“ vybídl mě primář.

„Před týdnem jsme s Viktorínem s velikým štěstím unikli smrti,“ řekla jsem jim. „Přitom jsme se dozvěděli velmi závažné skutečnosti. Tvrdila jsem vám, že na světě existuje pozměněný druh člověka a vzhledem k tomu, že nejvíce zřetelný rozdíl je v plících, říkejme mu *Homo Aquaticus*, na rozdíl od dosavadního druhu Homo Sapiens.“

„A chtěla jste, aby se na to můj muž dal předělat,“ dokončila rychle za mě paní Vomáčková.

„Ano, to jsem mu nabízela,“ přikývla jsem.

„Netušila jste, že to nepřijme, pokud byste ho chtěla beze mne,“ dodala.

„To jsem tušila a víceméně s tím počítám,“ zavrtěla jsem jemně hlavou.

„Týkalo by se to zatím vás dvou a časem možná i vašich dcer.“

„Říkala jste ale, že s tím jsou spojené i problémy a nepříjemnosti,“ oťukávala mě dál paní Vomáčková.

„Ano, jsou. Jeden z nich se však velice změnil.“

„Který?“ vyhrkl Vomáčka.

„Jsem gravidní. Víte, co to znamená?“

„Tvrдила jsi ale...“ zíral na mě chvíli nevěřícíma očima.

„Skutečně jsme věřili, že Homo Aquaticus je zvláštní a bohužel sterilní druh. Není to tak. Můžeme mít děti a nejsme tedy závislí na populaci Homo Sapiens; i kdybychom neuvažovali mezidruhovou přeměnu. Plánovali jsme měnit lidi poté, co vychovají vlastní děti, ale ukázalo se, že tomu není tak.“

„Proč jste to nezjistili dřív?“ zajímal se Vomáčka.

„Protože je to tak složitý problém, že není dosud plně vyjasněný.“

„V tom případě by nevadilo, kdybyste změnili i naše dcery,“ uvažoval usilovně Vomáčka.

„Má to pořád háček,“ přiznala jsem. „Zjistili jsme totiž, že se nejedná o sterilitu, čili o ztrátu plodnosti, ale o mezidruhovou bariéru. To znamená, že můžeme mít děti jen mezi sebou, ne s lidmi druhu Homo Sapiens. Uvažte to. Vaše dcery by si těžko našly partnery – vodních lidí je zatím příliš málo.“

„Ledaže by si přivedly chlapce, kteří by se také dali přeměnit.“

„Ano, ale není to jednoduché. Přeměna je složitá a bez návratu.“

„O tom by se dalo uvažovat později,“ ukončil rozhovor pan Vomáčka.

„Naše holky jsou beztak mladé, budou mít spoustu času na rozmyšlenou. A bylo by snad lepší, kdyby se o tak vážné věci rozhodly samy.“

„Nehledě k tomu, že nás dost zaměstnáte i vy dva,“ řekla jsem už zase s úsměvem. „Předpokládám, že byste chtěli zůstat pokud možno spolu.“

„Samozřejmě,“ přikývla paní Vomáčková. „Ale – slyšela jsem už také, že ta přeměna je dost strašná. Opravdu musíme nejprve umřít?“

„Ano,“ přikývla jsem vážně. „Bohužel je to bezpodmínečná podmínka. Ale jestli se mi svěříte, udělám to tak šetrně, jak to jenom půjde.“

„To nás chcete zabít – vy sama?“ podívala se na mě zděšeně.

„Bohužel,“ přikývla jsem. „Musela bych. Jinak to opravdu nejde.“

„Vám nevadí pohled na krev?“

„Já vás přece nechci podřezat,“ usmála jsem se trpce. „Nezkřívím vám ani vlas. Jen bych vás musela utopit. Uznávám, není to nic příjemného, ale ani vám to nezastírám.“

„A nešlo by to... s nějakou injekcí...?“

„Opravdu by to nešlo. Věřte mi.“

„Proč?“ zeptal se i pan doktor Vomáčka.

„Protože je nezbytné, abyste si uvědomovali, že umíráte. Bohužel je to nutná podmínka. Opravdu nevíme, jak jinak by to šlo. Nemusíte se ale příliš bát. Utopení je velice šetrný způsob smrti.“

„Jak to můžete tvrdit?“ skoro vykřikla.

„Nezapomeňte, nedávno jsem to podstoupila také,“ ztišila jsem trochu hlas. „Také jsem se musela utopit. Nebudu vám lhát, není to příjemné, ale Viktorín mě celou dobu držel v náručí, takže to umírání nebylo tak hrozné.“

Chvíli jsme mlčeli. Manželé Vomáčkovi se na sebe dívali mlčky a kdybych nevěděla, že to není možné, řekla bych, že se spolu telepaticky dorozumívali. Zpozorovala jsem, jak se paní chvěje. Lžička jí neustále cinkala o okraj šálku.

„A jste na nás tedy připravení?“ přerušil po chvílce ticho pan primář.

„Bezpečně,“ přikývla jsem.

„Dobrá, stejně už jsme se dávno rozhodli,“ odhodlal se pan Vomáčka a vstal. „Co máme udělat teď?“

„Chtěla jsem, abyste si vzal v nemocnici...“

„Dovolenou jsem nastoupil právě dnes,“ přikývl. „Kromě toho mají v nemocnici už půl roku instrukce pro případ, kdy bych se tam ve stanovené době nevrátil.“

„Dobrá, tím je to v pořádku. A co vaše dcery?“

„Jsou už dost velké, aby to nějak vydržely samy,“ přikývl. „Řekli jsme jim, že na delší dobu odjedeme.“

„V tom případě můžeme jet třeba hned,“ souhlasila jsem.

„Máme si vzít na sebe něco...“

„Nejlépe, když budete mít na sobě domácí oděv,“ ujistila jsem ji. „Nic si s sebou neberte, jen plavky. Máme tam velký bazén, budete se divit!“

Rozloučili se rychle s dcerou Lucií, jakoby jen odjížděli na delší výlet.

„A zalévejte kytky,“ kladla starostlivě dceři na srdce paní Vomáčková.

„Tak čao,“ rozloučila se s nimi krátce Lucie. Zřejmě nic netušila – bylo to tak lepší.

Nasedli jsme venku do mého vznášedla a vznesli se kolmo vzhůru. Pak jsme zamířili obvyklým směrem. Seděla jsem vpředu a pilotovala, manželé Vomáčkovi seděli spolu na zadních sedadlech. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak se objímají v očekávání brzké smrti.

„Bude chvíli trvat, než dorazíme na místo,“ ujistila jsem je. „Zatím bych vám měla něco povědět. Bude to pro vás velmi zajímavé.“

„Týká se to vodních bytostí?“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem. „Nejspíš to už tušíte, pane doktore, ale tahle tajemství bych vám jinak nesměla za žádnou cenu prozradit.“

„Až teď, když nás vezeš na smrt...“ zahučel.

„Nejen to,“ pokrčila jsem rameny. „Až se probudíte, oba se tomu s chutí zasmějete. Zejména až zjistíte, kde jste se vlastně probudili.“

„To je tak zábavné?“ podívala se na mě káravě paní.

„Do jisté míry ano,“ přikývla jsem. „Sami to budete moci posoudit. Ale teď se dívejte, jsme už skoro u vchodu do našeho pravého království,“ řekla jsem jim tónem profesionálního kastelána, jako kdybychom se shromáždili na vstupním nádvoří starobylého hradu.

Vznášedlo kleslo k řece, sedlo na hladinu a potopilo se. Oba manželé se objali, ale v kabině bylo zatím sucho. Zapnula jsem reflektory a vznášedlo, změněné v miniponorku, s námi pomalu vplulo do skalního tunelu.

„Kam to vede?“ zeptal se mě Vomáčka po padesáti metrech tunelu.

„Do základny vesmírných bytostí,“ ujistila jsem ho. „To je to tajemství. *Homo Aquaticus* je jejich dílo – dar mimozemské civilizace lidem.“

„Já jsem to tušil celou dobu!“ vydechl doktor Vomáčka.

Pluli jsme klikatým tunelem v hloubce deseti metrů pod hladinou vody skoro pět minut. Náhle jsem pocítila telepatický závan.

Kerberové – dál by nás už beztak nepustili.

„Teď se pevněji obejměte,“ upozornila jsem oba manžele. „Musím vás utopit. Nebojte se, nebude to bolet...“

Pohledem do zpětného zrcátka jsem spatřila, jak se oba manželé křečovitě objali. Pak jsem elektromotorům přikázala otevřít všechna okénka.

Vevalila se na nás studená voda tunelu a rychle vyplnila kabinu. Když mi stoupla k hlavě, nadechla jsem se jí. Byla studená, ale čistá a vzdušná, dýchala se dobře. Čekalo mě ale něco velice nepříjemného.

Kabinou, kde voda dosahovala ke stropu, se ozval zoufalý výkřik, plný děsu. Paní Vomáčková náhle propadla hrůze ze smrti a začala hledat, kudy by se dostala ven, ale manžel ji jen pevně objal. Byli jsme tři kilometry od ústí tunelu; i kdyby se dostala z kabiny, daleko by nedoplavala. Její výkřik zadusila voda, až přešel v zabublání. Prostřednictvím vody jsem cítila, jak se oba křečovitě třesou. Litovala jsem je, sama jsem to přece také prožila, ale opravdu to nešlo jinak.

Pak jim vylétly od úst poslední bubliny vzduchu. Ačkoliv se tomu bránili, nezbylo jim nakonec nic jiného, než nadechnout se vody jako já před malou chvilkou. Já jsem ale vodu dýchala stejně lehce jako vzduch, kdežto oni ne. Obyčejní lidé nemají plíce stavěné na vodu.

Věděla jsem, že je opět vzkřísím, ale upřímně řečeno, takhle zblízka jsem pozorovala umírání lidí poprvé a bylo mi přitom všelijak. Zvláště když

jsem je topila úmyslně a kdoví, třeba mě v těchto chvílích proklínali jako příčinu svého utrpení. Krátkého, ale přece jen utrpení.

Povědět mi to ale nemohli. Chvíli se křečovitě zmítali, pak jejich objetí povolilo a oba se ještě každý na svou pěst pokoušeli zoufalými pohyby hledat cestu ven. Nemohli ji nalézt, mezitím jsem totiž uzavřela okénka. Jejich pohyby teď byly stále trhanější a slabší, až oba znehybněli a vznášeli se mi v kabině bez nejmenší stopy života.

Utopila jsem je. Jsem přece hastrmanka.

Utopenců jsem už zachránila hodně. Podle pověstí k hastrmanům nepatří zachraňovat lidi, ale topit je. Teď jsem tedy měla své první utopené. Zbývá mi jen uložit je do hrnečků a přiklopit hladkou bílou pokličkou. Dáme si je hned vedle těch vrahů, co nás chtěli zabít.

Otočila jsem se, abych si je mohla prohlédnout. Oba měli v obličeji děs z umírání, ale jinak byli v pořádku. Obávala jsem se, aby si v posledních křečích neublížili, třeba by si mohli poškrábat obličej, ale nic zlého se jim naštěstí nestalo. Ačkoliv – ani na tom by nezáleželo.

Zapnula jsem motory a vyrazila vpřed rychlostí delfína. V několika minutách jsem vylétla na molo, otevřela dveře a voda vytryskla ven.

Viktoríne! Pomyslela jsem si zřetelně. Pomož mi s nimi, prosím tě.

Klid, Blaženko, uslyšela jsem telepatickou odpověď. Přivez je až sem, k inkubátorům. Už tady na vás čekám.

Operace, kterou Viktorín s primářem Vomáčkou prováděl, byla divná.

Nevytekla při ní krupěj krve. Uměla jsem křísit utopence a v Čechách jsem tím už proslula, ale to nebylo nic proti tomu, co podnikal Viktorín při změně lidí na vodní druh. Asistovala jsem mu a současně jsem stejné úkony dělala s paní Vomáčkovou. Věděla jsem, že budu podobné operace brzy dělat sama – abychom stihli změnit dostatečné množství lidí na vodníky, museli jsme s tím začít co nejdříve.

Nakonec se oba bez pohnutí vznášeli pod pokličkami dvou sousedních inkubátorů. Regenerační vlny jsme zapnuli naplno, aby se změny, operací jen nastartované, provedly do posledních buněk. Nehybná těla se vznášela v roztoku, schopném pojmout mnohem více kyslíku než obyčejná voda. Vyživoval jejich tkáň přímo, pouhou difúzí.

Viktorín zkontroloval, zdali se operace podařily. Testy mu vyšly kladně a zdálo se, že je všechno v pořádku.

Brzy nás bude dvakrát tolik, pomyslel si. Vypadal nadmíru spokojeně a mnul si ruce.

Dobrá – a co dál? uvažovala jsem. Poslyš Viky, na světě přece muselo zůstat několik desítek opuštěných základen. Dokážeme je najít? Víím, vodní lidé mohou nerušeně bydlet i s původními lidmi Sapiens, ale měli bychom jim vytvořit odpovídající podmínky – například pro studijní účely. Kolik se nás vejde do jedné základny?

Možná až několik set, odtušil. Víš přece, že tu není jen pár místností, které obýváme. Základna má několik desítek ubytovacích komplexů. Když nad tím přemýšlím, do této chvíle byly základny nezřízeně předimenzované. Cožpak jeden člověk potřebuje takový obrovský hrad? Je to tu rozsáhlejší, než všechny pozemské hrady, postavené v celé historii lidstva. To všechno pro jednoho člověka?

Ano – pokud ho chápeme jako strážce, který to má uchovat pro jiné.

To samozřejmě vypadá úplně jinak. Naše základny jsou rozsáhlejší než celá pozemská města. Mohli bychom tu ubytovat tisíce vodních lidí.

Dobrá, ale co potom, až to tu bude beznadějně plné? Měli bychom se poohlédnout po dalších základnách.

O dvou víím, opakoval mi. Tam se vejde tolik lidí, jako sem. Přelidnění nás bude tížit až za dlouhou dobu. Ostatně – nebudou tady bydlet všichni. Většina se jich vrátí domů, zůstanou tu jen ti, kdo budou potřebovat zařízení základny ke studiu.

Máš už někoho dalšího? Pomyslela jsem si otázku.

Právě, že nikoho, odtušil. Blaženko, politikou se zabývá obrovské množství lidí. Ale je mezi nimi převaha kariéristů, kteří by prodali i vlastní matku.

Jak chceš mezi nimi vybírat? Optala jsem se ho nevěnně.

Tyhle lidi bych na vodníky nepředělával, rozhodně ne mezi prvními. Až příslušnost k rodu *Homo Aquaticus* nebude výsadou, snad. Do té doby bych přednostně měnil lékaře a jiné užitečnější lidi.

Aby ses nezmýlil, pokárala jsem ho. I mezi lékaři najdeš kariéristy, kterým jde více o vlastní prestiž a kapsu, nežli o pacienta.

Budeme muset vyhledat, jak je to s těmi testy, mínil.

Kori testy prošel. A víš, jak to dopadlo.

Pak budeme muset něco vymyslet, odsekl. Budeme dávat přednost lidem, které dobře známe. Teď bych mezi nás vzal třeba tvé rodiče. A pak se uvidí. Určitě bude dost lidí, kteří nás nezklamou.

A to mám utopit i mámu s tátou? Zarazila jsem se.

A kdo jiný? Pokrčil rameny. Tobě přece budou věřit více než mně. Nelíbí se ti, když vidíš, jak umírají, vid'?

Přítakala jsem.

Také se mi to nelíbí, přiznal. Ale udělat se to musí. Vesmířané vždycky začínali od utopenců. Vymysleli to dobře, ale jen z toho výchozího stavu. Kdybychom přišli na to, jak to dělat bez utopení, oddychnu si jako první. Jen si vzpomeň, jak jsi mě krátce po probuzení nenáviděla!

Ale brzy jsem pochopila, že to bylo nutné.

Oni to také pochopí, těšil mě. Podívej se, beztak nemáme více než deset inkubátorů. A ještě nám tři blokují lumpové, co nás chtěli zabít.

No právě. Každá přeměna trvá nejméně čtrnáct, ale někdy čtyřicet dní. S tím, co máme, bychom mohli za rok změnit jen sto až stopadesát lidí, což není ani dva tisíce lidí za deset let. To je hrozně pomalá přeměna.

Zase uvažuješ jako Homo Sapiens, opravil mě. Uvědom si, máme na to celá tisíciletí. A kromě toho, nebudeme přece všechny lidi proměňovat jen my dva. Přidají se k nám další doktoři a půjde nám to lépe od ruky.

Kéž by, povzdychla jsem si. My máme možná času dost. Ale ti, co je chceme měnit, nám budou mezitím umírat.

Odjela jsem ještě téhož večera domů, abych si promluvila s rodiči.

Nebylo mi veselo. Pomyšlení, že je mám zabít, i když jen nakrátko, mi svazovalo ruce. Nakonec jsem se s nimi bavila jen nezávazně a rozhodnutí jsem odložila na pozdější dobu. Viktorín se ani nedivil.

Zatím jsme se museli starat jen o Vomáčkovy. Vypadalo to ale nadějně. Hloubkové testy ukazovaly probíhající přeměny a zhruba po týdnů jsme mohli začít s oživováním, ovšem jen s částečným, při kterém se uvedly do činnosti srdce a plíce. Ty už fungovaly ve vodním režimu a to nám umožnilo vyměnit kyslíkové roztoky v hrnečcích za obyčejnou vodu, jen vyčištěnou a trochu víc nasycenou kyslíkem. Jakmile pacienti začali dýchat sami, byli o další krůček blíž k probuzení.

Proč ti to se mnou trvalo celých čtyřicet dní, když tady budeme hotovi dříve? ptala jsem se Viktorína.

Nezapomeň, že jsi neměla oči, připomněl mi. A kromě toho jsi byla první. Také jsem tě už tenkrát miloval a nedovolil bych si nic uspěchat z obavy, abych něco nezkazil.

Ještě kdyby to šlo bez toho utrpení, povzdychla jsem si.

Tak to zkus vyzkoumat, navrhl mi bezelstně. Já jsem vyřešil přeměnu, ty se zaměř na počáteční podmínky.

Cožpak na to stačím?

Dovedeš změnit člověka ve vodníka?

Dovedu.

Takže jsi na stejné úrovni jako já. Co ti brání pokračovat dál?

Ty už v tom pokračovat nechceš?

To netvrdím. Ale mám spousty dalších starostí. Mám například továrny na vznášedla, elektrárny, na jednoho člověka je toho dost. Už aby byl s námi aspoň Jindra. Svěřil bych mu vznášedla a hned bych měl víc času.

A to máš ještě vládnout!

Od toho je vláda, mávl rukou. Jak už jsem přece řekl, král má napravovat jen nedostatky a přehmaty.

Co jsi v poslední době napravoval?

Nic. To svědčí o tom, že je všechno v pořádku.

K čemu je potom král?

A k čemu jsou hasiči? Dokud nehoří, také nic nedělají. Hasiči – a král – jsou tu kvůli mimořádným událostem, které by neměly nastávat, ale občas nastanou.

No dobře, podívám se na to, slíbila jsem mu.

Poslední den před probuzením jsem pacientům vyžehlila oblečení a oblékli jsme jim plavky, které měli s sebou. Pak nastal okamžik, kdy jsme je chtěli přivítat mezi námi.

Viktorín pozměnil rytmus vln v hrnečcích. Brzy jsme zachytili první příznaky telepatických vln, znamení, že se mozková činnost aktivuje.

Nejprve se probudila Vomáčková. Vypnula jsem stimulační vlnění a otevřela poklop.

Pojďte mezi nás! podávala jsem jí ruku.

Pomalu se vyšplhala z vody. Musela jsem jí poradit, co má dělat při přechodu mezi živly. Konečně vykašlala vodu z plic a naplno se nadechla.

Vítám vás mezi vodníky! podávala jsem jí ruku.

„Kde je manžel?“ vyhrkla zmateně.

Ještě se neprobudil, ujistila jsem ji. Chcete ho vidět? Pojd'te se mnou!

Sestoupili jsme po šikmé rampě. Tělo primáře Vomáčky se vznášelo bez pohnutí, ale každou chvíli se měl probudit.

„Co je to za... nádoby?“ vyhrkla Vomáčková.

Neslyšela jste o hastrmanských hrnečcích? opáčila jsem jí v duchu.

„Proboha!“ vyjekla. „A on je uvnitř?“

Však jste byla hned vedle, ujišťovala jsem ji. Viktorín již proplachoval použitý inkubátor konzervačním roztokem a připravoval se jej vypnout.

„A tamti?“ ukazovala na těla tří teroristů. Vypadají divně, pomyslela si už pro sebe.

Ti tam budou ležet nejméně deset let, ujistila jsem ji. Jsou to vrahové, chtěli nás zabít.

„A vy jste je takhle...“

Nebojte se, však my je pustíme, ujišťovala jsem ji s úsměvem. Dáte si zatím něco k snědku?

No, hlad mám, pomyslela si. Ale kdoví, co by v tom mohlo být. To budu radši o hladu.

„Raději počkám, co bude s mým mužem,“ prohlásila nahlas.

Pochopila jsem, co mínil Viktorín, když mě ujišťoval, že vodníci musí mít mnohem větší pochopení než suchozemci.

„Co jste to říkala?“ obrátila se ke mně paní Vomáčková.

Já jsem ještě nepromluvila, ujistila jsem ji. My vodníci si navzájem čteme myšlenky. Jenom jsem si to myslela.

„To byste ale mohli...“ zarazila se. Proboha, uvědomila si najednou, to by se mohla prozradit i moje nevěra...

To se právě stalo, politovala jsem ji. Ale nedělejte si z toho hlavu. Veškeré hříchy z předchozího života se mezi námi vodníky odpouštějí.

„Ale to jste mi neřekla!“ vybuchla najednou.

Vlastně máte pravdu, uvažovala jsem. O telepatii jsem se zmínila jen před primářem. Myslela jsem si, že vám to řekl.

Kdybych tak mohla, uškrtila bych tě, ty... hastrmanko!

To bych vám neradila, usmála jsem se na ni. Víte co? Pojd'te se mnou.

Šla za mnou, ale tušila jsem její vztek. Cítila se od nás podvedená, vydaná nám napospas. Ještě dvakrát dostala nápad vrhnout se na mě, ale pak si sama uvědomila, že tím asi nic nezachrání.

Posadila jsem ji do křesílka a postavila na kávu.

Zatímco jsem připravovala šálky, měla čas přemýšlet. Co tomu řekne Ruda? byla její nejčastější myšlenka.

Dělala jsem, že její uspěchané myšlenky nevnímám.

Oslad'te si podle chuti, pobídla jsem ji.

„Ty jsi zase nic neřekla!?!“ vyskočila.

Ne, ale myslím si to jasně a přesně, takže mi rozumíte, jako kdybych mluvila nahlas.

„Panebože, to přece není možné!“ vyhrkla zděšeně.

Nejenom to je možné, ale je to jedna z největších výhod, opáčila jsem v duchu. Chce to jen jedno – nemít co skrývat. Pak se nemáte čeho obávat.

Ale co budu dělat já? pomyslela si. Nerozpoznala jsem, zda to myslela jako otázku ke mně, nebo sama k sobě.

Požádáte manžela o odpuštění a až vám odpustí, nebudete mu už nikdy nevěrná a všechno bude v pořádku.

Ale co když mi neodpustí? strachovala se.

Musí, pomyslela jsem si. Mezi vodníky musí platit větší snášenlivost než mezi ostatními lidmi. Právě proto, že máme tuhle schopnost.

Kdybych to bývala věděla...

Tak byste se nenechala přeměnit? popíchla jsem ji.

Určitě ne, otrásla se. Taková hanba! Vždyť je to horší než smrt, ty to snad nechápeš?

Chápu, přikývla jsem jí. Ale jsem si jistá, že se to dá do pořádku. Znáte Bibli? Ježíš odpustil i děvce. Řekl jí jen: Jdi a nehřeš více. Ona ho poslechla a tím to bylo vyřešené.

„Ruda není Ježíš!“

Tím spíš vám odpustí, jsem si tím jistá.

Jak si můžeš být tak jistá, ty hastrmanko?

Paní Vomáčková, už v tom žiji dlouho, ujistila jsem ji. Ani já nemohu mít před Viktorínem žádné tajnosti.

„A taky jsi mu byla nevěrná?“

To ne, ale oba známe lidi dost, nemyslete si.

Ty určitě, ty... hastrmanko!

A víte, že vnímám i tohle? Začněte si raději zvykat, že nic neutajíte. Ostatně – hastrmanky jsme obě, nemáme si co vyčítat. A chci vám pomoci.

„Opravdu?“

Podívejte se, jsem hrozně ráda, že vás mohu přivítat do nového života. Když myslím nového života, nepřeháním, uvědomte si to. Nebude tu místo na nic, co se dalo v životě lidí ututlat, zapřít nebo zalhat.

„To bude strašlivý život!“

Naopak, ani nevíte jak to je krásné, když si dva lidé rozumějí beze slov.

„Ale přece, nemohla bys to Rudovi nějak... nějak ho na to připravit...“

Samozřejmě, ujistila jsem ji. Nechám vás tady přemýšlet, tady máte k té kávě ještě nějaké cukroví, no a sama se půjdu podívat, jestli už se váš muž probral.

Ale – na jakou vzdálenost se dají číst myšlenky? napadlo ji najednou.

Asi tak na čtyři kilometry, odtušila jsem. Samozřejmě na vzduchu. Ve vodě sotva na půl kilometru a stěny, zejména tak masívní, jako jsou tady, tlumí skoro úplně.

„Ale jak poznám, že mi Ruda...“
Přijdu sem nejprve sama, ujistila jsem ji.
Nebude to tak snadné, jak jsme si oba představovali, blesklo mi hlavou,
když jsem odcházela.

Primář Vomáčka se zatím probudil a Viktorín mu pomohl ven. Zatímco Viktorín konzervoval před vypnutím poslední hrneček, primář si zvědavě prohlížel atentátníky, vznášející se v sousedních nádobách.

Vítám vás, pane primáři! přivítala jsem ho.

„Myslela jsi, že se zasmějeme tomuhle?“ ukázal mi na muže, vznášející se nehybně v živném roztoku.

Tak trochu, opáčila jsem. Napadlo by vás někdy, že hastrmani opravdu mají hrníčky a ukládají si do nich lidi?

Považoval jsem to za pohádku, přiznal. Ale tihle lidé tu jsou prý zavřeni nedobrovolně a ještě dlouhou dobu budou.

Viktorín mu to zatím pověděl, ale nevysvětlil mu asi, jak se věci mají.

Ale vysvětlil, pomyslel si. A nejhorší na tom je, že to docela chápu.

To jste tedy kanón, pomyslela jsem si. Pochopit principy inkubátorů mi trvalo měsíc – a to už jsem věděla dost o ostatních přístrojích vesmíranů.

„Nemyslel jsem, že chápu principy vašich strojů, ale že chápu, proč tu jsou tihle tři,“ ukázal na těla atentátníků.

My je tady vlastně...

„Já už vím, chráníte. A to právě chápu.“

Dobře, ale mám pro vás něco ještě důležitějšího a možná i smutnějšího, musela jsem se vrátit ke svému slibu, daného jeho ženě.

„Něco důležitějšího?“

Ano, přikývla jsem mu. Pane primáři, dovedete odpouštět?

Netýká se to nakonec Mileny? zvažněl.

Ano. Víte přece, co jsem vám říkala o naší hastrmanské telepatii?

Vzpomínám si... Ostatně to teď mohu posoudit pěkně zblízka, řekl bych na vlastní oči... nebo co je to za smysly.

Vaše paní se mi s něčím svěřila...

Ona už na mě čeká, že?

Přiznala se a teď se bojí, že se na ni budete zlobit, přemýšlela jsem, jak mu šetrně sdělit manželčinu nevěru, až jsem na ni nechtíc pomyslela naplno.

Už jsem jí dávno odpustil, pomyslel si primář. Věděl jsem o tom, ale nechtěl jsem...

Vážně? Vidíte – a ona se tak bála.

No, vlastně mě mělo napadnout, že když si budeme číst myšlenky, nebude moci přede mnou nic zatajit. Chápu, že to může být – trochu trapné.

Víte co? Já ji teď půjdu upokojit a pak si to s ní vyříkáte sám. Nesmírně mě těší, že jste jí odpustil. Mezi námi vodníky je první povinností dokázat odpouštět drobné poklesky svých bližních – a zejména těch nejbližších.

Ona se bála, že se to dozví? zajímal se Viktorín.

Už jsem ji ujistila, že mezi námi je jiná atmosféra, než mezi ostatními lidmi. Nebyla si ale jistá, jak to přijme, mrkla jsem na primáře.

Není to zasahování do cizího soukromí? podíval se na mě primář trochu zamračeně.

Je, ale my máme jiná pravidla, pokrčil rameny Viktorín. Za sebe bych řekl, že nám nemůže být lhostejné, zdali se vy dva teď dohodnete nebo ne. Jen pevně **doufám**, že se dohodnete.

A co ty? Pomyslel si Vomáčka – zřejmě ke mně.

My dokážeme pochopit co se stalo, ale mnohem důležitější než dávné viny je, jak se s tím dokážete vyrovnat do budoucna, pomyslela jsem si.

A když se dohodneme?

Pak bude všechno normální, ujistil ho i Viktorín.

Přemýšlel jsem o vás už hodně, ani mě to nepřekvapuje, povzdychl si Vomáčka. Říkáte, pochopení. To je docela dobrý přístup.

Máme ji jako první pravidlo, ujistila jsem ho.

A co ostatní vodníci? pomyslel si Vomáčka.

My jsme vám to ještě neřekli? podivila jsem se. Viktorín je posledním vodníkem na světě. Nebýt toho, že dokázal přeměnit nejprve mě a teď vás, byl by na celém světě sám.

„Takže jsme jen čtyři?“ vyhrkl překvapeně. Trochu málo, pomyslel si.

Jsme teď čtyři na celém světě, potvrdil mu Viktorín. Ano, je to málo. Zatím. Ale jsme zárodek něčeho, co se časem prosadí. **Homo Aquaticus** má výhody, pro které se k nám přidá spousta dalších. Kdoví, třeba budoucnost celého lidstva spočívá v přeměně na náš druh.

Jak se pak manželé Vomáčkovi dohodli, nevím. Zdálo se, že to dopadlo dobře. Nebyli jsme u toho a silné stěny skutečně telepatii dokonale pohlcují. Zvykli si na telepatii, na společné večeri už rozmlouvali bez jediného slova.

Blaženko, mohla bys mi ukázat svůj **pitodon**? prosil mě primář. Nevydržel čekat ani o minutu déle, než bylo nutné!

Předali jsme mu s Viktorínem nový pitodon, který měl být jeho vlastní, ale já jsem mu chtěla ukázat, jak se s přístrojem manipuluje. K tomu jsem

použila svůj. Chvilí jsem si s ním přejížděla po těle. Byl zapnutý jen jeden, takže jsme jeho vlny zachycovali všichni. Viktorín tvrdil, že být v témže prostoru zapnuté dva, vysílaly by modifikovanou telepatii a pak by každému rozuměl jen jeho majitel. Modifikovaná telepatie se šíří jen povrchem živých bytostí. Vesmírané ji prý dokázali vysílat, ale pozemšťany touto specialitou nevybavili. Jen jejich přístroje uměly generovat i tuto zvláštnost.

Pozorovali jsme proto všichni čtyři tentýž obraz. Doktor Vomáčka si teprve teď mohl vychutnat to dokonalé zobrazení, které mu dosud zůstávalo nepřístupné.

To je úžasné, byly jeho nejčastější myšlenky.

Předvedla jsem mu, čím se liší naše plíce od obyčejných. Neměli jsme na srovnání obyčejné plíce, teď už jsme všichni měli obojživelné, ale primář si už na základě těch obrazů dokázal představit, jak by vypadaly původní.

Tvrdila jsi, že jsi gravidní, obrátil se na mě s žádostí o speciální záběr.

Tady, podívejte se, zaměřila jsem snímací hlavici proti svému bříšku. Všichni jsme si mohli prohlédnout naše budoucí malinké miminko.

Opravdu, je to tam, pomyslel si Vomáčka. Čtyřtýdenní embryo, jako v učebnici.

Čtyřtýdenní? Zarazila jsem se. To snad ne!

Od chvíle, kdy jsem to zjistila, uběhlo přece mnohem víc času! Nejprve tři týdny, až potom jsem začala chodit do nemocnice, abych se zdokonalila na porodnickém oddělení. Tam jsem byla týden, pak konflikt s Korim, léčení Viktorína, dva týdny přeměny manželů Vomáčkových, dohromady sedm týdnů a něco. Přitom se mi zdálo, že takhle velké bylo už předtím.

Snad mu nakonec telepatické rány od Koriho neublížily? Co kdyby ho třeba zastavily ve vývoji? Panebože, to přece ne!!!

Svět se se mnou začal točit.

Blaženko, klid, to je přece normální! Ujišťoval mě hned Viktorín. Máme zpomalený životní rytmus, všechno trvá mnohem déle, včetně těhotenství. Uklidni se, je nic se neděje.

A to mám nosit dítě sto let? Napadlo mě.

Vůbec ne, ujišťoval mě. Mělo by to trvat kolem dvou let, ne víc.

Však i to je dlouho, pomyslela si Vomáčková. To si vy chlapi neumíte ani představit.

Já ano, odporoval jí Viktorín. Já se ještě pamatuji, jak to vypadalo, než všechny vodní ženy opustily tento svět.

Museli jsme Vomáčkovým vyprávět historii vesmírné návštěvy, včetně odletu většiny vodních lidí. Pak přišel na řadu Viktorínův život v Čechách a nezatajili jsme ani Koriho přepadení.

Tak proto jsme tady sami, povzdychl si primář.

Ano, ale to už se nesmí nikdy opakovat, ujistil ho Viktorín. Proto jsme se rozhodli proměnit větší množství lidí ve vodní bytosti, než kolik nás tu vesmířané zanechali. Bylo nás málo a pořád nás ubývalo, ať vinou lidí, nebo kvůli zloduchovi přímo mezi námi. Teď ale umíme přeměnit lidi ve vodníky a navíc se ukázalo, že můžeme mít děti i mezi sebou. Doufám, že *Homo Aquaticus* má ode dneška otevřenou cestu do celého světa.

Tam ale žijí *Homo Sapiens*, připomenul jemně primář.

Budeme spolu muset vycházet v dobrém, pokud by se ovšem i ostatní lidé nechtěli raději přeměnit.

Vodní lidé by mohli obydlet oceánské mělčiny, nadhodil Vomáčka. Tedy – podle toho, do jaké hloubky by to šlo.

Ujistili jsme ho, že i čtyřkilometrové hlubiny nepředstavují pro vodní lidi překážku. Jediné, co vadí, je že tak hluboko neproniká sluneční světlo.

Mohou je ohrožovat dravé mořské ryby. Co když se ukáže, že se na ně začnou vrhat žraloci?

Bůh buď milostiv žralokům!

Ale vždyť vodníci nejsou výlučně vodní bytosti, namítla jsem. Jistě se najde spousta takových, co se nastěhují do moří. Plno lidí se už dnes zabývá potápěním a až nebudou vázáni na dýchací aparáty, usídlí se natrvalo pod vodou. Většina nás ale zůstane na souši.

Myslíte, že nás lidé přijmou s otevřenou náručí? strachovala se paní Vomáčková. Co když nám budou závidět?

Spíš se obávám, že někteří všechny výhody obětují, jen aby nemuseli odhalit svoje myšlenky, napadlo mě.

My už jsme si to spolu vyřešili, zrudla Vomáčková.

Vás jsem nemyslela, opáčila jsem. Spíše jde o lidi toho druhu, co máme uložené v hrnečcích. Mezi takovými je pořád příliš mnoho nenávisti.

Myslím si, že právě telepatie změní svět nejvíce, míní Viktorín. Ani vodníci nebudou osamocení. Denní komunikace myšlenkami je vychová lépe než dosavadní systémy výchovy. I školy se pronikavě změní. Pane Vomáčka, vy to jistě brzy sám poznáte. Bláža vás naučí komunikovat se zdejšími roboty – a nepostačíte se divit.

Ale co budu dělat já? zarazila se Vomáčková.

Pro vás by bylo nejlépe, kdybyste se začala také v něčem vzdělávat, podíval se na ni Viktorín. Úplně ideální by bylo, kdybyste našla zalíbení v lékařství jako váš manžel. Uvažte, do dneška jste si mohla říkat, že to je spousta učení, že to v životě potřebovat nebudete – teď se všechno změnilo. Času na učení máte dost – dvacet, třicet, sto let, jak bude potřeba. Mohli byste pak pracovat spolu a nádherně byste se doplňovali. I kdyby se ukázalo, že nezvládnete lékařské vědy natolik, abyste mohla sama léčit, určitě byste se mohla stát alespoň zdravotní sestrou. Byla byste se svým mužem více než dosud a viděla byste, jak je taková spolupráce přitažlivá.

Myslíte? váhala.

My už to máme vyzkoušené, usmál se na mě Viktorín. Vždyť jsme tak sehraná dvojice – považte, stačí si pomyslet a ten druhý přesně ví...

Ty se teď staráš o elektrárny, kterým nerozumím ani za mák, posteskla jsem si.

Vezmeme mezi nás Jindru, ujišťoval mě. Klídek, ještě si mě užiješ.

Pokud mohu posoudit, už jste udělali pořádný poprask, uvažoval Vomáčka. Vyhnání okupantů samo o sobě stálo za to a teď navíc vznášedla a elektrárny. Co ještě chystáte?

V první řadě budeme potřebovat lékaře. Dokonale vzdělané vybavené tak, aby dokázali léčit lidi i přeměňovat je. Donedávna to bylo nemožné, ale i když mi to trvalo málem tisíc let, přece se to podařilo. Tady Blaženka byla největším mezníkem v existenci druhu Homo Aquaticcus.

Čapek by měl z tebe přece jen radost, kdyby ještě žil.

Toho bych k nám rozhodně vzal. I kdyby se z něho nestal lékař – škoda, že zemřel na samém prahu nové éry.

Musel by ovšem přepsat Věc Makropulos, popíchla jsem ho.

Určitě by napsal něco jiného a bezpochyby by to stálo za to. Čapek byl přece génius.

Neřešitelná hádanka

Byli jsme teď na celém světě čtyři. Čtyři lidé druhu *Homo Aquaticus* s mnoha miliardami *Homo Sapiens*. Země je zatím dost velká pro všechny. Měli jsme však větší naději, než když tu byli jen původní vodníci – Strážci základen. Viktorín zvládl přeměnu, ale také, že jsem s ním čekala dítě.

Miminko bylo zatím příliš malé. Občas jsem v naprostém klidu, hlavně v noci, vnímala podivné pocity. Zdálo se mi, že ležím stočená do klubíčka v malém hrníčku, naplněném vodou. Mohla to být reminiscence na moji přeměnu, kdy jsem pod poklopem inkubátoru strávila celých dlouhých čtyřicet dní? Viktorín to zkusil vysvětlit i tím, že možná zachycuji i první nesmělé myšlenky našeho dítěte. Co mohlo vnímat jiného, než malou prostoru a vodu kolem sebe? Zatím jsme toho o něm moc nevěděli, snad jen, že to bude chlapeček. Dohodli jsme se už i na jeho jménu. Měl se jmenovat Oldřich po mém mrtvém bratrovi. Viktorín s tím souhlasil – už proto, že toto jméno patřilo mezi starodávná česká jména.

Manželé Vomáčkovi se vrátili domů. Vomáčka se s neskrývaným nadšením pustil do studia vlastního *pitodonu*. Vzal si jej i do nemocnice a kromě toho si domů odnesl jeden miniaturní kapesní počítač, podobný nevzhledné kamenné hroudě. Byl bez ovládání a dokonce bez jakýchkoliv aktivních prvků, ale pro lékaře formátu primáře Vomáčky znamenal pravý poklad. Na telepatický dotaz ochotně poskytoval vše, co kdo potřeboval vědět – a obsahoval většinu důležitých vědomostí, které vesmířané o lidech Země nashromáždili během tisíciletí výzkumů. Mé i Viktorínovy znalosti ostatně pocházely z téhož pramene. Informačních robotů se na základně nacházely tisíce a každý si snad umí představit, co takové vybavení znamenalo v rukou zkušeného odborníka.

Nechyběla tam už ani přeměna lidí ve vodní bytosti. Pravděpodobně už mezi těmito vědomostmi kdysi byla, ale vesmířané ji z informačních robotů zanechaných na Zemi pečlivě odstranili a ponechali Strážce, aby ji objevili znovu. Viktorín ji sem musel doplnit, jakož i několik dalších poznatků.

Proč tomu tak bylo?

Možná šlo opravdu o delfíny. Bud' jak bud', teď už najednou všichni informační roboti tuto přeměnu znali a poskytli by ji stejně ochotně všem vodníkům. Bohužel tato přeměna vyžadovala použití inkubátoru, neboli vodnického hrnečku. A také nepříjemného začátku, spojeného s utopením. Nepříjemná záležitost, ale přežít se dala. Horší bylo, že hrnečků bylo na základně jen deset, což znemožňovalo přeměnu většího počtu lidí najednou.

Přeměňovat milióny po deseti? Nebo snad měla přeměna zůstat záležitostí skupinky lidí – Nietzcheho nadčlověka?

Nedalo to spát mně ani Viktorínovi. Místo abychom začali vyhledávat lidi, které přeměníme jako další v pořadí, pokoušeli jsme se vyzkoumat, zda by se přeměna neobešla bez hrnečků, případně jak bychom mohli vyrobit další. Ale hrnečky nebyly jen skleněné nádoby s porculánovým víkem, jak se zvenčí jevily laickému pohledu, ale nesmírně složité stroje. Každé víko obsahovalo půl tuny elektroniky, na jakou se pozemská technika až dosud nezmohla. Uvnitř se nacházely miliony miniaturních generátorů různých vln, pomocí jejichž interference roboti dokázali detekovat, zaměřit a opracovávat cíle s přesností větší než rozměr bakterie. Snad se jednou naše civilizace na něco tak dokonalého zmůže, ale výroba inkubátorů zatím přesahovala naše možnosti navzdory tomu, že v základnách byly dílny řízené roboty, schopné vyrobit cokoli od špendlíku po antigravitační vznášedlo.

Výroba vodnických hrnečků byla příliš složitá i na tyto velice dokonalé výrobní stroje.

Vypadalo to, že buď objevíme, jak by se to dalo dělat ve velkém, nebo se omezíme na hrstku vyvolených.

Což bylo přesně to, co jsme nechtěli.

Viktorín navštívil opuštěné základny svých dávno mrtvých přátel Karla Albrechta a Sigmunda. Odletěl tam sám a sám se také vrátil. Dalo by se říci, že pořídil dobře, kdyby to nebyla slabá útěcha. Základny byly v naprostém pořádku, jak je původní majitelé zanechali. Před čtyřmi sty lety Viktorín s Karlem Albrechtem Sigmundovu nakonzervovali a zhruba třikrát za sto let ji jeden nebo druhý navštěvoval, aby se přesvědčili, v jakém je stavu. Po smrti Karla Albrechta Viktorín převedl do autonomního režimu i jeho základnu. Uvnitř se samočinně obnovovala voda a agregáty byly připravené sloužit tomu, kdo sem zavítá – musel by to být ovšem vodník. Viktorín je navštívil naposledy krátce po skončení druhé světové války, obě tehdy byly naprosto v pořádku. Tak je dnes také našel.

„Takže máme k dispozici třicet inkubátorů,“ řekl po svém návratu. „Je to trojnásobek dosavadního počtu, ale proti těm miliardám lidí na Zemi je i ten počet mizivý.“

„Nedal se tam objevit nějaký náznak, který by mohl vést k dalším základnám?“ vyzvídala jsem.

„Tyhle informace si nepamatovali roboti, ale my sami,“ vrtěl hlavou.

„Takže – co dál?“ povzdychla jsem si.

„Vím ještě o dvou základnách,“ přemýšlel Viktorín. „Ale do žádné se nejspíš nedostaneme.“

„Kdo v nich žil?“

„Nikdo – od začátku byly prázdné a nikdo se tam od odletu vesmíranů nedostal. Nejspíš jsme o nich věděli všichni, ale – vstup nebyl dovolený.“

„A kde vlastně jsou?“ zajímala jsem se.

„Hlavní a největší základna je ve střední části Atlantiku,“ přemýšlel. „Je daleko odsud a přístup do ní je nebezpečný i pro nás, vodníky.“

„A ta bližší?“

„Kousek na jih od Kréty,“ vzpomínal. Z útržků vzpomínek, které mu prolétly hlavou, jsem pochopila, že základna leží ve značné hloubce na dně Středozemního moře.

„Pojeďme se tam podívat,“ zajásala jsem.

„Tam teď nemůžeš,“ dotkl se myšlenkou našeho miminka.

„Zatím to ještě jde,“ mávla jsem obrazně rukou. Pravda, byla jsem již ve dvanáctém měsíci, ale u vodníků to mělo probíhat pomaleji než je běžné u Homo Sapiens. Dosud to nebylo znát víc než pomocí pitodonu a počáteční nevolnosti mě už přešly. Cítila jsem se naprosto fit. A možná právě teď byla poslední chvíle, kdy si podobnou cestu mohu dovolit, mínila jsem možná trochu lehkomyšlně.

„Víš, co to je dva kilometry hloubky?“ snažil se mě od toho odradit.

„Náš bazén v základně má hloubku půl kilometru, to je pro obyčejné lidi nedostupná propast. Zrovna tenhle týden jsem se potápěla až na dno.“

„Ano, ale na základně je všechno bezvadně osvětlené, dno je hladké a můžeš na něm klidně sbírat špendlíky. V moři to bude nebezpečnější.“

„Pokud vím, ve Středozemním moři žraloci nejsou.“

„Žraloci ne, ale ve dvou kilometrech žijí hlubinné ryby, které by si na nás také s chutí smlsly.“

„Myslela jsem, že pojedeme vznášedlem,“ opáčila jsem.

„Do takové hloubky nemůžeme s kabinou plnou vzduchu. To by nás rozmačkalo jako že jedna a jedna jsou dvě.“

„Vždyť jsme vodníci, ne? Vznášedlo nás jen poveze, bude nás chránit a osvětlovat nám cestu.“

„Takovou hloubku reflektory nevydrží.“

„Tak je vyměň.“

„A co když někde na mořském dně uvázneme?“

„V tom případě vyplujeme nahoru sami i bez vznášedla. Nárameníky přece fungují i pod vodou.“

„Říkej si co chceš, nelíbí se mi to,“ nesouhlasil s mou účastí.

Jenomže já jsem měla hlavu ještě tvrdší.

„Když mě nevezmeš rovnou s sebou, přijedu tam za tebou,“ řekla jsem nahlas, aby to mělo platnost.

Jen si povzdychl – ale ustoupil.

Celý následující týden jsme se připravovali na cestu. Viktorín opatřil reflektory, které by mohly vydržet i hloubku pěti kilometrů. Namontoval je dopředu na vznášedlo, ze kterého naopak odstranil vše, co by nevydrželo tlak. Technologie vesmíranů našťěstí nejlépe fungovala pod vodou, což nám situaci usnadňovalo. Já jsem sháněla zásoby, především potravin. Musela jsem vybírat jen takové, aby se daly konzumovat pod vodou a nepotřebovaly tepelnou úpravu jako vaření, smažení či pečení.

A pak jsme odlétli.

Odlétali jsme v noci a nízko nad zemí jsme zamířili nad Rakousko a dál k Itálii.

V poslední době takhle létaly statisíce lidí nejen u nás v Evropě, ale po celém světě. Hranice mezi státy v podstatě zmizely, jen měna odlišovala sousední státy od sebe – ačkoli i tady se ledacos změnilo a většinou platilo, co si kdo přivezl. Byly s tím nepatrné problémy, spojené s proměnlivým kursem. Dlouho pečlivě připravovaná dohoda o zavedení společné měny by v Evropě odstranila poslední zbytky dřívějšího rozdělení na státy a státečky. Někteří už začali uvažovat dál a propagovali sjednocení jazyků. To ale bylo zatím ve hvězdách a pokud by došlo na naše plány, pak by se přeměnou zavedla též jednoznačná pojmová řeč vesmíranů a odstranila by rázem i poslední bariéry mezi národy.

Prolétli jsme nad Rakouskem a přelétli přes hory, co nás oddělovaly od Jaderského moře. Těšila jsem se na moře, ale Viktorín mi poradil, abych zkusila aspoň na chvíli usnout, pak budu jistě čilejší. Uznala jsem ten důvod, ale cestovní horečka mi dlouho nedovolovala usnout. Šumění přicházející zvenčí mě ale nakonec přece jen uspalo.

Probudila jsem se za bílého dne. Letěli jsme nad mořem, až v dálce byla po levé straně znát pevnina. Vznášedlo nás rychle neslo padesát metrů nad ubíhajícími vlnami. Z téhle výšky vypadaly s bělavými krajkami pěny a modrozelenou barvou čisté vody překrásně.

„Jak ses vyspala?“ optal se mě myšlenkou Viktorín.

„Nádherně,“ odtušila jsem. A co ty?

„Sotva držím oči otevřené,“ přiznal.

Poznala bych to, i kdyby se snažil zapírat, ale on nikdy nelhal rád a ke mně musel být upřímný už proto, že jsme byli spolu pořád a pro oba to tak bylo výhodnější.

„Vyspi se teď chvíli ty, budu řídit,“ nabídla jsem mu.

Poslechl a za chvíli spal jako dudek.

Vznášedlo uhánělo rychle nad vlnami a já jsem sledovala, kdy se objeví pevnina. Při současném kursu bychom měli letět podél břehů Řecka a pak by před námi bylo volné moře a v něm ostrov Kréta – náš cíl. Viktorín chtěl, abych ho vzbudila ještě než se ocitneme nad ní, ale to by spal sotva půl hodiny. Rozhodla jsem se přeletět Krétu bez jeho pomoci. Udržovat kurs nebylo těžké, mapy jsme tentokrát měli vynikající a slunce spolu s hodinami určovalo světové strany tak přesně, jak jsme potřebovali. Počasí bylo báječné, obloha bez jediného obláčku, moře modrozelené s bělostnými krajkami, málem se mi chtělo zpívat. Pustila jsem si aspoň tlumeně rádio. Nějaká řecká stanice vysílala hudbu, byly to nádherné řecké melodie a cesta mi proto rychle ubíhala.

Pak pobřeží Peloponnésu ustoupilo kamsi doleva za obzor. Jen z dálky jsem spatřila mys Matapan a dva osamělé ostrovy, Kythéru a Antikythéru. Po chvilce letu nad volným mořem před námi konečně vyvstal šedivý proužek Kréty.

Jak jsme se přibližovali, šedý pruh pevné země se začal vybarvovat. Brzy byly vidět strmé skály se zelenými plochami – nedalo se ještě rozeznat, zda jsou to stromy, nebo tráva. Odklonila jsem kurs vpravo, abychom ostrov oblétni a nedostali se nad něj. Konečně se pobřeží stočilo k východu a mohla jsem jemným telepatickým dotykem probudit Viktorína.

Protáhl se a zeptal se mě, kde jsme. Když slyšel, že už oblétaváme jižní pobřeží Kréty, okamžitě vyskočil.

Musíme teď sledovat pobřeží, upozornil mě. Brzy uvidíme nejvyšší horu v této oblasti, Madaros. Od ní musíme zamířit přesně k jihu.

Sledovala jsem tedy pozorněji pobřeží. Brzy jsem objevila vysokou horu, ale Viktorín jen zavrtěl hlavou. Měl pravdu, po chvíli se z mlžného oparu vynořila ještě vyšší. Bylo kolem poledne a určit sever a jih bylo v této chvíli jednoduché. Počkali jsme, až náš stín na vlnách mířil přímo proti hoře Madaros a pak jsme se otočili přímo do slunce.

„Musíme zpomalit. Byl jsem tu jen jednou ve dvanáctém století, už si všechno nepamatuji,“ omlouval se zbytečně Viktorín. Přešla jsem to lehkým úsměvem. Co všechno si nepamatoval? Po osmi stoletích bezpečně rozeznat

siluetu hory, kterou viděl pouze jednou v životě a ke všemu z dálky, to bylo i tak k neuvěření.

Klesli jsme až dolů k vlnám. Po moři pluly desítky lodí a lidé z nich na nás mávali. Viktorín se však dolů nedíval. Stále vyhlížel cosi na obzoru. Mezitím lodí dole pod námi ubývalo, až jsme opět letěli nad pustou, zvlněnou hladinou sami.

Minuli jsme těsně dva nevelké ostrovy. Kolem nich plulo opět větší množství lodí, ale ani tady jsme se nezastavili. Oba ostrovy nám brzy zmizely na severu a my jsme pokračovali dál a dál na jih.

„Tady to bude,“ pomyslel si najednou Viktorín.

Zpomalil a poručil vznášedlu klesat. Na hladinu jsme dosedli měkce a hned jsme se potopili. Otevřenými okénky na nás vhrkla mořská voda, ale byla teplá a přitom svěží, provzdušněná. Oba jsme vyměnili živly v plicích a vznášedlo, proměněné v miniaturní ponorku, s námi zamířilo do hlubiny.

Klesali jsme rychle do tmavé vodní propasti. Po několika desítkách metrů sluneční světlo zmodralo a pohaslo, dál jsme jeli na dohled reflektorů. Voda v hloubce byla citelně studenější než povrchová a Viktorín zatáhl okénka, aby nám bylo tepleji.

Skloněný nos ponorky mířil šikmo dolů a z paprsků reflektorů co chvíli uhýbaly vyděšené ryby. Pociťovali jsme větší a větší tlak, ale zatím to bylo jako ve velkém bazénu na základně. Hloubkoměr na palubní desce ukazoval kolem osmi set metrů, když se před námi objevilo mořské dno.

„Asi jsem to spletl,“ přiznal Viktorín. „Musíme dál od pobřeží. Základna by měla být ve větší hloubce.“

Chvíli jsme pluli podle kompasu pořád k jihu. Najednou se nám dno ztratilo. Viktorín otočil a ve světle reflektorů jsme spatřili dno prudce spadající do hlubin.

„Vchod do Středomořské základny by měl být někde v této stěně,“ uvažoval Viktorín.

Pomalů jsme klesali dál. Kolem nás byla úplná tma, jako kdybychom přijeli o půlnoci a ne za poledne. Co chvíli před námi prchaly bělavé ryby, poblíž stěny to byly i jiné mořské potvůrky. Spatřila jsem velikého rejnoka, vlnícího se pryč. Menší rybky prchaly nejen před námi, ale asi i před ním.

Strmý svah končil. Vznášeli jsme u úpatí podmořské stěny a pozorovali ji zblízka. Ručička palubního hloubkoměru stála na tisíci devíti stech šedesáti metrech. Dole pod stěnou se rozkládalo dno, pokryté silnou vrstvou bahna, ale stěna sama nebyla nic než kámen.

„Pojedeme nejprve na východ,“ rozhodl Viktorín. Rozjeli jsme se směrem podle jeho mínění. Neužili jsme ani sto metrů a Viktorín sebou trhl.

„Jsme na místě,“ ukazoval mi prstem na jakýsi výklenek ve zdánlivě jednolité skále. Nepatrné zaskřípění zvěstovalo, že jsme s ponorkou dosedli na mořské dno. Nebylo tu jen bahno, ale i kameny, zřejmě spadané shůry.

„Uznávám, našel jsi to rychle,“ přiznala jsem mu.

„Měl by tu být strážní robot,“ přemýšlel Viktorín.

„Pusťte nás dovnitř!“ křikla jsem – ovšem jen myšlenkou. Pod vodou jsme nemohli mluvit jinak než telepatii a jediné zvuky, které jsme slyšeli, pocházely zvenčí. Vzápětí jsme se oba zarazili.

„**Vraťte se domů,**“ ozval se nám v hlavách nepříjemný hlas. Skutečně jsme tedy byli na místě – a myšlenka, která nám nařizovala odejít, patřila zřejmě strážnímu robotu.

„Pusťte nás dovnitř!“ opakovala jsem.

„**Mám přísný zákaz vpustit dovnitř kohokoliv,**“ pocítili jsme okamžitě odpověď. „**Jste obyvatelé tohoto světa, vím to. Ale nenastal čas. Vraťte se domů.**“

„Potřebujeme jen několik informací,“ zkusil se zeptat Viktorín.

„**Informace neposkytuji,**“ odmrštila ho studená myšlenka robota.

„**Vraťte se domů.**“

„Kdy nastane čas?“ obrátil se ještě na robota Viktorín.

„**Až dostanu příkaz,**“ opáčil robot.

„Příkaz? Od koho? Jsme tu jen my dva a ty.“

„**Nesmím přijímat příkazy od obyvatel této planety, dokud nenastane čas,**“ odpálil nás opět. „**Vraťte se domů.**“

„Počkej, tak na něj nesmíš,“ zastavila jsem Viktorínovy otázky a položila robotu svoji: „Odkud přijde příkaz, který ti řekne, že nastal čas?“

„**Příkaz přijde ze středu světa,**“ odpověděl nezúčastněně strážní robot.

„**Nesmím přijímat příkazy od obyvatel této planety. Vraťte se domů.**“

„Není s ním řeč,“ rezignoval Viktorín.

„A co kdybychom se tam zkusili dostat navzdory zákazu?“ napadlo mě.

„To by dopadlo špatně,“ zrazoval mě Viktorín. „Obyčejné základny mají pasívní obranu. Kdyby hrozilo, že do nich vnikne někdo nepovolaný, spadnou stropy tunelů a zhroutí se klenby, všechno se zavalí kamením, ale nic víc. Středomořská by se bránila aktivně. Mohla by nás spálit na popel.“

„To je malér,“ povzdychla jsem si. „Co je to za nesmysl, že příkaz přijde ze středu světa? Cožpak mohli vesmírané dát nějakého robota až do středu Zeměkoule?“

„To bude určitě jinak než si myslíš. Střed světa, to se dá také chápat jako místo, odkud vesmířané podnikali průzkum Země. Takové centrum ale bylo na světě jen jedno. Atlantická základna.“

„To abychom se tam teď podívali...“

„Nezbude nám nic jiného, když nám tento Kerberos nepoví, kde se nacházejí ostatní základny.“

„**Informace neposkytuji,**“ opakoval robot jako ze zaseklé gramofonové desky. „**Vraťte se domů.**“

Viktorín s povzdechem zvedl nos vznášedla vzhůru. Ještě jsem chvíli protestovala, ale s Viktorínem jsem nehnula. Vzal si do hlavy, že se dovnitř nedostaneme – a basta.

Na druhou stranu jsem nemohla odbýt mávnutím ruky jeho argument o předpokládané aktivní obraně Středomořské základny. Základny měly vlastní inteligenci a ta nejspíš nebyla malá, alespoň co se robotů týče. Viktorín toho o vesmířanech věděl tisíckrát víc než já – vždyť je kdysi viděl na vlastní oči, což se mi nikdy nepoštěstí. Neuhodli jsme, co je vedlo k těm zákazům, ale bylo pravděpodobné, že nějaký smysl mají. Opouštěli jsme ale tato místa neradi. Pár kilometrů od nás se ukrývala tajemství, o jakých jsme dosud neměli potuchy – ale střežili je neviditelní strážci a opravdu nemělo smysl pokračovat v úsilí proniknout dovnitř. Bylo to marné.

Vystoupili jsme do světlé a prohráté vrstvy vody, ale už jsme se nezdržovali a vylétli nahoru nad hladinu. Viktorín otevřel okna a já dveře, aby mohla voda co nejrychleji z kabiny. Venku bylo nádherně.

„Nedáme si svačinu?“ navrhl Viktorín, sotva jsme do plic opět nabrali svěží vzduch.

Byla jsem pro a okamžitě jsem se vrhla na zkoumání našich zásob.

Část jich byla v naprostém pořádku, zejména se to týkalo konzerv. Na některých bylo sice znát, že je vnější přetlak poněkud zdeformoval, ale po vynoření z hloubky se plechovky vrátily téměř do původního tvaru. Záleželo jen na množství vzduchu uvnitř, protože jedině ten se mohl stlačovat. Když byla plechovka po okraj, svůj tvar si udržela i v dvoukilometrové hloubce.

Hůř to dopadlo s chlebem. Měla jsem s sebou jeden bochník a doufala jsem, že se nezkazí. Pečlivě jsem jej zabalila do několika vrstev igelitu, předpokládala, že se tlakem vody zploští, ale vnitřním přetlakem se opět narovná, jako se stalo s konzervami. Měla jsem pravdu jen v tom prvním. Bochník měl nyní tvar plochého tácu a ačkoliv byl kupodivu suchý, vznikla z něho kompaktní hmota, na které by si vylámal zuby i šavlozubý tygr.

Nicméně jsme s chutí posvačili fazole v tomatě s masovou konzervou a navrch malou plechovku okurek.

Mezitím jsme se přiblížili k Itálii a kolem Sicílie zamířili k Gibraltaru.

„Jak dlouho tam poletíme?“ optala jsem se Viktorína.

„To je přece jednoduché,“ opáčil. „Máme před sebou asi osm tisíc kilometrů. Při rychlosti osmi set kilometrů za hodinu to dělá deset hodin. Budeme tam ještě za světla.“

„V jedenáct večer toho světla moc nebude.“

„Zapomínáš, že cestujeme po slunci. Myslím, že tam bude stejně jasno jako tady.“

„Príma. Až na to, že pod šedesát metrů hloubky je tma v noci i ve dne.“

„S tím samozřejmě nehneme,“ pomyslel si. Samozřejmě netušil...

Vzhledem k tomu, že cesta měla trvat hodně dlouho, opět jsme si rozdělili hlídky. Viktorín měl pilotovat první část letu, já jsem měla odpočívat. Spát se mi ale nechtělo, raději jsem se věnovala prohlížení zásob. Přemýšlela jsem, co bych mohla udělat se slisovaným chlebem, ale nic mě nenapadlo. Se zásobami jsem byla hotová brzy a pak už jsem neměla co dělat. Poslouchala jsem aspoň rádio. Přežilo pobyt v hlubinách, ale i když mělo snést potopení, změnil se mu hlas – pochopitelně ne k lepšímu. Membrána jeho reproduktoru se zřejmě zkřížila a zadržela. Jakožto technický analfabet jsem s tím nic nesvedla. Mrzelo mě to, vždyť poslech rádia byl pro nás vlastně jediným zpestřením.

„Měla sis s sebou vzít nějakou knížku,“ mínil Viktorín.

Řekla jsem něco v tom smyslu, že po bitvě je každý frajtr generálem. Měl pravdu, ale měl si na to vzpomenout dřív. Teď bylo pozdě honit bycha.

Po třech hodinách letu jsem převzala řízení. Viktorín se natáhl na zadních sedadlech a prohlásil, že zkusí usnout.

Letěli jsme stále nad volným mořem, pevnina nebyla nikde v dohledu. Udržovat směr bylo tak jednoduché, že jsme to svěřili autopilotu. Šlo spíš o pozorování okolí a o reagování na nečekané události. Nad Gibraltarem jsme mohli očekávat hustější provoz. Spousta lidí tudy přelétá mezi Evropou a Afrikou. Jen menší část cestovatelů si volí kratší cestu přes moře a v našem směru přímo nad mořem jsme nikoho ani nespatriili. Nebylo by ale příjemné spoolehnot se pouze na autopilota a s některým letadlem se srazit.

Prosmykli jsme se Gibraltarskou úžinou a zamířili trochu více na jih. Těšila jsem se, že uvidím Kanárské ostrovy, ale kousek před nimi se obloha zatáhla a vlétli jsme do bouřky. Z Kanárských ostrovů si pamatuji dva klikaté fialové blesky, které šlehly nedaleko od nás.

To už jsme byli nad Atlantikem.

Po pravdě řečeno, dalo se to poznat. Středozemní moře má o stupínek světlejší vodu než šedivý Atlantik. Jinak tu byly stejné vlny, nekonečně ubíhající pod námi. Viktorín se před Gibraltarem ujal řízení. Tvrdil mi, že bude mít co dělat, aby se tentokrát střelil. Nemohli jsme se zachytit žádného orientačního bodu na pevnině, jako naposled v případě hory Madaros.

„A co když nás ani tam roboti nepustí?“

„Pak se vrátíme domů,“ pokrčil rameny Viktorín. „Nenastal asi čas.“

Chvíli porovnával postavení slunce, ale pak nezměnil ani směr, ani rychlost letu.

„Poletíme ještě něco přes hodinu,“ prohlásil.

Úměrně s tím, jak se zkracovala vzdálenost k cíli, naopak stoupala naše nervozita.

„Když nás místní Kerberové vyhodí, zastavíme se při zpáteční cestě na Kanárských ostrovech,“ vyměňovala jsem si. „Ještě nikdy jsem tam nebyla a byl by hřích proletět kolem jako meteor, když už jsme tady.“

„Na Kanárských ostrovech jsem ani já nikdy nebyl,“ usmál se Viktorín. „Máš pravdu. Uděláme si tam dovolenou.“

Přesto jsme si oba hned nato v duchu přáli, abychom se raději dočkali vstupu do Atlantické základny. Až jsme se navzájem rozesmáli.

„Tu dovolenou si uděláme i tak,“ ujišťoval mě Viktorín.

Nevydržel čekat hodinu a ještě dvakrát měřil úhel slunce nad mořem.

„Byl jsi někdy v Atlantické základně?“ otázala jsem se ho celkem zbytečně – věděla jsem přece, že ji navštívil.

„Proč to chceš vědět?“

„Jak ses tam tenkrát dopravoval?“

„Vesmírané užívali různé dopravní prostředky,“ odtušil. „Samozřejmě měli vznášedla větších rozměrů než naše. Skafandry pro pobyt nad vodou měli s antigravitačními motory, mohli se v nich vznášet i nad pevninou. Tyto skafandry dovozovaly pohyb a přitom je dokonale chránily. Pro nás měli menší letadla tvaru kosočtverce, připomínající trochu rejnoka. Zajímavé na nich bylo, že měla rozpětí větší než průřez chodeb na základnách, takže se tam musela pohybovat bokem.“

„Máš nějaké uschované?“

„Nemám. Takové letadlo by se v Čechách nedalo provozovat bez velkého rozruchu a ten jsem nepotřeboval.“

„Snad jsi nechodil jen pěšky?“

„Měl jsem menší vozidla a také jsem létal na náramenících. Oddychl jsem si, když lidé začali vyrábět první automobily. Koupil jsem si jeden z prvních a roboti mi podle něj udělali vzhledově stejný, jen trochu lepší. Původní auta totiž nebyla určená ani do vody, ani k létání. Potom už jsem jezdil docela veřejně a nikomu se to nezdálo divné. Ostatně – vždyť i dneska letíme ve vznášedle, které se jen zvenčí tváří jako obyčejné.“

„Takže jsi kdysi Atlantickou základnu navštívil podobným vznášedlem, jako teď?“

„Ne, byl jsem tam jen jednou jako pasažér *kosočtvercem*, nic víc.“

„Podle čeho se tam dostaneme?“

„Protože si souřadnice pamatuji,“ ujistil mě. „Kdo by mohl na něco tak důležitého zapomenout? Potíž bude, že souřadnice určí jen zhruba oblast kde bychom mohli nalézt vchod. Není tam široko daleko žádný orientační bod, jako byl u Středomořské.“

„Poslyš, čím to, že si toho tolik pamatuješ?“

„Nevím. V tomhle snad nemají vodníci proti lidem žádnou výhodu. Ale já si pamatuji hodně, to je pravda. Uvidíme, co všechno si budeš pamatovat ty – řekněme po pěti stech letech ode dneška.“

Ještě chvíli jsme letěli a pak Viktorín usoudil, že jsme na kraji oblasti a měli bychom přistát na hladinu a zahájit sestup do hlubin.

Naši pozornost ale upoutalo několik lodí na obzoru. Byl jich tam celý houf a Viktorín rozhodl, že se k nim podíváme. Nebývá časté, aby v těchto místech plul celý konvoj lodí.

Změnili jsme směr k nim a brzy jsme je měli před sebou jako na dlani.

Lodě nepluly. Stály v houfu a nehýbaly se. Jen vlny Atlantiku pleskaly do jejich nehybných boků. Na první pohled bylo zřejmé, že to nejsou běžné obchodní lodě. Poznala jsem mezi nimi jednu letadlovou loď, ostatní jsem si zařadila jako *nějaké křižníky*. Ačkoliv bylo teprve pozdní odpoledne, začalo na jedné z lodí rychle blikat světélko.

„Je tam bitevní loď, křižník, dva torpédoborce, nákladní loď, tanker a letadlová loď,“ opravil mě Viktorín. „Patří námořnictvu Spojených států. Signalizují nám, abychom okamžitě opustili vzdušný prostor. A to bych se na to podíval! V mezinárodních vodách nám nesmí nikdo přikazovat, co smíme a co ne, pokud to předem neprojedná na Spojených národech!“

Místo okamžité otočky pokračoval v letu přímo na palubu letadlové lodi. Vznášedlo dosedlo nedaleko od obrovské nástavby, plné lidí. Hned po dosednutí na palubu k nám přiběhlo deset až dvanáct vojáků s napřaženými automatickými puškami.

„Helou, co se děje?“ promluvil na ně Viktorín anglicky. Otevřel dvířka a vystoupil. Stál teď sám proti hordě, která na něho mířila své nebezpečně vyhlížející zbraně. Zůstala jsem klidná. Věděla jsem, že nám ti vojáci ublížit nemohou – měli jsme přece ochranné štíty.

„Nerozumíte signalizaci?“ vyštěkl jeden z vojáků.

„Signalizaci rozumíme, ale nejsme občany Spojených států a proto ani nejsme povinni vás v mezinárodních vodách poslouchat,“ odsekl Viktorín.

„Tomuhle taky nerozumíte?“ zvedl voják pušku a namířil ji Viktorínovi přímo do obličeje.

Vadilo mi, že se k nám tak chovali. Nahánět strach zbraní, toho jsme si užili dost i od úplně jiných chlapů. Tihle měli hvězdy bílé, tamti rudé. Jinak se chovali stejně. Voják jako voják.

„Tomu bych rozuměl,“ přikývl Viktorín, ale nehnul brvou. „Doporučuji vám, dobře a hlavně rychle si to rozmyslete, netoužíte-li po incidentu. Buďte rádi, že znám lidi a mám smysl i pro černý humor.“

„My to myslíme vážně!“ zašklebil se jiný voják. Pozvedl svoji pušku k obloze a stiskl spoušť. Zarachotila krátká výstražná dávka do vzduchu.

„Varoval jsem vás,“ odtušil suše Viktorín. Zdvižená puška se vojákově rozlomila na dva kusy. Pažba mu zůstala v ruce, hlaveň se zásobníkem padla na palubu, jen to zarachotilo.

„Dobré nebe, co je tohle?“ vyjekl zkoprnělý voják.

Věděla jsem, že co se stalo s vojákovou puškou, bylo pro změnu dílo prstenu krešo.

„Zaveďte mě ke kapitánovi,“ požádal Viktorín vojáky klidným tónem.

„Leda do lodního vězení!“ odsekl nezdvořile jakýsi poddůstojník.

„Ještě nikdy jsem nepotopil žádnou loď Spojených států,“ opáčil klidně Viktorín. „Byli byste první, ale nestojím o konflikty. Neslyšeli jste nikdy v životě o pevnosti Miráž?“

„Kdo jste?“ vzpamatoval se jeden z vojáků.

„Ohlaste kapitánovi, že má na své lodi státní návštěvu, krále České země Viktorína Přibíka,“ poručil Viktorín.

Jeden voják vytáhl z kapsy vysílačku a chvíli se s někým domlouval.

„Admirál vás očekává,“ řekl po chvílce vzrušeným hlasem.

Chceš jít se mnou? otázal se mě Viktorín telepaticky.

Souhlasila jsem. Pravda, byla jsem oblečená na královnu příliš všedně a navíc jsme nedávno byli oba pod vodou a dosud jsme nestačili uschnout, ale rychle jsem vystoupila ven, aby si to snad Viktorín nerozmyslel.

Dveře vznášedla se na telepatický příkaz samy od sebe zavřely. Vojáky to trochu zarazilo. Obklopili nás, ale udržovali si už uctivější odstup. Došli jsme k vysoké kovové věži a vstoupili úzkými dveřmi do jejího nitra.

Svezli nás nahoru výtahem a zakrátko jsme stáli ve velké místnosti proti staršímu chlapíkovi v uniformě zdobené mnoha prýmkami a ozdobami.

„Admirál Johnny Fletcher,“ představil se. „Třetí flotila námořnictva Spojených států Amerických.“

„Viktorín Přibík, král České země,“ přikývl Viktorín. „Jsem tu na cestách s královnou Blaženou.“

„Promiňte, excellence, netušili jsme...“

„Vaši vojáci jsou příliš ostří hoši. Jednomu z nich jsem musel zničit pušku. Snad bych se vám za to i omluvil, kdyby váš voják nevystřelil jako první. Naštěstí jen do vzduchu.“

„Jistě mé vojáky omluvíte, jsou tak vychováváni. Doufám, že vám neublížili.“

„Asi by neškodilo od takové výchovy upustit. Nebo si myslíte, že je to namístě? Chápu, je to vaše loď. Ale tady není Texas. Kdybych zareagoval podobně jako oni, mohl jste být v této chvíli například bez radarů. Nebo také v záchranném člunu, zatímco by vaše loď klesala ke dnu. Pokud vím, je tu dost hluboko.“

„Snad si vážně nemyslíte, že je jednoduché potopit jednu z nejlepších letadlových lodí US Navy?“ usmál se. „Smím se vás zeptat, kde máte své loďstvo? Čechy přece žádné válečné lodě nemají!“

„Zdá se vám to směšné, ale uvědomte si, že právě tak směšně působila počátku naše létající pevnost Miráž nad Ruskem.“

Admirál Fletcher očividně znejistěl. O pevnosti Miráž se pochopitelně vědělo po celém světě. Během naší výpravy nad Moskvou nás pozorovali pracovníci Amerického velvyslanectví a nenechali si pro sebe nic o všem co viděli. Ačkoliv – nad Moskvou už se vlastně nedělo nic vážného, rozhodnutí padlo mnohem dřív.

„Well, omlouvám se, vojáci plnili jen rozkazy.“

„Až vám sem přistane letoun v nejvyšší nouzi, vy posádce rozstřílíte, místo abyste jí poskytli pomoc.“

„To jistě ne. Doufám, že jste nepřistáli na palubě naší lodi v nouzi.“

„Nouze nebyla důvodem, spíš vaše signalizace. Doufám, že máte aspoň dobré důvody k omezování...“

„Ovšem,“ kývl hlavou admirál. „Stala se nám... taková nehoda. Uvázla nám na dně výzkumná ponorka a nemůžeme ji odtud dostat. Očekáváme teď

přilet záchraného letadla ze Států a samozřejmě nemáme zájem, aby nám tu kdekdo překážel.“

„Nemohli bychom vám pomoci?“ nabídl se Viktorín.

„Těžko,“ zavrtěl hlavou admirál.

„Jsou tam lidé?“

„Dva muži posádky,“ přikývl admirál. „Zkoumáme v těchto místech magnetickou anomálii. Naše speciální hlubinná ponorka se potopila na dno – a tam se do něčeho zapletla a nemůže se uvolnit. Muži uvnitř mají vzduchu na deset hodin. Právě teď mělo dorazit letadlo s druhou shodnou ponorkou. Doufáme, že tu první uvolní. Jistě pochopíte, že nemáme času nazbyt.“

„Jinou možnost nevidíte?“

„Zkoušeli jsme sondovat lanem, ale to je v téhle hloubce beznadějně.“

„Dobrá, v tom případě vám nabízím pomoc,“ nabídl se ochotně Víky.

„V čem byste nám mohli pomoci?“ divil se admirál.

„Potopíme se za vaší ponorkou a uvolníme ji.“

„Kde máte jakou loď?“ zeptal se nedůvěřivě admirál.

„Právě jsme s ní přiletěli,“ usmál se Viktorín.

„S tou skořápkou chcete pomáhat?“ vytřeštil oči admirál a nedůvěřivě přistoupil k oknu, aby se znovu podíval na naše vznášedlo. „Víte, že pod námi je skoro dvanáct tisíc stop hloubky?“

„Nedávno jsme se potápěli v šesti tisících stopách, dvanáct tisíc nás už také nerozhází.“

„Ale přece... je proti zdravému rozumu, aby tak křehká konstrukce vydržela úžasný tlak vody na dně. Zvláště ta skříčka – vždyť nemají ani pět milimetrů. Ta se vysypou, než dorazíte do deseti metrů!“

„Dovoluji si vám připomenout, že pevnost Miráž vydržela výbuch atomové hlavice,“ řekl Viktorín. „To také bylo nad hranice lidského chápání. Tohle není Miráž, ale řekl bych, že snese i hloubku Mariánského příkopu.“

„Dobrá – ale odmítám odpovědnost za vaše životy,“ podvolil admirál.

„Nikdo vás nebude vinit. Jsme tu o své vůli a neseme za svá rozhodnutí odpovědnost. Nabízíme vám pomoc a dobře víme, co můžeme a co ne. Chtěl bych se vás jen zeptat, máte nějaké spojení s muži v ponorce?“

„Ovšem, máme ultrazvukový přístroj.“

„Sdělte jim, že si pro ně za krátký okamžik přijdeme, ať nejsou bez naděje,“ obrátil se Viktorín k odchodu.

„Vy zůstanete tady?“ snažil se zaujmout mou pozornost admirál. „Bude mi velkou ctí poskytnout útočiště královně.“

„Ba ne,“ usmála jsem se na něho. „To si nemohu nechat ujít. Půjďme tam spolu.“

Vyprovodili nás zpátky na palubu. Admirál Fletcher nás doprovodil až k našemu vznášedlu, zřejmě aby si je prohlédl zblízka. Chvíli je okukoval, ale jen nevěřícně kroutil hlavou.

„Můžeme vám půjčit ultrazvukový telefon,“ nabídl nerozhodně, když jsme nasedali.

„Nebyl by k ničemu,“ prohlásil Viktorín. „Udržujte spojení s vašimi muži. Za chvíli se s nimi sejdem.“

Vznášedlo se nadzvedlo a přehouplo se přes palubu. Náraz na hladinu nebyl velký a okamžitě jsme se potopili. Viktorín otevřel okénka a oba jsme se nadechli vody. Pak Viky poručil okénka opět zatáhnout.

Dole by nám byla zima, uvažoval.

To už jsme byli v šedesáti metrech a světlo shora zmodralo, zešedlo a nakonec zmizelo. Svět ticha kolem nás osvětlovaly jen naše reflektory.

„Pojedeme dolů ostřeji, čas nás tlačí. Kdybys cítila, že je to na tebe příliš rychle, zpomalím.“

„Jen do toho,“ ujišťovala jsem ho.

Začalo mě bolet v uších, ale když jsem několikrát naprázdno polkla, bolest zmizela. To už jsem znala z potápění ve velkém bazénu na základně. V Eustachově trubici někdy zůstane vzduch a ten se při rychlém potápění stlačuje. Než jej nahradí voda, může způsobovat bolest. I dutiny v hlavě nás trápily, než do nich prosákla voda a vyrovnala rozdíl proti vnějšku. Obvykle se to upravilo samo od sebe dřív, než jsme dosáhli první stovky metrů. Máme v těle většinu nestlačitelné vody a když se zbavíme vzduchu z plic, venkovní tlak se plynule vyrovnává s vnitřním.

Brzy jsme byli v tisíci metrech. Viktorín věděl, že se cítím v pohodě a nezpomaloval. Vznášedlo se hnalo v úzké spirále šikmo dolů, světlo reflektorů se ztrácelo sotva několik metrů před námi.

Kolem nás ve vodě jsou nějaké zvuky, pomyslel si Viktorín. Zkus je analyzovat, přikázal robotu. Určitě šlo o ultrazvukový telefon pro spojení těch nahoře s výzkumnou ponorkou, napadlo mě – a napadlo mě to správně.

Robot potvrdil přijetí příkazu. Zdánlivě se nedělo nic, než že jsme dál klesali do černé hlubiny. Ryby, které se před námi těsně pod hladinou rozprchávaly, tady už téměř nebyly a reflektory se neměly čeho zachytit.

Dva tisíce metrů, pohlédli jsme oba současně na ciferník hloubkoměru.

„Letadlo s Platýzem dvě už máme na radaru,“ ozvala se nám v hlavách telepatická zpráva. Robot právě rozluštil kódování ultrazvukového telefonu

Američanů a jeho výsledek převedl do našich telepatických vln, abychom je mohli přijímat.

„Vydržte, zdá se, že to stihneme.“

„Klesá nám napětí,“ vysílal zřejmě muž z ponorky. „Jsme příliš šikmo a akumulátory také. Něco se s nimi děje.“

„Šetřete, co to jde,“ ozvala se dobrá rada.

„Už jsme vypnuli co se dalo.“

Mohli bychom jim odpovědět? napadlo mě.

Ted' už ano, souhlasil Viktorín. Robot analyzoval způsob jejich vysílání a není pro něho problém napodobit je, ale myslím, že to zatím není potřeba.

Tři tisíce metrů. Znamenalo to, že se už blížíme ke dnu. Tlak vody stoupal na každých deset metrů o jednu atmosféru, ale zatím jsme to pocítovali jen jako svíravý pocit v hlavě, nevnímali jsme houstnoucí prostředí kolem. Nevadila nám ani studená voda hlubin Atlantiku mimo kabinu. Uvnitř jsme měli teplou vodu z povrchové vrstvy moře, navíc trochu přihrátou. Bylo nám v ní docela příjemně.

„Máte nějaké zprávy o těch dvou?“ otázal se kdosi.

„Ne – vypadá to zřejmě špatně,“ zněla okamžitě odpověď shora. „Šli dolů jako kámen a brzy poté nahoru vybublalo velké množství vzduchu. Zdá se, že tlak vody tu jejich amatérskou ponorku rozdrtil. Až vám tam na hlavu spadnou nějaké trosky, nedivte se. Ostatně – ani to nevypadalo na ponorku, řekl bych, že to byl docela obyčejný flyer.“

„Tak to dopadá, když se vnitrozemci tvrdohlavě pletou do věcí, které nedokáží ani pochopit,“ ulevil si kdosi. Robot dekoval smysl vysílání, ale nerozlišil, odkud pochází. Odhadovali jsme to jen podle smyslu.

Tři tisíce sedm set metrů.

Viktorín musel chtě nechtě zpomalit. Vrazit při této rychlosti do dna, rozbili bychom přinejmenším vznášedlo, pokud by to nedopadlo hůř.

Pomohlo by nám, kdyby nám posvítili, napadlo mě. Možná bychom je už viděli. Slyšela jsi přece, že šetří energií jak mohou, odušil Viktorín.

Chceš je objevit sám? Budou aspoň překvapenější. Bezprostřední smrt jim zatím nehrozí, jak se zdá.

V té chvíli jsem sebou trhla. Stranou od nás se objevilo cosi tmavého. Viktorín tím směrem okamžitě otočil vznášedlo a jeho reflektory osvětlily jakousi horu. Bylo to dno Atlantiku, z něhož se pod hladinou zvedaly strmé podmořské kopce. Museli jsme ještě více zpomalit a bedlivěji pozorovat, kam se ženeme.

„Shora vidím nějaké světlo,“ ozvalo se vysílání z ponorky.

„Jaké světlo?“

„Modré, jako měsíční. Pomalu krouží a zdá se, že se k nám přibližuje. Mám to nafilmovat? Mám v kameře místo na poslední záběry.“

„Počkejte, až to bude blíž,“ zněla rada shora.

„Nemohly by to být trosky s těmi suchozemci?“

„Tomu bych se divil. Tlak v téhle hloubce musí rozdrtit všechno, co je ze skla a není to nejméně pět palců silné.“

„Teď nám to zasvítilo přímo do očí!“

Príma, pomyslela jsem si. Jsou tedy přímo před námi a ne dál než sto metrů, spíš polovinu, naše reflektory určitě dál nedosvítí.

Tak se na ně pořádně podíváme, souhlasil Viktorín.

„Možná to budou hlubinné ryby,“ usuzoval kdosi nahoře.

„Na hlubinné ryby je to příliš intenzivní, skoro by se při tom dalo číst,“ namítal ten z ponorky. „Kromě toho se zdá, že se to blíží. Světlo mění barvu, není už tak modré. Vypadá to opravdu na světlo žárovek.“

Až na to, že jde o měnič krešo, pomyslel si Viktorín, žádná žárovka by tlak kolem nás nevydržela. To ale tihle mořští vlci nemohou ani tušit.

Reflektory teď osvětlovaly malou plochou ponorku, diskovité plavidlo, vznášející se před námi v šikmé poloze. Vpředu – teď vlastně šikmo nahoře – měla malinkatá okénka z masivního skla, vedle nich dva manipulátory podobné rukám a na opačné straně dva lodní šrouby, z nichž jeden byl zapletený do rezavého ocelového lana. Pod ponorkou spočíval na dně moře bahnem zanesený vrak lodi, k níž lano patřilo. Když se šroub zachytil, dala posádka zpětný chod, ale místo aby se vymanila, zapletla si šroub ještě víc.

Budu muset ven, pomyslel si Viktorín.

Odřežeš to prstenem? došlo mi.

Jak jinak? Vidiš sama, rozplést to asi nepůjde. Jsou pořádně zamotaní a trvalo by to dlouho. Ponorka zřejmě odhodila bezpečnostní zátěž, aby se vytrhla, vidíš, jak je to lano napnuté? Kdyby se mi teď podařilo rozplést je, nejspíš by se vymrštilo a přetržené lano je horší než kopající kuň. Vezmu to z bezpečnější dálky, možná to i tak pěkně švihne.

Snad by stačilo otevřít okno, strachovala jsem se.

Zkusím to, třeba to vyjde, souhlasil s mým nápadem.

Měli bychom varovat ty uvnitř, napadlo mě. Mohli by si ublížit. Až odřízneš lano, vylétnou vzhůru jako torpédo.

Vždyť už o nás vědí.

To jistě, ale rozhodně nebudou čekat, že si poradíš tak rychle, když si oni nevěděli rady tolik hodin.

Máš pravdu, souhlasil. Zablikám jim varování reflektorem. Určitě znají morzeovku.

Rozsvítil světlo v kabině a vznesli jsme nad ponorku, aby nás posádka viděla. Pak jim pomalu signalizoval, aby se připoutali, že je odřízneme od lana. Bezpochyby nám rozuměli. Jeden z mužů zatelefonoval smysl našeho varování nahoru.

„Měl jsem pravdu. Jsou to ti suchozemci a vypadají nepoškození. Chtějí, abychom se připoutali, že nás odříznou od lana – já jsem říkal, že jsme se zamotali do lana!“

„To nepochopím. Jak to, že je to nerozdrtilo?“

„Vidím je naprosto jasně. Mají v kabině světlo. Ale zdá se, že mají plnou kabinu vody. Je tam nějaká žena s dlouhými vlasy a ty jí vlají pomalu, jako ve vodě.“

„To je královna, abys věděl. Vedle ní je Český král. Pamatuješ se jistě na nesestřelitelnou létající pevnost Miráž? To jsou přece oni!“

„Dobré nebe, ale co dělají tady?“

„Povídáš, mají v kabině vodu?“ ozval se jiný. „To by vysvětlovalo vše. Asi se jim povedlo vyřešit problém, nad kterým naši *brejlatí* léta marně bádají. Nasytíš-li vodu kyslíkem, můžeš ji dýchat přímo plicemi.“

„Když je to tak jednoduché, proč to nepoužíváme?“

„Jsou s tím problémy, jednak se přitom člověk podchladí a ještě větší trable nastanou, když máš potom vodu opustit. Obvykle se ji nedaří dostat z plic, začneš se dusit a je to nebezpečné. Oživování vyžaduje účast celého týmu doktorů – a to není nic pro armádu.“

„Oni tu mají tým doktorů?“

„To je právě to, nemají. Jak říkám, asi se jim podařilo ten problém vyřešit. Zkrátka nás předběhli.“

„A zrovna tihle, ani přístup k moři nemají.“

„Oni toho mají víc, nad čím naši generálové šedivějí. Účinná ochrana proti atomové bombě, nové zbraně, ani nevíme, co dalšího.“

„Pozor, dali se do toho lana. Škublo to s námi, až jsme poskočili – zatím asi o stopu.“

„Tak se držte.“

Viktorín si pootevřel okénko a prstenem namířil na lano. Strefil by se i kdyby nedával prsten ven, ale mohl by přitom poškodit vznášedlo, nebo přinejmenším sklo.

První povolilo nejvíce napnuté lano a ponorka trochu poskočila, ale ne o mnoho. Pak odpadly další kusy, ale na těch asi nic neviselo. Náhle prasklo

poslední lano, diskovitá ponorka se smýkla vzhůru a rychle nám zmizela ve výšce.

Šťastnou cestu! pomyslel si Viktorín.

Opět jsme obrátili pozornost ke dnu. Ležela tu obchodní loď, nebylo zřejmé, z jaké doby. Mohla se potopit počátkem minulého století, ve válce ale také jen před deseti lety. Byla zanesená bahnem stírajícím podrobnosti. Vždycky mě lákaly tajemné vraky starých španělských galeon, podle pověstí přeplněné zlatem, stříbrem a skvosty. Tento vrak vypadal prozaicky a žádné cennosti nejspíš neobsahoval. Loď vezla náklad uhlí, rudy nebo podobného materiálu. Když se potápěla, znamenalo to jistě pro mnoho lidí tragedii – nejen pro ty, kdo zůstali uzavřeni uvnitř a klesli s ní ke dnu, kde je čtyři sta atmosfér nemilosrdně rozdrtilo.

Vrak byl tichý a kolem neplavaly ani žádné ryby. V této hloubce už je věčná tma, kde nemohou žít rostliny. Zdejší obyvatelé se živí tím, co spadne shora. Jsou to mrchožrouti nebo dravci.

Telepatie pronikala skly kabiny bez problémů, ale nikde kolem nebyla ani známka telepatického vlnění, kromě nás dvou a robota našeho vznášedla. Pluli jsme kolem zdejší vysoké podmořské hory a Viktorín vzpomínal, jestli mu její tvar nepřipadá nějak známý. Nepřipadal. Zřejmě jsme nebyli na tom správném místě.

Tady někde má být magnetická anomálie, napadlo mě, když jsem si vzpomněla na slova admirála Fletchera.

Nemusí souviset se základnou, namítl Viktorín.

Myslíš? Pokoušela jsem se ho zviklat.

Vesmírané nepoužívali tolik magnetických materiálů jako my lidé, ujistil mě. Železem jako konstrukčním materiálem opovrhovali. Jejich slitiny jsou trvanlivější, nekorodují a jejich pevnost je srovnatelná. Energie krešo nemá elektromagnetické účinky, pokud ji nepřeveď na elektřinu. My to tak děláme, ale vyrobenou elektřinu obvykle spotřebujeme na místě, netáhneme ji daleko po drátech.

Až na tvoje elektrárny, neodpustila jsem si rýpnout.

Ty jsou především pro potřebu lidí, souhlasil. Je v nich krešo-generátor a proto je mám raději pod kontrolou.

Jak tedy poznáme Atlantickou základnu?

Až se dostaneme do okruhu tří kilometrů, ozvou se nám hlídací roboti.

Jak velký okruh máme prohledávat?

Odhaduji to na kruh padesát kilometrů v průměru. To budeme při tomhle tempu hledat několik dní!

No tak budeme.

A co ti nahoře?

Možná bychom se přece jen mohli vynořit a rozloučit se s nimi, uznal po chvíli. Ale když už jsme tady, alespoň se porozhlédneme.

Od vraku s uvázlou miniponorkou jsme byli odhadem teprve kolem sta metrů. Byl tu další zlom terénu, hluboký příkop.

Nějak to tu nepoznávám, povzdychl si Viktorín v duchu.

Zabočili jsme podél příkopu k severu. Příkop se tam rozšířil do podvodního údolíčka.

A v té chvíli jsem se zachvěla. Také Viktorín strnul.

Není tu někdo? Napadlo ho.

Základna je trvale uzavřena, ozval se nám v hlavě silný, nelidský hlas. Byli jsme z domova na telepatický hlas robotů zvyklí, ale tenhle byl zvlášť nepříjemný.

Kdy bude otevřena? zeptal se Viktorín.

Neviditelný robot zůstal chvíli zticha. Kolem nebylo nic zajímavého. Reflektory vykreslovaly jenom spousty bahna, z něhož se zvedaly povlovné kopce. Pouze údolíčko před námi mělo stěny trochu strmější.

Jsou dvě možné podmínky, oznámil nám robot neochotně.

Jaké? Hořeli jsme oba netrpělivostí. Úspěch byl už v tom, že se s námi vůbec neodmítal bavit.

První je příkaz těch, kdo nás ustanovili na stráži, vypočítával robot.

Ale vesmírané se nevrátí dříve než za šedesát tisíc let, zklamaně si vzdychl Viktorín.

Druhou možnost otevření základny mají zdejší lidé, avšak pouze ti, co dokáží mluvit pod vodou...

My to dovedeme, ujišťoval robota rychle Viktorín.

Pusťte nás dovnitř! přidala jsem se.

To nestačí, pokračoval robot. ***Rozhodující je, aby přišli nejméně tři a přitom nejvýše dva. Pak se jim základna otevře.***

Jsme tu dva, ujistil robota Viktorín.

Pak je vás málo. Podmínkou je – musíte být nejméně tři.

A když si přizveme dalšího?

Pak vás bude moc. Podmínkou je – nejvýše dva.

To nedává smysl! vybuchl Viktorín.

Má to smysl, ale dokud jej nechápete, nenastal čas. Vraťte se domů.

V té chvíli jsem dostala kolosální nápad.

Okamžik, prosím, vložila jsem se do toho. Vždyť my jsme vlastně dva – a současně tři. Nosím v sobě nenarozené dítě a to je přece také člověk.

Viktorín se na mě podíval s obdivem. Zdánlivě nesmyslná podmínka – a vlastně není tak obtížná.

At' tedy požádá o vstup vaše dítě, odpověděl robot.

Tím nás ovšem dokonale utřel.

Takhle malé děti přece nemluví! vyčetla jsem hlasu.

Pak přijďte jindy. Nenastal dosud čas. Vraťte se domů.

Viktorín chtěl cosi namítnout, ale v tom okamžiku se s námi vznášedlo prudce sklonilo přídí dolů a než jsme se vzpamatovali, otočilo se nejprve na bok a pak dokonce dnem vzhůru.

Udeřila jsem se, až jsem v duchu zaúpěla bolestí. Zvenčí se ozval strašlivý zvuk, jako kdyby po vznášedle přejížděl obrovský pilník.

Zahlédla jsem, jak po střeše, která se nám mezitím stala podlahou, jako nějaká pomalá vlna odzadu dopředu postupuje veliká vpadlina. Cosi nám s děsivým skřípěním zvenku promáčkávalo střechu. Když hrbol pozvolna dosáhl okraje střechy, čelní sklo se vysypalo. Na okamžik jsme zahlédli venku cosi červeného, pak to zmizelo a rozbitým oknem se dovnitř pomalu soukal tmavomodrý had. Zpočátku byl silný asi jako lidská ruka, brzy dosáhl tloušťky stehna. Zdálo se, že nemá hlavu. Pak se najednou otočil. Ačkoliv jsme něco takového spatřili poprvé v životě, okamžitě jsme pochopili, co je to zač. Nešlo o žádného hada. Na vnitřní straně měl rozesety dvě prostřídáné řady kulatých bledých talířků. Nejmenší z nich byly velké jako dětská dlaň, ale čím dál od konce, tím byly větší. Zahlédla jsem některé o velikosti deseti centimetrů. Bylo to chapadlo chobotnice – ale nevídaných rozměrů. Část chapadla, kterou jsme viděli, měla metr a půl – víc se ostatně do kabiny ani nevešlo. Zdálo se mi, že ohmatává všechno uvnitř kabiny, ale začalo podél bočních stěn a ještě by chvílku trvalo, než by nás objevilo. Pak by se naše situace dramaticky zhoršila. Problesklo mi hlavou, že tak velké chobotnice vlastně ani neexistují, musí to být jen zlý sen...

Není to chobotnice, opravil mě myšlenkou Viktorín, ale hlubinný druh kalmara. Nemá osm chapadel, jako chobotnice, ale deset. Neleze po dně, ale má ploutve a volně plave.

Sežral by nás?

Určitě – ale nebudeme čekat, až si nás dá k obědu, budeme se bránit. Současně jediným pohybem ut'al paprskem z krešo prstenu chapadlo ve vysypaném okně.

V té chvíli se s námi vznášedlo otočilo tak prudce, až mě to zamáčklo do sedačky, naštěstí to bylo do měkkého. Zato Viktorín se ocitl na podlaze pod sedačkou a nemohl se odtud dostat. Useknuté chapadlo se začalo zmítat a bilo nás hlava nehlava. Náhle se mi jedna z přísavek zachytila na tváři a obličejem mi projela prudká bolest. Bezděčně jsem vyslala příkaz prstenu, ale chapadlo neodpadlo, ačkoliv bylo čistě odkrojené těsně vedle mé hlavy. Bolest se naopak ještě vystupňovala, až jsem v duchu křičela hrůzou.

Viktorín se konečně vymrštil zpod přístrojové desky, kam ho zběsilý obrat vznášedla vmetl a jeho prsten vyslal další neviditelný paprsek. Mířil skrz levé boční okno, ačkoliv bylo zavřené. Okno se vysypalo na malé kostičky, ale paprsek prošel a zřejmě něco zasáhl. Vznášedlo se prudce roztrásl, ale zachytila jsem se sedadla. Viktorín dopadl hůř, zaklínil se mezi sedadlo a levé dveře, ale přece jen zůstal na svém místě.

Vznášedlo se opět otočilo a dovnitř se vevalil hustý dým – či spíše nějaká neprůhledná černá tekutina. Rázem nebylo vidět ani na vzdálenost natažené ruky. Také světlo v kabině pohaslo, nemohlo prorazit tou tuší, ale mnohem horší bylo, když jsme se té barvy nadechli. Byla nepříjemně kyselá a strašně páčila v plicích. Nutilo nás to ke kašli, ale pod vodou se kašlat nedá – jen to mnohem více vyčerpává.

Pocítila jsem, jak se mě cosi dotklo na prsou. Vzápětí se to přisálo – další chapadlo toho netvora. K mému velkému štěstí zachytilo jen látku šatů, k tělu se nedostalo. Látka praskla a chapadlo se stáhlo. Získalo hubenou kořist – odtržený kus blůzky.

V té chvíli Viktorín vykřikl bolestí. Levé dveře se náhle otevřely a on vypadl ven, zatímco vznášedlo se silou odmrštilo stranou – jako katapultem.

Voda teď bez překážek proudila vysypaným čelním oknem do kabiny a otevřenými levými dveřmi ven. Přitom kabinu velice rychle propláchla od černé barvy. Opět se rozsvítilo světlo a já jsem spatřila přímo před sebou zmítající se odseknuté chapadlo, přichycené na nedotčeném skle pravých dveří. Vytékala z něj tmavá krev a jako kouř z cigarety se rozplývala po kabině. Další kus chapadla, oboustranně uťatý zprostředka, se mi škubal pod nohama. Co ale bylo ze všeho nejhorší – nebyl tu Viktorín. Nevnímala jsem ani jeho myšlenky. Zřejmě ho to vymrštilo přímo do toho klubka chapadel. Kraken ztratil zájem o nestravitelné vznášedlo, měl asi lepší kořist.

Viktoríne! Zděsila jsem se.

Blážo – vyskoč ze vznášedla, lehni si na dno a zůstaň tam, ať mohu používat krešo! Nevidím tě, nemohu se bránit, abych ti neublížil! Zachytila jsem jeho naléhavou myšlenku.

Rozumím ti, Viky!

Okamžitě jsem strhla řízení dolů. Vznášedlo dopadlo na mořské dno a zabořilo se do bahna. Náraz mě vzpamatoval. Vyplavala jsem otvorem po čelním sklu a otočila se ke dnu. Stranou jsem spatřila spásný dolík a rychle jsem se tam přesunula. Byla jsem v něm méně zranitelná paprsky krešo než ve vznášedle, jehož reflektory stále osvětlovaly oblak inkoustové tuše. Někde v tom oblaku omotala Viktorína chapadla netvora, silná jako stehno a posetá ozubenými přísavkami.

Jsem na dně, Viky! oznámila jsem mu.

Neodpověděl mi.

Dívala jsem se tam se sílícími obavami, Viktorín o sobě nedával vědět, ale dělila nás silná vrstva vody, zachytila bych jenom intenzivní myšlenku.

Rozhlédla jsem se poplašeně kolem. Reflektory vznášedla osvětlovaly neustále se zvětšující černý oblak; připomínal mi teď kouř z hořící rafinerie. Domnívala jsem se, že světlo může Viktorínovi proti té bestii pomoci. Opačným směrem byla tma. Tak málo odraženého světla by nestačilo odhalit ani dalšího útočícího kalmara, ani menšího, ale stejně nebezpečného žraloka.

Naštěstí sem žádný nezabloudil. Je možné, že žraloci podle nějakých známek, buď chvěním vody nebo čichem, vycítili přítomnost kalmara a sami se stáhli do bezpečí.

Zdá se, že je po něm, pomyslel si v té chvíli Viktorín, dosud skrytý mým očím. Kde jsi, Blaženko?

Jsem u vznášedla, nevidíš? odpověděla jsem mu rychle.

Znamenalo to, že je naživu a mimo nebezpečí. Aspoň jsem si to v té chvíli myslela.

Nic nevidím, posteskl si. Kolem mě je tma. Plavu k tobě, ale nejsem si jistý směrem.

Nasednu a posvítím ti, napadlo mě.

Vlnivými pohyby jsem doplavala ke vznášedlu. Rozbitým čelním sklem jsem vplula dovnitř a vyslala myšlenkou příkaz pro robota, aby se vznesl. Robot naštěstí reagoval. Vznesla jsem se s poškozeným strojem o dva metry a zamířila zpátky k nestvůrnému oblaku kyselého černého inkoustu – tam někde musel být Viktorín.

V té chvíli jsem ho spatřila. Plaval pomalu a rukama neustále hmatal před sebe, jakoby si potmě hledal cestu. Teď už byl z oblaku venku a musel ve světle reflektorů jasně vidět!

Viktoríne! oslovila jsem ho v obavách.

Pořád jsem v té tmě, ujišťoval mě.

V té chvíli ke mně otočil obličej a já jsem se zděsila. Zpozorovala jsem tenké pramenky červené krve, zůstávaly za ním jako lehký cigaretový dým. Obličej měl jedinou obrovskou krvavou skvrnu.

Viktoríne! vykřikla jsem v duchu.

Co je, Blaženko?

Už jsi z té tmy venku. Ty nevidíš, vid'?

Nevidím, přiznal. Strašně mě pálí oči od té barvy.

Nehýbej se, najedu na tebe.

Přestal plavat a pomalu, neznatelně klesal ke dnu. Manévrovala jsem pod něho a postavila vznášedlo šikmo, aby mi předním sklem pomalu klesl až do kabiny.

Vyplujeme nahoru, řekl, když konečně dosedl vedle mě na sedačku. Američani nám jistě pomohou.

Dala jsem plný tah vzhůru, ale nešlo to, jak jsem si představovala. Voda proudila rozbitým sklem dovnitř a vytvářela tah do strany. Kdybych nevyrovnávala, neustále bychom zatáčeli. Proud námi cloumal, div nás oba nevyplavil bočním oknem ven. Měla jsem pocit, že se nacházíme přímo pod protrženou přehradou.

Už jsem se obávala, že tě ta bestie sežrala, pomyslela jsem s ulehčením.

Tihle tvorové s konzumací kořisti nespěchají, opáčil na to skoro klidně. Než ji uloví, pohybují se někdy až překvapivě čiperně. Dvě dlouhá chapadla dovedou vymrstit za kořisti do značné vzdálenosti. Jakmile ale mají kořist v chapadlech, nespěchají. Pomalu si ji přesouvají od přísavky k přísavce až k zobáku, kterým ji rozdrásají. Ruku s prstenem jsem měl volnou a jakmile jsem se nemusel obávat, že ti ublížím, rozkrájel jsem ji na kusy paprskem.

Vypadalo by to neškodně, až na to, že mu některá z ozubených přísavek rozdrásala obličej a zničila oči. Když jsem na něho mrkla, viděla jsem jen prázdné, krvavé oční důlky, ale Viky zřejmě nepocíťoval bolest. Snad ho to pod vodou příliš nebolelo.

Víc jsme si o tom nesdělovali a stále jsme stoupali k hladině. Voda se oteplila, ale zatím kolem nás byla černá tma. Mrkla jsem na hloubkoměr. Tisíc metrů, hlubina pro člověka s dýchacím přístrojem nedostupná.

Pro nás to byly tři čtvrti výstupu k záchraně.

V té chvíli do nás opět cosi narazilo. Spatřila jsem na okamžik bělavé břicho obrovské ryby, nejspíš žraloka. Ne že by na nás chtěl útočit, narazili jsme do něj my, ale ať tak nebo tak, náraz byl pro něho určitě nepříjemný a žralok se rychle vzdálil. Nevěnovala jsem mu už pozornost.

Tři sta metrů, hloubka dostupná pouze pro pancéřové skafandry. Voda protékající naším vznášedlem byla už znatelně teplejší, ale světlo se pořád neobjevovalo. Zhasila jsem reflektory, abych lépe viděla, až se nahoře objeví první záblesk denního světla.

Jak jsme hluboko? zeptal se mě Viktorín.

Osmdesát metrů, přečetla jsem v duchu údaj hloubkoměru.

Pozor, ať nenarazíme na dno jejich lodě, varoval mě, naštěstí zbytečně. Oči jsem měla neustále otočené směrem naší plavby.

Myslím, že shora už svítá, ohlásila jsem.

Vyplouvali jsme rychle. Nejprve se nad námi objevila slabá modrošedá mlžná clona, ale světla rychle přibývalo. Zprvu bylo modré, pak dostávalo přirozenější barvu. Spatřila jsem šikmo stranou dvě šedivá vřetena, zřejmě trupy dvou velkých lodí. Vyhnout se jim nebylo těžké, ale pro jistotu jsem zamířila dál od nich.

Vylétli jsme nad vodu.

Antigravitační motory nás vytáhly nad úroveň paluby největší lodi, kam jsme rychle zamířili. Otevřela jsem dveře, voda z kabiny vychrstla a nahradil ji vzduch. Oba jsme kašlali vodu z plic, ale přechod jsme zvládli, ačkoliv to měl Viktorín vzhledem k vážnému zranění těžší.

Z Morseovy abecedy jsem znala jediný signál. Tři tečky, tři čárky a tři tečky, signál SOS. Myšlenkami jsem je pomocí našich reflektorů odvířila. Vzápětí poté jsme dosedli na palubu americké letadlové lodi, odkud jsme před necelými dvaceti minutami slétli dolů za uvázlou ponorkou.

Přibíhali k nám první vojáci.

„Haló! Přineste mi nějaké obvazy!“ křičela jsem na ně, ale jako kdyby mi nerozuměli, doběhli až ke mně.

„Co se vám stalo?“ tázal se mě nejbližší.

„Sežeňte nejprve někdo obvazy,“ odpálila jsem ho skoro hystericky

„Havarovali jste?“ jako kdyby neslyšel.

„Poprali jsme se dole s krakenem,“ uspokojila jsem jeho zvědavost.

„Já myslel, že jste do něčeho vrazili,“ křenil se veliký černoš. „Jen klid, doktoři už se sem ženou.“

Obrátila jsem se na Viktorína, ale odpovědi jsem se nedočkala. Byl bez vědomí a jen letmý pohled stačil, abych poznala proč. Nejenže měl obličej od krve, ale kus tváře mu chyběl a na pravé straně mu byly vidět obnažené zuby. Krev, která mu pod vodou tekla málo, vytryskla proudem. Prohlédla jsem ho rychle *pitodonem*. Kromě zranění obličeje žádná další poškození

neměl, ale tahle stála za to. Rychle jsem mu dala povzbuzující léky a vytáhla ho z kabiny. Dva vojáci okamžitě svlékli bundy uniforem, abych měla čím svého muže podložit. Od velitelské věže přiběhli zdravotníci s nosítky. Zmocnila jsem se brašny jednoho z nich, vydolovala z ní balíček obvazů a začala jimi obvazovat Viktorínovu zničenou tvář.

„Nedělejte to, miss,“ snažil se mě od Viktorína jemně odstrčit jeden zdravotník. „Nechte to našemu chirurgovi.“

„Jsem také lékař,“ zalhala jsem trochu.

Samozřejmě jsem neměla diplom, ale něco jsem věděla, v Čechách mě nazývali *zázračná královna*. Neuměla bych Viktorínovy rány zašít; lékařské metody vesmířanů byly jiného druhu a tady šlo jen o jedno – pokud možno zabránit ztrátě krve a co nejdříve dopravit Viktorína do inkubátoru. Tam mu všechno doroste stokrát rychleji, než při obvyklém léčení.

„Jste také zraněná,“ upozornil mě zdravotník.

Sáhla jsem si na tvář a sykla bolestí. Neviděla jsem, co tam mám, ale z tváře mi taky pěkně crčela krev, jak mě dole na mořském dnu zachytila přísavka kalmara.

„Zavažte mi to,“ požádala jsem zdravotníka.

„To by měl ale dělat chirurg,“ namítal, jenže jsem se nenechala odbýt.

„Nepotřebuji nic víc než obvaz,“ ujistila jsem ho.

Jeden voják mi vnutil bundu od uniformy. Pravda, blůzku jsem měla roztrhanou, ale nedostatky oblečení jsem nevnímala, jako při atentátu před Hradem. Nabízenou bundou jsem nakonec neopovrhla.

„Co se děje?“ ozvalo se za mnou.

Ohlédla jsem se. Za mnou stál admirál Johnny Fletcher ze Třetí flotily námořnictva Spojených států Amerických. Sestoupil z výšin kapitánského můstku a přispěchal až k nám.

„Ach ano, admirále,“ pokusila jsem se o úsměv. „Co vaše ponorka, dostala se nahoru v pořádku?“

„Ano – a děkuji vám jménem Spojených států,“ odpověděl vážně admirál. „Ale co se stalo s vámi?“

„Také jsme se tam zapletli – jenže nám byste nepomohli, museli jsme se z toho dostat sami,“ opáčila jsem.

„Co se vám stalo? Loď máte skoro zničenou! Rozbitá skla oken, proražená střecha... Jak jste to vůbec mohli přežít?“

„Chytil nás kraken,“ odpověděla jsem mu podle pravdy.

„Krakeni přece patří mezi báchorky,“ usmál se.

Beze slova jsem se obrátila ke vznášedlu. Otevřela jsem dveře a botou jsem vykutálela metrový kus chapadla, na obou stranách odseknutý, v nejširším místě o průměru dvaceti centimetrů. Na jeho vnitřní straně byly přísavky, z nichž největší měřily asi deset centimetrů.

„Tady máte kus té pohádky, admirále,“ přistrčila jsem to ke skupině vojáků i s jejich admirálem. „Naložte si to do lihu, řekla bych, že v žádném museu větší nemají. Uvnitř kabiny máme ještě pár takových kousků.“

„Dobré nebe!“ vydechl jeden z vojáků. „Taková obluda by mohla mít – možná hodně přes tři metry!“

„Byla třikrát větší,“ opravila jsem ho. „Ta rýha je od jejího zobáku,“ upozornila jsem ho na metr dlouhou a odhadem osm centimetrů hlubokou prohlubeň, vyrýpnutou do střechy.

„Panebože, dostat se takové bestii do chapadel...“

„To by nikdo z vás nepřežil,“ ujistila jsem je chmurně. „Máme zbraně, o jakých se vám ani nezdá a přitom jsme se málem stali oběťmi. Buďte rádi, že ta bestie nenapadla vaši ponorku. Určitě ji máte pevnější, ale kdoví...“

„Ale to by znamenalo, že jste přišli o skla dole ve hloubce!“

„Ano, až na dně,“ přikývla jsem.

„Naši experti tvrdili, že máte v kabině vodu tak nasycenou kyslíkem, že se dá dýchat. Ta by vám ale musela uniknout a vy jste se měli utopit.“

„Můžeme dýchat i v obyčejné vodě,“ odpověděla jsem tiše. „Je to naše tajemství. To vám říkám, abyste nás nezkoušeli napodobovat. Nevíte oč jde, nemuselo by to s vámi dobře dopadnout.“

„Máte opravdu podivuhodné vynálezy,“ zahučel admirál.

„Máme,“ přikývla jsem. „Ale teď k vám mám prosbu. Potřebujeme se rychle dostat domů a jak vidíte, naše vznášedlo je poškozené. Nemohli byste nám půjčit jiné? Můžeme vám vrátit místo jednoho pět, Viktorínovi přece patří Česká Aviatická.“

„V tomhle stavu chcete odletět?“ podivil se. „Vždyť jste oba zranění a navíc je večer, za chvíli bude tma.“

„Čím dřív budeme doma, tím líp,“ ujistila jsem ho.

„Dobrá, to se dá snadno zařídit,“ pokynul komusi dozadu. „Ale měl bych jiný návrh. Místo vznášedla nám dodáte motory pro dvě výzkumné ponorky. Zdá se, že jsou tam dole vhodnější než klasické lodní šrouby.“

„V tom případě mám ještě lepší návrh,“ usmála jsem se, pokud mi to ob vaz a rána na tváři dovolila. „Sestavte novou ponorku s využitím vaničky od vznášedla.“

„Myslíte, že vydrží tlak v té hloubce?“

„To můžete sám posoudit – naše vznášedlo se od sériových příliš neliší. Rozhodně máme shodnou vanu s motory.“

„Tohle tak vědět dřív...“

„...můžete použít i větší autobusovou vanu a postavit na ni ponorku přiměřeně větší.“

„A jste si jistá, že i ta vydrží?“

„Ten stroj snese podmínky od kosmického vakua po největší hlubiny.“

„Kosmos jsme už vyzkoušeli,“ souhlasil admirál. „Jedna malá firmička v Kalifornii se tam zabývá vynášením telekomunikačních satelitů na oběžné dráhy. Dělá to tisíckrát levněji, než by to přišlo raketami a úplně nám tím nabourala kosmický program. Přitom jsme zjistili, že jejich raketoplán má jen makety raketových motorů, schopných vyvolat patřičné efekty, ale ve skutečnosti má uvnitř osm normálních vznášedlových van.“

„No vidíte,“ pokrčila jsem rameny. „Však byste na to přišli i bez nás.“

Mezitím přilétlo vznášedlo v barvách US Navy a dosedlo na palubu.

„Vidím, že spěcháte,“ obrátil se ke mně ještě admirál, „ale mám na vás přece dotaz.“

„Prosím,“ přikývla jsem. Musel vycítit mou pochopitelnou netrpělivost, ale nechtěla jsem jeho dotaz odmítnout.

„Zdrželi jste se tam úmyslně, neříkejte, že ne. Kdybyste sledovali naši ponorku, museli byste tu být mnohem dříve. Ostatně si myslím, že jste sem neletěli bezdůvodně.“

„Třeba nás zajímala stejná magnetická anomálie, jako vás,“ řekla jsem.

„O té přece nemůžete vědět. My jsme ji nedávno objevili z družic, ale pokud vím, vaše země družice nemá. Nezkoušejte to na mě, prosím. O té anomálii víte až tady od nás.“

„Dobrá, nebudu vám lhát. Nevěděli jsme o vaší magnetické anomálii. Předmět našeho zájmu se nachází právě v této části Atlantiku a je jedno, zda se projevuje magneticky, nebo ne. Pro nás je to podružný efekt – prostě se tak projevovat může, nic víc. My o této lokalitě víme mnohem déle než vy.“

„Déle?“ pozvedl údivem obočí. „Jak dlouho?“

„Nezáleží snad na tom jak dlouho,“ pokrčila jsem rameny. „Víme o ní – řekněme déle než pět set let.“

„To by bylo někdy z Kolumbovy doby!“

„Ještě trochu dřív,“ souhlasila jsem.

„Máte nějaké dosud nezveřejněné kroniky? Nebo jiné spisy z té doby?“

„Tak nějak. Někáká svědectví se o tom zachovala.“

Zdravotníci zatím naložili Viktorína do kabiny vznášedla a já jsem se chystala nasednout. Smrákalo se a bylo jasné, že domů poletím za tmy. Admirál jistě poznal, že jsem každou minutou netrpělivější, ale zvědavost byla silnější.

„Prosím, věnujte mi ještě okamžik,“ zdržoval mě.

„Dobrá – ale jen mezi čtyřma očima, souhlasíte?“

Admirál pokynul a všichni ostatní se vzdálili.

„V Evropě se možná takové věci v archivech najdou,“ řekl s nádechem závisti. „My se právě chystáme prozkoumat, co se zde nachází. Nasadili jsme ponorku, aby vybrala místo k založení hlubinných vrtů. Chystáme se do dna vrtat sondy speciální vrtací aparaturou.“

„Pane admirále,“ podívala jsem se na něho zpříma. „Ne že bych se vám chtěla plést do kompetencí, ale dám vám jednu dobrou radu. Tuhle anomálii měřte jak chcete, můžete si tu zkoušet ponorky, ale jen proboha nezkoušejte vrtat v těchto místech do mořského dna.“

„Proč?“ podivil se.

„Mohlo by to špatně dopadnout.“

„Co by mohlo špatně dopadnout?“ zarazil se. „Snad nám jako Česká královna nechcete vyhrožovat?“

„K tomu nemám nejmenší důvod ani oprávnění, admirále,“ vzdychla jsem si. „To není vyhrožování, ale přátelské varování.“

„Varování? Před čím? Myslíte si, že eventuální vrty...“

„...mohou dopadnout, jako když najdete na dně řeky starý plechový sud a vrtačkou jej navrtáte, netušíce, že je plný ekrazitu.“

„Vy víte, co se tam dole nachází?“

„Dost na to, abychom se od tohoto místa potichu a opatrně vzdálili.“

„Domníváte se, že je to nebezpečné?“ ztišil hlas. „My se jen tak něčeho nelekne a navíc ani nemám kompetence zrušit velkoryse pojatý projekt. Pochopte mě, nechtěl bych přehlédnout něco, co by se mohlo ukázat jako vážná překážka či dokonce ohrožení lidí.“

„Myslím, že byste měl vynechat ty vrty,“ navrhovala jsem mu. „Jestli je to tady nebezpečné? Umím si představit následky. Například by se mohlo stát, že by vaše lodi zmizely jako spousta lodí v Bermudském trojúhelníku.“

„Tady přece žádný Bermudský trojúhelník není.“

„Není,“ souhlasila jsem. „Ostatně, v Bermudském trojúhelníku už přece lodi nemizí. Jako by usnul. **Kori** už tam není... Právě tady byste ale mohli probudit jiný. Mimochodem – mnohem horší.“

„Mluvíte dost záhadně,“ řekl.

„Před druhou světovou válkou jeden člověk objížděl atomové experty a přátelsky je varoval, aby přestali koketovat s energií atomových jader. Možná ho považovali za německého provokatéra nebo za blázna, rozhodně mu nevěřili – a výsledek se nazývá Hirošima.“

„Myslíte, že bychom tam objevili – například tajemství zbraní, jimiž jste porazili Sovětský svaz?“

„Právě na tohle tajemství byste mohli narazit,“ přikývla jsem. „Ale ne v roli šťastných objevitelů a budoucích vládců světa. Dopadli byste asi jako liška, která náhodou ve svém lese objeví skladiště odjištěných min.“

„Poslyšte – vy o tom musíte vědět více, než mi tu chcete přiznat. Že je tomu tak?“

„Dobrá, řeknu vám to přímo,“ podívala jsem se mu do očí. „Ale nechte si to pro sebe a hlavně to neříkejte novinářům. Nechci vyvolávat mezi lidmi paniku. Pod námi je na dně Atlantiku opuštěná základna mimozemšťanů.“

„Dobré nebe – nemyslíte, že je to příliš odvážné tvrzení?“ vyhrkl. „Říkáte to tak jistě, uvědomte si, co by to bylo za světovou událost!“

„To není všechno, admirále,“ pokračovala jsem. „Víme už nejen o její existenci, víme mnohem víc. Nejsou tam lidé, ani jiné živé bytosti, jen pár hlídacích robotů. Mají za úkol zabránit, aby základna padla do nepovolaných rukou. Mají ale k dispozici tolik energie, že by mohli uvést Atlantický oceán do bodu varu a vyvařit. Vaše sondy se nechystají píchnout do vosího hnízda, tohle by bylo podstatně horší. To vosí hnízdo pod námi vládne energií, proti které je atomová síla jen neškodnou prskavkou.“

„Jak to proboha můžete vědět?“

„Před půlhodinou jsem s nimi mluvila, admirále,“ vytáhla jsem své poslední tajemství, které jsem mu snad ještě mohla sdělit. „Umíme se s nimi dokonce dohovorit. Ale není s nimi řeč. Nemají zájem o kontakt ani s námi. Vyzvali nás, abychom tuto oblast co nejdříve opustili. Vy se s nimi domluvit neumíte a máte tedy šanci na úspěch ještě menší.“

„Jakou řečí jste s nimi mluvili?“ vyhrkl. „Nebudete mi přece tvrdit, že mimozemské obludy mluví česky.“

„To ne – ale já umím jejich řeč,“ ujistila jsem ho.

„A můžete mi říci, jak je možné, že právě vy znáte řeč mimozemšťanů, o kterých nikdo na světě neví?“

„Používám ji,“ pokrčila jsem rameny. „Zprávy o mimozemšťanech, zachované z pradávných časů, obsahují jejich řeč. Vyzkoušeli jsme si ji před chvílí a ověřili si, že se skutečně domluvíme. Jenže mimozemšťané tam už nejsou a jejich hlídači s námi komunikovat nechtějí.“

„Neuvěřitelné! Je něco takového vůbec možné?“

„Možná se na mě díváte jako na objekt psychiatrické péče, ale mohu vás přesvědčit, že mám pravdu. Vaši lidé nás na vlastní oči viděli na dně Atlantiku – bez skafandrů a jiných přístrojů. Dýcháme vodu, není to stejně neuvěřitelné? Určitě byste mi nevěřil, kdybych vám něco takového tvrdila bez důkazů.“

„Nevím, snad máte pravdu,“ přiznal. „Ale přece jen, tady mi přiznáváte kontakty s mimozemskou civilizací, jako kdyby to pro vás byla každodenní záležitost. Zdá se mi to divné – pokud do té cizí civilizace sama nepatříte.“

„Nebojte se, jsem pozemšťanka jako vy.“

„Ale přece – je to hrozně nezvyklé!“

„Už jsem si na to zvykla,“ usmála jsem se.

„A nemohla byste nás s nimi seznámit?“

„Lituji, admirále,“ pokrčila jsem rameny. „Už tak jsem vám řekla více, než kolik jsem směla. Nechte nás už, však my se sem vrátíme.“

Nedalo se říci, že by se s tím spokojil, ale nenaléhal na mě. Nabízel mi ještě jednoho ze svých pilotů jako doprovod, ale odmítla jsem jej. Pak jsem se odlepila od paluby letadlové lodě do tmavnoucí oblohy – domů.

Reportéři

Domů jsme dorazili až k ránu. Přiznám se, měla jsem toho po krk. Dala jsem se navádět na Prahu letištěm Ruzyně, ale pak jsem se zorientovala a od Berouna jsem si to zamířila přímo k naší základně.

Uvnitř nikdo nebyl – mohli by tu být ostatně jen Vomáčkovi. Nejprve jsem ošetřila Viktorína. Cestou se nakrátko probral z bezvědomí, ale sotva přišel k sobě, začaly ho rány v obličeji k nevydržení pálit. Snažila jsem se mu pomoci, ale nemohla jsem se mu dostatečně věnovat, dokud jsem musela pilotovat, americké vznášedlo nemělo telepatické řízení. Bolest ustala až pod poklopem inkubátoru. Mimo obličej žádná zranění neměl, ale tváře měl zohavené příšerně. Přísavky chapadel mu dokonale zničily tváře i oči. Nebýt vodníkem, nikdy by už neviděl. Ani neprotestoval, když jsem mu oznámila, že ho musím uložit do hrnečku. Nastavila jsem pulzní regenerační vlny společně s uspávacími, takže okamžitě usnul a uklidnil se. Odhadovala jsem to nejméně na týden.

Teprve pak jsem se věnovala sobě. Odmotala jsem vrstvu obvazů s tváře a podívala se do zrcadla. Byl to pěkný šok. Přísavky chapadel nebyly hladké, měly okraje poseté malými zoubky. Tvář jsem měla rozdrápanou, že bych se snad nemohla ukázat na veřejnosti do smrti, kdyby mi vědomí našich regeneračních schopností nedodávalo bezstarostnosti. To se srovná, myslela jsem si. Velká výhoda vodníků je, že se jim všechny rány zahojí bez jizev. Bez této útěchy bych asi při pohledu na své rány šilela.

Musela jsem ale myslet především na miminko. Nepoužila jsem velkou dávku léků na uklidnění a raději jsem zatelefonovala primáři Vomáčkovi. Nebyl doma, od jeho paní jsem se slyšela, že je v nemocnici. Aspoň trochu jsme si popovídaly, ale brzy jsem se s ní rozloučila a volala do nemocnice.

Tam mi Vomáčku nechtěli dát, že prý vede nějakou těžkou operaci. Nechala jsem mu tedy vzkaz, aby mi zavolal on, až bude mít volno.

Až pak jsem se převlékla. Přitom jsem zjistila, že mám v kapse půjčené zakrvácené bundy nějaké doklady. Podle armádního průkazu v náprsní kapse mi na lodi pomáhal nějaký poručík Jimmy Dunfield. Řekla jsem si, že mu při nejbližší příležitosti doklady vrátím, určitě se po nich bude shánět.

Zatelefonovala jsem domů a pokusila se našim odřící slíbenou nedělní návštěvu. Příliš jsem neuspěla. Matka mě vyzvala, abych přišla sama, když se mnou Viktorín nemůže. Těžko bych jí vysvětlovala co se stalo, proto jsem návštěvu opět slíbila. Řekla jsem si, do neděle času dost. Rány se mi úplně nezahojí, ale nebudu aspoň vypadat jako po havárii.

Vyzvala jsem roboty, aby mi sdělili, co vesmírané vědí o mořských netvorech, zvláště o kalmarech. Bylo to zajímavé – a občas mi z toho běhal mráz po zádech. Podle vědomostí vesmíranů na nás útočil jeden z největších druhů kalmarů, ale nešlo o exemplář zvláště veliký, roboti měli informace o mnohem větších. Největší exemplář prozkoumaný vesmířany měl chapadla skoro třicet metrů dlouhá a vážil skoro tři sta tun, což je dvakrát více, než dosahují největší vorvani. Tak velké kusy se vyskytují jen v jižních mořích a není jich na světě mnoho, zato jsou nebezpečné i vorvaňům, kteří se jinak kalmary živí. Podle velikosti přísavek se dá odhadnout velikost kalmara a na nás zřejmě zaútočil kalmar veliký patnáct metrů – což je na člověka opravdu obří protivník. Nemít prsteny, dopadlo by to jinak.

Pozdě k večeru dorazil na základnu primář Vomáčka. Když mě spatřil v obvazech, podivil se. Když se dozvěděl, že jsem musela uložit Viktorína do inkubátoru, nedalo mu to a začal se vyptávat, co se nám vlastně přihodilo.

Nechtěla jsem před ním mít tajemství, které by se týkalo tak jako tak všech vodníků. Řekla jsem mu telepaticky o naší výpravě do Středozemního moře i do Atlantiku a že nás v Atlantiku napadl kalmar. Chvíli se na mě díval jako na zjevení. Pravda, ještě si nezvykl, že mezi námi vodníky nemá lež místo, jinak by moje tvrzení nezpochybňoval ani náznakem.

Pokusila jsem se mu to přiblížit víc. Když jsme se posadili blíž k sobě, mohla jsem mu telepaticky sdělit nejen věty, ale i pocity.

Snažila jsem přesně si vzpomenout na situaci, do jaké jsme se dostali. Sami dva na dně Atlantiku, pod útokem netvora v poškozeném vznášedle, které nám očividně nemohlo zajistit bezpečí. Nemít nejmodernější zbraně, asi by s námi netvor rázně zatočil.

„A tohle dělá královna?“ spráskl obrazně rukama Vomáčka. „Holka nešťastná, vždyť jsi v dvanáctém měsíci!“

„No a co má být? Myslíš si, že miminku škodí, když s ním trochu plavu? To bych se nesměla koupat ani v našem bazénu.“

Prohlédl si mě *pitodonem*, pak mi rozmotal obvazy s tváře. To snad ani nemusel, jenže chtěl na vlastní oči vidět, jak se taková rána chová u vodníků. To jsem mu nemohla odepřít; ostatně se jednalo o odbornou záležitost, která mě samotnou také zajímala.

„Já vlastně ani nevím, jestli mu to škodí nebo ne. Co my sami o sobě víme? Miminko rodu *Homo Sapiens* by bylo v této chvíli utopené i s tebou, ale o tvém nevíme, jak reaguje na tlak. Já vím, tobě čtyři kilometry hloubky nevadí, ale podle mě bys měla přece jen myslet na to, že nejsi jediná bytost, ale dvě. A ta druhá se nemůže bránit.“

„Máte pravdu, pane primáři,“ zastyděla jsem se. Za jiných okolností bych byla vděčná za každou vědomost, teď jsem potlačovala netrpělivost.

„Nedalo by se urychlit Viktorínovo léčení?“ zeptala jsem se ho v marné naději, že si bude vědět rady, kde jsem já jasně viděla nemožnost.

„Dočkej času,“ odmítl. „Když už jste se nechali tak zřít – podívej se na sebe, než začneš odporovat – chvilku vydržte. A příště tam nepojedete v takovém křehkém vznášedle, jako včera.“

„Ale na nějaké technické úpravy je nutné, aby byl zdravý Viktorín,“ namítla jsem. „Já s tím moc nesvedu.“

„Aspoň se naučíš trpělivosti,“ podotkl primář.

Zafačoval mě a rozloučil se se mnou s tím, že má zajímavý případ a už dokonce mluvil se svou paní, že možná ani nepřijde domů.

Opět jsem osaměla. V celé mimozemské základně, čítající asi dvacet hektarů chodeb, jsem teď byla sama, nepočítám-li Viktorína a tři Rusy pod poklapy inkubátorů. Vypadali jako exponáty v lihu a těžko bych si s nimi mohla povídat.

Zachránila mě nehoda. Na silnici u Děčína havaroval autobus. Prorazil svodidla a spadl do Labe – nepříjemná havárie, zejména dnes, kdy se většina dopravy vedla vzduchem, Viktorínovými vznášedly. Česká Aviatická chrlila tisíce létajících vaniček denně, desítky výrobců v celém světě na ně montovaly karosérie, ale málo platné, tempo nestačilo a po silnicích jezdila pořád stará auta. Kromě toho se dost lidí se svými benzínovými miláčky nemohlo rozloučit a jezdilo s nimi čistě z nostalgie. Tohle byla jedna z těch vzpomínkových jízd, kdy nešlo ani tak o cíl, jako o cestu samu. Tak nějak se dnes podnikají i jízdy se starými parními lokomotivami a historickými dřevěnými vagóny.

Na té havárii bylo nejhorší, že pár zraněných lidí zůstalo v převráceném autobusu na dně Labe. Samozřejmě se utopili dříve než dorazila pomoc. Ještě když je potápěči tahali na břeh, zavolali mi radiotelefonem.

Bylo to pro mě vítané zpestření napjatého čekání na základně. Ihned jsem nasedla do pohotovostní sanitky a po necelé čtvrt hodině mi bezvládné utopence nakládali na lůžka v zadní části vznášedla. Byli jen čtyři, ostatní se místním doktorům podařilo oživit i beze mě.

Vyrazila jsem naplno, ale brzy jsem si všimla, že se na mě přilepilo vznášedlo s novináři. Před chvílí jsem je viděla u havarovaného autobusu, jistě se chtěli konečně dozvědět, kam s utopenými lidmi létám.

Odklonila jsem kurs a zamířila nad Prahu. Počítala jsem s tím, že jim ve zdejšímu provozu uniknu, ale nebylo to tak jednoduché. Na hranicích Velké Prahy už byli za mnou zase.

„Nezdržujte mě,“ vrčela jsem na ně v duchu.

Neslyšeli mě – a asi by se nedali odradit, ani kdybych na ně volala hláskou troubou. Co se dá dělat, novináři jsou už taková cháska vlezlá – to by ani nebyli oni, kdyby nebyli na místě, kde se co šustne.

Jenže teď mi to vadilo. Ti čtyři byli pod vodou krátce, ale s ožíváním je třeba začít co nejdřív, s každou čtvrthodinou se proces citelně prodlužuje.

Nemohla jsem ale novináře pozvat do základny. Bylo dost důvodů, proč tajemství nadále zachovávat. Musela jsem se jich zbavit a zamířila jsem na jih. Nad Slapskou přehradou jsem klesla k vodě a potopila se do velké hloubky. Moje pohotovostní záchranářské vznášedlo mělo odolnou kabinu, směla jsem se potopit do padesáti metrů, aniž bych musela dovnitř napouštět vodu. Přemístila jsem se pod vodou opatrně o dva kilometry, načež jsem vyplula v jedné zatopené rokli.

Málem jsem se polekala, když jsem se rozhlédla. Viseli nade mnou a při pohledu do jejich kabiny jsem viděla, jak se na mě potěšeně šklebí. To snad není možné, pomyslela jsem si, jak mě dokázali sledovat? Vidět mě přece nemohli!

Usmála jsem se na ně a opět jsem se vznášedlem vyrazila na honičku. Tentokrát jsem zamířila do výšky. Když neuteču vodou, vezmu to po oběžné dráze, rozhodla jsem se. Čím jsem byla výš, tím větší rychlost jsem nabírala, odpor vzduchu se stoupající výškou slábne. V šedesáti kilometrech výšky jsem se ohlédla. Byli jsme mimo hranice atmosféry, ale k mému zděšení jsem je spatřila sotva dva kilometry za sebou.

Prudce jsem zpomalila a zamířila dolů, až se mi samotné z toho pádu zatočila hlava. Těsně nad zemí jsem zvolila směr na východ, ale kdybych zamířila kamkoliv, drželi se mě jako klíšťata.

Co teď? Uvažovala jsem. Jak je setřást? Napadlo mě proletět tunelem, ale určitě by mě na opačném konci čekali. Nebo vletět do tunelu a zatímco oni poletí na opačný konec, vycouvat a zmizet. Jenže – mohla bych se také srazit s projíždějícím vlakem a takový hazardér přece jen nejsem.

Opět jsem to zkusila s přehradou. Přehradní jezero Orlík je rozsáhlé, se spoustou zátočin, to by v tom byl rohatý, abych se někde nepozorovaně nevynořila. Zajela jsem až doprostřed nádrže od jihu, potopila vznášedlo pod vodu, ale okamžitě jsem se otočila do protisměru a rychlostí delfína uplavala

tři kilometry. Vyjela jsem z vody v zátocině, kam z hlavního jezera nebylo vůbec vidět.

Vznášedlo novinářů viselo přímo nade mnou a zdálo se, že se mi tam všichni pošklebují.

To znamená, uvědomila jsem si, mají nejspíš něco, čím mě mohou sledovat bez přímé viditelnosti. Pak ale nemá cenu doufat, že jim uniknu. Možná bych na ně měla přivolat hlídku z královské ochranky; beztak nemají nic na práci. Viktorín tu instituci nezrušil, ale ani ji nevyužíval tak často, jako v ostatních státech světa. Atentátů jsme se neobávali, jistě by nás lépe ochránily Viktorínovy zbraně. V poslední době nás ochranka bránila před příliš agresivními novináři nebo reportéry. Mohla bych jim vyhlásit poplach, aby mě zbavili nevídaného doprovodu, jenže v této chvíli by mi vadilo každé zbytečné zdržování a až na základnu mě stejně doprovázet nemohli. Raději bych se asi měla s těmi reportéry dohodnout po dobrém.

Přistála jsem na vrcholu blízkého kopce, otevřela dveře a vystoupila. Novináři viseli šikmo nade mnou. Zdálo se, že je to udivilo. Šlo o životy, kabinu jsem měla přeplněnou utopenci a místo abych letěla nejkratší cestou zachraňovat, posadila jsem se na velký kámen a foukala z dlouhé chvíle do chmýří pampelišek.

Nakonec jsem ztratila trpělivost jako první. Stoupla jsem si a ukázala jim posunkem, aby přistáli vedle mě. Chvíli váhali, ale pak si přece dali říci. Dosedli mezi kameny, otevřeli okénko a mířili na mě **nenápadnou** kamerou.

„Můžete mi něco vysvětlit?“ položila jsem jim otázku dřív než by je napadlo klást otázky mně. „Proč mě tak urputně pronásledujete?“

„Chceme o vás natočit reportáž,“ odpověděl mi jeden z nich.

„Prosím – vystupte si a natáčejte. Ale vážně netušíte, že v této chvíli opravdu spěchám?“

„Jenže my bychom chtěli reportáž z ožívování mrtvých,“ prohlásil druhý reportér.

„To vám nemohu poskytnout,“ odmítla jsem. „Považujte to za moje soukromé tajemství a přestaňte mě sledovat.“

„Ale my se bez té reportáže nemůžeme vrátit, pochopte nás,“ žadonila mladá novinářka, kterou měli s sebou. „Šéfredaktor by nás zabil, vrátit se s prázdnou.“

„Tohle jsem už jednou zažila,“ povzdychla jsem si.

„No vidíte,“ chytila se reportérka. „Kdy to bylo a který štáb – televize nebo noviny?“

„Kdysi – jako kdyby to bylo už dávno a zatím je to záležitost nepříliš stará – mi jeden sovětský okupační důstojník vysvětloval, co v jejich armádě znamená nesplněný rozkaz. To bylo až neskutečné. Například letci – dostali rozkaz sestřelit naši létající pevnost Miráž a když do nás nasypali všechnu munici, neuměli nic jiného, než do nás narazit sami se svým tryskáčem. Bylo to marné, Miráž byla silnější, než aby se dala zničit tím způsobem. Pokaždé zahynuli docela zbytečně, ale oni si také ani nedovedli představit, že by se mohli vrátit s prázdnou. Připadáte mi jako oni.“

„To je snad jinak,“ namítla reportérka. „My tak velcí fanatici nejsme.“

„Ale klidně riskujete životy lidí,“ odpálila jsem. „Jste dokonce horší, protože Rusové obětovali vlastní životy, vy hazardujete s cizími.“

„My přece nikoho neohrožujeme,“ nasupil se chlap stojící vzadu. Měl kameru, ale mířil s ní do země, asi se mu zdálo, že toho už natočil dost.

„Ohrožujete tady ty utopené,“ vysvětlila jsem mu. „Mám i tak málo času a ještě s vámi zbytečně ztrácím další.“

„Tak nás vezměte s sebou,“ prosila reportérka. „Budeme se držet někde v koutečku...“

„Opakuji vám, nejde to, vážně,“ zamračila jsem se. „Tu reportáž pusťte z hlavy. Nemohu vás vzít s sebou.“

„Královna snad může všechno,“ nadhodil kameraman.

„Bohužel, tak to není,“ posteskla jsem si. „Podívejte se, když mě teď přestanete sledovat, slibuji vám exkluzivní rozhovor zítra po obědě. Platí?“

„A když vás budeme sledovat dál?“

„Pak možná objevíte něco, co se veřejnost opravdu nesmí dozvědět. Podívejte se, řeknu vám to na rovinu. Máme někde ukrytou nesestřelitelnou létající pevnost Miráž, ta se za žádnou cenu nesmí dostat do nepovolaných rukou. Chápete, že je to tajemství číslo jedna? Myslíte si, že vám dovolíme o něčem takovém napsat?“

„Veřejnost má ale právo vědět, co se děje s pacienty, které si odvážíte neznámo kam.“

„To není věcí veřejnosti, ale moje a mých pacientů.“

„Jenže ti si nemohou vybírat, ani protestovat proti tomu zacházení.“

„Aha – vy chcete dosáhnout toho, abych přestala oživovat jen proto, abych nedržela v nevědomosti veřejnost? To je absurdní. Žádný z mých pacientů by nikdy neprotestoval, že bych s ním špatně zacházela. Každý byl rád, že jsem ho vrátila do života, nemyslíte? Nebojte se o ně a už mi v tom, prosím, nebraňte.“

„No dobrá,“ ustoupila reportérka. Měla zřejmě mezi svými kolegy silné slovo. „Jak se domluvíme na zítřek?“

„Přijdu kolem poledne k vám do redakce,“ navrhla jsem.

Dohodli jsme se tedy v pohodě, opět jsem nasedla do pohotovostního vznášedla a vyrazila šikmo vzhůru.

Zamířila jsem přímo k základně. Nedaleko od ní jsem se snesla do údolí řeky a chvíli jsem letěla tak, aby mě nikdo nemohl sledovat. Pak jsem se nedaleko od naší skály potopila a zamířila do tunelu.

Utopenci byli čtyři najednou, měla jsem co dělat, aby se jim dostalo potřebné péče. Nemusela jsem však ani spěchat. Všichni se utopili nedávno, nepochybovala jsem, že je dám do pořádku. Musela jsem je odstrojit, ošetřit jim zranění, beztak jen povrchová, a umístit je pod poklopy hastrmanských hrnečků. Pak jsem zapnula vlny a bylo vystaráno.

Ve chvíli, kdy jsem si chtěla po zásluze oddechnout, se mi v hlavě ozval telepatický hlas strážného robota.

„Vetřelci pronikli na území základny. Zavalím přístupové chodby.“

„Odvolávám ten příkaz!“ vykřiklo to ve mně.

„Nemůžeš odvolat příkaz k utajení základny,“ postavil se mi robot na odpor. **„Musím dodržet pravidlo, že se sem nikdo z lidí nesmí dostat živý.“**

Když roboti dostali příkaz v protikladu s jiným mým dřívějším nebo Viktorínovým, upozornili mě na to, ale byli ochotni vykonat novější, když na něm budu trvat. Tentokrát mi neřekli kdo jim příkaz dal a předem odmítli jeho zrušení. Ten příkaz nepocházel od Viktorína, ani ode mne – a nejspíš od žádného člověka. Roboti to měli v paměti od vesmíranů. Znamenalo to, že nemám naději?

„Počkej chvíli! Nedostanou se sem,“ prohlásila jsem.

„Odkládám zavalení chodeb do chvíle, kdy budou lidé u posledních čidel. Pak zavalím chodbu. To je poslední lhůta.“

Poslední čidla jsou sotva sto padesát metrů od vnitřního ústí tunelu, uvědomila jsem si. Nemám moc času na to, abych vetřelce obrátila na ústup.

Doběhla jsem k molu, naskočila do pohotovostního vznášedla. Vzápětí jsem plula s rozsvícenými reflektory v desetimetrové hloubce tunelem. Kritických sto padesát metrů jsem proletěla jako útočící barracuda. Až za tou hranicí jsem si poněkud vydechla, ale ani pak jsem nezpomalila.

Na vetřelce jsem narazila po dalších dvou kilometrech, to už měli více než polovinu tunelu za sebou. Narazila jsem na ně ale doslova. Vynořili se znenadání ze zatáčky, stačila jsem sice dát zpětný chod, ale oni tak pohotově

nebyli. Také začali brzdit, ale příliš pozdě. Pokusili se aspoň vyhnout, ale ačkoliv byl tunel veliký, na dvě vznášedla s mikrobuseovými karosériemi byl přece jen malý. Pod vodou se ozval tříštivý náraz, suché pukání skel, bublání unikajícího vzduchu a hukot vody, rychle zaplavující obě kabiny. Spodní část jejich vznášedla mi rozbila čelní sklo, zatímco jejich stroj to po nárazu odhodilo vzhůru, až narazil střechem do stropu chodby, takže si rozdrtil nejen čelní, ale i boční skla. Zajímavé je, pomyslela jsem si, jak jinak zní pod vodou tříštící se sklo. Na vzduchu by to byl zvonivý cinkot, tady se ozvalo praštění, jako když šlápnete na zamrzlou kaluž a tenký led vám křupe pod botou.

Náraz moje vznášedlo odstrčil dozadu a vymrštil mě proti čelnímu sklu. To se hned vysypalo a vníkáající voda mě zachytila stejně dobře, jako by to udělaly bezpečnostní pásy. V hloubce deseti metrů nebyl tak velký tlak, aby mě to omráčilo. V dvojnásobné hloubce by byl náraz vody krutější a ještě hlouběji by nás to rozdrtilo. Takhle to dopadlo relativně dobře. Tvrzené sklo se rozpadlo na kostičky, nehrozilo nám ani pořezání. Ze srážky jsem vyvázla jen leknutím. Měla jsem dosud zařazený zpětný chod, takže mé vznášedlo s ostrým skřípěním kovu o skálu vycouvalo zpod druhého mikrobuse. I ten už byl plný vody a okamžitě dosedl na dno. Buďto u nich došlo k velkému elektrickému zkratu, nebo k přetrhání kabelů, neboť jim zhaslo i osvětlení. Reflektory mého vznášedla svítily dál a přímo proti sobě jsem spatřila vyděšené tváře – skupinky reportérů, kteří mě prve sledovali...

Ačkoliv jsme se už dohodli na rozhovoru zítra v redakci, zřejmě si to zase rozmysleli a pokračovali v pronásledování. Dávala jsem si sice pozor, aby nikdo neviděl, kde se potápím do řeky, jenže na ně to neplatilo – vždyť mě už předtím sledovali bez zvláštní námahy. Asi je vyvedlo z míry, že jsem se nevynořila. Snad chvíli čekali, zdali se opět neobjevím, ale po dlouhém, bezvýsledném vartování se nejspíš rozhodli přijít na to za každou cenu.

Připomněla jsem si latinské přísloví: „Quod liced Iovi, non liced bovi“ - v našem případě, co si může dovolit hastrmanka, to by suchozemce nemělo ani ve snu napadnout. Jak mohli vjet bez uvažování do podvodního tunelu, když s sebou neměli potápěčské přístroje a tunel ve střední části klesal do padesátimetrové hloubky? Tu si jistě ani neuvědomili, neměli na přístrojové desce tlakoměr, jako já. Kdybychom se srazili tam, bylo by to nebezpečnější i pro mě, protože náraz vody by byl pětikrát silnější.

Hastrmance voda v kabině nevadí. Na okamžik jsem zadržela dech, nadechla jsem se jí a rychle vyrovnala tlak zevnějšku a zevnitř svého těla. Od

té chvíli mi bylo docela dobře a průběh srážky jsem sledovala málem jako nezúčastněný divák.

Ti, co havárii zavinili, dopadli hůř. Náraz přežili bez zranění stejně jako já, jenže se ocitli v živlu, který jim byl cizí. Neměli nejmenší naději vyplavat z tunelu, vedl oběma směry hluboko pod vodou přes dva kilometry. Bylo mi jich líto, ale nemohla jsem jim pomoci. Bylo mi jasné, že se mi utopí přímo před očima.

Pozorovala jsem jejich zápas se smrtí se smíšenými pocity. Na jedné straně mi bylo jasné, že si to zavinili sami. Já jsem je chtěla jenom obrátit na ústup, ne zabít. Byla jsem odhodlaná postavit vznášedlo napříč chodbou, ale nechtěla jsem do nich narazit. Zato oni nestačili zabrzdit a narazili do mě. Kromě toho tady neměli co dělat a kdyby se dostali ještě dál, robot by zavalil strop tunelu a zahynuli by mnohem horší smrtí, rozdrčení tunami skal a současně utopeni. Kdoví, možná by mě robot zavalil s nimi, kdybych je nezastavila v bezpečné vzdálenosti od jádra základny.

Na druhou stranu jsem chápala, co je vedlo k tomu, že se vydali na tak nebezpečnou výpravu zatopeným tunelem ve vznášedle, které nebylo pro něco takového vybavené.

Dva muži rozbité vznášedlo opustili a marně se pokoušeli plavat směrem do základny. Uvědomovali si asi, že nemá smysl snažit se o návrat, jenže nevěděli, že před nimi je právě tak nepřekonatelná masa vody, jako za nimi. Uplavali sotva padesát metrů, potom se začali topit a nakonec oba klesli na dno tunelu bez stopy života.

Třetí muž a žena zůstali ve vznášedlu. Žena asi narazila na něco hlavou a utopila se v bezvědomí. Poslední muž se ji snažil vyprostit a než pochopil marnost svého počínání, bylo pozdě i pro něho. Stejně by nedoplaval dál než jeho kolegové, ale jeho marné snažení mě přece jen trochu dojalo.

Když se přestali zmítat, opatrně jsem otočila vznášedlo a otvorem po předním skle vyplavala ven. Zadními dveřmi jsem postupně dovnitř přivlekla všechny čtyři. Šlo to dobře, byli bezvládní, ale ještě ne ztuhli a voda je nadnášela, nebyla s nimi žádná velká práce. Pak jsem zadní dveře zavřela a vrátila se do základny.

Robot byl už zticha. Vlastně jsem splnila jeho podmínku, do základny se nikdo živý nedostal. Problém nastal uvnitř, když jsem dopravila utopené do sálu s inkubátory.

Bylo mi hned jasné, že je zle. Z deseti hastrmanských hrníčků byly dva volné, ale potřebovala bych čtyři. Dva lidé se do jednoho hrníčku nevejdou – přesněji řečeno, vešli by se tam prostorově, nestačil by výkon regeneračních

vln. Nemám je dát do ledničky, než dojde k nenapravitelnému poškození citlivých orgánů? Zachraňovat utopence má smysl jen do dvanácti hodin po utopení – a to ještě nesmí být mimo vodu a musí být drženi v chladu.

Co teď?

Přece nevyndám ven Viktorína, ten potřeboval regeneraci nejvíce. Čtyři předchozí utopenci leželi dlouho v převráceném autobuse a navíc mě reportéři zdržovali od oživování, že to bylo skoro na hranici možností. Tři hrnečky byly obsazeny ruskými agenty, jenže těm Viktorín slíbil život a bylo by podle vyhodit je teď na smrt, i když to byli naši nepřátelé a možná by si takový zlý konec docela zasloužili.

Začala jsem mechanicky připravovat nejprve reportérku. Odstrojila jsem ji, prohlédla, zda nemá vnitřní zranění, ale kromě boule jí nic víc nebylo; otřes mozku regenerační vlny napraví velice rychle. Opatrně jsem pak otevřela bílý poklop a spustila ji do tekutiny. Zapnula jsem vlny, přidala syčení kyslíkem a trochu si oddechla.

Bez dlouhého rozmýšlení jsem vybrala dalšího. Zvolila jsem toho, který se snažil do poslední chvíle pomoci své kolegyni. Líbilo se mi, že ani v této chvíli nemyslel na sebe. Byl to ale chlap jako hora, mohl mít dobrých devadesát kilo, trochu jsem se s ním zapotila, než jsem ho dostala pod víko hrnečku. Konečně jsem i u něho začala s oživovacím procesem.

Co ale se zbývajících dvěma? Přece je nenechám zemřít? To by byl příliš krutý trest za nemístnou, ale přece jen pochopitelnou reportérskou zvědavost.

Chvíli jsem bezradně uvažovala, ale pak jsem přišla na to, jak z téhle kaše ven. Rusové přece nepotřebovali oživovat. Když je dám do společného inkubátoru a zapnu generátory udržovacího vlnění naplno, snad to přečkají!

Problém byl, jak je dostat ven. Všichni tři byli poněkud gorilího vzrůstu. A já bych přece ve dvanáctém měsíci neměla tahat těžké předměty. Spustit bezvládné tělo do hrnečku by ještě šlo, ale tahat je ven?

Pomoci si vznášedlem, napadlo mě. Přivázat je na lano a vytáhnout. To by chtělo dva, jeden aby dával pozor, abych tomu chlapovi nezlámala vaz.

Zavolat si doktora Vomáčku? To by snad pomohlo, jen si neumím představit, jak by mi pomáhal. Přizvat si ho sem jako nosiče těžkých břemen mi bylo proti srsti. Kdyby mi nezbývalo nic jiného, pak snad. Možná k tomu přece jen dojde, uvažovala jsem. Ostatně, je to přece chlap.

Pak mě však napadlo lepší řešení. Elegantní jako Kolumbovo vejce a přitom snadno proveditelné. Stačilo zavřít vchody sálu, včetně normálně otevřených, požádat roboty, aby sem přečerpaly vodu z hlavního bazénu

a počkat, až budu moci s bezvládnými těly manipulovat ve vodě, kde je to nesrovnatelně snazší.

Od nápadu k provedení byl jen okamžik. Dveře do sálu se uzavřely a ze skrytého potrubí sem začaly téci tisíce hektolitrů vody. Počkala jsem, až hladina stoupne nad víka hrnečků a pak jsem přikročila k akci.

Ruské raubíře se mi podařilo naskládat do jediného hrnečku. Byli tam stísnění, ale v tomto stavu jim nehrozila ponorková nemoc ani klaustrofobie.

Zbývající reportéry jsem v pohodě uložila do uvolněných inkubátorů a zapnula oživování. Pak jsem nakázala robotům odčerpat vodu zpět do bazénu, aby se všechno uvedlo do původního stavu.

Když to bylo hotové, nasedla jsem opět do vznášedla a vypravila se do tunelu pro havarovaný stroj reportérů. Jak jsem očekávala, nebyl schopný pohybu. Viktorínova vana s motory nedoznala úhony, ale řízení, vyrobené nějakou továrnou na karosérie, pod vodou nefungovalo. Voda pronikla do elektroniky a ta reagovala jako mrtvý brouk. Musela jsem vzít znehybněné vznášedlo na lano a odvléci je k molu, jinak by do něj mohl někdo narazit – například Vomáčka, kdyby se sem vypravil za mnou.

Vyzvedla jsem z jejich kabiny filmovou kameru. Byla plná vody, ale tím jsem se nespokojila. Otevřela jsem ji, vylila vodu a film na plném světle pečlivě přetočila, nejprve na začátek a potom na konec. Kdybyste dodrželi úmluvu, myslela jsem si, měli byste nádhernou reportáž z pronásledování České královny i zítřejší rozhovor. Takhle nedostanete nic a budete rádi, když vyváznete se zdravou kůží.

Nemyslela jsem to ale škodolibě. Kdyby to šlo, zavedla bych je sem a všechno jim ukázala. Určitě bych si s nimi ráda popovídala i v redakci, možná bych jim pod slibem mlčení prozradila i něco o vodnících, což by jim sice nedalo právo uveřejnit má tajemství, ale oni by mě jistě pochopili, tak jako kdysi Viktorína poznal znamenitý novinář a spisovatel Karel Čapek.

Možná jim ten rozhovor poskytnu, řekla jsem si už skoro smířlivě.

Potom jsem nařídila robotům opravit mé pohotovostní vznášedlo. Sama jsem si vzala své obyčejné a ještě jsem se vrátila na místo nehody posbírat střepy, aby tam nic nezůstalo jako připomínka. Sklo ve vodě není vidět, ale tyto kostičky nebyly ostré a mohla jsem je sbírat po hmatu. Našla jsem ještě pár drobností, jako ztracené plnicí pero, které se naštěstí projevilo pozvolna unikajícím inkoustem.

Co by se ale stalo, kdyby mě zavolala Záchránná služba kvůli nějaké další havárii? pomyslela jsem si.

Jenže jsem si současně uvědomila dva fakty. Především se tyto případy nevyskytovaly často a pravděpodobnost, že se nahromadí, byla nepatrná. A pak jsem tu měla další možnost. Musela bych sice na chvíli probudit Viktorína, ale to bych jistě zvládla, ani bych ho nemusela oživovat. Viktorín nebyl jako jediný ze všech mrtvý, vlastně jen spal. Stačil by mi vysvětlit polohu některé další základny v Německu, ať už Sigmundovy kdesi na Labi, nebo základny Karla Albrechta nedaleko od Francie. Tím pádem bych měla dalších deset, možná dvacet inkubátorů a s tím by se dalo podnikat ledacos. Napadlo mě, že bychom měli v každém případě přemístit do Německa tři Rusy, aby nám tu zbytečně nezabírali místo.

Byla jsem na sebe hrdá, jak jsem to zvládla sama.

Viktorína jsem probudila třetího dne. Nevýdržela jsem čekat v prázdné základně. Naštěstí byl v lepším stavu, než když jsem ho do hrníčku dávala. Regenerační vlny jsem ani nevypínala, jen jsem zrušila uspávací rytmus. Za chvíli se probudil a mohli jsme se spolu ihned bavit. Telepatii sklo naštěstí nepřekáží a Viktorínovi nevadilo, že je v hrnečku on a já jsem venku.

Byl zajisté překvapený, když se dozvěděl, jaké má sousedy. Pořád ještě neviděl, i když už mu oči začínaly narůstat. Vysvětlila jsem mu, proč jsou tři Rusové pohromadě v jednom inkubátoru. Mé důvody ihned uznal a souhlasil i s mým návrhem na jejich přemístění do Německa.

Když jsem mu vykládala, jak se sem dostali reportéři, nejprve se usmál, pak zvažněl.

„To bude malér,“ pomyslel si. „Uvědom si, Blaženko, co všechno si ti lidé pamatují! To není, jako když tady oživíš utopence, pak ho omámíš a odvezeš mezi lidi. Takový člověk si pamatuje jen pobyt v inkubátoru a nechce veřejně přiznat, že se vzbudil v hastrmanském hrnečku. Raději o tom mlčí – nehledě na to, že to může považovat za pouhou halucinaci. Tihle si budou pamatovat jak se sem dostali, kde je vchod do tunelu, i že jsi je utopila ty.“

„Neutopila jsem je úmyslně,“ hájila jsem se. „Já jsem zabrzdila, oni do mě naletěli. A také si myslím, že mi teď budou vděční, že je z toho dostanu. Nejspíš se s nimi rozumně dohodneme, aby uveřejnili jen to, co nám nebude na škodu.“

„Jen aby!“ pochyboval. „Jednu docela rozumnou dohodu už s tebou uzavřeli. Porušili ji ještě týž den.“

„Myslím, že dostali jaksepatří za vyučenou.“

„Nemysli si, nejsou všichni jako Čapek! Jeho čestnému slovu jsem věřil, ale u novinářů je velké procento lidí, kterým věřit nesmíš. Takový se bude ohánět nějakou profesionální ctí, ačkoliv je mu cizí i obyčejná lidská.“

„Neporušili žádný zákon,“ obhajovala jsem je upřímně. „Nemáme tedy důvod je trestat!“

„Neporušili zákon?“ vybuchl Viktorín. „Dost jsi je nevarovala, že chtějí prozradit státní tajemství? Nepronikli někam, kam nemá veřejnost přístup? Kdyby přelezli plot do nějaké zahrady, je to porušení zákona, pamatuj si to.“

„Neboj se, Viky, já s nimi dohodnu, aby nám dali pokoj,“ uklidňovala jsem ho.

„Dobrá, ale dej si pozor,“ dal se nakonec udobřit.

Potom mi dlouho vysvětloval, kde bych našla základny Karla Albrechta i Sigmunda. Nejprve mě vedl po mapě, kterou jsem si přinesla k hrnečku. Musela jsem mu říkat, na která města si ukazují a on přemýšlel a říkal mi další směr. Když jsem s jeho pomocí našla přibližnou polohu, podrobně mi vysvětloval, jak a podle čeho najdu vchod. Současně mi však zakázal, abych tam Rusy přemísťovala sama.

„Musíš na sebe dávat pozor,“ nabádal mě. „Pamatuj, nejsi sama – a máš komu ublížit.“

Ačkoliv se mu rána na tváři hojila přímo před očima, bylo předčasné, aby už teď opustil hrneček. Naštěstí i já jsem se rychle zotavovala. Nebyla jsem sice pod vlivem regeneračních vln, ale i tak se mi rána na tváři velice rychle hojila. Vypadalo to, že v neděli už na mně nikdo doma nepozná, že se mi něco stalo.

Musela jsem se ale obrnit trpělivostí. Hodiny ubíhaly příliš pomalu. Viktorína jsem opět uspala, ve spánku totiž pokračovala regenerace rychleji. Beztoho se bez očí nedá nic kloudného dělat. Čekala mě tedy ještě jedna noc v osamění na základně.

Vzala jsem si z knihovničky knížku a začetla se do ní, ačkoliv jsem ji znala zpaměti. Seděla jsem vedle deseti naplno pracujících inkubátorů, jejichž hojivé vlnění, sice slabší, rozptýlené a navíc bez přímého kontaktu pomocí roztoků, mě pomáhalo léčit. Četla jsem dlouho do noci. Odložila jsem knížku ve chvíli, kdy přivlekli opilou Elinu Makropulos před soud, aby z ní dostali přiznání o jejím zhýraném životě.

Ba ne pane Čapku, v tomto případě jste se zmýlil – ale k vaší cti musím dodat, že jste uvažoval jen jako člověk Homo Sapiens. Lidé jako vy musí žít rychle, chtějí-li za krátký život stihnout co nejvíce, aby za nimi zůstal aspoň nějaký památníček.

Homo Aquaticus žije pomaleji a může za ním dlouho zůstat zdánlivě prázdný, ale když něco vytvoří, stojí to za to.

Viktorín se nestal pouze králem nepatrné zemičky ve střední Evropě. Přeměnil sám základ, podstatu lidského bytí. Nerozhoduje, že to před ním dokázali vesmířané o několik řádů inteligentnější, než náš nedokonalý druh.

Viktorín měl vzor, ale musel všechno objevit znovu a sám. Žádný robot vesmířanů mu neposkytl náznak informace, které o nás dávno věděli. Určitě je to tak lepší, než kdybychom to od nich dostali zadarmo. Vesmířané se tu nemohli zdržet věčně a nebudou moci vodit nás nedokonalé lidi za ručičku.

Dali nám naději – stejně jako ji nechali delfinům. Skoro všichni vodníci zanechaní na Zemi zahynuli; většina navíc rukou jednoho z nich, navzdory pečlivým testům. Mohl to být krutý konec druhu *Homo Aquaticus*. Naštěstí se mezi nimi našel někdo, kdo nepolevil a objevil, jak svůj druh navzdory všemu uchovat.

To nepočítám Viktorínovu úlohu ve světové politice, záchranu Čechů před okupací ani pád nejkrvavějšího impéria světa. Nepočítám mír, uzavřený pod dojmem lávového jezera u hlavního města nejnebezpečnější světové mocnosti, ale mír trvanlivější, než dosavadní úmluvy. Kdo se odváží porušit mír, když atomová supervelmoc podepsala smlouvu, která zakazuje ovládat své sousedy?

Stačilo spočítat životy, které Viktorín vrátil k životu. Nejen vzkříšené utopence, ale i vlaky směřující do nelidských lágrů na Sibiři. Tisíce lidí, kteří se vrátili.

Škoda, že jste se toho nedožil, pane Čapku!

První, koho jsem mohla oživit, byli reportéři. Dala jsem je do hrnečků jako poslední, ale zato jsem s oživováním začala nejkratší dobu po utopení.

Zvýšila jsem obsah kyslíku v roztoku a zapnula buzení, ale načasovala jsem to, abych si mohla s každým promluvit mezi čtyřma očima. Nejprve jsem probudila reportérku, ke které jsem cítila větší sympatie než k ostatním. Bylo to děvče v mém věku snad bych si s ní rozuměla nejlépe.

Vyměnila jsem vodu za jinou, silně nasycenou kyslíkem. Američané měli v tomto směru pravdu, šlo to. Uměla jsem oživit člověka lépe než týmy doktorů. Okysličování krve může nouzově probíhat i v žaludku, spolknete-li kyslíkovou pěnu. Vytáhla jsem reportérku ven, odsála z jejích plic vodu a podala jí pitodonem povzbuzující prostředek. Jakmile se mi pod rukama trochu probrala a začala vykašlávat vodu, dala jsem jí sklenici hustého

mléčného nápoje s rozpuštěným kyslíkem. Napila se, přestala se dusit a pak už kašlala jen instinktivně, neboť voda v plicích ji ke kašli dráždila dál.

Chvíli jsem jí pomáhala překonat přechod mezi živly. Ten je i pro nás vodníky často nepříjemný, asi jako když musí člověk skočit do studené vody. Pomohla jsem jí kleknout, aby mohla lépe vykašlávat.

„Co se to děje?“ ptala se mě během neustálého kašle. „Kde to jsem? A kde mám šaty?“

Viděla jsem, že se vzpamatovala a podala jsem jí mlčky její oblečení.

„Musela jsem vám prve svléci všechno, co by vás mohlo sebenepatrněji škrtit,“ řekla jsem jí. „Jinak byste měla od šatů pořádné proleženiny.“

Víc se neptala, narovнала se a začala se rychle oblékat, ale koukala se na mě nějak zle.

„Pamatujete si, co se s vámi stalo?“ vybídla jsem ji ke vzpomínání.

„Já... já nevím...“ zarazila se. „Počkejte... sledovali jsme vás a pak jsme objevili takovou dlouhou jeskyni...“

„Vchod do našeho doupěte,“ přikývla jsem.

„Já ani nevím...“ občas ještě zakašlala a mnula si oči. „Richard tvrdil, že můžeme plout i pod vodou, proto jsme tam vpluli... Nevím, co se dělo potom... Pamatuji si jen záblesk světla... Počkejte, něco se proti nám vyřítilo, asi jsme do toho narazili, nebo co...“

„Srazili jsme se v tunelu,“ ujistila jsem ji.

„Já... já ani nevím...“

„Tak já vám to povím,“ rozhodla jsem se ji víc netrápit. „Ale nejprve mi řekněte, jak se jmenujete? Mám vás oslovovat jménem, nebo jen paní, či slečna?“

„Marcela Věžičková, redaktorka,“ představila se hrdě.

„Bláža Přibíková, královna,“ oplatila jsem jí. „Smím vám říkat Marcela? Řekla bych, že jsme stejného věku, můžeme si tykat, nebo ne?“

„Netroufala bych si...“

„A pronásledovat mě, ačkoliv jsem si to nepřála, to sis troufala? Vlézt do cizího bytu ti nevadilo?“

„Já jsem byla proti,“ vyhrkla. „To vyčítejte Richardovi. Nevíte kde je?“

„Ovšemže to vím,“ přikývla jsem. „Když se otočíš, sama ho poznáš.“

Ohlédla se – a vykřikla hrůzou. Za ní byly hrnečky s nehybně se vznášejícími lidmi. Všichni vypadali jako mrtví – a kromě Viktorína mrtví v této chvíli všichni byli.

„Co je to?“ vyjekla.

„Neříkej mi, že jsi o nás v životě neslyšela,“ podívala jsem se na ni se zlověstným úsměvem. „Vzpomínej trochu. Patříme mezi bytosti, žijící pod vodou. Zelené vlasy sice nemám, ale to je jen pověra. Zato tady mám velké hrníčky, do kterých dávám lidi, **kterí drze vniknou do mého království!**“

Poslední větu jsem vyslovila stále hrozivějším tónem, jako kdybych jí chtěla pořádně nahnat strach.

„Snad nejste...“ vyjekla reportérka s nelíčenou hrůzou.

„Ano, jsem,“ ujistila jsem ji sveřepě. „Hastrmanka. A navíc rozzlobená, protože jste mi nejen vnikli do bytu, ale navíc jste mi rozbili vznášedlo.“

„A vy jste je...“

„Naložila do hrníčků, to přece děláme,“ ujistila jsem ji hodně ledovým tónem. „A můžeš třikrát hádat, co teď udělám s tebou.“

„Naložíte mě tam taky?“ otrásla se.

„Leda bych byla blázen,“ usmála jsem se. „Právě jsem tě z jednoho vytáhla, mám tě tam snad strkat zpátky? Pozvu tě radši na kafe nebo na čaj, pokud si myslíš, že káva škodí zdraví. Ale to by ti mohlo být jedno, právě jsi totiž vstala z mrtvých.“

„Já jsem byla...“

„Praštila ses při srážce do hlavy, takže ani nevíš, že ses utopila jako kotě,“ oznámila jsem jí nemilosrdně.

„A vy... vy jste hastrmanka... to vy jste mě utopila?“

„Hastrmanka sice jsem, ale lidi netopím,“ vrtěla jsem hlavou. „Utopili jste se bez mého přičinění. Naopak lidi zachraňuji. Říkají mi přece **zázračná královna**, nebo ne?“

„Tak proto umíte křísit utopené...“ třesla na mě oči.

„Co bych byla za hastrmanku, nevědět si rady s utopencem?“

„A co teď se mnou uděláte?“ opět se viditelně otrásla.

„Vrátím tě mezi lidi, jak je mým zvykem,“ ujistila jsem ji už mírněji a s úsměvem. Vyděšená už byla dost.

„Opravdu?“

„Čestné hastrmanské,“ napřáhla jsem ruku. „Vyžaduji za to jen jedno. Nebudete mě vláčet po novinách, televizi, ani po jiných prostředcích. Dost na tom, co si od vás musím vytrpět jako královna.“

„Já... já slibuji,“ souhlasila.

„Možná se ti to zdá podivné,“ pokračovala jsem už klidně a vzala ji za ruku. „Česká královna a hastrmanka. Jsou to ale skotačinky, co s námi život provádí. Víš co? Pojd'me odsud, už mám opravdu chuť na to kafe.“

Za chvíli jsme seděly proti sobě v kuchyni při kafíčku. Reportérka při něm očividně okřála.

„Víš, Marcelko,“ začala jsem s vyprávěním, „tohle všechno, co kolem sebe vidíš, ještě žádný suchozemský člověk neviděl. Kromě utopenců, které vracíme životu. My vodníci mezi sebe lidi normálně nebereme. Ale tady v mé kuchyni jsi opravdu první normální živá žena.“

„A – to vážně dýcháte i ve vodě?“

„To je právě ono,“ ujistila jsem ji. „Můžeme ve vodě dýchat, třeba i ve spaní. Vodnický mokrý šos ale patří opravdu do pohádky, tak naléhavě vodu nepotřebujeme. Můžeme žít spokojeně i na suchu, třeba i na Sahaře, ačkoliv tu vám suchozemcům nijak nezávidíme.“

„A ty hrníčky? Zavíráte tam lidi, nebo nezavíráte?“

Bylo vidět, že neví, na čem je. Tohle přece musela vidět na vlastní oči.

„Ale ano, zavíráme,“ ujistila jsem ji. „Hrníčky jsou oživovací stroje. My vodníci je máme dlouho a sama nevím, kolik lidí už jimi prošlo. Koho z nich vyndáme ven, je obvykle živější, než když byl dáván dovnitř. Někteří utopenci si pamatovali, kde se probudili a protože to neuměli popsat, mluvili o hrnečcích. Víš asi, co z toho ostatní lidé udělali. Vždyť jsi tam byla také.“

„V takovém hrníčku?“ nechtěla tomu pořád věřit.

„Skoro dva dny,“ ujistila jsem ji. „Co jsem s tebou měla dělat? Byli jste utopení všichni. Tebe jsem probudila první, ostatní to teprve čeká.“

„A probudíte je?“

Bylo vidět, že mi visí na rtech.

„To víš, že ano,“ ujistila jsem ji. „Ale budete mi muset všichni slíbit, že se víckrát v životě nepokusíte o něco tak ztřeštěného, jako bylo vniknutí do našeho doupěte. A nikomu neprozradíte, kde je vchod. Ne protože to nemám ráda, ale především – je to nebezpečné. Jsou tu celé kilometry podvodních tunelů a bez schopnosti dýchat pod vodou je každá taková cesta smrtelným rizikem. Představ si, že se sem někdo odváží s potápěcím přístrojem. Po dvou či po třech kilometrech mu dojde vzduch. Kdo se pokusí proniknout sem vznášedlem jako vy, riskuje pro změnu srážku.“

„A vy vodníci se srazit nemůžete?“

„Můžeme, to se ví, ale co se nám stane? Jednak nám nehrozí utopení. Za druhé, my se navzájem cítíme na dálku i ve vodě. Můžeme se srazit jen s nezvanými návštěvníky z říše lidí, jako s vámi. Vy jste ale hazardovali víc než je zdrávo. Proč jste se tak hnali? Já jsem stačila zabrzdit, ale vy jste do mě vrazili jako torpédo.“

„No – chtěli jsme být rychle na druhé straně, teklo nám do kabiny.“

„Panebože, to se mi snad jen zdá! Neměli jste ani vodní vznášedlo, ani potápěčské dýchací přístroje, ale troufli jste si navštívit vodnické doupe – to není odvaha, to je sebevražda. Vy jste si o to utopení koledovali! Což se vám ostatně povedlo!“

„Mysleli jsme, když můžete vy...“

„Tak na to honem zapomeňte! Vy si nemůžete dovolit to co já! Mám tu například bazén, hluboký půl kilometru, kde se potápím až na dno. To by vás zaručeně zabilo. Žádný potápěč se nemůže odvážit hlouběji než do sta metrů. Vodní živel je pro vás zkrátka méně vhodný než pro nás hastrmany.“

„Ale – vy přece žijete také mezi lidmi!“ řekla vyčítavě.

„A proč bychom nemohli?“ pokrčila jsem rameny. „Vždyť jsme lidé, jen s několika nepatrnými odchylkami. Kdo by nás chtěl od lidí odstrkovat?“

„A co král?“ vzpomněla si Marcela. „Také je hastrman?“

„Také,“ přikývla jsem.

„To znamená, že v Čechách vládnou vodníci?“

„Momentálně máš pravdu,“ souhlasila jsem. „Vládneme snad špatně?“

„No – já si myslím, že ne...“

„Tak vidíš,“ řekla jsem. „Nezáleží na tom, kdo vládne, ale jak vládne.“

„To je pravda...“

Chvíli jsme usrkávali kávu mlčky. Pak jsem se rozhodla vytáhnout své požadavky.

„Podívej, Marcelo, rozbili jste mi přední okno vznášedla a přidělali jste mi práci. Měla bych se na vás zlobit, ale nebudu. Jen s tou reportáží jste to přehnali. Nejprve s tím stíháním a pak, což bylo ještě nebezpečnější, s tou podvodní výpravou. A teď se zamysli, prosím tě. Kdybys zveřejnila, jak to se mnou a Viktorínem doopravdy je, způsobila bys kupu zbytečných starostí nám i jiným. Spoustu lidí by třeba napadlo váš podvodní výlet zopakovat a já bych je nestačila křísit. Nemysli si, není to tak jednoduché. Neovládáme žádná kouzla, ta také patří do pohádek.“

„Takže chcete, abych tu reportáž stáhla,“ zasmušila se trochu. „Nám ale dala spoustu příprav.“

„Věřím,“ přikývla jsem. „Mně zase dalo plno přemýšlení, jak lidem pomáhat a přitom neprozradit víc než je nezbytně nutné. Myslela jsem, že si to jako královna mohu dovolit. Uvažuj – kde jinde na světě vodníci tak okatě křísí utopence? Nebo s tím mám přestat?“

„To určitě ne,“ zavrtěla rychle hlavou.

„No vidíš. Já vás teď jednoho po druhém vrátím domů a vy si o tom napište co chcete. Teď už víte, jak to je, Můžete napsat i pravdu, ale jak

říkám, pravda v tomto případě hodně pokazí. Já lžu strašně nerada, proto o některých věcech prostě mlčím.“

„To je pravda. Můžeme udělat reportáž o tom autobuse až do vašeho odletu. To vám neuškodí. Stejně jsme toho pod vodou moc nenafilmovali.“

„To bude horší,“ ujistila jsem ji. „Filmy nemáte žádné. Kamera se vám pochopitelně utopila a filmy budou leda pro kočku.“

„Takže nemáme ani to?“ svěřila trochu hlavu.

„Tak už to v životě bývá,“ usmála jsem se. „Kdo chce získat víc než je zdrávo, ztratí i to, co už měl. Abys nebyla smutná, slibuji ti přednostní právo na všechno, co se týká záležitostí království Českého.“

„No – co se dá dělat,“ povzdychla si.

„Nebudeš první novinář, kdo se o nás dozvěděl,“ ujistila jsem ji. „Snad tě to potěší, ale nikdo z nich o nás dosud nenapsal plnou pravdu. Nejlépe se to asi povedlo Čapkovi s jeho vodnickými pohádkami.“

„Těší mě, že mě přirovnáváte k němu,“ usmála se. „On o hastrmanech – myslím tím o vás – něco věděl?“

„Ovšem. Proč ne? Zkus si to přečíst. Budeš-li psát jen z poloviny tak dobře jako on, budeš vynikající. Všimni si, jak psal o nás vodnících.“

„Já jsem to četla už dávno, moc se mi to líbilo,“ usmála se.

„Nu což – zavezu tě domů,“ rozhodla jsem. „Za normálních okolností bych tě měla omámit, aby sis nepamatovala, kde máme vchod do doupěte, ale u tebe už to nemá cenu. Co se dá dělat, tak pojď...“

Došli jsme k molu. Stálo tu jejich rozbité vznášedlo a vedle dvě moje. Poškozená ambulance už byla také opravená.

„Počkejte...“ obrátila se k ní Marcelka.

Nechala jsem ji otevřít zadní dveře.

„Tady to nám umožňovalo vás sledovat,“ vytáhla opatrně zpod bočního lehátka, na které se obvykle dávali utopenci, malou krabičku a trochu provinile mi ji podala.

„No vidíš – a já se divila, jak mě dokážete najít i pod vodou!“ pohrozila jsem jí a krabičku jsem jí s úsměvem zase vrátila.

Společně jsme usedly do mého dalšího vznášedla. Za malou chvíli už jsme pluly rychlostí delfína hluboko pod hladinou.

„Jak vlastně řídíte?“ podívovala se.

Vznášedlo nemělo obvyklé řízení, ale nad tím jsem mávla rukou.

„To je telepatie,“ vysvětlovala jsem jí. „Určitě sis už všimla, že se před námi otevíraly zdánlivě samy i dveře.“

„To jsem považovala za nějakou fotobuňku,“ přiznala.

„Ten omyl bys velice rychle poznala, kdybych tě tam zavřela. Mě dveře poslechnou, tebe ne.“

„To bych také chtěla umět,“ posteskla si. „Vy to umíte všichni?“

„Všichni, ale má to i nevýhody,“ ujistila jsem ji. „Bez telepatie bychom se nedokázali domlouvat pod vodou, ale s ní zase neutajíš žádnou myšlenku. Veškeré tvé nepravosti brzy vyjdou najevo. Představ si, že bych ti právě teď četla myšlenky. Dozvěděla bych se, s kým jsi kdy chodila a co jsi prováděla. Jak by ti bylo?“

„Asi dost trapně,“ zčervenala.

„Tak vidíš.“

Hned poté, co jsme vyjeli, Marcelka ale neodolatelně usnula. Zřejmě ji uspali kerbeři jako každého, koho jsme vezli ven, ale to byla maličkost. Opatrně jsem projela tunelem, vynořila se z řeky a brzy jsme letěly nad Prahou. Dovezla jsem Marcelku domů, probudila ji před jejím domem a na rozloučenou jsem jí připomenula, co všechno mi slíbila.

„Tak se tu měj – vrátím se domů. Budu mít moc práce, než všechny vzkřísím.“

Postupně jsem probudila zbývající reportéry a rozvezla je také domů. Vznášedlo jsem jim slíbila přivést do servisu, jak jen to bude možné. Se všemi jsem si v pohodě popovídala, až na kameramana, který hořekoval nad zničenou kamerou.

„Prosím vás, budete fňukat nad takovou hračkou? Touhle dobou jste mohl ležet v márnici, kdybych si s vámi nedala práci a nechala vás být.“

„Myslíte?“ pořád mi nevěřil.

„Samozřejmě,“ ujistila jsem ho. „Snad jste si všimli, že voda v tunelu pomalu proudí směrem ven k řece. Kdybych místo zachraňování počkala na velkou vodu, nebo ji vyvolala, proud by vaše vznášedlo vynesl i s vámi do řeky. Kdyby našli vaše těla až po čtrnácti dnech, už by mě ani nevolali.“

„Proč ne?“ zarazil se.

„Byli byste v pokročilém rozkladu,“ řekla jsem naplno. „Zachraňovat se dá jen dokud mají lidé provozuschopný mozek. Nejsem čarodějnice, abych mohla obnovit očividně rozložený mozek. Ani tak jsem to neměla jednoduché, nemyslete si.“

Po reportérech jsem oživila utopence z autobusu. S nimi jsem to vzala hopem a oživila je rychle po sobě. Postupně jsem je odváděla do obývacího pokoje a přikázala jim počkat. Když byli všichni živí, přinesla jsem každému talíř polévky, chléb a podle přání kávu nebo čaj. Při občerstvování

jsem je seznamovala s jejich situací. Všichni si dobře pamatovali na osudnou chvíli, kdy je na dně Labe uvěznil převrácený autobus a kdy se bez pomoci topili. Teď se k tomu se ode mě dozvěděli, že byli dva dny mrtví a jsou opět naživu jen díky pobytu v hastrmanských hrnčících.

Že jsem hastrmanka, přijali už jaksi samo sebou.

„A co když ostatním lidem řekneme, co jste vlastně zač?“ vyptával se jeden z nich.

„Pro někoho to nebude žádná novinka,“ ujistila jsem ho. „Víc lidí to o mě ví. Ostatní vás budou mít za blázny. Nejste rádi, že jsem se vás ujala? Kdybyste toužili odplatit mi to nepříjemnostmi, byl by to od vás nevděk.“

Chvíli se mě vyptávali, ale pak jeden po druhém postupně usínali. Mohl za to uspávací prášek, podaný do nápojů. Spící jsem naložila do záložního sanitního vznášedla a krátce poté si je ode mě přebírali v nemocnici v Ústí nad Labem. Pacienti byli vlastně zdraví, ale považovala jsem za vhodnější, aby se ráno probudili ve známém prostředí.

Až pak jsem se vrátila do základny. Naplnila jsem už podruhé velký sál s inkubátory vodou a rozmístila Rusy, aby byli každý ve svém hrnečku. Teprve když jsem vypustila vodu ze sálu, mohla jsem si odpočinout.

Vypadalo to na poslední noc v osamění. Viktorín měl tvář v pořádku, také já jsem měla rány v obličeji zahojené. Mohli bychom už spolu jít na návštěvu k mým rodičům.

Když jsem ale Viktorína nakrátko probudila, stěžoval si mi, že pořád špatně vidí. Oči jsou příliš komplikovaný orgán na to, aby dorostly v krátké době. Určitě bude lépe ponechat je plně vyvinout pod účinky regeneračních vln, než doléčovat na vzduchu. Proto jsem se s ním dohodla, že ho přes sobotu a neděli uspím a navštívím rodiče výjimečně bez něho. Pak jsem ho opět dala spát.

Sobotu i neděli jsem strávila s našimi. O cestě do Středozemního moře a dál do Atlantiku nepadlo ze začátku ani slovo. Zešíroka jsem jim vykládala o autobusové havárii u Děčína. Naši věděli, že mám kdesi utajenou ordinaci, kam odmítám pozvat každého, včetně vlastní mámy. Nelíbilo se jim to, ale zvykli si. Hlavní, co padlo na váhu, byly mé úspěchy v kříšení utopenců. Čas od času toho byly plné noviny a lidé se ptali odborníků, jak je možné, že léčím i ztracené případy. Proč přivolaný lékař jen konstatuje smrt a královna, podle dokumentů zdravotní sestra, přiveze mrtvé za dva či tři dny zpátky, plné života a svěžesti?

„Proč nás tam někdy nepozveš?“ vyčítala mi často máma.

„Ani nevíš, jak mě to mrzí, že to nejde,“ ujišťovala jsem ji.

Táta si už zvykl nenaléhat. Ale tentokrát mě trochu překvapil, když mi po dobrém nedělním obědě přistrčil noviny se slovy, která ze mě tak trochu vyrazila dech.

„Blaženko, Blaženko, proč nám vykládáš o autobuse, když by nás víc zajímalo, jak jsi s Viktorínem zápasila na dně Atlantiku s krakaticí?“

V novinách byla reportáž z paluby americké lodi. Popisovala záchranu uvízlé výzkumné ponorky, ale též **drama královských manželů z Čech** na dně Atlantiku. Článek doprovázely poněkud neostré fotografie, na nichž ale mohl každý rozpoznat mě, Viktorína, poškozené vznášedlo a dokonce i kusy chapadel podmořského netvora.

„Co jste tam dělali, prosím tě?“ obořil se na mě táta. „To abychom se báli, že se nám utopíš v moři? Píše se tu o tom, že jste Američany ohromili nějakým vynálezem, co vám umožňuje dlouhý pobyt pod vodou a můžete se s ním potopit až na dno Atlantiku. Co je na tom pravdy?“

„S tím vynálezem to je trochu jinak, ale můžeme se spolu potápět kde nás napadne, to je pravda,“ odpovídala jsem, ale přitom jsem rozmýšlela, co našim řeknu a o čem bych asi měla ještě pomlčet.

„A jak to bylo s tou krakaticí?“ zeptala se i máma.

„Zaútočila na nás,“ přikývla jsem. „Tam dole je tma a navíc se na nás vrhla zezadu. Považovala nás asi za snadnou kořist. V tom se ale spletla.“

„Jak vidět, jste naživu,“ podíval se na mě tázavě táta. „Ačkoliv, v těch novinách se píše, že jste byli oba těžce zranění, zejména Viktorín byl na tom špatně. No, když tě tak vidím, je mi jasné, že ty zprávy opět přeháněly.“

„Nepřeháněly,“ odušila jsem provinile. „Viktorín přišel o oči, ani já jsem nevypadala lépe. Ta potvora byla silnější než jsme čekali. Jenže – víte dobře, že se Viktorínovi i mně všechno rychle hojí. Dnes už jsem v pořádku a Viktorín bude nejspíše v pondělí.“

„On je vůbec dobrodruh, že mu není rovno,“ přisadila si máma. „A ty s ním. Je-li pravda, že žije už od jedenáctého století, potěš Pánbůh! A vůbec, celé to vaše manželství mi připadá jako strašlivě nerovné.“

„To ti jenom tak připadá, mami,“ chlácholila jsem ji.

„Já už jsem ti říkal, že budeš jednou litovat,“ dokončil táta. „Počkej až zestárneš a on bude pořád stejný, jak tě to bude mrzet...“

„Už jsem ti říkala, že to je moje věc,“ odušila jsem.

„Tvoje?“ vybuchl táta. „Nás se to přece bude týkat také. Jsi přece pořád naše dcera! Když budeš nešťastná, kdo se na tebe bude muset dívat?“

„A ty by ses na mě raději díval, kdybych byla slepá?“

„Tak jsem to nemyslel. Je nádherné, že ti vrátil oči, za to mu můžeš být do smrti vděčná. Ale pochop konečně, není to obyčejný člověk. Kdoví, jestli je to vůbec člověk. Jestli to není něco, z čeho mi občas v noci přebíhá mráz po zádech.“

„To by ti musel přebíhat i ze mě, tati,“ usmála jsem se na něho. „Neboj se, Viktorín není zrůda ani nestvůra. Prostě a jednoduše, normální vodník.“

A bylo to konečně venku! To mi to ale trvalo!

„Vodník?“ dívala se na mě nevěřicně máma.

„Myslíš jako... hastrman?“ přidal se táta.

„Ano, přesně to. Poslední český vodník.“

„To je snad jenom pohádka!“ vyhrkl táta.

„Není,“ ujistila jsem ho. „Proto žije tak dlouho, proto má takové úžasné vědomosti.“

„A nebojíš se, že tě utopí?“ starala se máma.

„To už udělal,“ usmála jsem se navzdory jejich zděšení.

„Ale jak to...“

„...že jsem tady? Jednoduše. Utopil mě a pak oživil. Oživovat utopené umím už i já. Mami, tati, vás opravdu ještě nenapadlo, jak to, že mám oči, ačkoliv jsem je měla vypálené atomovým ohněm? Dnes vám konečně smím povědět, co se mnou je. Změnila jsem se v hastrmanku. Jsem teď stejná jako Viktorín.“

„Cože? Řekni to ještě jednou! Ty že jsi...“

„Stala jsem se vodní ženou a proto se nebojím, že by mě mohl Viky utopit. Jsme teď na tom stejně nebo skoro stejně. On je sice o nějakých devět set let starší, ale to se za pár století srovná.“

„Blaženko!“ rozbřečela se máma. „Co se to s tebou...“

„Mami, nebreč,“ těšila jsem ji. „Vždyť na tom přece není nic špatného. Tolik se neodlišujeme, abys v tom musela vidět kdovíjaké neštěstí. Pořád jsme ještě lidé.“

„A čím se vlastně lišíte? Víš to aspoň?“

„Vím to skoro přesně,“ ujistila jsem je. „Mohla bych vám vyjmenovat odlišnosti, ale stačí snad nejdůležitější z nich. Můžeme dýchat i pod vodou, proto nám nehrozí utopení ani na dně Atlantiku. Máme zvýšené regenerační schopnosti, takže mi narostly oči a všechny rány se nám rychleji hojí. S tím souvisí dlouhověkost, budeme stárnout pomaleji než dosud a měli bychom žít až několik tisíciletí. Poslední důležitou změnou je telepatická řeč. Umíme spolu hovořit beze slov, dokonce i pod vodou, kde se jinak ani mluvit nedá. Jsou to všechno samé výhody.“

„Nějaké nevýhody to má jistě také...“

„Ty nejsou podstatné,“ přisvědčila jsem. „Naše telepatie může být i nevýhodná. Neudržíš tajemství, když ti ten druhý čte myšlenky. Nedá se lhát ani podvádět. My si s Viktorínem nemůžeme ani zahrát karty.“

„A jak to tedy děláte?“

„Jednoduše. Karty nehrajeme a nemáme před sebou žádná tajemství.“

„To by snad byla spíš výhoda,“ podívala se máma na tátu.

„Možná,“ odtušil. „Jaké to má jiné nevýhody?“

„Ty nevýhody jsou podobného druhu. Už jsme o tom s Viktorínem přemýšleli. Třeba dlouhověkost. Kdyby se podařilo změnit všechny lidi ve vodníky, nastala by za současného stavu věcí katastrofa a matička Země by nám brzy nestačila. Není možné spojit dlouhověkost s nekontrolovatelnou populační explozí. Lidé si budou muset zvyknout na jiné podmínky. Jinou takovou nevýhodou je, že lidé a vodníci nemohou mít spolu děti. Musí být vždy oba téhož druhu. Dá se to vyřešit jen tak, že se na vodníky změní oba.“

„Ta přeměna – je hodně složitá?“

„Je, ale je možná.“

„Myslím, že ty nevýhody jsou proti výhodám zanedbatelné,“ uvažoval táta. „Jen mi ještě řekni, proč je vás vodníků tak málo?“

Vysvětlila jsem jim, že mezidruhovú přeměna byla donedávna nemožná a že jsem první přeměněná.

„A proto bych vás oba chtěla přesvědčit, abyste se také dali přeměnit na vodníky,“ dodala jsem.

„Přeměnit?“ podívali se na mě udiveně.

„Ano, myslím to vážně,“ ujistila jsem je. „Tvrdíte, že mě nechcete vidět nešťastnou. Já zase nechci vás dva vidět stárnout. Nabízím vám tu možnost, jsem přece vaše dcera. Berte, dokud je ruka Páně otevřená.“

„My už jsme si na svůj lidský úděl zvykli...“

„Na život vodníků si zvyknete snadno. Vždyť se pro vás nic nezmění. Když nepřijdete do vody, nevyužijete výhodu dýchání ve vodě, ale to není nutnost. Budete jen žít déle než je obvyklé. Čtení myšlenek je příjemné, máte-li se rádi a nemáte-li před sebou tajemství.“

„V tom případě přeměň nejprve Jindru.“

„Na toho se dostane,“ souhlasila jsem. „Ale Jindra je mladý, u něho zatím stárí nehrozí.“

„A je to odzkoušené?“ zajímala se máma. „Kolik lidí toho už využilo – kromě tebe?“

„S Viktorínem jsme změnili primáře Vomáčku s jeho ženou. Jsou sice mladší než vy, ale primář Vomáčka potřeboval telepatii, aby mohl používat vodnické lékařské prostředky.“

Chvíli jsme neříkali nic.

„Nech nám ještě čas, ať si to pořádně promyslíme,“ žádal mě táta. „To není jen tak...“

„Vím, tati,“ odpověděla jsem s něžností v hlase. „Já na vás nespěchám. Ale mám pro vás ještě jednu novinu. Budeme mít s Viktorínem dítě.“

„Cože? Vážně?“

Ani tentokrát nehráli žádné překvapení. Musela jsem jim to zopakovat a ujistit je, že jsem v naprostém pořádku. Také jsem jim vysvětlila, že u vodníků potrvá gravidita dva roky, takže jsem sice v dvanáctém měsíci, ale přitom teprve v první polovině a nemůže to být na mně ještě znát.

„Tak vidíš!“ vzlykla máma. „A místo abys teď na sebe dávala pozor, podnikáš s Viktorínem ztřeštěné výlety na dno Atlantiku.“

„Zatím mi to nevadí,“ ujistila jsem ji s úsměvem. „Pořád jsem schopná takovou cestu podstoupit. Napřesrok budu mít kulatoučké bříško a s výlety bude konec. Budu tak chodit celý další rok, ale tahle nevýhoda mi nevadí. Už se na to těším.“

„A to dítě – bude člověk, nebo vodník?“

„Vodníček,“ mami, ujistila jsem ji šťastně. „To bude krása! Viky říká, že si s ním možná budu moci telepatii popovídat ještě dříve, než se narodí. Domluvili jsme se, že mu budeme říkat Oldřich.“

Tím jsem je naprosto spolehlivě rozbřečela. Žádný div, tohle jméno bylo v naší rodině bolestivé od chvíle, kdy jsme se dozvěděli o tragickém osudu brášky. Teď se ale k té bolesti přidávala radost a vytvářela zvláštní hořkosladkou směs; ne v ústech, ale na duši.

Odjížděla jsem s pocitem, že se stalo to nejlepší, co se stát mohlo. Mámu s tátou jsem měla ráda a hřála mě myšlenka, že se k nám určitě brzy přidají. Přeměníme i brášku a bude z nás kompletní vodnická rodina.

Ale málo platné, první hastrmanská rodina jsme byli já a Viktorín.

Ten večer jsem šla spát brzy. Ležela jsem v ložnici sama a v naprostém tichu a klidu jsem zkoušela poslouchat myšlenky svého nenarozeného dítěte.

Asi jsem je probudila. Náhle jsem začala vnímat pocit stočeného těla v malé prostore plné vody. Zkusila jsem se na lůžku protáhnout. Bylo to příjemné, ale vyslala jsem to asi hodně zřetelně a v témže okamžiku se mi v bříšku něco napnulo. Současně jsem měla dojem, jako kdybych šlápla bosou nohou na koberec, politý teplou vodou.

Trochu se mi z toho rozbušilo srdce. Teď by tady měl být Viktorín, aby si to užil se mnou! Raději jsem na to přestala myslet a po chvílce jsem pocítila uvolnění. Pocity zmizely, miminko zřejmě usnulo.

Že bych komunikovala se svým dosud nenarozeným dítětem? To by bylo krásné!

A opět mě zachvátila netrpělivost. Už aby tu byl se mnou Viktorín! Objímala jsem místo něho peřinu a neprojevila jsem ani za mák jeho trpělivosti.

Pozitíí tu bude se mnou, opakovala jsem si.

Vlastně mám pouhý den na to, abych se přesvědčila, zdali se mi to všechno nezdálo, uvědomila jsem si. Nesmím kvůli tomu miminko zbytečně budít, ale až se vzbudí, zkusím to všechno zopakovat.

A s tím předsevzetím jsem usnula.

Druhého dne jsem se rozhodla vzít si dovolenou, spojenou s výzkumem miminka. Udělala jsem si letnou snídani, po ní jsem vlezla pod peřinu, uvolnila se a soustředila se na své nenarozené dítě. A opravdu, jasně jsem si uvědomila okamžik, kdy se probudilo a telepaticky se do mě zavěsilo. Zprvu jsme se spolu jen tak protahovali. Kopalo mě přitom trochu zevnitř, ale to se dalo vydržet, šlo přece o mé dítě!

Potom jsem se soustředila na jeho ručičky. Nedá se ani vypovědět, jak nádherně mi bylo, když jsem mu pomohla chytit se jednou rukou za druhou. Vnímala jsem, jak osahává vlastní ruku a je tím udivené. Po chvílce jsem ale pocítila únavu a dítě ve mně opět usnulo.

Vstala jsem, oblékla se a chvíli se věnovala něčemu jinému. Zběžně jsem zkontrolovala hrníčky i jejich obyvatele. Moc jsem přemáhala pokušení probudit Viktorína a podělit se s ním o své poznatky. Zapnula jsem si rádio a poslechla si, co se povídá ve světě a u nás. Zajímalo mě, jestli naše mise do Atlantiku vzbudila větší rozruch, ale zdálo se, že kromě jednoho článku se nikdo o nás nezajímá. Bylo to tak pro nás jistě lepší.

Do večere jsem navázala kontakt s malým Oldříškem celkem pětkrát, obvykle po dvou až třech hodinách. Nebylo toho moc, obvykle brzy ztratil zájem a usínal, ale když se probudil, zase se ke mně rád obracel. Skoro se mi zdálo, že si mě sám zavolá, když se mu hned neozvu.

Radiotelefonem jsem zavolala Záchranou službu, kde pro mě naštěstí žádný případ neměli. Moje další starost byla spojena se zavoláním na Hrad, co je nového tam. Telefon vzal komorník Josef a ujišťoval mě, že je všechno

s královstvím v nejlepším pořádku. Optala jsem se ho, zda ví o naší cestě do Atlantiku. Věděl, ale jen v rozsahu novinového článku, který jsem už znala.

K večeru jsem si trochu zaplavala v bazénu. Zajímalo mě, jak Oldříšek snáší přechod mezi živly. Sedla jsem si na kraj bazénu s knížkou a když jsem poznala, že se probouzí, vlezla jsem proti svému zvyku pomalu a opatrně do vody. Pomalu jsem se ponořila. Miminko na to nic, možná si změny ani nevšimlo. Pak jsem se potopila a nadechla se vody. Oldík nic, chtěl si se mnou hrát. Samozřejmě, došlo mi, vždyť je vlastně pořád ve vodě a ještě neví, že by tomu mohlo být jinak.

Rozsvítla jsem všechna světla bazénu až na dno a nechala jsem se antigravitačními nárameníky táhnout dolů. Přitom jsem si uvnitř myšlenkami hrála s Oldříškem. Okolní tlak rychle stoupal, na dně už bylo poutivých padesát atmosfér. Dole jsem se posadila na dno. Olda si klidně hrál se svými ručičkami a dožadoval se pozornosti. Očividně mu těch padesát atmosfér nevadilo.

Pomalu jsem se vynořila. Než jsem se dostala nahoru, syn se unavil a spokojeně usnul. Nevzbudil ho ani přechod do vzdušného živlu, ačkoli jsem chvíli nezadržitelně kašlala vodu, abych mohla popadnout dech.

Voda pro lidi původně nebyla přirozeným živlem, ale vesmírané tady kdysi odvedli perfektní práci. Dnes jsme je dokázali napodobit podle jejich vzoru. Musela jsem je chtít nechtít obdivovat, ačkoli jsem je sama na vlastní oči nikdy neviděla a neuvidím. Byla jsem jim vděčná i za nezapomenutelné zážitky, které jsem právě prožila. Hráť si se svým dítětem ještě před jeho narozením – to se žádné ženě dosud nepoštěstilo.

K večeru jsem ale nevydržela a probudila Viktorína.

Byl už zdrav, snad se mu jen měly oči trochu více usadit. Co se ode mě dozvěděl o našem Oldříškovi však stálo za to a jen litoval, že první kontakty zaspal. Když jsem mu nadšeně vykládala, jak se Oldík dožadoval mé pozornosti na dně pět set metrů hlubokého bazénu, Viktorín sebou náhle trhl.

„Blaženko – myslíš, že se Oldříšek naučí pomyslit si: *Pusťte nás dovnitř?*“

Zůstala jsem stát, jako kdyby vedle mě udeřil hrom.

Cožpak se dá záhadná podmínka vesmíranů vyplnit tak snadno? Naučit dosud nenarozené dítě telepatické řeči, aby dokázalo zopakovat jednu jedinou větu? Zvlášť když na učení budu mít ještě skoro celý rok?

„Viktoríne!“ vykřikla jsem nahlas nadšením.

„Blaženko – to je přece tak logické, přirozené, že se jen divím, že jsem na to nepřišel už v tom Atlantiku.“

„Trošku se obávám, abych mu neublížila,“ pomyslela jsem na Oldříška.
„Je ještě příliš malý.“

„Ale říkala jsi, že si prohlíží ručičky. To děti dělají až ve třetím měsíci po narození.“

„Uvidíme,“ pohodila jsem hlavou. „A vůbec, jak můžeš vědět, co malé děti dovedou a co ne?“

„Viš, kolik tisíc dětí už jsem obdivoval a záviděl jejich rodičům?“

„To už teď nemusíš,“ objala jsem ho.

Waolnai

Druhou výpravu do Atlantiku jsme měli lépe připravenou než první výlet, uspořádaný příliš narychlo.

Především jsme měli lépe připravené vznášedlo. Nepočítali jsme, že bychom měli mít uvnitř vzduch a nevadil nám tlak. Proti mořským obludám jsme však měli několikerou nově namontovanou ochranu.

Předně byl povrch vznášedla pokrytý vrstvou mechanického tlumiče *krešo*, osvědčeného na povrchu pevnosti Miráž. Tlumič měl odolat nárazům i pokusům o promáčknutí karosérie, ať by se o to pokusili mořští dravci, nebo něco jiného.

Druhou obranou byly elektrody, schopné vyslat do okolí naší ponorky elektrické výboje o napětí až tisíce voltů. To na povrchu ponorky vytvářelo bublinky vodíku a kyslíku, na něž se voda proudem rozkládala.

Třetí obranou byly pevné pláty, pokryté rovněž tlumící vrstvou *krešo*. Díky sklopným hydraulickým pákám bylo možné zevnitř nahradit vyražená skla a hydraulika mohla překonat i značný odpor zvenčí.

Poslední obranou byly opět naše osvědčené prsteny.

Vzlétli jsme brzy ráno a po několika hodinách letu jsme se už opět nacházeli nad označenou oblastí.

Americké lodi tu setrvaly, ačkoliv od naší první návštěvy uplynulo několik měsíců. Viktorín se s nimi chvíli dohadoval za pomoci reflektorů Morseovou abecedou. Na rozdíl ode mne ji znal, já jsem jen němě přihlížela.

Dohadování tentokrát rychle skončilo pozváním k přistání na palubu letadlové lodi. Stačilo prý oznámit, že jsme to my a bylo všechno v pořádku.

Admirál Fletcher nás přivítal na palubě, kam rychle přiběhl. Zvědavě si nás prohlížel. Zeptala jsem se, co se mu na nás zdá divné, dobře jsem však tušila oč mu jde.

„Zdravotníci se dušovali, že budete mít strašlivé jizvy v obličeji a král Viktorín měl být dokonce slepý. Jsem rád, že se v tomto bodě zmýlili.“

Admirál se přitom usmíval. Zdálo se, že to myslí upřímně a je rád, že jsme v pořádku.

„My jsme zase očekávali, že už tu nebudete,“ podotkl též s úsměvem Viktorín. „Doufám, že jste do dna nevrátili!“

„Pojďte ke mně na můstek, něco vám ukážeme,“ pozval nás admirál.

Domluvili jsme se beze slov s Viktorínem a pozvání přijali. Za chvíli jsme byli v prostorné místnosti, kde nám nejprve nabídli kávu a chlebičky. Na pokyn admirála pak všichni místnost opustili a zůstali jsme s ním sami.

„Já jsem naše vědce varoval,“ sdělil nám tišším hlasem. „Ale všichni trvali na tom, že se vrtat musí. Podvolil jsem se tomu naléhání, jenom jsem nejprve méně potřebné lodě odvelel sto kilometrů severněji, aby se jim nic nestalo, kdyby došlo na vaše varování.“

„Jak vidím, nic se tu nepříhodilo,“ usmála jsem se.

„Myslíte?“ podíval se na mě admirál. „No, do jisté míry máte pravdu, lodě zůstaly celé a žádná nezmizela. Ale co se dělo po zahájení vrtu, na to jen tak nezapomenu. Nejprve se jako mávnutím kouzelného proutku ztratil televizní obraz ze všech obrazovek. Obzor se pokryl během minuty mraky a nebylo vidět ani na krok, ačkoliv předtím bylo pět dní jasno a skoro bezvětrí. Nastala bouře, blesky a hromy nás osvětlovaly, ale přitom se neobjevily žádné vlny, což se mi zdálo ze všeho nejpodivnější. A potom – jak náhle to začalo, tak rychle to skončilo. Jen se všem zpozdíly hodinky. Všem stejně – o osm minut a šest sekund.“

„Varovala jsem vás – ale jsem ráda, že se nikomu nic nepříhodilo.“

„Vzpomněl jsem si na vaše varování a nebylo mi dobře,“ pokračoval admirál. „Naštěstí se nic víc nestalo. Nikomu to nezkřivilo ani vlas na hlavě – až na naše odborníky, kteří půl hodiny poté málem zešedivěli. Na začátku té divné bouřky se nám uvolnilo lano s vrtákem. Když všechny úkazy skončily, vytáhli jsme je nahoru, ale nestačili jsme se divit. Chcete se také podívat, jak vypadal jeho konec?“

Otevřel před námi podlouhlou bednu. Ležela v ní asi metr dlouhá část ocelového lana o průměru asi deseti centimetrů. Na jednom konci bylo odříznuté, zřejmě pilkou na kov. Druhý konec se mi zdál otavený, na jeho okrajích byly krůpěje kovu a půlmetrový kus nad tím měl vlákna zakroucená mnohem více, než byl zbytek lana.

„Rezonanční ohřev,“ prohlásil znalecky Viktorín, když si prohlédl konec lana. „Asi poznali, že nepředstavujete pro základnu nebezpečí. Proto vám jenom zabránili vrtat dál.“

„Co vy o tom víte?“ podíval se na nás admirál zkoumavě.

„Dost, abychom se tam dnes pokusili proniknout,“ prohlásil Viktorín.

„To si ovšem troufáte!“ zhodnotil to admirál.

„Minule jsme dostali jako úkol podmínku, o které jsme si mysleli, že je nesplnitelná. Dnes jsme tu, protože se ukázalo, že není tak nemožná, jak to vypadalo původně.“

„Jakou podmínku jste dostali?“

„Vstup do té základny se otevře, když o to požádá dosud nenarozené dítě,“ prozradil admirálovi Viky naše tajemství. Souhlasila jsem s ním, že tu podmínku nikdo jiný než vodníci nemůže splnit, nemuseli jsme ji tajit.

„Divná podmínka,“ kývl hlavou. „Také bych řekl, že je nesplnitelná. Jak jste ji vlastně vyřešili?“

„Máme s sebou dítě, které se dosud nenarodilo,“ usmíval se Viktorín.

„Mám tomu rozumět tak, že královna Blažena je...“

„Ano,“ přikývla jsem. „Budu mít dítě.“

Ted' už to na mně bylo vidět, ale kdybych mu podle pravdy řekla, že jsem v šestnáctém měsíci, nevěřil by mi. A to mě ještě osm měsíců čekalo!

„Dobře, to bych pochopil. Ale pokud jsem vám rozuměl, má to dítě o vstup požádat. To už je přece obtížnější oříšek.“

„Ne tak docela,“ vrtěl hlavou Viktorín. „Naše dítě umí trochu mluvit.“

„Nenarozené dítě – a umí mluvit?“

„Jen trochu,“ ubezpečila jsem ho. „Rozezná zatím mámu, tátu, vlastní ruce a umí opakovat pár slov, ale mohlo by to stačit.“

„To přece není normální. A vy je chcete potopit na dno Atlantiku?“ zděsil se.

„Vždyť tam s námi bylo už minule,“ přikývla jsem. „Hloubka mu nevadí, jako nám.“

„Dám se přeložit k pasákům krav,“ posteskl si trpce admirál Fletcher. „Tohle je na mě trochu moc.“

Vznášedlo dopadlo na hladinu a okamžitě se ponořilo.

Do kabiny se vevalila studená voda. Zpočátku to bylo nepříjemné, ale Viktorín zapnul ohřívání a zavřel okna. Za chvíli tu bylo docela příjemné teplo. To už jsme klesli do víc než tisícimetrové hloubky a pokračovali dál rychlostí potápějící se cihly.

Jak je na tom Oldříšek? staral se Viktorín.

Zdá se, že spí, odtušila jsem. Aspoň bude čilejší. Ostatně – můžeme na příhodný okamžik počkat, času máme dost.

Chvíli jsme každý přemýšleli o něčem jiném. Já jsem se věnovala spíše miminku, Viktorín okolí.

Mám s sebou nějaké osvětlovací bomby, pomyslel si, abych to určitě zachytila. Když některou odpálím, osvětlí nám celé okolí jako ve dne.

Myslíš, že to bude účinnější než *krešo* reflektory?

Domnívám se, že ano. Zkusím jednu, máme jich dost.

Myšlenkovým příkazem cosi spustil. Chvilí nic, pak pod námi vzplála oslnivá záře a přinutila mě zavřít oči. Měla jsem je přizpůsobené tmě a tohle mělo účinky jako znenadání hozená hrst písku. Když po krátké chvilí záře opět pohasla, pootevřela jsem oči, ale neviděla jsem vůbec nic. Předtím jsem pozorovala alespoň světélka na řídicím panelu, teď jsem byla úplně oslněná.

To tedy nebylo to pravé, pomyslela jsem si kriticky.

Chybami se člověk učí, odpověděl mi Viktorín myšlenkou.

Ano, ale ne vždy. Například pyrotechnici se zásadně učí jen z chyb těch druhých, protože když sami udělají chybu...

Klesali jsme pořád stejně, teď už jen s reflektory. Bylo od nich světla dost, ale voda ani denní světlo nepustí dál než asi do šedesáti metrů. Ani nejlepší reflektor nedosvítí dál než slunce. Ačkoli nad námi pražilo plnou polední silou, tady dole byla tma jako ve sklepe.

Jak se vlastně dívali vesmířané? napadlo mě. Říkal jsi, že měli oči.

Ano, viděli i na dálku. Kromě očí vnímajících světlo měli ultrazvukové vidění jako delfini. Kdybychom se měli pohybovat na dně moře častěji, asi by nám nezbylo než si nějaký takový přístroj udělat.

Proč ještě žádný nemáme? vyčetla jsem mu.

Protože mě to nenapadlo, opáčil.

Hloubkoměr překročil třetí tisícovku a blížil se k půlce čtvrté tisícovky.

Budeme muset zpomalit, uvažoval Viktorín. Co Oldříšek?

Pořád ještě spí, ujistila jsem ho.

Když jsme si spolu hráli, Viktorín přihlížel. I on zachycoval telepatické odezvy dítěte, když byl nablízku, ale málo platné, já jsem byla bližší a se mnou Oldík komunikoval častěji. Viktorín hrál až druhé housle, ale byl rád, že to může vnímat aspoň okrajově. Naštěstí je žárlivost vodníkům cizí.

Pod námi se objevilo dno. Byl to zřejmě vrcholek podmořského kopce a Viktorín okamžitě zamířil k jihu, kde se terén svažoval dolů.

Tři tisíce osm set metrů. Znamenalo to začít hledat správnou úžlabinu. Viktorín vyrovnal pád a chvíli jsme pluli vodorovně. Pak terén před námi zmizel, vznášedlo opět začalo klesat, ale už ne tak prudce.

Čtyři tisíce metrů.

Budeme chvíli kroužit, navrhl Viktorín. Neslyším nikoho mimo nás.

Usmála jsem se. Neslyšeli jsme pochopitelně nic, ale už jsme si zvykli telepatické vnímání označovat pojmem slyšet. Zatím nedocházelo k omylu.

Je tu někdo? pomyslel si zřetelně Viktorín.

Žádná odpověď.

Přehoupali jsme se přes nevysoký val, za nímž bylo další rozeklané údolí, rozvětvené do mnoha úžlabin, které se rozprostíraly do všech stran, ale nejvíce na jih.

Je tu někdo? pomyslel si opět Viktorín.

Základna je uzavřena, ozval se nám v hlavě silný, hodně nepříjemný hlas. Strážní roboti – Kerberové.

Zkusila jsem probudit Oldříška, ale spal – jako mimino. Co je miminku do základen mimozemšťanů? Nezbyvalo nám než počkat, až se vzbudí.

Splnili jsme vaši podmínku, oznámil Viktorín robotům jasně a zřetelně. Přišli jsme dva a přitom tři. Všichni tři umíme vaši řeč. Domníváme se, že nastal čas.

At' promluví to dítě! požadoval nepříjemný hlas strážného robota.

Počkáte chvíli? pomyslela jsem si s obavami. Dítě právě spí, to je u tak malého tvorečka přirozené.

Rozumíme, zazněla nám v hlavách odpověď. **Čekali jsme stovky let.**

Oddychla jsem si. Moje obavy se nesplnily. Bála jsem se, že nás roboti odmrští dříve, než se Olda vzbudí.

Pokusila jsem se jemně telepaticky se dotknout spícího chlapečka. A skutečně, zdálo se mi, že se probouzí.

Oldříšku, budeme si hrát? zeptala jsem se ho jako obvykle.

Ano, ano, mami! zavrňelo nenarozené dítě.

Umíš ještě, co jsme se učili? Řekni nám to.

Pusťte nás dovnitř, papouškovalo mimino.

Nastal čas! ozvala se nám v hlavách hromová odpověď.

Mami, co to? Bojím... bojím... zarazil se polekaný Oldříšek.

To nic, chlácholila jsem ho.

Táta není?

Jsem tady také, ozval se jemně Viktorín. Budeš cvičit?

Olda se začal protahovat. Zatímco jsme procvičovali ručičky a nožičky, s úžasem jsem pozorovala, co se to děje venku, na dně Atlantiku.

Moře se kolem nás rozsvítilo. Bylo tu světlo jako v našem bazénu na základně. Nebylo to tím, že by zde svítily nějaké další světelné zdroje. Voda kolem nás v okruhu stovek kilometrů zprůhledněla jako vzduch a mořské hlubiny nečekaně zalilo sluneční světlo, které sem za normálních okolností nikdy nepronikne.

V tom světle jsme viděli miliardy ryb a dalších mořských živočichů, vznášejících se nad námi v průhledné vodě jako ptáci ve vzduchu a snažících se prchnout co nejdál odtud. Plavali tu vyděšení žraloci, hejna drobných

rybek, ale i obrovské velryby. Byl to nezvyklý, úchvatný pohled, ale k tomu všemu jsem spatřila něco, co mě přimrazilo údivem.

Hora před námi se otevírala.

Ne tak, jako dveře na naší základně v Čechách. Zdálo se mi, že se hora pomalu pohnula, otevřela na nás ohromná ústa a chystá se spolknout nás jako malinu. Jakoby to ani nebyla hora, ale obrovský netvor, celá tisíciletí ležící na dně moře. Po jejích úbočích prchaly stovky malých i velkých chobotnic, obrovských hlubinných krabů a ryb.

Objevila se obrovská chodba. Nebyl to obvyklý tunel skrz skálu, ale jícen, tvořený modrošedými prstenci. Nepravidelně z nich tu a tam zářilo zelenavé světélkování. Uvnitř se objevilo modré světlo, zdánlivě vycházející přímo z vody. Osvětlovalo i nás, protože nám vyplulo vstříc. Chodba vedla šikmo dolů do hlubin pod mořským dnem. Byla přímá a určitě kilometry dlouhá, ale viděli jsme tam, ačkoliv voda za normálních okolností tak daleko světlo nepropustí.

Tohle jsem viděl naposledy šestého července léta Páně tisíc čtyři sta šedesát pět, vydechl nadšeně Viktorín. Byl jsem tu jen jednou, poprvé a do dnešního dne naposledy.

Vznášedlo se pohnulo. Viktorín vyslal příkaz a my jsme vplouvali do dlouhého osvětleného jícnu. Jakmile jsme překročili hranici ústí, začala se za námi chodba zavírat. Ve zpětném zrcátku jsem mžikem spatřila, jak se profil chodby mění z kruhového na eliptický, zplošťuje se čím dál víc, až se změnil v úzkou štěrbinu a ta se pevně stiskla. To všechno se dělo sotva pár metrů za zádí vznášedla. Hora nás zkrátka spolkla jako malinu.

Nevycházela jsem z údivu, ale Oldříšek, který nic z toho neviděl, se začal domáhat svého. Pomáhala jsem mu hrát si se svými ručičkami, pak s nožičkami a nakonec s hebkou, měkkou, poddajnou hadicí, kterou měl na dosah. Oldříšek byl vlastně první lidské dítě, které si vědomě a aktivně hrálo s vlastní pupeční šňůrou, ale v této chvíli jsem se tomu ani nedivila, ani mě to nepřivádělo k vytržení.

Přede mnou se odehrávaly dvě epochální události – a těžko rozhodnout, která je úchvatnější. Polovinu své pozornosti jsem proto soustředila na hru s dítětem, současně jsem nepřestala pozorovat velkolepé divadlo, které se před námi otevíralo.

Propluli jsme chodbou a vpluli do veliké haly několik kilometrů od ústí, hloubkoměr ukazoval přes pět kilometrů. Oldříšek se konečně unavil hrou a usnul, takže jsem se mohla plně soustředit na zázračné prostředí, které nás obklopovalo.

Hala měla jistě několik kilometrů v průměru a její výška i hloubka byly impozantní. Vpluli jsme do ní v polovině. Nad námi se ve výšce dobrých tří set metrů majestátně klenul strop trochu podobný žebrovanému vnitřku gotických katedrál, či zevnitř viděnému břichu obří ryby. Tmavočervená barva se světlejšími, do žluté barvy přecházejícími mezižeberními pásy, skutečně připomínala více gigantické hovězí půlky, jak je občas vidáme vozit do masných krámů. Ve stejné hloubce pod námi bylo dno haly, pro změnu světle šedé.

Na dně haly ležely spousty obřích rejnoků. Tmavé hřbety i ploutve byly jasně osvětlené světlem, které se tady rozprostíralo všude a zdánlivě nemělo jiný zdroj než vodu, která prostoru zaplňovala. Tisíce modravých rejnoků se ztrácely v nedohlednu. Letadla pro lidi – vodníky, ukázal na ně Viktorín s pohnutím. Staré dobré *kosočtverce!* Neviděl jsem je pět set let! vzdychl si.

Vznášedlo náhle přestalo poslouchat jeho vůli a zamířilo s námi samo napříč obrovskou prostorou. V první chvíli se Viktorín vzepřel, ale když se vznášedlo poslušně zastavilo, pochopil, že nejde o násilné potlačování naší vůle, spíš o pomoc. Od té chvíle už ani neurčoval jeho směr.

Propluli jsme jasně osvětlenou halou skoro kilometr od vstupní chodby. V boční stěně byl vchod do menší haly, kde vznášedlo jemně dosedlo.

Tato hala mnohem více odpovídala lidským rozměrům. Výška sotva pět metrů, délka kolem dvaceti a šířka odhadem dvanáct metrů. Ale ani to nebyl náš cíl. Otevřely se další dveře, tentokrát velice podobné těm na základně v Čechách.

Dál poplaveme sami, odhadl Viktorín. Pomůžeme si ale nárameníky.

Nebyla jsem proti. Už to, že jsme se nacházeli v hloubce pěti tisíc metrů v prostorách tajuplné Atlantidy, bylo pro mě vzrušující, ačkoli jsem neměla nejmenší tušení, jak je to zde uspořádané a co vlastně budeme dělat. Byly tu jen jasně ozářené bílé stěny, ale naše okolí se podobalo známému prostředí základny v Čechách, takže jsem ani na okamžik nezaváhala.

Otevřeli jsme dveře vznášedla a vystoupili.

Voda tu byla teplá a velmi vzdušná, nejspíš upravovaná. Zamířili jsme spolu jako dva delfíni do dalších otevřených dveří, za nimiž byla krátká, sotva deset metrů dlouhá chodba stejného průřezu jako na všech základnách. Všechny kilometry chodeb měly společné, že je stavěly bytosti o rozměrech velryby a stavěly je pochopitelně podle svých potřeb.

Na konci chodby byly další dveře. Otevřeli jsme je opět myšlenkovým příkazem. Za nimi byla další větší místnost. Byla prázdná.

Vpluli jsme dovnitř a nerozhodně jsme se zastavili.

Co se bude dít? zeptala jsem se Viktorína.

Nevím, odušil. Byl jsem tu jednou před dávnými časy, ke všemu jen na krátké návštěvě. Vůbec jsem se nedostal do této místnosti, byl jsem jen na kraji základny.

Chvíli jsme se na sebe nerozhodně dívali.

Vítejte, lidé Země! ozvalo se nám v té chvíli v hlavách. Telepatický hlas, který jsme slyšeli tentokrát, nebyl nepříjemný, naopak. Vyzařovala z něj sice síla, ale na druhé straně pochopení, porozumění, klid a jistota.

Nepředpokládal jsem, že se sem dostanete, pokračoval hlas v našich hlavách. *Jestliže jste tady, pak se vám podařilo překonat dětství vašeho rodu. Vítejte nám.*

Kdo jsi? Zeptala jsem se.

Jsem strážný duch této základny a pán světa, ozvala se nám odpověď. *Jsem tu, abych střežil odkaz Tvůrců a dal se do služeb myslících bytostí, které jako první splní podmínky druhé úrovně. Splnili jste je a proto vám od dnešního dne patřím se všemi základnami na celém světě.*

Jaké byly pravé podmínky druhé úrovně? otázal se pro změnu Viktorín.

Tvůrci stanovili jiné podmínky pro jiné skupiny bytostí, vysvětloval nám hlas. Pochopila jsem, že se nejspíš jedná o robota, ale současně jsem měla dojem, že je to jiný robot, než s jakými jsme se dosud setkávali. Tenhle se k nám nechoval stroze, ale jinak, mnohem laskavěji než ostatní – zejména než strážní Kerberové.

Nejsem pouhý robot, odpověděl mi ihned. Jako bych v tom hlase slyšela úsměv.

Jsi tedy živý tvor? zeptal se nevěřičně Viktorín.

Jsem, kdo jsem, zněla odpověď. *Zatím mě můžete jen těžko pochopit. Nejsem živý ve smyslu živé organické hmoty, jakou jste vy i Tvůrci, nejsem ani pouhý robot ve smyslu mrtvé hmoty obdařené logickými schopnostmi. Jsem uměle vytvořená bytost podle záměrů Tvůrců, to mám společné s roboty. Mám větší inteligenci, znalosti i zkušenosti, než vy sami, ačkoliv jste překročili práh druhé úrovně. V tom jsem blíže svým Tvůrcům. Na každém světě, vhodném pro rozvoj života a myšlení, nechávali Tvůrci jedinou takovou bytost, jako jsem já.*

Máš aspoň nějaké tělo, konkrétní formu? Nebo jsi tvořený rozptýlenou strukturou, jako roboti základny?

To druhé, souhlasil. *Jen na vyšší úrovni. Mám však i těla, takže mohu vystupovat i jako konkrétní bytost.*

Jak tě máme nazývat? Mezi námi je zvykem...

Nazývat? Ano, znám vaše zvyky. Dáváte si jména, je to jednodušší k odlišení různých jedinců. Proč by ale bylo nutné dávat jméno bytosti, která je na celém světě jedna jedinečná?

Třeba proto, že jsme si zvykli oslovovat toho, na koho se obracíme, odušil Viktorín.

Budu vaše zvyky respektovat, souhlasila bytost. Můžete tedy používat mé druhové jméno, které mám s jinými sobě rovnými. Tvůrci nás nazývají Waolnai. Můžete mi tak říkat i vy, pokud to bude pro vás přirozenější.

Dobrá, ale rád bych se vrátil k podmínkám druhé úrovně. Jaké byly naše podmínky?

Splnili jste je přece. Znáte je tedy.

Tuším oč jde, ale chtěl bych je slyšet konkrétně od tebe. Jaké byly?

Tvůrci očekávali, že ani důkladný výběr neodstraní stále nebezpečí odklonu psychické orientace, spojené se vzrůstem sobectví a násilí. To by vedlo ke zkáze a proto se rozhodli nepodporovat váš druh, pokud se nedokáže zbavit vlastností, které mu hrozí zkázou. Podle aproximací Tvůrců se mohl nejen horský člověk, ale i váš druh několikrát ocitnout na pokraji katastrofy, vždycky zaviněné vámi samotnými. Nejdůležitější podmínka byla tedy – přežít.

To ale nestačilo. Vyžadovali jste, aby k vám promluvilo nenarozené dítě. Proč?

Druhou podmínkou bylo dokázat změnit dosavadní nadhorský druh člověka ve vodní. Kromě přeměny jako takové bylo nutné udržet dosavadní přirozený způsob rozmnožování vašeho druhu. Jedna z vypočítaných slepých cest vašeho vývoje by se ubírala vyloučením přirozeného způsobu a zavedením reprodukce umělé. V tom případě by vám během dvaceti až padesáti tisíciletí hrozila degenerace a konec druhu. Nenarozené dítě schopné telepatické komunikace proto zvolili jako podmínku, aby vyloučili podvod s implantováním zárodku nemluvícího horského druhu.

Dozvíme se, jaké podmínky byly pro delfiny? zajímala jsem se.

První podmínka byla shodná – přežít. Delfíni byli ohroženější lidmi než naopak, proto jejich podmínky byly jednodušší. Druhou a poslední byla naučit se zpracovávat alespoň jednoduché nástroje. Pro ně by to bylo obtížnější než pro člověka, vždyť zatím žádné nástroje nepotřebují a zvládnout je mohou jen podle vzoru lidí. Kdyby překročili tento práh, předali bychom vládu nad světem jim. Očekávaná doba pro tento čas je do padesáti tisíc let. Jedna z variant dokonce počítá s koexistencí odlišných druhů – lidí s delfíny. Mohlo by pak k tomu dojít mnohem dříve.

A ty nám teď předáš vládu nad světem? ptal se Viky.

Splnili jste důležité podmínky, obavy Tvůrců se nenaplnily, alespoň ne v tom nejhorším. Zůstanu s vámi a budu vám pomáhat, hlavně radou. To neznamena, že byste měli přestat vyvíjet činnost a spolehli byste se jenom na mne a moji pomoc.

Máme velké plány, řekl Viktorín. Pro ně musíme posbírat prostředky z opuštěných základen. Prozradíš nám jejich polohy?

Ve všech letadlech zde na základně jsou zaneseny polohy osmadvaceti základen obývaných vodními lidmi a sedmi, ponechaných pod dohledem robotů. Tyto informace jsem doplnil také do volné kapacity paměti robota vašeho dopravního stroje.

„Děkuji ti, Waolnai,“ skončil dotazy Viktorín.

Brzy se ukázalo, že Atlantická báze má spojení s ostatními základnami, nejen s podmořskými, hlídanými roboty, ale i s pevninskými základnami Strážců - vodníků.

Zajímalo nás pochopitelně jejich rozmístění. Waolnai na požádání vytvořil velikou plastickou mapu světa ve tvaru obrovské, téměř třímetrové koule, vznášející se před námi ve vodě. Pohled na globus, na kterém se zblízka dala rozpoznat nejen města, ale i vesnice, kde byly oceány průhledné až do dna a na jejich hladinách pluly miniaturní lodičky, mě plnil nadšením. Když jsme si chtěli některý vybraný objekt prohlédnout podrobněji, zvedl se nad povrch Země a zvětšil se. Při podrobném rozlišení jsme na něm uviděli i jednotlivé postavičky lidí. Zvětšila jsem si loď Americké třetí námořní flotily, nacházející se ve výšce pěti kilometrů nad námi. Nebyly už přímo nad námi, ale skoro padesát kilometrů stranou. Pluly plnou parou směrem k břehům Ameriky.

„***Vylekali se,***“ vysvětloval mi Waolnai, když jsem se nad tím v duchu pozastavila.

Do podrobností se nepouštěl. Efekty spojené s otevřením Atlantické základny musely stát za to, když se jich vylekali i Američané. Měli přece pro strach uděláno! Nám na tom už tolik nezáleželo. Snad jen v tom, že s lidmi nemůžeme ztratit kontakt, budeme s nimi muset vycházet i nadále.

Na Viktorínovo požádání se rozsvítily všechny základny. Naši jsem poznala ihned, rychle jsem našla Sigmundovu a po několika okamžicích i základnu Karla Albrechta. O těch jsme věděli, ale ostatní už byly pro nás překvapením.

Netušili jsme například o poměrně blízkých základnách na jižním okraji Balatonu a v Polsku u Mazurských jezer. Celkem jich bylo v západní a střední Evropě devět, nacházely se i v Rusku v blízkosti velikých jezer nebo alespoň řek. Bajkal, jezero Issyk-Kul, Ladožské. Jedna základna byla na Jeniseji, osm v Číně, jedna v Japonsku. Indie měla jen jednu základnu na řece Gangá, Afrika u jezera Ukerewe a na horním toku Nilu. V Severní a Jižní Americe ležely další, dohromady jich bylo osmačtyřicet. Zobrazily se i podmořské základny: kromě Atlantické i Středomořská, Madagaskarská, Havajská, Velikonoční, Severomořská a dvě menší, poblíž ostrova Svaté Heleny a Západoaustralská. Čekaly jen na nás. Už nás nesměly odhánět od svých vchodů, ale měly nás poslouchat a plnit naše příkazy.

Zajímala jsem se, jaké množství inkubátorů, čili našich známých hastrmanských hrníčků, budeme mít od nynějška k dispozici. Bylo jich však méně než jsme doufali. Po deseti kusech byly rozmístěny v pevninských základnách a v mořských byl jejich počet ještě menší, po dvou na každou.

Naše zklamání okamžitě vyvážilo ujištění Waolnaiho, že Atlantická a Velikonoční základna umí tyto speciální nástroje vyrábět i hromadně. Inkubátory byly vyvinuty pro nás lidi a byly nám dány jakožto nejjednodušší nástroje, schopné genetických manipulací. Tvůrci nám je zanechali, protože usoudili, že jejich výroba bude v našich podmínkách ještě několik tisíciletí příliš komplikovaná.

„Vy lidé máte od přírody příliš malé mozečky,“ ujišťoval nás Waolnai. „Není v silách jednoho člověka naučit se stavět naše stroje, s výjimkou opravdu jednoduchých. Váš druh ale tento nedostatek úspěšně nahrazuje množstvím. Nikdo z vás už ani není schopen obsáhnout veškeré vědění lidstva a tím méně vědění, které je teprve před vámi. Rozhodnete-li se však pro určitou specializaci, můžete dosáhnout úspěchů srovnatelných s naší úrovní. Je k tomu třeba velkého množství lidí, ale na spolupráci je vaše civilizace založena od raných dob.“

„Možná nám v tom dosud bránil krátký věk,“ nadhodil Viktorín svou domněnku.

„Jistě, ale tuto otázku byste podle našich propočtů vyřešili do dvaceti až třiceti tisíc let i bez nás.“

„Velice by nás ještě zajímalo, podle čeho jste vybírali lidi, které jste měnili na vodní druh, a zavrhovali jste všechny ostatní.“

„Aproximační propočty psychické stability,“ odušil na to Waolnai. „Jsou spolehlivé v rozsahu do tří set let, pak úspěšnost jejich předpovědi

klesá. Můžeme jimi okamžitě vyřadit agresivní jedince, což neznamená, že se tato vlastnost nemůže vyvinout a projevit později.“

„Takže korektní chování zkoumaných lidí po tomto období nezajistí?“

„Ne – a těžko najdete lepší metody. Chování lidí je proměnlivé a dá se ovlivnit tisíci zdánlivě bezvýznamnými maličkostmi. Každý člověk se vyvíjí i během svého relativně krátkého života původních horských druhů.“

„Proto se Indián Kori tak změnil za pouhých pět set let – namísto dobromyslného vodníka nás navštívil zákeřný, krutý vrah,“ pochopila jsem.

„Choval se přesně podle extrémně nevýhodné varianty, ale ani on nevybočoval z propočtených šablon chování. Jedna byla tato – a kdyby bylo takových lidí víc, mohli by zničit celou vaši populaci a následně i populaci suchozemských lidí.“

„Málem se mu to podařilo. Ty jsi o něm věděl?“

„Věděl. Je mi velice líto, že povraždil všechny kromě vás dvou. Bylo to pro mě těžké. Ale i když jsem vás litoval, nesměl jsem vám pomáhat.“

„Proč jsi nesměl pomáhat?“

„Narušil bych výpočty.“

„Jsou výpočty důležitější než zmařené životy lidí?“

„Výpočty samy ne. Kdybych ale zasáhl, nastala by ta katastrofická situace nejpozději do dvou set let a další by následovaly se zvyšující se frekvencí. Nenechali mě tady, abych za vás řešil katastrofy, které si sami způsobíte. Bud' se jim naučíte předcházet, nebo je řešit, ale bez mého zásahu. V opačném případě věnuji svou péči delfinům.“

„I ted', když jsme splnili podmínky?“

„I ted'. Musím vám opakovat, nejsem tu, abych řešil vaše katastrofy.“

„A proč tu tedy jsi?“ pomyslela jsem si. „Jen jako tichý pozorovatel? To je nelidské!“

„Mám jiný, možná stejně důležitý úkol. Musím zabránit katastrofám, hrozícím zvenčí. Dovedu potlačit zemětřesení, zabráním srážkám planety s asteroidy, v nouzi dokáži i odčerpat nadbytečnou energii vaší mateřské hvězdy a zabránit tak jejímu výbuchu, který by váš svět sežehl. Globální pohromy tohoto rozsahu vám se mnou nehrozí. Můžete zaniknout bud' vesmírnou katastrofou, na kterou svými schopnostmi nestačím, nebo vlastní vinou – ten druh záhuby je ale plně ve vašich rukou a je ze všech myslitelných katastrof v současné době nejpravděpodobnější.“

„Zemětřesení se ale na Zemi vyskytují skoro pořád. Tvůj vliv není nijak vidět,“ namítl Viktorín.

„Drobná zemětřesení ignoruji. Zemská kůra se jimi stále zbavuje napětí, které by jinak narůstalo. Energii schraňuji na opravdu vážné případy, kdy by došlo k potopení kontinentu a masovému zániku pevnin. Právě tak nezasahuji proti tisícům meteoritů, které každoročně dopadají na povrch Země, ale rovněž nepředstavuji globální nebezpečí.“

„Děkuji za vysvětlení,“ poděkoval Viktorín. „Jak vidím, většina trablů zůstává na nás. Budeme je muset vyřešit sami. Co se dá dělat, aspoň nebudeme mít pocit, že nás neustále někdo vodí za ručičku.“

„To opravdu není můj úkol.“ Waolnai jako kdyby se usmál. ***„Kromě toho, nejsem lidský tvor. Nelidské chování je mi dáno od začátku. Což nemusí být urážkou.“***

„A můžeme se tě občas zeptat na něco, s čím si nebudeme vědět rady?“

„Tato výsada se bude vztahovat jen na vás dva a vaše přímé potomky. Ostatním budu pomáhat jedině prostřednictvím informací, uložených v paměti robotů. Mám povoleno občas tam některé přidat, ale nebudu hovořit s každým jednotlivě. Musíte si častěji vypomoci navzájem. Ve vaší spolupráci je vaše jediná síla.“

„Děkuji ti i za to – je dobré vědět, na čem jsme.“

„Doporučoval bych vám vrátit se do míst, kde jste až doposud byli doma,“ pokračoval Waolnai. ***„Cesta do Atlantiku byla součástí zkoušky, ale není vaší povinností tady setrvat. Naopak, máte teď mnohem větší volnost i možnosti. Informační blokády skončily a zobrazení vašeho světa, jaké vidíte před sebou, vám bude poskytováno kdekoli na světě, ve kterékoliv základně. A to nejen v současných, ale i ve všech dalších, pokud se rozhodnete postavit si je.“***

„A co tajemství? Nemusíme je už dodržovat?“

„Tajemství chránilo vás. Pečlivě zvažujte, koho z lidí zasvětit a komu informace toho druhu neposkytnout ani nadále. Velká část lidí naše kritéria nesplňuje. Ať se vám stane Indián Kori varováním, co dokáže jeden zlý člověk.“

„Díky za varování,“ zabručel Viktorín v duchu, ale zřetelně.

„Přeji vám, abyste prošli dalšími zkouškami úspěšně,“ popřál nám Waolnai. ***„Také vám chci přát, abyste naplnili nejpříznivější variantu, spočtenou pro nejbližších třicet tisíc let. Přeji vám, abyste našli společný jazyk též s delfíny. Společná existence dvou tak odlišných civilizací je málo pravděpodobná, nicméně je možná.“***

Naráz, jako mávnutím kouzelného proutku, jsme pochopili, že spojení s Waolnai zmizelo. Chtěli bychom se ho zeptat na spoustu dalších věcí, ale

věděli jsme, že by nám už neodpověděl. Bude nám jistě radit, ale jen ve věcech zásadního významu. Drobná zemětřesení přece ignoruje.

„Blaženko, to je úžasné,“ povzdychl si v duchu Viktorín.

„Co se to stalo – já to snad pořád ještě nechápu,“ řekla jsem zmatenou myšlenkou.

„Vrátíme se domů?“

„Tady už být nemusíme – i když můžeme a ráda bych si to prohlédla,“ uvažovala jsem. „Ale i když je to úchvatné – přece jen se těším domů. Nezapomeň, doma je doma. A zejména pro Oldříška.“

Souhlasil se mnou. Navrhla jsem letět rejnočím letadlem, ale Viktorín byl proti. Naše vznášedlo je stejně dobré, namítl. Nemá cenu budit za každou cenu rozruch.

Nemusel mě přemlouvat, beztak měl pravdu. Vodníci se v takovém případě musí rychle dohodnout. jen proto, aby dali příklad ostatním – lidem i vodníkům.

© Přelouč, 1968

Obsah

Invaze	2
Zvonařský most.....	13
Okupace.....	30
Záhadný stopař.....	34
Vlčí doupě.....	47
Nový přítel.....	53
Hlubina.....	63
Smršť.....	72
Conquista.....	80
Tma jménem Věčnost.....	88
Jednání.....	96
Návrat.....	106
Hrneček z porcelánu.....	115
Vodní království.....	127
Společně.....	135
Královská svatba.....	142
Narovnání.....	155
Nemocnice.....	164
Vidiny Friedricha Nietzscheho.....	177
Překvapení.....	186
Konflikt.....	193
Vyvrhel.....	201
Přírůstek.....	214
Neřešitelná hádanka.....	232
Reportéři.....	263
Waolnai.....	291